

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

L. J. SHEN

Umutsuz VÂRIS

ALL SAINTS LİSESİ SERİSİ

*Mükemmel kız maskesinin altında paramparça bir ruh yatıyordu...
Peki, karşı evdeki çocuk onu kurtarabilecek miydi?*

Bailey Followhill

Bailey kusursuz bir evlattı.

Tatlı. Yardımsever. Güzel. *Kontrol manyağı.*

Kusursuzdu ve asla çizgiyi aşmazdı.

Belalı ablası Daria'nın tam tersiydi.

Ama Juilliard'daki mükemmel yeteneği sönük bir vasatlığa dönüşünce hayatı eski bale ayakkabıları gibi paramparça olmaya başladı.

Şimdilerde herkesin dilindeydi.

Sorunlu çocuk. Bağımlı.

Yakın arkadaşı Lev'in tanıdığı o kız değildi artık.

Lev Cole

Lev, tam bir altın çocuktü, mükemmel biriydi.

Futbol takımının kaptanı, gözde bir oyun kurucuydu.

Güney Kaliforniya'nın en popüler çocuğu.

Tüm gençlik klişelerinin vücut bulmuş hâli.

Ama sevmediği bir kız arkadaşı ve önemsemediği bir kariyer planıyla hayatta hiçbir amacı olmadan sürükleniyordu.

Gerçekten önemsemediği iki şey –Bailey ve pilot olma hayali– ulaşamayacağı kadar uzaktı.

Ama sonra başkalarının onun için seçtiği hayata çakılıp kalmak istemediğine karar verdi.

Kendi kaderini belirlemek, annesinin ardında bıraktığı yıkıntının üzerine inşa ettikleri sahte imparatorluğu yerle bir etmek istiyordu.

*Peki, hayallerine ve Bailey'ye kavuşabilecek miydi
yoksa her şey için artık çok mu geçti?*

Ayısığı Kitaplığı

İN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimposdukkani.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Umutsuz Vâris

L. J. Shen

Orijinal Adı: Damaged Goods

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2024, Damaged Goods by L.J. Shen

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Meryem Bülbul

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Yasemin Ak

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Nisan 2025

ISBN: 978-625-5919-09-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

L. J. SHEN

Umutsuz VÂRİS

Çeviren: Meryem Bülbül

Bu kitap, üç –evet, tam ÜÇ- oğlumuza ‘Lev’ ismini koymama izin vermeyen sevgili eşime ithaf edilmiştir.
Evet beyefendi, sen gerçekten tam bir zorbasın!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

Ayışığı Kitaplığı
www.ayisigikitap.com

“Gün gelir, bir yerde, nerede olursa olsun,
kaçınılmaz biçimde kendinle yüzleşirsin; işte o yüzleşme,
ya en büyük saadetin ya da en derin kederin olur.”
–Pablo Neruda

“Aşkın büyüklüğü ancak ayrılık vakti geldiğinde anlaşılır.”
–Halil Cibran

Tetikleyici Unsurlar

Bu kitap, bazı okurların rahatsız edici bulabileceği meseleler ve unsurlar içermektedir.

- Cinsel istismar
- Uyuşturucu bağımlılığı
- Uyuşturucu kullanımı
- Reçeteli ilaç bağımlılığı
- Zorbalık
- Beden algısı üzerinden aşağılanma
- Yeme bozukluđu
- Kendine zarar verme
- Ebeveyn kaybı
- Ölüm ve intihar temalarına değinilmesi

Calma Listesi

“Rehab” – Amy Winehouse

“Falling Apart” – Michael Schulte

“The Show Must Go On” – Queen

“It Ends Tonight” – The All-American Rejects

“Be Alright” – Dean Lewis

“Him & I” – G-Eazy & Halsey

“Boys of Summer” – The Ataris

“Die For You” – The Weeknd & Ariana Grande

“ceilings” – Lizzy McAlpine

“people pleaser” – Cat Burns

“Freak Me” – Silk

“Goodbyes” – Post Malone feat. Young Thug.

14 yaşında

Lev

Annemin mezarının başında durmuş, hain gözlerim neden hâlâ kuru diye düşünüyorum.

Kilisedeyken tabutuna bakamadım. Knight'ın dediğine göre güzel görünüyormuş. Sakin. Huzura ermiş. Ama aynı zamanda... hiç kendisi gibi değilmiş.

Buraya gelene kadar gözlerimi sımsıkı yumup açmadım. Küçükken lunaparklardaki korku trenlerine bindiğimde de aynı böyle yapardım. Ama şimdi hata ettiğimi düşünüyorum ve içim içimi yiyor. Bu, annemi fotoğrafları dışında son görüşüm olacaktı.

Birini kaybetmek böyledir işte; küçük küçük kayıplar birleşip kocaman bir boşluk oluşturur.

Bir daha yağmurlu günlerde battaniyenin altına girip birbirimize sarılamayacağız.

Beslenme çantamdan kalp şeklinde kesilmiş meyveler çıkmayacak.

Hastalandığımda ninni söyleyenim olmayacak. Annemin ninnisi, dilimlenmiş ekmekten bu yana evrendeki en güzel şeydi. Oysa bundan utanır, sevmezmiş gibi davranırdım.

Bailey kemiklerimi un ufak edecek şekilde bana sarılıyor. Boyu benimkinden on santim kadar uzun. Çok saçma ve çok utanç verici bir şey ama bendeki şans işte. Yüzümü saçlarının arasına gömüp ağlama numarası yapıyorum ki insanlar kalpsizin teki olduğumu düşünmesin. Ama gerçek şu ki üzgün veya mahzun falan değilim. Barut gibiyim. Öfkeden kuduruyorum.

Annem öldü.

Ya üşüyorsa? Ya klostrofobik hissediyorsa? Ya nefes alamıyorsa? Ya korkuyorsa? Mantıken bunların hiçbiri olmuyor, biliyorum. Çünkü öldü. Ama şu an mantıkla aramız pek iyi değil. Benim için dış kapının mandalı artık. Şu hâlimle o kelimeyi doğru yazabileceğimden bile şüpheliyim. Bailey uzuvlarımı bir arada tutan tek şey sanki, kollarını çekse binlerce parçaya bölünüp mezarlığın kuytu köşelerine dağılacığım.

Herkes arabalarına dönüyor. Babam titreyen eliyle beni omzumdan tutup çeviriyor. Bailey beni isteksizce bırakıyor. Parmaklarının ucunu yakalıyorum. O benim yerçekimim, oksijenim. Zamanın bu noktasında, o benim her şeyim.

Ona olan sessiz muhtaçlığımı hisseden Bailey babama dönüyor. “Ben de sizinle gelebilir miyim, Dean amca?”

Teşekkürler, Yüce İsa.

“Tabii, Bails, gel,” diyor babam ama dalgın, tüm dikkatini Knight’ın sırtına vermiş. Abim bu aralar kendi dertleriyle boğuşuyor ve babam ailemizin bir üyesini daha kaybetmemek için çırpınıyor. Genelde pek ilgi gerektirmeyen, *arka plandaki* çocuk olmaktan şikâyetçi değilim. Ama bugün şikâyetçiyim. On dört yaşında annemi kaybettim. Dünya dursun istiyorum ama o, sanki hayatım altüst olmamışçasına saygısızca dönmeye, işlevlerini yerine getirmeye devam ediyor.

Arabaya binmeden önce Bailey’nin parmaklarını kavrayıp kendime çekiyorum. “Sana buradan kaçmak istediğimi söylesem, çok uzaklara, mesela... Ne bileyim, mesela Kansas’a gidelim desem cevabın ne olurdu?”

İri mavi gözlerini, benimkilerin yuvalarından düşmesini engellemeye çalışırcasına diyor gözlerime. “Gün doğumunda hazır ol, dostum, derim.”

“Ciddi misin?” diye soruyorum.

Başını bir kez sallıyor. “Ne sandın, Lev? Sen benim can dostumsun. Seni asla yüzüstü bırakmam.”

Garip ama beni şu an ayakta tutan tek şey Bailey’yle kaçıp tüm bunları geride bırakma ihtimalimiz. Herkesin gözünde iyi aile kızı olabilir ama benim için tehlikeli bir bağımlılık o.

Yolculuk sessiz geçiyor. Kitabından kopmuş bir yaprak gibiyim. Yersizce, hedefsizce havada süzülüyorum. Bir zamanlar bir yere ait olduğuma dair anılar kalmış sadece. Eve geliyoruz. İnsanlar içeri süzülüyor, hepsi birer hortlak gibi simsiyah giyinmiş. Annemsiz ev, ev değil ki. Tuğla yığınının ve pahalı mobilyalardan ibaret.

Görünmez bir güç beni yere çiviliyor. Bunu fark eden yalnızca Bailey. Benimle birlikte geride kalıp oyalanıyor. Tüm hayallerimi ve umutlarımı ona bağladığım için kendimden nefret ediyorum. Yarın öbür gün o da gidebilir. Bir otobüs kazası. Ya da on beş yaşında kalp krizi, kaçırılma ve cinayet vakası. Olasılıklar sonsuz ve benim insan ilişkilerindeki şansım gerçekten bok gibi.

“Kansas?” Parmaklarımı tutup piyano çalar gibi oynuyor.

Başımı iki yana sallıyorum, boğazım konuşamayacağım kadar düğümlenmiş hâlde.

“İçeri girmek zorunda değiliz.” Ellerini kollarıma kaydırıp beni ayakta tutuyor. Düşmek üzere olduğumu nereden anladı? “Bize gidebiliriz. Fondü yaparım. *South Park* izleriz.” Mavi gözleri birer safir gibi, parıl parıl.

Taze bir öfke dalgası kaplıyor içimi. Bailey *fooooo* anlayışlı davranıyor, hâlbuki bir bok anladığı yok. Onun annesi var. Hem de sapasağlam. Babası da var. Ablası da bağımlı değil. Hayatı her şeyiyle mükemmel, benimkiyse bir enkaz.

O açmakta olan bir çiçek, bense toprağım. Ama sorun değil çünkü tüm çiçeklerin kökleri toprağa gömülüdür ve ben onu nasıl kesip atacağımı çok iyi biliyorum.

Silkinerek onu kendimden uzaklaştırıyorum ve ayaklarımı vura vura çıkmaz sokağımızda yürüyorum. Adımı haykırarak peşimden koşuyor. Rugan ayakkabılarının topukları yeri dövüyor.

“Lev, bekle lütfen! Yanlış bir şey mi söyledim?”

Adil olmak gerekirse *doğru* bir şey söyleme şansı yoktu zaten. Ama yemişim adil olmayı. Acıdan kıvranıyorum ve o bana yük oluyor; sevicecek ve kaybedilecek bir kişi daha.

Adımlarımı hızlandırıp koşmaya başlıyorum. Nereye gittiğimi ben de bilmiyorum ama varacağım yere bir an önce ulaşmam lazım. Az önce masmavi olan gökyüzü, yumurta gibi çatlayıveriyor. Gök gürlüyor, kurşuni bir renge boyanıyor ve iri iri damlalar inmeye başlıyor. Güney Kaliforniya’da mevsim yaz, yani yağmur yağmaması gerek. Evren öfkeli ama ben daha öfkeliyim.

Bailey ne zaman yetişip gömleğimin kolundan yakalasa ben daha da hızlanıyorum. Otuz dakikadır yağmur altında, sıırıslıklam koşuyor olmamıza rağmen peşimi bırakmıyor. Bir süre sonra kendimizi kasabanın eteklerindeki ormanda buluyoruz. Ağaçların sık yapraklı kalın dalları iç içe geçip birleşen parmaklar gibi doğal bir şemsiye oluşturmuş. Gözüm az biraz etrafı seçmeye başlıyor artık; güzel, huzur verici, o saçma mezarlıktan yeterince uzak. Koşmayı ancak kaçınılmaz gerçeğe yüzleştüğimde bırakıyorum: Annem öldü.

Kalp ağrısı ne demekmiş, şimdi gerçekten anlıyorum. Şu göğsümün içindeki şey tam ortadan ikiye yarıldı çünkü.

Arkamı dönüyorum, ciğerlerim alev alev yanıyor. Bailey’nin bembeyaz ve sıırıslıklam, siyah elbisesi üzerine yapışmış. Dudakları morarmış, teni de öyle solgun ki yüzünde mor ve kırmızı damarlardan bir harita belirmiş.

Umutlu VÂRİS

“Evine git,” diye homurdanıyorum. Ama gitmesini istemiyorum. Hiç gitmesin istiyorum.

Başını meydan okurcasına kaldırıp bana doğru bir adım atıyor. “Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Siktir git, Bailey!” İki büklüm olup bağıriyorum. Karnıma tekme atmış gibi hissediyorum.

Gidecek. Seni yüzüstü bırakacak. Kanma bunlara, Lev.

“Çok üzgünüm.” Gözleri yaşlarla dolu. Elini açıyor, beni tutmak istiyor.

Sarıl bana.

Git.

Siktirsiktirsiktir.

Ağzım yine açılıyor ve içinden yine saçmalıklar dökülüyor. “Benim için üzülme. Sen kendine üzül. Yaşıtlarıyla takılmak yerine sekizinci sınıfa giden bir çocukla takılan bir eziksin.”

“Keşke böyle olmasaydı.” Ona savurduğum hakaretleri duymazdan gelip ne zaman sinirlensem yaptığı şeyi yaparak parmaklarımı tutup piyano çalar gibi oynatıyor.

Gülüyorum. Çatallı bir sesle, “Keşke *sen* olmasaydın,” diyorum.

“Keşke ölen ben olsaydım.” Yüzü gözyaşları, acı ve çamura bulanmış. Daha fazla dayanamayacağım. Ne kadar acı çekiyor olursam olayım, şu an hayatımdaki tek güzel şeyi mahvedemem. Bedenimin her zerresi pes etmek isterken, o bana uğruna savaşmaya değer bir şey veriyor.

“Şimdi de götünden konuşmaya başladın,” diyerek yere tükürüyorum.

Başını iki yana sallıyor ve titreyen parmaklarını saçlarının arasına daldırıp kafa derisine masaj yapıyor. Ona inanıyorum. Her ne kadar şu an gövdem yarılıp bağırsaklarım dökülüyormuş gibi hissetsem de Bailey’nin annemin yerinde olmasını istemediğimi fark etmek beni mahvediyor.

“Görümnden konuşmuyorum. Ciddiyim. Senin acı çekmeni görmektense ölmeyi yeğlerim.”

Bir süre sessizlik oluyor. Sonra ağzımı açıyorum ve göğsümünden hayatımda duyduğum en vahşi, en korkunç, en gür çılgılık kopuyor. Feryadım ağaçlardan sekip göklerde yankılanıyor. Tepelerdeki kargalar ürküp havalanıyor.

Ve nihayet varmak istediğim yere ulaşıyor ve *deliriyorum*.

Öfke içime alev alev yayılıyor. Önüme çıkan kalın bir örümcek ağını yırtıp iki elimle dalı kavrayarak ortadan bölüyorum. Avuçlarımdan kan fışkırıyor, bir tırnağım kopup çamura düşüyor. Acısını hissetmiyorum bile.

Bailey bağılıyor ama onu duyamıyorum. Meşeleri yumrukluyorum, toprağı tekmeliyorum, çiçekleri köklerinden söküp kesilmiş kelleler havaya kaldırıyorum. Sonra bembeyaz, kör edici bir öfkeyle hepsini nehre fırlatıyorum. Kuşların yuvalarını dağıtıyor, koca bir bankı yerinden söküp suya atıyorum. Önüme çıkan her şeyi yok ediyorum. Doğaya karşı ben. Ve bu sefer –bir kez olsun– ben kazanıyor gibiyim.

Bir ara, yağmurlu sisin içinde yalnız olmadığımı fark ediyorum. Bailey de zıvanadan çıkmış. Çiçekleri köklerinden söküyor, ağaçların kabuklarını soyuyor, esen rüzgâra haykırıyor. Yüzü çamur içinde, saçı başı dağılmış... Onu daha önce hiç böyle görmedim; vahşi, salmış, kudurmuş.

Galiba ikimiz de ilk defa mükemmel olmaktan vazgeçiyoruz. Onu hayatında ilk kez bir şeyleri onarmak yerine bozarken görmek içimde bir şeyler uyandırıyor. Bir ağaca yumruk atıyor, elinin kanadığını görüyorum. Bunu fark etmek, onun acı çektiğinin bilincine varmak, beni nihayet o trans hâlinden çekip çıkarıyor. Duruyorum. Etrafıma bakıyorum. Nefes alıyorum. *Gerçekten* nefes alıyorum; oksijenin ciğerlerime dolduğunu, karbondioksitin dışarı çıktığını hissediyorum. Rüzgârın iniltisi diniyor. Yağmur kesiliyor. Bailey de duruyor.

Zaman akıyor ama biz kımıldamıyoruz, iki ağaç gibi öylece dikiliyoruz. Sessizliği bölen tek şey nehirden gelen hafif şırıltı. Bir an için dünyada yalnız ikimiz varız. Zihinlerindeki kıyametten sağ kurtulanlar. Sonra kuş seslerini duyuyorum. Bailey'yle aynı dala bakıyoruz; iki güvercin birbirine sokulmuş, yağmurda biraz ıslanmışlar. Biri diğerini gagasıyla temizliyor. Öteki şakıyor.

Şakırken bize baktığına yemin edebilirim. Deliriyor muyum? Neden olmasın? Bok gibi geçen bir haftaya gayet uyumlu bir son olur.

“Bak, Levy,” diyor Bailey, kuşları gösterirken gözleri parlıyor. “Bunlar ne biliyor musun?”

“Kanatlı fareler,” diyorum kaşlarımı çatarak. Hiç yaban hayatı dersi dinleyecek havamda değilim. Bailey’de hayvanlara dair gereksiz bilgiler hiç bitmiyor. Her konuda öyle aslında.

“Güvercin,” diye düzeltiyor beni. “Sadakatleriyle bilinirler. Dostluğu ve sevginin sonsuzluğunu temsil ederler.”

“Mikrop yuvaları.” Yumruklarımdaki kanı, sıırılsıklam olmuş siyah takımıma silip yere tükürüyorum.

“Göğüslerini şişirdiklerinde kanatları bütün bir kalp gibi görünür. Anlamadın mı? Kalp. *Lev.*”

Gözlerimi ağır ağır kırptştırıyorum. “Senin kafan mı iyi?” Bir bağımlıyla daha baş edemem. Knight yeterince başımı ağrıtıyor.

“Anlamıyor musun?” İki elimden tutup beni güvercinlerin olduğu ağaca doğru çekiyor. “Karanlığın ortasında umuda dair bir alamet bu. Göklerden bir mesaj!”

“Annemden bir mesaj?” Cümlemin saçmalığını anlasın diye yavaş yavaş söylüyorum ama bir yandan da inanmak için can atıyorum. Eğer beni doğaüstü şeylere inandırabilecek biri varsa o kişi zehir gibi zekâsıyla Bailey’dir.

1 Lev, İbranice kökenli bir isimdir ve kalp anlamına gelir. –ç.n.

Bailey başıyla onaylarken gözleri karanlıkta deniz feneri gibi ışıyor. “Aniden bastıran yağmur? Gökkuşağı? Güvercinler? Rosie sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.”

“Küresel ısınmanın yakında bizi doğduğumuza pişman edeceğini mi?”

Bailey hararetle başını iki yana sallıyor. “Yalnız olmadığını. Seni seven insanların hep olacağını.” Parmaklarımı eline alıp oynamaya başlıyor.

“Kimmiş onlar?” diye homurdanıyorum.

“Ben mesela,” diye fısıldıyor elimi sıkarak.

“Yaa? Ama sen de er geç gideceksin.” Yüzüme acı bir gülümseme yayılıyor. “Ben bu filmi daha önce de izledim.” Bu aralar aynı şeyi Knight da Luna’yla yaşıyor, onlar da bir zamanlar yakın arkadaştı. “Sen üniversiteye gideceksin, ben de—”

“O zaman da bir telefon ötede olacağım.” Beni çekiştirip duruyor ve ona inanmam için yalvaran bir sesle konuşuyor. “Ne sanıyorsun, Lev? Dönem ortasında bile arasan her şeyi bırakıp gelirim. Neden diye sormam bile.”

Onu duymazdan geliyorum. “Kendine bir sevgili bulacaksın—”

“Aşk geçicidir, dostluk kalıcı. İyi bir arkadaşı harika bir sevgiliye tercih ederim.” Başını iki yana sallıyor. “Sen benim ruh eşimsin.”

Ona âşık olduğumu söylemenin hiç sırası değil. Ona bu farazi sevgilinin *ta kendisi* olmak istediğimi söylemenin sırası değil. Beni içten içe tüketen uhrevi bir silaha dönüştüğünü söylemenin sırası değil. Kendimi tatmin ederken onu düşündüğümü. Güldüğünde göğsüme tuhaf bir his yayıldığını. Ağladığında acısını bir öpücükle kendime çekmek istediğimi.

Dizlerim çamurlu toprağa gömülüyor. Bailey de benimle birlikte çöküyor, parmaklarımız hâlâ birbirine kenetli. Başım onun omzuna düşüyor ve nihayet gözyaşlarımın aktığını hissediyorum. Gidecek önemli bir yerleri varmış gibi hız kesmeden akıyorlar. Bailey’nin kolları tarafından yutuluyorum; başımı,

sırtımı, kollarımı okşuyor. Dudakları saçlarımda, duymak istediğim şeyleri fısıldıyor.

Her şey düzelecek. Yine mutlu olacağım. Fırtınadan sonra gökkuşağı çıkar, evren iyilik ve kötülüğü dengeler.

Ağlıyorum, ağlıyorum, gözlerimde bir damla yaş kalmayınca dek ağlıyorum. Üzüntü, yerini bitkinliğe bırakıyor. Gözlerim öyle şişmiş ki açmakta zorlanıyorum. Ama başımı kaldırmıyorum. Bir süre daha en yakın arkadaşımın kollarında kalayım istiyorum.

“Böyle kalsak ya?” Dudaklarım kürek kemiğine değiyor.

“Sonsuza dek,” diyor, dudaklarını kulağıma bastırarak. “Benim gidecek başka yerim yok. Kansas dışında yani.”

Espri yapmaya çalışarak ona götlük yapmaktan vazgeçip vazgeçmediğimi yokluyor.

Yüzüm hâlâ boyun çukuruna gömülü. Başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. “Gökyüzü nasıl görünüyor, Güvercin?”

Bailey yeni lakabını duyunca geriliyor. Bir an benimle dalga geçeceğinden, klişe olduğunu söyleyeceğinden, ona kanatlı fare dediğimi düşüneceğinden korkuyorum. Sonra gevşiyor.

Sesi, şakıyan kuşlar gibi çıkıyor: “Masmavi ve tek bir bulut yok, Levy.”

19 yaşında

Bailey

“**K**ızıııııı. Lauren turistin tekiyle takılırken bileğini burkmuş, Kinanabiliyor musun? Bu benim başıma gelse utancımдан *geberirdim.*” Oda arkadaşım Katia, kontür kalemini elmacık kemiğinin altına bastırıp çenesinin ucuna kadar çizdi. Dişlerine bulaşan ruju temizlemek için dilini üst dişlerinde dolaştırıp ışıldayan gözlerle aynada kendini süzdü.

Juilliard’daki yurt odamız, evdeki giyinme odamdan bile küçüktü ve alelade eşyalarla döşenmişti. İki ranza. Sallanan bir masa. Sayısız Broadway afişi, kırlentler, kalp şeklinde kesilmiş ilham verici sözler. Daria’ya göre burayı yaşanılır hâle getirmeye çalışmak, harabe bir evi badana etmek gibiydi: “*Ama sen bir değil, on harabe evi bir kutu boyayla aklayıp paklamaya çalışıyorsun.*”

Tabii Daria lisede rehber öğretmendi, dünyaca ünlü bir balerin değil. Yüce Juilliard’a alınmamıştı, yani muhtemelen kıskançlıktan böyle konuşuyordu.

“Alo? Dünya’dan Bailey’ye? Beynini bulmak için arama kurtarma ekibi gönderelim mi?” Katia kontür kalemini masaya

bırakıp çizgileri dağıtmak üzere bir fırça aldı. “Kız Tinder’den tanıştığı biri yüzünden kariyerini mahvetmiş diyorum! On kilo alıp Bolşoy Tiyatrosu’ndan kovulan Kylie’den bile daha acınası bence.”

“Kızım, Kylie *lupus hastasıydı*,” dedim başımı geri çekerek. *Amma acımasızdı.*

“Selena da aynı hastalıktan mustarip ama hatun hâlâ taş gibi.” Ela gözlerini devirdi. “Bahane bulmak kolay. Bu sektörde bir yerlere gelmek istiyorsan çabalayacaksın.”

“Lauren’i sevdiğimi biliyorsun. Hem bu dedikodu güvenilir bir kaynaktan doğrulanmadı henüz.” Birilerini çekiştirmek arkadaşlarımdan en sevdiği spordu ama ben hiçbir zaman dâhil olmazdım.

“Doğrulanmadı mı?” diye inledi Katia. “Kızın ayağı alçıda. Oklahoma’nın Dağ Başı Kasabası’na tek yön bilet almış. Daha ne istiyorsun, The Atlantic’te kapsamlı bir makale yayınlanmasını mı?”

Konuyu değiştirme arzusuyla ranzamızdaki kirlentlerden birini göğsüme bastırdım. “Tamam neyse, biraz da şu gölgeli farın sana *ne kadar* yakıştığından bahsedebilir miyiz?”

“Gölge düşürmek benim uzmanlık alanımdır, biliyorsun.” Katia başını çevirip bana göz kırptığında platin sarısı saçları omzuna döküldü. Sonra duruşunu düzeltti ve fırçayı makyaj çantasına attı. Benim payetli Gucci mini elbisemi giymişti. Bu elbise bana da Daria’dan kalmıştı.

Katia burs alıyordu. Sekiz yıl önce annesiyle Letonya’dan Amerika’ya göç etmiş, Juilliard’a tam burslu kabul edilmişti. Birinci sınıfta aynı odaya düşmüştük ve hazır noodlelar, pizza ruloları ve motivasyondan oluşan bir diyetle hayatta kalıyorduk. Tabii bu durum onun pek hoşuna gitmiyordu. İlk günler ailemin adıma yaptırdığı organik ve glütensiz yemek aboneliğini iptal etmemi engellemeye kalkmıştı. Oysa ben on sekiz yaşına geldiğimde ailemin bana açtığı banka hesaplarıyla vedalaşmak

gibi bilinçli bir karar almıştım ve o zamandan beri gayet de iyi idare ediyordum.

Ne kadar para içinde yüzersen, yaratıcılık konusunda sanatın o kadar kurak olurdu. Sanat, yokluktan doğardı. Sanatta ayrıcalık bir dezavantajdı. Sanat kanamaktı. Sahnede ölmekti. Tuvalle, boyayla, kille, dansla, şarkıyla, herhangi bir araçla hikâyeni anlatmaktı. Peki ya *benim* hayat hikâyem neydi? Beğenmediğim birkaç manikür deneyimi ve diş teli takmak zorunda kaldığım talihsiz bir dönem...

Bir yerlerde Amy Chua diye bir yazarın sözünü okumuştum: "Yabancı bir aksan nedir, bilir misiniz? Cesaret göstergesidir." Bu söz aklımdan hiç çıkmıyordu. Etrafımdaki dünyaya ne kadar sorunsuz ve sıradan bir şekilde uyum sağladığımı düşünüp duruyordum. Şımarık, zengin kızlar gibi genizden konuşmam, pastel rengi hırkalarım ve yumuşacık bir para dolu banka hesabım vardı.

Ta ki Juilliard'a gelene kadar.

"*Amaaan*, Bails, şu kasıntılığı bırak artık, canım. Ben de severim Lauren'ı. Her ne kadar sürtüklük edip Jade'in eski sevgiliyle takılmış olsa da." Katia'nın sesi puslu zihnime hançer gibi saplanıyordu. Dayanılmaz bir acı içindeydim. Kaval kemiklerimin her ikisinde ve omurgamda birer tane olmak üzere üç stres kırığı vardı ve hepsi aynı anda sızlıyor, ilgi istiyordu.

"Çocuk yukarı semte giderken bunu arabayla bırakmış sadece," dedim burnumu kırıstırarak. "Hepsi dedikodu—"

"Çok yazık oldu ya, kızın son senesi olacaktı," diye sözümü kesti Katia. "Ne güzel sözleşme imzalamıştı, Broadway'de sahneye çıkacaktı. *Hamilton*. Ana kadroda olacaktı. Şimdi Oklahoma'ya dönecek—"

"Montana," diye düzelttim acıdan boğularak.

"Babasının çiftliğinde domuz yarışlarına bakar artık..."

"Ailesi çiftçilik yapmıyor."

“Neyse ne işte, Bails. Seninle de ağız tadıyla dedikodu yapılmıyor. Haberin yok mu? Tarih kitapları iyi kadınları yazmaz.” Parti öncesi birasının kalanını dikip kutusunu basket atar gibi çöpe fırlattı.

“Gayet de yazar,” diye mırıldandım, kulağa ahlakçı bir ukala gibi geldiğimi ve sinir bozucu olduğumu biliyordum ama kendimi tutamıyordum. “Eleanor Roosevelt var mesela? Harriet Tubman, Ma—”

“La la la la la.” Katia kulaklarını tıkıyormuş gibi yaparak kapıya yöneldi. “Burası üniversite. Ben buraya eğlenmeye geldim, bir şeyler öğrenmeye değil.” Kapı kolunu tuttuğunda durdu ve dönüp omzunun üzerinden bana baktı. “Luis’nin partisine kesin gelmiyor musun şimdi? Ders kitapları bir yere kaçmıyor.”

“Kaçmadığını biliyorum ama gelmiyorum, son kararım,” dedim. Telefonumu sarıldığım kırlentin üzerine bırakıp ayak bileğimi gösterdim. Tenis topu gibi olmuştu. “Bir süre yere basmamam en iyisi.”

Katia yüzünü buruşturdu. “Seçmeleri atlattın mı bari?”

Daha çok seçmeler beni atlattı diyelim. Şimdi artık git ki ben de ağız kesicilerim ve Netflix’teki bomboş reality şovlarımla baş başa kalıp kendime acıma seansımı başlatayım.

“Evet,” dedim t harfinin üstüne basa basa. “Sen ikimizin yerine eğlen, olur mu?”

“İzci sözü.” İki parmağını havaya kaldırdı.

“Kendini güvende hissetmezsen mesaj at,” dedim her zamanki gibi. Ben buydum işte. Bailey Followhill. Ayık şoför. İnek öğrenci, sınıf birincisi. Hevesli bir hayırsever. Gelecekte ilk kadın başkan olma potansiyeli en yüksek öğrenci. Anne babasının gururu ve neşesi.

İşıltılı ablasının yarım bıraktıklarını tamamlamaya her daim hazır ve nazır. Buydum ben. İyilik Timsali Melek Hanım.

“Sabah görüşürüz, tatlım,” dedi Katia ve parmaklarını havada oynattı.

Nihayet beni saç spreyi ve umutsuzluk bulutu içinde bırakıp çıktı. Gözlerimi tavana çevirdim. Dökülmemiş gözyaşlarımın ardındaki oda bulanıklaştı. İki bacağım ve omurgamdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki ağzıma metalik bir tat gelene yanağımın içini ısırdım. Ne yapacağımı biliyordum. Haftalardır yaptığım şey –tamam, *aylardır*– geçici bir çözüm olsa da mucizeler yaratıyordu. Acıyı dindiriyordu.

Derin bir nefes alıp ranzadan aşağı indim ve asma kilitli günlüğüme doğru ağır aksak ilerledim.

“Her şeyi kaydet, Bailey. Her gözyaşını. Her gülümsemeyi. Her hüsranı, her zaferi. Unutma ki elması elmas yapan baskıdır. Parıltın daim olsun, bal böceğim.”

Saksılardan birinin altına sakladığım anahtarı alıp günlüğün kilidini açtım – evet, Katia’yla temiz oksijen alalım diye odada bitki yetiştiriyordum. Günlüğümde ne bir sayfa vardı ne kelime ne de mürekkep. Var oluşuma yaraşır bir metafor. Juilliard’daki üçüncü haftamda kapağı simli, pembe deri günlüğümün içini boşaltıp yerine haplarımı sakladığım on dörde yirmi iki santimlik bir kutu yerleştirmiştım. Reçeteli ilaçlar değildi. Doktorum bana aylardır ilaç yazmıyordu. Ben de mecburen başka yollara başvurmuştım.

Dr. Haddock sağ ayak bileğimi alçıya aldırılmamı ve dört hafta yatak istirahatinden sonra fizyoterapiye başlamamı tavsiye etmişti. *“Sana daha fazla Vicodin yazamam, Bailey. Hatırlatmama izin ver, şu an bir opioid² krizinin ortasındayız.”*

Yalvarmış, yakarmış, kızmış, pazarlığa girişmiş, o ağrı kesicilere ulaşmamı sağlayacak hikâyeler anlatmış, sonunda bugünkü seçmeleri atlatabilmek için bir kutu Motrin 800 yazdırmıştım. Bu sayede bale ve dans kompozisyonundaki düşük notumu telafi edeceğim sınava girebilmişim. Elimden geleni

2 Merkezi sinir sistemini etkileyerek ağrıyı hafifleten ve uyuşturucu etkisi gösteren kimyasal maddelerin genel adı. –y.h.n.

yapıp tüm enerjimi vermiştim. Her kasımı, her sinirimi sonuna kadar zorlamıştım. Ama yeterli değildi.

Yeterli *değildim*.

“İstekli olduğunuz belli, Bayan Followhill,” demişti kıdemli koreograflardan biri. Dudaklarını memnuniyetsizlikle büzmüş, kalemini panosuna vurup durmuştu. *“Gelgelelim yetenek olmadan tutku, yakıtı olmayan araba gibidir. Alexander Tekniği’ne daha çok çalışmanız gerek. Temel hareketleri yeniden öğrenmelisiniz. Plie³ ve tendu⁴ hareketlerinizi gözden geçirin. İşin temeline dönün.”*

Gözlerimi kapayıp başımı sallayarak zihnimde yankılanan sesleri dağıtmaya çalıştım. Çoğu zaman balerin olmak isteyip istemediğimden, bunun gerçekten hayattaki tek hayalim olup olmadığından bile emin olamıyordum. Kaderim doğduğum anda benim yerime çizilmiş, ben de sadece ona uyum sağlamıştım. Annem bende bir potansiyel görmüş, uzmanlar onaylamış, on bir yaşındayken bale okullarından davetler yağmaya başlamıştı. Bu kadar işte. Şimdi de balerin olma yolunda hızla ilerliyordum.

Elimi kutuya daldırıp içini yokladım. Sadece bir tane Motrin kalmıştı. Ne ruh hâlimi düzeltecek bir benzo ne de ağrılarımı hafifletecek bir Vicodin vardı.

“Haddiktir,” diye söylendim. Katia bir sürü hapımı aşırırmıştı anlaşılan. Ne yapıp edip anahtarımı ele geçirmişti. Yoksa birkaç tane Xanax’ım *olmalıydı*. Daha bir hafta dolmadan bitirmiş olamazdım.

Hapı susuz yuttum ve haykırarak sözde günlüğümü pencereye fırlattım. Cama çarpıp yere düştü. İçindeki boş karton kutu fırlayıp eski halının üzerine, kuğunun ölümü pozu almış bir baş balerin gibi kapaklandı. Gittiğimi sanıp bir dakika sonra arkamdan konuşan profesörlerin sesleri kafamın içinde dört

3 Balede dizlerin kontrollü şekilde bükülmesi hareketi. –y.h.n.

4 Balede ayağın yerle temasını kaybetmeden ileri, yana veya geriye kaydırılması hareketi. –y.h.n.

dönüyordu. Gitmemiştim, perdenin arkasında acı içinde diz çöküp bileğimi tutmuş, hıçkırarak ağlamamaya çalışıyordum.

"Yeterince esnek değil."

"Yeterince canlı değil."

"Melody Followhill'in kızıydı, değil mi? Şaşırmadım. Annesini hatırlıyorum. Onun da yıldızının pek parlak olduğu söylenemezdi. Bana kalırsa sahneye çıkabilmesi bile tamamen şanstı. Bu sayede evlenip rahat bir hayata kavuştu. Genç Followhill biraz daha iyi ama asla bir Anna Pavlova olamaz."

Bu konuşmaları, onları beni yeniden sınava almaya, tekrar sahneye çıkıp dönemi kurtarmam için bir şans vermeye ikna ettikten sonra duymuştum. Benim, Bailey Followhill gibi parlak bir zekânın, üniversitenin ilk senesinde başarısız olması kabul edilemezdi.

Telefonumu elime aldım, rehberde gezinirken parmağım bir ismin üzerinde durdu: *Payden Rhys*. Hiç zorlanmadan *La Sylphide*'de başrolü kapan Indianalı, keskin çene hatlı ballet. Cep harçlığını Vicodin, Xanax gibi parti uyuşturucuları satarak kazanıyordu. Hiç sağlam ayakkabı değildi, hatta tüm benliğimle nefret ettiğim biriydi ama son zamanlarda onunla sık sık görüşür olmuştum.

Dönem sonu yaklaşıyordu ve dans stüdyosu dışındaki notlarım kusursuzdu. Eve erken dönemezdim. Elaleme elimden gelenin en iyisinin *en iyisi* olmadığını açık edemezdim. Şu sınava tekrar girip iyi bir not alırsam yırtardım, sonra zaten araya kış tatili girecekti. Sakatlıklarımın geçmesi için de, bu yepyeni, gayet kontrol altında tutulabilir alışkanlığımdan kurtulmak için de bolca vakit olacaktı. Payden'a mesaj attım.

Bailey: Partileyelim mi?

Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

Umutşuz VÂRİS

Payden: Coşacak mıyız?

Yani kaç tane lazım?

Bailey: Tatildeymişiz gibi.

Kaç tane varsa.

Payden: Beş dakikaya oradayım.

Sırtımı kapıya yaslayıp yere kaydım ve başımı dizlerimin arasına gömüp sessiz hıçkırıklara boğuldum. Bedenimin hır-sıma, azmime, akademik başarılarıma ayak uyduramamasından nefret ediyordum. Sırf bu yüzden Payden gibi birinin üzerimde böylesi bir gücü olmasından nefret ediyordum.

Bazen bale ayakkabılarımla saten kurdeleleri gibi çözölü-vermek, fırıldak gibi dönerken kendime dair eleştirilerim, endişelerim kat kat açılıp, gevşesin ve sonunda cırılçıplak kalayım istiyordum. Ablam Daria'ya gizliden gizliye içerliyordum. Daria olmak kolaydı. İnsanların ondan neredeyse hiçbir beklentisi yoktu. Kusurlarını benimsemişti. Her birini savaş yarası gibi gururla taşırdı. Kocasına, arkadaşlarına, ailemize en kötü yan-larını göstermişti ve –*akıllmaz ama gerçek*– bunun sonucunda daha çok sevilmişti.

Benim öyle bir seçeneğim yoktu. Ben Bailey Followhill'dim, kusursuz küçük balerin. Hiçbir dağ aşılamayacak kadar yüksek, hiçbir sınav geçilemeyecek kadar zor değildi.

Bir sorunun mu var? Bailey'ye sor. O her şeyi bilir.

Eh, öyleyse bir spoiler vereyim: Şu anda ne halt ettiğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Üç dakika sonra kapı çaldı ve Payden kahverengi gözlerinde muzip bir parıltıyla odama girdi. Ayağa kalkmama yardım edip

beni popoma şaplak atarak selamladı. Kalçamda ceza gibi bir sızı bıraktı. Beni her seferinde gerim gerim geren kötü bir yanı vardı.

“Yuh artık, Bails. Uyluk boşluğunu herkesten çok ben severim ama seninki bana göre bile abartı.” Ve insanları bedenleri üzerinden eleştirerek kendilerini kötü hissettirmekten zevk alan bir pislikti. Geçen yıl dans partnerinin kaldıramayacağı kadar şişman olduğunu söylediği için hocalarla başı derde girmişti. Hem kız kırk beş kilodan hafif olduğu hem de bunu söylerken kaba bir kelime kullandığı için.

“Berbat görünüyorsun.” Pantolonunun paçasını sıyırıp delik çorabından şeffaf bir poşet çıkardı. İçinde hap dolu minik poşetler vardı. “Ağladın mı sen?”

“Hayır. Şu sakatlıklar canımı sıkıyor sadece,” diye yalan söyledim ve manşetlerimi yumruklarımın üzerine çekip burnumu sildim. Gitmesini istiyordum. Ondan nefret ediyordum. Ama yaptığım kimyasal testlerden geçen, içinde gerçekten Vicodin olan tek benzoyu o satıyordu.

“Bu ince bacaklar yine başına bela mı oluyor, Followhill?” Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp Vicodin dolu küçük bir poşete fiske attı. “Onları boynuma dolama teklifim hâlâ geçerli. Ağrılarını en iyi ben keserim.”

“Ben o yoldan çoktan geçtim,” diye mırıldandım ikimize dair o ruhsuz anıyı bastırmaya çalışarak. “Sen Vicodin değilsin, Pay. Yarım Advil bile etmezsin.”

“Üff.” Güldü. “Todos Santoslu şımarık bir prensesin fikirlerini umursuyor olsam çok alınırdım.”

“Beni yatağa atmaya çalışan sendin,” diye hatırlattım.

“Ne yapayım? Bir bakireyi becermek, ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi.”

Vicodin’e işe yarayacağına tam inanamayarak, hevessizce baktım. Bugün sınavdan önce iki tane Motrin almama rağmen koreografiyi batırmıştım. Kaval kemiklerim kırıldı kırılacaktı.

Umutsuz VÂRİS

“Daha sert bir şeyler var mı?” Bunları söylerken kendimi inanamıyordum. Lisede ot bile denememiştim. Bir keresinde bir partide başkalarının dumanından kafam güzel oldu sanıp Lev’den gelip beni almasını istemiştim.

“V’den de mi?” Payden duraksadı, yüzünde şaşkınlık vardı. “Tabii. Oxy var, kendini–”

“Olur, oxy deneyelim.”

Yüzüne bir gölge düştü. “Kendini öldürmeye niyetliysen diyecektim. Öğrencilere oxy satmıyorum, hele ki senin gibi bir hafif sıklere, hiç satmam.”

“Abartma,” dedim saçlarımı sıkı bir topuz yaparken. Kafa derim sızlıyordu.

“I-ıh. Sen iyice müptela olmaya başladın. Öyle tipler geberip torbacılarının başını belaya sokmaya meyillidir.” Elini saman sarısı saçlarında gezdirdi. “Bak, ceplerimi iyi dolduruyorsun ama bu riski almaya değmezsin.” Beni tepeden tırnağa şehvetle süzdü. “Eski günlerin hatırına, o tutkulu gecemizi tekrarlamak istemediğinden emin misin?”

Yataktaki performansının ölü bir kirpininkinden farksız olduğunu söyleyemeyecek kadar kibardım. “Eminim. Bana on tane Vicodin ver de yoluna git.”

“On mu? Bailey...”

“Payden.” Kaşlarımı imalı bir şekilde havaya kaldırıp avucumu açtım. Donakalmış hâlde dikilmeye devam ettiğini görünce çekmecedan cüzdanımı alıp bir tomar para çıkardım ve iskambil kâğıtlarıyla numara yapan bir hokkabaz edasıyla yelpaze yaptım.

Yutkundu. “Dostum, bu artık keyfi bir şey olmaktan çıktı. Sen bağımlı oluyorsun.”

“Bağımlı mı? Daha neler. WebMD’yi ezbere bilirim ben. Sadece şu dönemi atlatmam gerek. Bir şey olmaz.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Hem sen ne zamandan beri beni düşünüyor oldun?”

“Seni değil,” dedi umursamazca. “Kendimi düşünüyorum. Benim totom hapse giremeyecek kadar yetenekli, genç ve seksi. Benim gibilere orada neler yapıyorlar, biliyor musun sen?” Elleriyle yüzünü çerçeveledi.

İtıcılık abidesi olduğundan köşe bucak kaçıyorlardır herhâlde.

“Bana bir şey olmaz, Pay.”

Sonunda hayatta kalma içgüdüğü sinir bozucu vicdanına galip geldi ve iç çekerek parayı aldı. Hap poşetini göğsüne itti ve parmağını uyarıda bulunur gibi kaldırdı. “Vay anasını ya. Kampüsteki en istikrarlı müşterimdin. Senden beklemezdim.”

Ben de kendimden bunu beklemezdim. Cidden, onunla yatmaya karar verirken aklım neredeydi?

“Çok sağ ol. İyi geceler.” Çenemle bir adım ötesindeki kapıyı işaret ettim. “Görüşürüz.”

Başını iki yana salladı. “Senin kafa bayağı gitmiş, Follow-hill. İyi ki ciddi bir şeyler yaşamamışız.”

Al benden de o kadar.

Onu kapıya ittim ama etrafına bakınarak oyalandı, takılma konusunda fikir değiştireceğimi umuyordu herhâlde. “Odana bir şeyler mi yaptın? Sanki bir değişiklik var...”

“Payden!” diye çıkıştım. “Çık dışarı yoksa şok tabancasını yersin.”

Kapı kapanır kapanmaz, iki parmağımın arasındaki Vicodin torbasıyla kendimi ranzama bıraktım ve sakince derin bir nefes aldım. Bir tane alıp etki etmesini bekleyebilir, o arada daha çok acı ve endişeyle baş başa kalabilirdim *ya da* iki tane alıp ânında uykuya dalabilirdim. Yarın dünyayı fethetmeye hazır uyanırdım. Sahnenin tozunu attırırdım. Tam notlar alırdım. Payden yanılıyordu. Ben bağımlı değildim. Diğer dansçılar gibi kariyerimi kurtarmaya çalışıyordum sadece. Ve... biraz da New York’un ne kadar soğuk, yalnızlaştırıcı ve düşmanca bir yer olduğunu unutmaya.

Umutlu VÂRİS

Avucuma iki tane hap alıp suyla yuttum. Yirmi dakika daha acı içinde volta atıp kıvrandıktan sonra üçüncü bir hap daha aldım. Nihayet etki etti. Kendimi yatağa bıraktım. Yatak beni içine çekiyordu sanki. Başım yastığın içinde boğuluyordu.

Düşüyordum...

Derinlere dalıyordum...

Işığın ulaşamadığı derin ve karanlık bir yere dalıyordum. Hayallerin ölmeye gittiği yere.

Uyandığımda sersem gibiydim ve titriyordum.

Odam bu kadar soğuk olmamalıydı. Isıtıcı sonuna kadar açıldı ve üzerimde Daria'nın büyük beden Valentino kazağı vardı. En son kasım ayında soyulduğum zaman bu kadar üşümüştüm. Şerefsiz, Daria'nın Vivienne Westwood marka fildişi ipek elbisini çalmak için beni donuma kadar soyunmaya zorlamıştı. Bu olaydan aileme bahsetmeyi bilerek atlamıştım, yoksa çılgına dönerlerdi. Apple saatime baktım. Uykuya dalalı sadece yirmi dakika olmuştu ama gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Güçlülükle nefes alıyordum ve kollarım yatağa çivilenmiş gibiydi. İyi haber, bacaklarımdaki ağrıyı artık hissetmiyordum. Kötü haber, bacaklarımı *hiç* hissetmiyordum.

Aşırı doz belirtilerini bilecek kadar Uyuşturucuyla Mücadele dersi almıştım. Şiddetli bir titreme tüm bedenimi sarstı. Taş gibi ağırlaşan elimi yerdeki halıya uzattım, telefonum orada şarj oluyordu. Dengem o kadar bozulmuştu ki yataktan kayıp yere düştüm. Kımıldayamıyordum. Ayağa kalkamıyordum. *Eyvah, ne halt edecektim ben şimdi?*

Bir şekilde parmaklarım telefonumu kavradı. Şarjdan çekip çıkardım ve ekranı yüzüme çevirdim; titriyor, terliyor, korkuyordum. Kilidi açmam bir asır sürdü. Katia'yı aramayı düşündüm ama tek şansımı güvenilir biriyile harcamamalıydım. Onun

yerine, başım sıkıştığında ilk aradığım ismi tuşladım. Ya da ilk *arayacağım* ismi. Aramızın limoni olması önemli değildi. Kalbini göğsünden söküp mutfak robotunda kıyım kıyım etmiş olmamın bir önemi yoktu. Benden düpedüz nefret etmesinin bir önemi yoktu.

Bizden geriye kalan tek şeyin buruk anılar ve iki eski bileklik olmasının bir önemi yoktu. Hatta onun yokluğunun hayatımdaki en büyük boşluk olmasının ve içimden bir sesin hâlâ brilikte olsaydık –*gerçekten* olsaydık– asla Xanax veya Vicodin bağımlısı olmayacağımı söylemesinin de bir önemi yoktu.

Telefonu açmasını beklerken dünya gözlerimin önünde küçülüyor, alevlerin yuttuğu bir fotoğraf gibi kenarları içe doğru eriyordu.

“Bailey?”

Sesi kayıtsız ve mesafeliydi. Elbette bunun için haklı sebepleri vardı. #BaiLev ölmüştü. Onu kendi ellerimle öldürmüştüm. Arkadan hararetli bir müzik, kahkahalar ve tokuşturulan bira şişelerinin sesleri geliyordu. Partideydi.

“Lev...” Dilim ağzımda cansız bir et parçası gibi dolanıyordu. Bu kelimeleri söylediğime inanamıyordum. “Aşırı doz aldım.”

“Ne?...” Arka planda bir kapı kapandı ve gürültü kesildi. Beni daha iyi duymak için sessiz bir yere geçmişti. Boğazım düğümlendi. *Siktirsiktirsiktir*. “Az önce dediğini tekrar eder misin?” diye emretti. “Hemen.”

“Aşırı doz aldım! Hap. Ben... Ben galiba ölüyorum.”

Şimdiye kadar bebek şurubu dahi aldığımı duymamış olmasına rağmen meseleyi hemen kavradı.

“Ne aldın?” Sesi yumuşamıştı, biraz da hırıltılıydı.

Yargılamak yok. Kızmak yok. Birbirimizden bu kadar uzaklaştığımıza inanamıyordum. Bizi *benim* ayırdığıma inanamıyorum. Onunla son kez konuşuyor olabileceğime inanamıyordum. *Son*.

“Vicodin sanıyordum ama... Farklı gibi. Bir terslik var.” Nefesim daralıyor, bedenim çökmeye başlıyordu. “Ambulans

çağır.” Yutkunmaya çalıştım. Başaramadım. “Ve yurttan birini Narcan’la⁵ odama gönder. Ne olur ne olmaz... bilirsin...”

Kim demiş ineklik işe yaramaz diye? Uyuşturucuyla Mücadele derslerini can kulağıyla dinlemiştim.

“Hayır, bilmem. Ama bunu sonra konuşuruz.” Çılgınca bir şeyler aradığını dinlerken kalbime aptalca, yersiz bir umut doldu. “Kapatma sakın... *Hay sokayım!* Nerede bu?” diye homurdandı. “Arama yapmak için Tha– başka birinin telefonunu kullanacağım. Sen bu arada birden ona kadar say.”

Normal Bailey hava olsun diye Latince ondan geriye sayardı. Şimdiki Bailey denemiyordu bile. Üstelik Şimdiki Bailey *Tha* diye başlayıp bitirmediği o ismin kim olduğunu merak edecek kadar da aptaldı. Arkadaşı mıydı? *Kız* arkadaş? Lev birileriyle takılmaya mı başlamıştı? Kıskançlığın sırası değildi. Oksijen seviyem çok düşmüştü. Her geçen saniye dünyam kararıyordu.

“Lev, korkuyorum.”

“Korkma,” dedi sertçe ama sesine bakılırsa benden çok o korkuyordu.

Yutkundum. Paniğimi hissetmiş olacak ki “Birbirimizin başına kötü bir şey gelmesine izin verir miyiz biz?” dedi.

“Bazı şeyler bizi aşıyor.”

“*Hiçbir şey* BaiLev’i aşamaz,” dedi sarsılmaz bir inançla. “Söyle bakayım.”

“*Hiçbir şey* BaiLev’i aşamaz,” dedim güçsüzce.

“Aferin kızıma. Dürüstlük iyidir.”

Gözlerim titreşerek kapandı. Çok yorgundum. Uyuşmuş. Arka planda Lev’in önce acil servis görevlisiyle, sonra da yurt idaresiyle konuştuğunu duydum. Sakin, kontrollü ve her zamanki gibi otoriterdi.

5 Eroin, fentanil veya reçeteli opioid ilaçlarından aşırı doz alan kişiyi kurtarabilecek bir ilaç. –ç.n.

Lev yakışıklılığın vücut bulmuş hâliydi. Geniş omuzları, dolgun dudakları, baygın ve seksi bakışlarıyla Adonis'i bile solda sıfır bırakacak bir tipi vardı. Ama benim ona âşık olmamın nedeni bu değildi. Onu, altı yaşında beni yağmur altında dans ederken görüp o günden beri her kış ilk yağmurda beni yalın ayak dansa davet ettiği için seviyordum. Üzgün olduğumda alnımdan öptüğü, regl öncesi sıkıntılarla cebelleşirken benimle Netflix'teki ucuz romantik komedi filmlerini izlediği için seviyordum. Aynı zamanda spor arabalarla yarışan, uçurumlarda bungee jumping yapan bir yanı da olduğu için seviyordum.

O hem sertlik hem de yumuşaklıktı. Hava ve su gibiydi. O hem benim her şeyim hem de artık hiçbir şeyimdi. Şu anda bunu düşünmek bile yüreğimi paramparça ediyordu.

"Ben... Lev, ben..." diye hırıldadım.

"Sen bunu atlatacaksın, o kadar. Yardım geliyor. Şimdi söyle bakalım, kadınların bale yapmasına hangi yıl izin verildi?"

1681. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu, buna minnettardım ama ağzım oynatamayacağım kadar ağırlaşmıştı.

"Güvercin?" Sesi bana ninni gibi geliyor, yün bir battaniye gibi sarıyordu. "Orada mısın?"

Göz kapaklarım kapandı. Karanlık beni yutuyordu. Ölüm soğuk, sessiz, güzeldi ve o kadar yakınımdaydı ki nefesini benimde hissedebiliyorum. Aklıma gelen ilk düşünce, ona bunu yaşattığım için ne kadar bencil olduğumdu. Çektiği onca acıdan sonra ona ölümümü dinletiyordum.

"Cevap ver, Bailey!" Cam kırılma sesi duydum, ardından bir dizi küfür. Arka plandan ürkmüş bir ses, *n'oluyor lan*, dedi. Erkek sesi. Buna neden bu kadar rahatladım bilmiyordum, *ölmek üzereydim*. Ama en azından Lev'in yanında onunla ilgilenecek bir arkadaşı vardı.

Donut oyunu oynaması için yalvaran arkadaşlarını geçiştirip partiden uzaklaştı. "Bekle," deyip duruyordu kulağıma çaresizce. "Az sonra gelecekler, Güvercin. Benim için dayan, olur mu?"

“Lev...” dedim hıçkırarak. “Gelsene? Buraya? New Yooo-ork’a?” Kelimeler birbirine karışmıştı.

“Tamam,” diye yanıtladı tereddütsüz. “Yoldayım. Sen dayanmaya devam et, tamam mı?”

Boğazım tılandı ve gözyaşları görüşümü tamamen doldurdu. Bilekliğimi kavradım; üzerinde gümüş bir güvercin olan siyah, yıpranmış bir ipti. Lev’de de aynısından vardı, o da hiç çıkarmazdı.

Adının İbranicede kalp anlamına gelmesine şaşmamalı, demek istedim ona. Benim kalbimi yakalayıp çiğnemedi yuttun.

“Gökyüzü nasıl görünüyor, Güvercin?” diye sordu Lev, arabasının kapısı sertçe kapandı.

Bilincim kapanmadan önce söyleyebildiğim son sözler, “Bulutlu... yağmur yağabilir,” oldu.

Bailey
Üç gün sonra

Yanağımı babamın Range Rover'ının serin camına yaslamış, Kaliforniya baharının yeşilli, sarılı, mavili renk cümbüşünü seyrediyordum. JFK havalimanından Lindbergh Field'a olan uçuşumuz boyunca öyle sessizdik ki dışarıdan bakan biri uçümüzü birbirimize yabancı sanabilirdi. Ağzımızdan çıkan birkaç söz, midemden daha boştu.

Annem: Bir şeyler yemek ister misin, tatlım?

Ben: Hayır, teşekkür ederim.

Annem: Günlerdir doğru düzgün bir şey yemedin.

Ben: Aç değilim.

Babam: Emin misin, Bails? Annen sana havaalanından suşi aldı. Uçak yemeklerinden nefret ettiğini biliyoruz.

Ben: Sorun yemeklerde değil, ortamda. Dokuz bin metrede kabin içinde oluşan nem ve basınç tat ve koku duyularımızı etkiliyor.

Babam: Anlaşıldı, Einstein.

Ben: Pasterski.

Babam: Ne?

Umutlu VÂRİS

Ben: "Anlaşıldı, Pasterski." Sabrina Gonzalez Pasterski'yi kasettim. Dâhi bir kadın fizikçi. Kültürel referanslarımızdaki her kayda değer figürü erkeklerden seçersek ataerkilliğin duvarlarını nasıl yıkacağız?

Babam: Tamammmm, en azından Eski Bailey gibi konuşmaya başladın.

Annem: Ağrın geçti mi, Bailey?

Ben: Daha iyi, teşekkür ederim.

Kırıklarımın ve belimdeki sakatlıktan kaynaklanan ağrı aslında azalmamıştı ama son üç günde yaşananlardan sonra hissizleşmiştim. Lev'i aradıktan sonra birkaç şey olmuştu. Biri odamın kapısını kırıp içeri girmiş, burnuma Narcan sokmuştu. Kendime gelmiş ve *her yere* kusmaya başlamıştım; yerler, duvarlar, halılar, aklınıza ne gelirse. Beni bir sedyeye alıp Mount Sinai Hastanesi'ne götürdüler. Koridor duvardan duvara meraklı seyircilerle doluydu. Beni makinelere bağladılar, damarlarıma iğneler batırdılar, bir sürü test yaptılar ve midemi yıkadılar. Annemle babam gecenin bir yarısı geldiğinde ikisi de hayalet gibiydi. İlk birkaç saat, sırf onlarla yüzleşmemek için uyuyor numarası yaptım. Hissettiğim şeye utanç demek yetersiz kalırdı. Aşırı doz, Daria'nın bile başlarına getirmedeği türden bir felaketti. Uyuşturucu sorunu başkalarının çocuklarının problemiydi. İspanyol sömürge tarzı, bir buçuk dönümlük araziye yayılmış, iki havuzlu malikânelerde yaşayan, Hamptons'da yazlığı olan, her ay Cenevre'de alışverişe çıkan çocukların değil.

Gün ağarırken isteksizce gözlerimi açtım. Sorular yağdırdıklarında yalan söyledim. Hayatım boyunca söylediğim yalanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi, hiçbir zaman utanılacak bir şey yapmadığım için dürüst kalmak da zor değildi. Ama artık öyle değildi. Artık bir sırrım vardı, sürekli sakinleştirici ve ağrı kesici almak istiyor, gündelik kaygılarımı ve acılarımı bastırmak için onlara sığınıyordum. Yalanla işte böyle tanışmıştım. Hatta artık iyice içli dışlı olmuştuk.

Bailey Followhill ve Yalan artık seviyeli bir ilişki içindeydi, gözleri birbirlerinden başkasını görmüyordu.

Annemlere bunun bir kereye mahsus olduğunu söylemiştim. İlk kez ağrı kesici aldığımı.

“Ben güçlü bir Motrin aldığımı sanıyordum, fentanil karılmış Vicodin değil!” diye ciddiyetle açıklama yaparken en az onlar kadar şaşkın görünmeye çalışıyordum. “Benim böyle aptalca bir şeye kalkışmayacağımı biliyorsun, anne.”

Bana, *sen bundan daha iyisin*, der gibi bakmıştı. Açıkçası o an bundan o kadar da emin değildim.

Şimdi de buradaydık işte, aradan üç gün geçmişti. Memleketim Todos Santos’a dönmüştüm. Dönem ortasında eve dönmek zorunda kalmıştım. Annemin dediğine göre yönetim kurulu durumumu yeniden gözden geçirecek ve yıl sonu gelmeden fiziksel sınava tekrar girip giremeyeceğimi bildirecekti.

Kafamda milyonlarca düşünce kollarını çırparak histerik bir şekilde koşturuyor, birbirlerine çarpıyordu. Ya beni okula geri almazlarsa? Düşük aldığım sınav ne olacaktı? Kaçıracağım onca ders? Ağzımın kenarından mide asidiyle karışmış ramen sızarken sedyeye dışarı çıkarılışımı gören insanların yüzüne nasıl bakacaktım? Daria’nın haberi var mıydı? Dean amcanın? Peki ya Knight? Vicious, Millie ve Vaughn?

Kesin olan bir şey vardı; *Katia* biliyordu ve telefonuma bıraktığı mesajlara bakılırsa iyi gün dostu olduğu kesinleşmişti.

Katia: Böyle bir şeyi ODAMIZDA yaptığina inanamıyorum.

Katia: Bütün kıyafetlerime kusmuşsun, bilgin olsun. Çamaşırhaneye gitmek için bile Petra’dan tayt istedim.

Katia: İkimizin de başını çok büyük belaya sokabilirdin amk.

Katia: Cidden beni hiçe saydığını düşünüyorum.

Katia: Çiçeklerini sulamaya birini gönderecek misin? Benim işim başımdan aşkın.

Başım dönüyordu. Kusmak istedim ama midemde su ve kaygıdan başka bir şey yoktu. O kaygı... İç organlarımı hunharca kemiren mitolojik bir yaratıktı. Gövdemde sürünüyor, büyüyor, giderek daha da çok yer kaplıyordu.

Range Rover'ımız engebeli golf sahalarının ve rüzgârda salman palmiye ağaçlarının yanından süzülerek şehir merkezine girdi. Sörf malzemeleri satan dükkânlar, kafeler ve pastel renkli vitrinler bana aşına olduğum bir güven vadeliyordu. Okyanusun gökyüzünü öptüğü ince kordon umut verircesine parlıyordu.

Acımasız bir motivasyon hissediyordum. Hayır. Bu son olamazdı. Bu mola sayesinde düştüğüm yerden daha iyi biri olarak kalkacaktım. Daha sıkı çalışacak, Juilliard'a eskisinden çok daha güçlü dönecektim. Hiçbir şey bitmemişti. Aksine, her şey daha yeni başlıyordu. Ne annemi hayal kırıklığına uğratacaktım ne de kendimi. Yürümeyi öğrendiğim günden beri tek hayalim balerin olmaktı ve böyle küçük bir talihsizlik kariyerimi bitiremezdi.

"Bails, bebeğim, portakal yer misin?" diye sordu babam, dikiz aynasından bana bakarak. Jaime Followhill dünyanın en iyi babasıydı. Aynı zamanda spontan şeyler yapmakta ustaydı ve normalde buna bayılırdım. İşte böyle pat diye meyve ikram eder ya da yatağıma atlayıp, "Bugün Legoland'e gidiyoruz! Ayakkabılığa en son varan oyuncak sırasında bekler!" diye bağırırdı.

"Yemeyeceğim, teşekkürler," dedim ve kulağımın arkasındaki sarı saçlarımdan bir tutam alıp parmaklarımı gezdirerek koparacak kırık aradım. Kusurlarımla pek barışık değildim.

"İlginç bir şey buldum," dedi annem. Neşeli konuşmayı denemiş ama ayarını tutturamayınca sesi daha çok panik içindeymiş gibi çıkmıştı. "Carlsbad'ın hemen dışında harika bir

sağlıklı yaşam merkezi var. Ortamı muhteşem. Bütün odaları lüks süit. Tıpkı Amangiri gibi. Michelin yıldızlı şefler, masaj, yoga, enerji terapisi... Fırsat bulsam ben bile giderim doğrusu!"

Rehabilitasyona gitmemi mi istiyordu? Kafası mı güzeldi yoksa?

"Ciddi olamazsın, anne." Öfkemi kontrol altında tutmak için dudaklarımı sıktım. Ben sakinliğimi asla yitirmezdim. Asla bağırılmaz, karşılık vermez, isyan etmezdim. Ailemle hiç tartışmazdık. Küçük fikir ayrılıkları yaşırdık sadece. "Tek seferlik bir 'aşırı dozdu' bu." Bunu söylerken parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım.

Rehabilitasyon bağımlılar içindi, stresli bir döneminde kısa süreliğine türlü türlü ağrı kesici ve Xanax denemiş insanlar için değil. Hem zaten Juilliard'ın, ben alkolde biraz ölçüyü kaçıran umutsuz ev kadınlarıyla namaste yaparken oturup beni bekleyecek hâli yoktu.

"Acil serviste miden yıkandı," diye tersledi annem.

"Evet ama içinden bir şey çıkmadı."

Kollarımı kavuşturdum. "Hepi topu bir hap aldım." *Üç ama detaylara girmeye gerek yoktu.* "Hapçı değilim ben."

"Madde bağımlısı insanlarla alay etme, Bails. 'Hapçı' bu evde kullandığımız bir terim değil." Babamın sesinde sert bir ton vardı. "Portakal istemediğine emin misin? Günahtan daha tatlılar."

"Son üç güne bakılırsa kızın on yıllık günah işlemiş zaten," diye mırıldandı annem. Bana döndü. "Bak, o fentanil vücuduna nasıl girdi bilmiyorum ama—"

"Motrin sandım diyorum, inanmıyor musun?" Ciddi ciddi alınmıştım buna. Post Malone şarkılarının vücut bulmuş hâli gibi hapları bir bir yuvarlayan ben değildim sanki. "Hapı aldığım çocuk Avrupa markası olduğunu söyledi." Bu üst üste üçüncü yalanımdı. İleride unutmamak için bunları bir yere yazmam gerekiyordu.

“Bize onun kim olduğunu hâlâ söylemedin.” Annem dikiz aynasından bana gözlerini kısarak baktı. “Birinin ölümüne neden olabilir.”

“Adını bilmiyorum!” Dördüncü yalan. Vay be, yalan hapi yutmuşum gibi peş peşe döktürüyordum.

Katia mesajlarından birinde Payden’in olaydan sonra alelacele şehri terk ettiğini, bir yolcu gemisinde dansçılığa başladığını söylemişti. Muhtemelen suçlarının gün yüzüne çıkacağını fark edip kaçmaya karar vermişti. Artık kimseye zarar vermeyeceğine göre beni ilgilendirmezdi.

“Tek söylediğim—” diye başladı annem.

“Sizi ilk kez üzdüm. Gerçekten *ilk* kez. İlk tökezleyişim—”

“Tamam.” Annem elini kalçasına vurdu, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. “On dokuz yaşındaki kızımı ülkenin öbür ucunda hastane odalarından topladım. Tökezlemek değil bu, *rezalet*. Kabahatini hafifletmeye çalışma, küçük hanım.”

“O kadar da abartma. Bir karışıklık oldu diyorum! Motrin sanmıştım.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Eve döndüğümüzde sokaklarda eroin aramaya çıkacak değilim ya.”

“Neden olmasın?” diye çıkıştı annem, sesi bu sefer cidden farklıydı. Annem asla çıkmazdı. Sevgiyle konuşur ve yaklaşırdı. Yanında nefes bile alsam mutlulukla kıkırdardı. Onun için o kadar kıymetliydim ki mükemmel olmak için gerekli gücü hep ondan alırdım. “New York’ta yapmışsın. Şu Motrin bahanesini de bırak, gülünç oluyorsun. Benim kızımın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Sokaklardan uyuşturucu almak ha... *Uyuşturucu* almak!”

“Alışkanlık hâline getirmeyecektim.” Ne diyordum ben böyle? Kendi Motrin yalanımı kendim ele veriyordum. “Sadece uygulamalı sınavı geçmek için ağrımı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı.”

“Kırıklarından dolayı mı?” Annemin sesine bir parça endişe karışmıştı. “Dans etmekte zorlanıyor musun?”

“Hayır!” Dudaklarımı yaladım, yalanları tabutun üstüne toprak atar gibi üst üste yığıyordum. Ona yenildiğimi söyleyemezdim. Balenin benimle girdiği savaşı kazandığını... “Performansım gayet iyi.” Boğazım düğümlendi. “Çok iyi.”

“Resitalde başrolü sana vermemeleri çok saçma gerçekten. Gidip bir yüz yüze konuşsam mı diye içimden geçmiyor değil. Senden daha yetenekli bir balerini nerede bulmuşlar–”

“*Mel.*” Babam boğazını temizledi. “Konumuz bu değil.”

Sorun da buydu işte. Baskı öyle boğucuydu ki beklentilerin, yıkılan hayaller ve umutların ağırlığı altında eziliyordum. Bale konusu açılınca annem kendini kaybediyordu. Başarısızlığa yer yoktu, sadece başarı kabul edilirdi. Ve ben de Daria’nın olmadığı her şey olmak istiyordum; Juilliard’ın yetiştirdiği en iyi balerin.

Arka koltukta, dizimdeki kabuktan hafifçe, elma soyar gibi ince, kıvrımlı bir parça çekip attım. Pembe etime bakarken bu yolculuktan eve bir yara iziyle döneceğimden emin oldum.

“Bir torba portakal var,” dedi babam ortaya, lafı değiştirme arzusuyla. “Florida malı. Kaliforniya portakalı kadar dayanmaz ama daha tatlı.”

“Öyle olsun.” Annem çantasını karıştırıp ağzına bir Tylenol attı. “Uyuşturucu bağımlısı değilsen, sekiz haftalığına rehabilitasyona gitmeye karşı çıkmama da gerek yok demektir.”

“Sana bir şey ispatlamak için iki ayımı rehabilitasyonda harcamayacağım.”

“Öyleyse ben durumunu değerlendirirken bir süre benim evimde ideal olmayan koşullarda yaşayacaksın, küçük hanım.”

“Portakal istemediğine emin misin?” dedi babam melodik bir sesle.

“Hay sikeyim, istemiyorum baba!” Öfkeyle başımı arkamdaki deri koltuğa vurdum.

Eyvah eyvah. Az önce küfür mü etmiştim? Ben hiç sikeyim demezdim ki. *Dikeyim, diktir, dük* – bunları bile nadiren kullanırdım. Evimizde küfür konusunda katı kurallar vardı.

Tanrı'nın adını dahi yok yere ağzımıza almazdık. Onun yerine Marx derdik. Tanrı'nın zıttı. Ateizmin babası.

Babam dikiz aynasından ona tokat atmışım gibi baktı bana. Dizim kanıyordu. O anda elimde bir Vicodin veya Xanax olsa hiç fena olmazdı.

Karakterimden fazla uzaklaştığımı fark ederek iç çektim. “Özür dilerim. Aşırı tepki verdim. Ama ciddem, iyiyim ben. Korkmanız anlaşılır bir durum, buna hakkınız var ama ben de ne yaşadığımı biliyorum. Haklısın anne. Birinden ağrı kesici istedim, hastane sınıfı bir hap verecek sandım. Sokak malı çıktı. Dersimi aldım. Bir daha asla.”

Sözlerimi takip eden sessizliği tanıyordum. Daria'nın aykırı ve mantıksız davrandığını düşündüklerinde büründükleri sessizliğin aynısıydı bu. Yani *her zaman* olan bir şeydi. Bizim kız zamanında kocasının ikiz kız kardeşinin hayatını resmen mahvederken ben kenardan olan bitenleri film izler gibi izlemiştim.

Ama ben Daria değildim. Sorumluluk sahibi, zeki, akli başında biriydim. İstesem en prestijli üniversitelerden birine çok rahat kabul alırdım.

Bir kumar oynamaya karar verdim.

“Bak, içini rahatlatacaksa Juilliard'a dönene kadar ayakta tedaviyi kabul ederim.”

Tahmin ettiğim gibi, annem *bunu bizim için değil, kendin için yapmalısın* kartını oynadı.

Son birkaç aydır uyuşturucuya kendimi kaptırdığımı kabul edebilirdim ama büsbütün çuvallamış da değildim. Notlarım hâlâ mükemmeldi, aşevinde gönüllü çalışıyordum ve kitap okurken kaldığım sayfanın köşesini katlamıyordum. Bunlar düşünüldüğünde hâlâ medeni bir insandım.

“Ayakta tedaviyi kabul ederim,” diye tekrarladım. “Geri kalan zamanda da dans sınavına tekrar girebilmek için çalışırım.”

“Sınavdan *kaldın* mı?” dedi annem abartılı bir şaşkınlıkla.

“Hayır!” Gururum da dizim gibi kanlar içindeydi. Kaygım boğazımda zehirli bir yumru oluşturdu. “Ben sadece... Daha iyi not almak istiyorum yani.”

“İyi, bol bol çalışırsın o zaman. Çünkü bundan sonra evden tek başına çıkman söz konusu bile değil,” dedi babam, son noktayı koyar gibi.

“Beni esir alamazsınız!”

“Biz seni esir mi alıyoruz?” dedi aheste aheste. “Sen bir yetişkinsin, istediğin yere gitmekte özgürsün. Seçeneklerini bir gözden geçirelim istersen?” dedi ve elini kaldırıp parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. “Ablanın evi? Askeri okuldan farksız. Ergenlik cehenneminde katılaştı. Ayrıca ta San Francisco’da, sisin içinde boğulmadan hayatta kalırsın artık. Dean, Baron, Emilia, Trent, Edie... Neden gittiğini duyar duymaz hepsi seni geri gönderir. Knight, Luna, Vaughn?” Baş parmağından ikinciye saymaya başlamıştı. “Küçük çocukları var ve –yanlış anlama ama– üzerine para versen bir madde bağımlısını evlerine almazlar. Bu da bizi son diyeceğime getiriyor: onlara para teklif edemezsin *veya* bir otelde kalamazsın çünkü beş kuruş paran yok.”

Haklıydı, haklı olmasından nefret ediyordum. Yeni gerçekliğimin duvarları giderek üsteme üstüme geliyordu.

“Bundan sonra bizim gözetimimiz altındasın. Evden ya benimle ya da annenle çıkabilirsin. Yalnız çıkmak yok.”

“Ya da Lev’le,” diye soluk soluğa pazarlığa giriştim. “Lev de sayılsın.”

Neden ısrar ettiğimi bile bilmiyordum çünkü Lev artık Bottega Veneta prensim değildi. Telefonda söz vermesine rağmen hastaneye hiç uğramamıştı. Son üç gündür ara sıra mesaj atsa da endişeliden çok öfkeli gibiydi. Benden vaz mı geçmişti? *Bizden?*

Annem iç çekti. “O çocuk seni haddinden fazla seviyor.”

“Sen öyle san,” diye mırıldandım, gözlerimi pencereden dışarı çevirerek.

“Lev aptal değil, Bailey onun gözetimi altında bir şeyler kullanırsa başına ne geleceğini bilir,” dedi babam. “Ona güvenebiliriz.”

“Tamam. Lev de sayılsın,” dedi annem, yorgunlukla yüzünü ovuşturarak. “Seni o kurtardı sonuçta. Ah, bir şey daha var. Bailey?”

“Efendim?” Masumca kirpiklerimi kırıştırdım. Kusursuz Bailey geri dönmüştü. Daha doğrusu bağıra çağıra tekmeler savuruyor olsa bile ben onu zorla sahneye geri çekiyordum.

“Dizini kaşımayı kes. Çok kanamış. Acır. Acımıyor mu?”

Aslında acımıyordu. Aynı anda hem uyuşukluk hem de dayanılmaz bir acı içindeydim.

“Özür dilerim, anne.” Dizime dokunmamak için ellerimi popomun altına soktum. “Şimdi o portakalı alabilirim, baba.”

Portakalı omzunun üstünden fırlattı ve aynadan benim portakalı tek seferde, düzenli bir şekilde soymamı, sonra da dilimlere ayırmak yerine elma yer gibi dişlememi izledi. Göğsünden gür bir kahkaha koptu. Klimanın serinlettiği araba kahkahayla cınladı.

“Seni seviyorum, Bails.”

“Ben seni daha çok, Kaptan Spontan.”

18 yaşında

Lev

İçler Acısı Gerçekler #2398: Dünyada her yıl yaklaşık 67.1 milyon insan ölüyor.

“**B**ugünkü hücum oyunu yerlerdeydi, Kaptan,” Austin soyunma odasına üstsüz dalıp ağızlığını yere tükürdü. Ekipmanımı çıkarıp bankın üzerine attım. Sahaya çıkan kapı ardına kadar açık olmasına ve beden eğitimi dersindeki ikinci sınıfların muhtemelen beni görecektik olmasına aldırmadan çırılçıplak soyunup sallana sallana duşa yürüdüm. Başımı iki yana salladım. Austin cevap vermeye değmezdi. Grim *hoverboard*uyla yanıma geldi, o da çırılçıplaktı.

“Soyunma odasında bununla gezme seni sikik ucube,” dedim kaşlarımı çatarak.

“*Hoverboard*a binmenin nesi ucubelik?” dedi ve patlamış mısır-kola aromalı sakızını patlattı. Yapışkan sinema zemi niyle karanlıkta yiyişme karışımı, kendine has bir kokusu vardı. “Lütfen aydınlat beni.”

“Taşakların gemi bayrağı gibi dalgalanıyor.”

“Burası özgür bir ülke.”

“Bu kadar özgürlük fazla.”

Grim *hoverboard*dan indi ve onu ayağıyla geri itti. *Hoverboard* gürültüyle duvara çarptı. “Hay hay, Kaptan.”

All Saints Lisesi futbol takımının kaptanı olmam aramızda çekişmeye neden oluyordu. O daha iyi bir oyuncu, daha iyi bir lider ya da herhangi konuda benden daha iyi olduğundan değil; bunların hiçbiri değildi. Ben saha içinde de dışında da Tanrı’nın bir lütfuydum, orası tartışılmazdı. Grim ikinci en iyiydi. Bunu herkes biliyordu. Ama bu spor benim hiç sikimde olmadığı, o ise üniversitede futbola devam etmek istediği için boyun eğip kenara çekilmemi, tüm şansı ona bırakmamı bekliyordu. Onun o çarpık zihninde istemek, liyakatten üstündü.

Musluğu açıp başımı suyun altına soktum ve yüzümü ovuşturdum. Bailey’den dört gündür haber alamıyordum ve son telefon görüşmemizi düşünürsek bu aşırı boktan bir durumdu. Austin haksız sayılmazdı. Kafam oyunda değildi. Bu eyalette bile değildi. New York’taydı.

Aşırı doz. Ne alaka? Benim tanıdığım Bailey öğlen ikiden sonra kafeinli içecek bile içmezdi. Ayrıca Juilliard’a gitti gideli iki yabancı olmamıza rağmen beni neden aradığını da merak ediyordum. Şu son bir yılı komada gibi geçirmiştım ama olsun, birini seviyorsan gitmesine izin verirdin, değil mi? Ama ya birini seviyorsan ve sevdiğin o salak kız kazara kendini öldürmek üzereyken seni ararsa? Bu durumda ne yapılırdı?

Grim ve Austin iki yanımdaki duşlara girdi. Etrafımızda Finn, Mac, Antonio, Ballsy ve takımın geri kalanı vardı. Ballsy’nin gerçek adı Todd Ostrovsky’ydi ama taşaklarının dev gibi olmasına neden olan garip bir rahatsızlığı vardı. Öyle büyüklerdi ki koşu süresini etkiliyordu.

Sabunu elime alıp vücuduma ve saçlarıma sürdüm. Karın kaslarımdan aşağı köpükler aktı. “Kaptan olamamanın kuyruk

acısına takılıp kalacağına, haftaya St. John Bosco'yla oynayacağımız maçı düşün."

"İkisini birden yapabilirim, ne dersin?" Grim Kwon –sertifikalı ukala, ekstra uzun, ekstra esmer, ekstra yakışıklı, ekstra her bok– elimdeki sabunu kapıp kışına sürmeye başladı. "Aynı anda birden fazla şey yapılabiliyor, hiç duydun mu?"

"*Sınırı aşmak* diye bir şey de var, sen de bunu duydun mu?" diye tısladım. "O sabun benimdi."

"Kaptanlık da benimdi," diye karşılık verdi. "Adaylığını koymadın bile. Koç koydu."

"Belki de kaptanlığı senin gibi bir eziğe layık görmemiştir," diye takıldım. Kaptanlık meselesi bir yana, biz iyi arkadaştık. Hatta artık Bails'in yerinde yeller estiği için Grim'le birbirimizin en yakın arkadaşydık.

Diken üstündeyim desem bu ifade hissettiklerimi tarif etmek için hafif kalırdı. Lanet dikenle beraber derin ve karanlık bir uçuşuma doğru hızla yuvarlanıyordum.

Grim sabunu geri uzatınca misilleme olarak Versace terliklerimden birini çıkarıp ona fırlattım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Omuz silkti, sabunu Finn'e fırlattı ve düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazladı. "Al kanka. Bende fazladan var."

"Sağ ol, kardeşim." Finn sabunla vücudunu ovmaya başlayınca herkes hönkürerek güldü.

Grim'e gergince baktı. "Ne oldu? Ne oluyor?"

"Yok bir şey, dostum." Grim sakızını patlattı. "Az önce vücudunun her yerine bokumu bulaştırdın. Artık ömür boyu bağlandık. *Sabun kardeşliği*."

"Bu sabah uyandığında vahşet saçmayı seçtin demek, Kwon." Finn sabunu bırakıp Grim'in üzerine atıldı. Islak fayanslara devrilip duş başlıklarından püsküren suların altında çırılçıplak güreştiler. Keşke onların yerine iki seksi kız olsaydı. Neyse, bu kavgada zayıf olması asıl temennimdi.

İyi bir üniversiteye girmenin Grim için neden bu kadar önemli olduğunu biliyordum. Ailesi zengindi ama yine de oğullarının avukat olup aile işlerini devralması konusunda netti. Gelgelelim, Grim'in notları iyi bir üniversiteye kabul almak şöyle dursun, mezun olmaya bile zar zor yetiyordu. Bu yüzden ya futbol vasıtasıyla iyi bir okula girecek ya da adı dedesinin vasiyetinden silinecekti.

"Grim, yeter artık, omurgası kırılacak," diye emrettim düz bir sesle. Futboldan nefret etsem de iyi bir kaptan olmayı önemsiyordum. Dahası, Finn'in bu kavgayı kazanma şansı yoktu. Grim ileri uç oyuncusuydu, traktör gibiydi.

"Sen benim babam değilsin, Levy."

"Annen öyle mi dedi? Babalık testi talep ediyorum."

Herkes güldü. Grim de öyle.

Ama Grim beni iyi tanıdığı için sesimdeki gerginliği fark etmişti. Finn'den kurtulup tekrar yanımdaki duş başlığının altına girdi. Kaptan olmam konusundaki mızıkçılığı hariç –ikinci sınıfta seçilmiştim– gayet iyi anlaşıyorduk. Gündemimizdeki bir sonraki konuya –o hafta sonu hangi partilerin uğramaya geçeceği konusuna– geçmiştik ki Austin'in Ballsy'ye şöyle dediğini duydum: "Kesin diyorum, oğlum. Dün o külüstür Toyota'sını Spanish River'ın yanından geçerken gördüm, seksi annesi de yolcu koltuğundaydı."

Buralarda İncil'den daha eski bir Toyota Corolla'sı olan –dahası patlıcan moruydu ve uyumsuz, sarı renkli bir kapısı vardı– tek bir kişi vardı, o da Bailey Followhill'di. Son sınıftayken yaz kamplarında çalışarak kazandığı parayı biriktirmekte ve kendi arabasını kendi parasıyla almakta ısrar etmişti. On sekiz yaşından beri maddi olarak kimseye muhtaç değildi ve muhtemelen bu muhitte mütevazı bir arabaya binen tek kişiydi. Vicious amca bir keresinde Jaime'yi, kızının evin önüne park ettiği araba göz zevkini bozduğu için dava etmekle tehdit etmişti.

Ama Bailey'nin New York'ta bir rehabilitasyon merkezine kapatılmış olması gerekiyordu, yani bahsettiği kişi o olamazdı. Mel arabayı tamirciye mi götürmüştü acaba?

Ballsy, "Dostum, olacak şey değil. Juilliard'a falan gitmişti o."

Austin *cıkladı*. "Yok kanka. Geri gelmiş. Planet Fitness'ın oradaki yerden Froyo aldığını kendi gözlerimle gördüm." Yo-ToGo. Bailey'nin favorisi. Her zaman İrlanda kahvesi ve kırmızı kadife kek alırdı.

Başımдан aletime kadar tüm tüylerim diken diken oldu. Grim bu değişimi fark edince birden ilgiyle Austin ve Ballsy'ye döndü.

"Benim için hep on üzerinden yediye." dedi Ballsy, aletini kabaca sabunlayıp köpüğe boğarken. "Benim zevkime göre fazla hanım hanımcık. Ama yine de becerirdim çünkü... sonuçta bir efsanenin devamı. Daria Followhill'in kız kardeşi."

Hadi oradan. O, on üzerinden yüz puanlık bir kızdı, gözü gören kimse bunu inkâr edemezdi.

Bailey, All Saints Lisesi'nde bir efsaneydi. Notları. Soyağacı. Bize ulusal yarışmayı kazandıran *münazara başkanlığı*. Nazik, tertipli, cin gibi zeki ve haddinden fazla seksiydi. Ona ilgi duymayacak tek bir erkek bile tanıımıyordum. Bu da hayatımdaki insanların yarısını mikroskobik parçalara ayırmak istememe neden oluyordu.

"Döndüğüne emin misin?" diye sordu Finn merakla. Ben de merak içindeydim.

Austin kafa salladı. "Aşırı doz, dostum." Musluğu kapadı. Ağzım kupkuru oldu. Bir havlu kapıp iki bacağının arasına sıkıştırdı ve ileri geri kurulanmaya başladı. "Kuzenimin sevgilisi de Juilliard'a gidiyor. Kızın itibarı gökdelenlerden yerlere çakılmış resmen. Odasından sedyeyle çıkarmışlar, ağzından kuduz köpek gibi köpükler saçılıyormuş."

"Hadi lan."

"Sosyal medyaya düşmüş."

Ballsy inanmayıp güldü. “Bailey Followhill? Aşırı doz almış öyle mi? Benim de Brooklyn’de satılık köprüm var, almayı düşünür müsün? Buna kim inanır?”

“Dostum, bak sana bir TikTok göndere—”

“Yeter,” diye kükredim.

Austin çarpık, sadistçe bir sırıtmayla bana döndü. “Sorun ne, Kaptan? Takım arkadaşımın arkasından konuşuyor değilim. Bir bok yapamazsın.”

“Öyle boklar yaparım ki,” dedim ve ona doğru bir adım attım.

“Ya? Ne gibi?”

“Biraz daha kaşınırsan öğreneceksin.”

Austin hınzırca sırıtarak havluyu yere bıraktı, soyunma dolaplarının önündeki banka doğru yürüdü ve telefonunu eline alıp başparmağını ekran üzerinde gezdirdi. “Bailey Followhill’in acil müdahale ekibi tarafından götürülüşünü görmeyen kalmasın—”

Video oynamaya başladığında kendimi kaybettim. Oto-kontrolümün her zerresi yok oldu. O benim kör noktamdı. En zayıf yanımdı. Aşıl topuğumdu.

F-22 savaş uçağından daha hızlı şekilde Austin’in üzerine atıldım ve sırtını dolaplara çarptım. Dibine kadar girdim ve burnum yüzüne değdi. İkimiz de çıplak ve sırılsıklamdık. Koşullar ideal değildi ama bir daha onun hakkında böyle konuşursa iç organlarından lazanya yapacağımı anlaması önemliydi. Nedendir bilinmez, Austin’in en sevdiği şey beni gözüm dönene kadar kızdırmaktı.

Kıkırdarak geri çekildi. “Hata bende olabilir.” Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “*Tıpkı* ona benzeyen, Juilliard’da okuyan ve aynı arabayı kullanan başka biridir belki de.”

“Evet. Belki.” Telefonu elinden kapıp kilidi açmak için çirkin suratına doğrulttum ve videoyu şikâyet ettim. “Al.” Telefonu ağzına sokarken kasten dişlerine çarptırdım. “Böyle daha iyi oldu, değil mi?”

Belime bir havlu sarıp spor çantamda kıyafetlerimi aramaya başladım. Bailey'nin aksine, ben her an hiç zorlanmadan yalan söyleyebilirdim. İyi biri olduğum söylenemezdi. Sadece sevdiğim insanlara karşı iyiydim. Ahlaki açıdan ortalama biriydim, bununla gurur da duyuyordum.

"Ee, aşırı doz almış mı almamış mı?" diye dürttü Finn. Bu çocuğun beyni bazen tembel hayvandan daha ağır çalışıyordu.

Yalan ağzımdan kolayca çıkıverdi. "Hayır, beyinsiz. Geçen hafta acile kaldırıldı. Ama bayıldığı için, aşırı dozdan değil. Sakatlıkları yüzünden okula biraz ara verdi."

"Tabii, dostum. Tabii. Ben de Margot Robbie'den biraz ara istedim, cinsel açıdan hızına yetişemiyorum." Austin gülererek kasıklarını tuttu. Bu ikinci hatasıydı, üçüncüyü beklemeyecektim. Gömleğini almak için metal banka eğildiğinde ensesinden tutup suratını mavi metal dolaplara öyle bir geçirdim ki dolapta göt şeklinde bir iz çıktı.

"Tekrar deneyelim istersen," diye fısıldadım kulağına. "Ne dersin?"

"Durumu nasıl da iyi idare ediyorsun," dedi Grim düz bir sesle banka oturmuş çoraplarını giyerken. "Otokontrolün on üzerinden on iki. Kaptanlık için biçilmiş kaftan."

Onu duymazdan gelerek Austin'in kafasını tekrar dolaba vurdum. Kan tükürdü. Umurumda değildi. Kan beynime öyle bir sıçramıştı ki gözlerimden fışkırıyordu. "Bu saçmalıklar bir daha kimsenin kulağına gitmeyecek, anlaşıldı mı?"

Austin çırpınıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor, onurunu kurtaracak bir yumruk atmaya çabalıyordu.

"Hey, hey!" Antonio ve Finn koşup aramıza girerek olayı yatıştırmaya çalıştı. Karışmayan tek kişi Grim'di. Böyle şeyleri izlemekten öyle keyif alırdı ki mısır patlatmadığına şaşmalıydı. Dahası, ben düşersem yerimi o alacaktı.

Umutsuz VÂRİS

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Cole?” diye bağırdı Antonio ama beni geri çekmeye de çalışmadı. Austin’in çizgiyi aştığını biliyordu.

Austin yere kan ve tükürük karışımı bir şeyler tükürüyor, ölümcül pençelerimden kurtulmaya çabalıyordu. “Tanrım, Cole. Egon boyunu geçip arşa çıktı artık.”

“Bailey hakkında yalan dolan şeyler yaymayı kes,” diye tekrarlardım. Sesim dümdüz, gözlerim ölü gibiydi.

“Senin kabullenemiyor olman gerçekleri değiştirmez.”

“O sikik suratını değiştirebilir ama. Bir daha onun hakkında konuştuğunu duyarsam, *değiştiririm*.”

Onu boynundan tuttuğum gibi yere fırlattım. Güm diye yere çakıldı ve öfkeyle parlayan gözlerini üzerime dikti.

Parmağımı kaldırarak, “Bu sana son uyarım. Bir daha onun adını ağzına aldığını duyarsam, Ballsy’nin taşaklarını sana kışıkla yediririm,” diye tehdit ettim.

“Tıbbi bir şey bu!” diye bağırdı Ballsy ve kapıdan çıkarken spor çantama öfkeli bir tekme savurdu.

“Öyle ama komik,” dedi Finn, Ballsy’nin omzuna vurarak ve peşinden çıktı.

Austin, Finn, Mac, Antonio ve Ballsy gittikten sonra Grim’in o ukala ağzı yeniden açıldı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kollarını kavuşturup kapıya yaslanmıştı. “Royal Canin kalmadı.”

“Ha?” Takım ceketimi sırtıma geçirdim.

“Snickers’ın hayvan versiyonu. Kuduz köpek gibisin de.”

Kendince moral konuşması yapıyordu.

“Hak etti piç kurusu.”

“Seni kışkırtmaya çalıştı, sen de hemen oltaya geldin.” Grim kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürüdü. Birazdan sözlü dayığa başlayacağını biliyordum, buna hakkı da vardı. “Bailey Tanrı değil.”

“Hiçbir zaman öyle bir şey demedim.” Sırt çantamı omzuma attım.

“Sana döndüğünü bile söylememiş.”

“Evet, anası ya da babası değilim. Çok da umurumdaydı.” Yalan makinesine bağlı olmadığımı şükrettim, yoksa grafik öyle bir zıplardı ki arşa çıkardı.

Grim elini berber zamanı gelmiş saçlarına daldırıp lüks bir şampuan reklamında oynuyormuşçasına gezdirdi. “Demek istediğim, onu korumak sana düşmez. Kız ne zaman civarına yaklaşırsa kendini kaybediyorsun.”

“Ee?” diye tersledim.

“Artık kaybedecek çok şeyin var.”

Tamamen giyinmiştim. Çantamı aldım ve ona bir kez bile bakmadan çıktım.

Aşk Tanrısı’nın beceriksizliği. Sadece birimizi vurmuştu. O ok kalbimi delip geçmiş, sırtıma saplanmıştı.

Birkaç saat sonra Büyük Salon’a girdim. Buraya “Büyük” dememizin sebebi All Saints Lisesi’nin sahiden de tüm Güney Kaliforniya’daki en iyi yemekhaneye sahip olmasıydı. Hatta muhtemelen tüm Batı Yakası’ndaki. Burası bir devlet okuluydu ama eyaletin en zengin bölgesindeydi. Veliler ve bağışçılar okula para yağıdırıyor, özel davetler ve yardım etkinlikleriyle şımarık zengin çocuklarının her isteği karşılanıyordu. Bana kalırsa tam bir ikiyüzlülüktü. Eşitlikçi görünmek için çocuğunu devlet okuluna gönder ama okulu özel okul seviyesine çekmek için dünyanın parasını bayıl.

Yemekhanedeki kadın tepsiye İsviçre peynirli Kobe burger, lahana salatası ve acılı tortilla cipsi koydu. Grim’se dört peynirli quesadilla, trüflü patates kızartması ve meyve aldı. Bir

çift narin kol arkadan belimi sarıldı ve sıcak, şeker kokulu bir ağız boynuma yapıştı. “Hımm. Gençlik ruhu gibi kokuyor.”

“Ter, meni ve boğucu beklentiler gibi mi demek istedin?” diye sordu Grim kayıtsızca ve tepsisini yemek bandında kaydırırken La Croix kutusunu açtı.

Thalia minik bedenini aramıza sokarak kocaman gülümsemi. “Fırsatlar, tazelik ve hırs gibi!”

Thalia’ya kız arkadaşımı diyordum çünkü bir arkadaştan fazlasıydı ama tam bir sevgili de sayılmazdı. Vakit geçirmek için öylesine takıldığım biriydi. Aramızda sözsüz bir anlaşma vardı, kalbimi asla kazanamayacağını biliyordu.

Sikimi kazanmak başka meseleydi.

Thalia uzun dağınık topuzunu tutan lastiği çekip sarı saçlarını serbest bıraktı.

Grim bana şöyle bir bakış attı: *Senin de farkında olduğunu biliyorum, pislik.*

Farkındaydım. Benzerliği görebiliyordum.

Thalia biraz Bailey’yi andırıyordu. Tamam, peki. Arkadan bakınca Bailey’nin *aynısıydı*. Yatakta tercih ettiğim pozisyon da buydu. Geçen yıl Bailey son, Thalia üçüncü sınıftayken insanlar onları hep birbiriyle karıştırırdı. Ama benim Thalia’yla çıkma sebebim bu değildi. Thalia’yla çıkıyordum çünkü tatlı, eğlenceli ve Grim pislik yaptığında onunla atışmaktan çekinmeyen biriydi. Ayrıca yüz kez reddetmeme rağmen pes etmeyen tek kızdı.

“Bir şeyler alacak mısın?” Elimi tutmaya çalıştığına parmaklarımı çektim, aklım yine Bailey’ye kaymıştı. *Bailey*. Kız arkadaşımı bir şeyim olduğundan haberi yoktu. Aramız biraz tuhaftı. Sahiden beklenmedik şekilde dönmüşse de onu burada bir sürpriz bekliyordu.

“Şey, bu arada, iki aydır Thalia Mulroney’yle birlikteyim. Evet, senin bir hologramın ama nefes alan türden.”

“Ben yanımda getirdim, sağ ol.” Thalia bir paket lahana cipsi ve diyet kolayı havaya kaldırdı. Thalia’nın her gün yemek alacak parası olmadığını tahmin ediyordum ve onu utandırmak istemediğim için ısmarlamayı teklif etmiyordum, bu yüzden haftada birkaç kez dolabına en sevdiği cips ve içecekten koyuyordum.

“Bak ne diyeceğim, yeme bozukluğun gözlerini acayip öne çıkarmış,” dedi Grim sahte bir şımarık kız aksanıyla.

“Ah, teşekkürler.” Thalia elini göğsüne koydu. “Senin şu pabuç dilinle berber-yüzü-görmemiş saçlarının uyumunu yakalayabilmiş miyim peki?”

Hep birlikte dönüp bir masaya oturduk. Bizden üç sıra ötede oturan ikinci sınıflardan biri, “Benim ideal kilom Grim Kwon + yorgan ağırlığı!” diye bağırdı. Arkadaşı ayağa kalkıp bize sütyenini gösterdi. “Benimki de üstüme binmiş üç tane Lev Cole!”

Tüm yemekhane kahkahaya boğuldu. Thalia da kucağıma oturmuş gülüyordu. Grim’e biraz gıcık olmuş gibi baktı. “Çarşamba günleri hafif yerim. Birden üçe kadar arka arkaya antrenmanlarım var.”

Thalia geçen yıl bize bölge şampiyonluğu ve eyalet üçüncülüğü kazandıran jimnastik takımındaydı.

Grim ona boş boş baktı. “Siktir. Hâlâ buradaymıydın.” Es-nedi. “Seni pabuç ile dil arasında bir yerlerde sessize almıştım.”

Bana döndü. “Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?”

“En azından seninle konuşuyor. Başkası olsan görmezden gelirdi.”

Gülerek göğsüme vurdu. “Pislik. Seksi olduğun için çok şanslısın. Bir de sporcu.”

Eskiden futboldan nefret etmezdim. Hatta severdim bile. Ama sonra rekabet, beklentiler ve tamponlara yapıştırılan *Lev Cole’a Güvenim Tam* çıkartmaları derken her şey kontrolden

çıktı. Artık futbol aileme, çevreme ve bitmeyen suçluluk duyguma karşı yerine getirdiğim bir görevden ibaretti.

Thalia güvercinli bilekliğime dokundu. Daha doğrusu bileklikten geriye kalana. “Sana yeni bir ip almama ne zaman izin vereceksin? Güvercin her an düşebilir.”

Elimi yavaşça geri çektim. Onun parmaklarının bu bilekliğe dokunması bile yanlış geliyordu. “Halledeceğim.”

“Ee, Grim. Çiftleşecek bir Azrail bulabildin mi kendine?” Thalia kaşlarını oynatarak ona döndü. Kıkırdadım ve burgerimin yarısını tek lokmada yuttum.

“Hayır, neden? Zengin sevgili arayışında, altın avcısı, sosyal tırmanış peşinde, yarı seksi bir jimnastikçi daha mı tanıyorsun yoksa?” Gözleri alayla parladı. “Şu hayatta tek istediğim beni param için sevecek biri.”

Grim’i masanın altından tekmeledim. “Kes şunu.”

Thalia kızardı ve ona bir cips fırlattı, o da başını tabağından kaldırmadan cipsi yakalayıp ağzına attı. “Hımm. Tatsızlığın tadına bayılırım.”

Grim’in saçmalıklarından bıkan Thalia bana döndü. “Bugün beraberiz değil mi, bebiş? Sizde erken akşam yemeği yiyeceğiz?”

Grim’in bakışları ânında kalktı ve suratında alaycı bir sırıtış belirdi. “Ha, *bebiş*, berabersiniz değil mi?”

Bir gün o güzel burnunu kıracaktım. Benim içler acısı hâllerim onun en sevdiği komedi türüydü.

Elimi asker tıraşı saçlarımda gezdirdim. “Üzgünüm, T. Bailey geri dönmüş. Gidip onu görmem lazım.”

Azarlamam lazım, desem daha doğru olurdu. *Dönmüşse* tabii. Austin’in dediğine göre dönmüştü ama Austin’in sözüne, on beş milyon dolarlık serveti olan ama uzayda mahsur kaldığı için bunu hiç tanımadığı insanlara dağıtmaya karar veren Nijeryalı bir prens-astronotun sözünden bile daha az güvenilirirdi.

“*Aman Tanrım*, öyle mi?” Thalia’nın gözleri heyecanla parladı. “Bir şeyi yok ya?”

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. “Neden olsun ki?”
“Şey...” Omuzları dikleşti. “Kulağıma bir şeyler geldi de.”
“Austin’den mi?” Kaşlarımı çattım.

Thalia alt dudağını ısırды. “Hayır... Lakshmi’den.”

Video çoktan yayılmaya başlamıştı. Muhtemelen bütün okul öğrenmişti. Aferin, Bails. On dokuz yıllık kusursuz itibarını bir uyuşturucu âlemiyle mahvettin.

Thalia ellerini göğüs kaslarımda gezdirip tişörtümün kıvrımlarını düzeltti. “Durumunu bana haber verir misin?”

“Neden?” diye sordum. Arkadaş falan değillerdi.

“Çünkü rakibini tanımak istiyor,” diye öksürdü Grim yumruğunun içine.

“Çünkü onu hep sevmişimdir.” Thalia kaşlarını çatarak Grim’e baktı ve başını onun umutsuz vaka olduğunu belirtir gibi salladı.

“Tamam,” dedim, kızı hem ekip hem de bilgilendirmemek çok şerefsizce olurdu. Hele bir de babamın aldığı eski model arabayı tamir etmek için onu bu hafta iki kez ekmişken.

“Hayır. Bunu konuşmamız lazım. Neden seks partnerinin âşık olduğu kızı seviyorsun, Thalia?” Grim ağzına bir patates kızartması attı ve şeytani bir sırıtışla ikimize baktı. “Senin karakterli versiyonun olduğu için mi?”

“Karakter demişken, o servetinle git kendine yeni bir karakter al bence,” diye karşılık verdi Thalia.

Taşı gediğine oturmamıştı. Grim sinirlenmedi. Karşılık da vermedi. Her zamanki gibi sıkıldı.

“İğneleme *yapmadan* konuşamıyor musun sen?” diye çıkıştım ona.

“Umarım konuşamıyorumdur. Yoksa ciddi ve anlamlı bir sohbete yol açabilirim,” dedi ürpererek.

“Hey, seninle gelmemi ister misin? Bailey’yi görmeye yani?” Thalia elini omzuma koydu.

“Ha, Lev, ister misin?” Grim beklentiyle gözlerini kırptırdı.

Umutstuz VÂRİS

Bu sefer cips yerine koca tepsiyi, üstündekilerle birlikte ona fırlattım. Hemen yana eğilince arkasındaki Raul Ortega'nın sırtı komple yemek oldu. Raul okulun güreş takımındaydı ve bu tür haşarılıklardan hoşlanan biriydi.

Arkasına döndüğünde gözlerinde ölümcül bir bakış vardı.
“Yemek savaşııııı!”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikita>

Dördüncü BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #2993: Dünyadaki tek ölümsüz yaratık Turritopsis dohrnii denizanasıdır.

Bugatti Chiron Sport'umla eve dönerken gazı kökledim. Cavar motorları hep sevmişimdir, uçaklara olan takıntım da buradan geliyordu.

Followhill, Spencer ve Rexroth aileleri olarak aynı çıkmaz sokakta oturuyorduk. Evlerimizin arasında bir golf sahası kadar alan vardı ama birbirimizin her işine burnumuzu sokmayı başarıyorduk. Bu hem bir lütuf hem de lanetti.

Arabayı babamın Maybach'ının önünü kesecek şekilde park ettim ve aceleyle Baileylerin kapısına yürüdüm. Kapıyı tıklamadım, zili de çalmadım. Burada hepimiz aile sayılırdık. Son beş yıldır eski en yakın arkadaşım dair kurduğum hayalleri hatırlayınca bu düşünce midemi bulandırdı.

Şifreyi hızla tuşlayıp kapıyı iterek açtım ve Nike Blazer ayakkabılarımı çıkarıp duvar dibine savurdum. Mel beni mutfaktan seslenerek karşıladı. "Lev, tatlım, aç mısın?"

Telefon uygulamasındaki kameralardan geldiğimi görmüş olmalıydı.

“Her zaman.” İyi çocuk gülümsememle yanında dikildim. Elinde spatulayla dönüp bana sarılmaya geldi. Acılı karides ve kabak kızartması yapıyordu. Bailey’nin en sevdiği.

Sabırsızlığıma yenik düşmeden, yirmi dakika boyunca onunla ayaküstü sohbet ettim. Bailey muhtemelen geldiğimi biliyordu ve onu görmek için sabırsızlanmadığımdan kendini yiyip bitiriyor olmalıydı. *Güzel*. Mel’le olabilecek her konuyu konuştuktan sonra –hava durumu, okul, yaz planları, üniversite başvuruları– nihayet, “Bails yukarıda mı?” diye sordum.

“Öyle olsa iyi olur.” Mel’in dostça gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı. Son dört gün içinde beş sene yaşlanmış gibi görünüyordu. “Bu arada, tekrar teşekkürler...” Yutkundum, parmakları havaya sallayarak neden teşekkür ettiğini anlatmaya çalıştı. Gözyaşlarına boğulmasına *ramak* kalmıştı.

Omuz silktim. “Bailey annemi kaybettikten sonra iki yıl boyunca her gün benim hayatımı kurtardı.”

“Dört dörtlük biriydi,” diye onayladı Mel. Geçmiş zaman. Eyvah. Bails fena gözden düşmüştü demek.

“Hâlâ öyle,” dedim, Bailey’nin üst kattan beni duyamaması için sesimi alçaltarak. “Belki de zamanında yaşamadığı ergenliği yaşıyordur.”

“Belki de,” diye fısıldadı. “Büyüyünce bu kadar ayrı düşeceğinizi tahmin etmezdim.”

Büyüdükçe ayrı düşmemiştik. *Ben* Bailey’ye yetmemiştim.

O değişmişti, ben aynı kalmıştım. O kanatlarını açarken, ben beni bırakıp gitmemesi için kanatlarını kırpmaya çalışmıştım. Bu geri tepmişti. Hem de çok fena.

“Seni tutmayayım.” Gözlerini silerek geri çekildi. “Ona yemeğin hazır olduğunu söyler misin?”

Mel için üzülüyordum. İyi niyetliydi. Herkes onun annelik becerilerini eleştirirdi ama iki tane akıllı başında ve bağımsız

kız büyötmek hiç de kolay değildi. Ayrıca anneler hep iki kat suçlanıyordu. Knight'ın en sevdiği hobisi esrar ve alkolken kim-senin babamı eleştirdiğini duymamıştım.

Kavisli mermer merdivenden çıkarken yerden tavana uzanan aile portrelerinin önünden geçtim. Daria, Oscar de la Renta marka altın payetli bir elbise giymiş, muzipçe sırıtıyordu. Ba-iley'nin üzerinde küçük çiçeklerle işlenmiş lacivert, V yaka bir elbise vardı. Gülümsemesi dingin, kibar ve kontrollüydü; gözleri bulutsuz gökyüzü altında iki berrak göleti andırıyordu.

Birbirlerinden bu kadar farklı olmaları komikti.

Daria gözü partilerden ve tasarımcı kıyafetlerinden başka şey görmeyen bir dişi şeytanken Bailey'ye kitapları ve hayır kurumlarını seven bir melekti.

Followhilllerin ikinci katındaki koridora adım atar atmaz midem altüst oldu. Bailey'yi son görüşümden bu yana çok fazla şey olmuştu. Hayatıma kız arkadaşımı biri girmişti ve görü-nüşe bakılırsa onunkine de bir uyuşturucu belası eklenmişti.

Odasına giden sıcak vanilya ve yeni kitap kokusunu takip ettim.

Aralık kapıyı tıklattım ama sonra kendime onun bir müp-tela olduğunu ve mahremiyete hakkı olmadığını hatırlattım.

Hemen içeri daldım. "Bailey?"

Biri arkamdan sırtıma atladı. Uzun, kaslı bacaklar belime dolandı ve kolları omuzlarımı çevreledi.

Kulağıma kıkırdarken nefesi tarçın ve vanilya kokuyordu. Her yer onunla kaplıydı; göz alıcı, capcanlı ve mükemmel bir ağustos günü kadar sıcaktı. Hayatımda ilk kez onu iyileştirmek yerine kırmak istedim, çünkü SİKEYİM. BÖYLE. İŞİ.

Kalbimi kırdığı yetmezmiş gibi sevdiğim kızı ölümün eşi-ğine sürüklemişti. Bir insan evladına bu kadarı yapılır mıydı?

"Levy!" İçinde bulunduğum ruh hâlimden habersiz, du-daklarını yanağıma yapıştırdı. Saçları altın sarısı bir çığ gibi

yüzüme yağdı. “Fıktır. Görüşmeyeli daha birkaç ay oldu ama koca bir malikâne gibi olmuşsun.”

Eski Bizmişiz gibi davranıyordu. Ailelerimiz bizi, daha küçücük çocukken #BaiLev olarak ayrılmaz bir ikili gözüyle görmeye başlamıştı çünkü etle tırnak gibiydik. İnsanlar bizi birbirimize yakıştırıyordu. Herkes çift olacağımızı sanmıştı. Oyna ne çok yanılmışlardı.

Bakışlarımı yana kaydırarak, “Pardon, tanışıyor muyuz?” diye sordum soğuk bir sesle.

“Zekâ küpü. En karanlık sırlarını bilir. Listelere takıntılıdır. En yakın arkadaşın. Bunlar bir şeyler çağrıştırdı mı?” Kulağımı ısırınca bir anda vücudumdaki tüm kan doğrudan aletime gitti. Başım döndü.

Yine de duygusuz puşt rolüme devam ettim. “Benim en yakın arkadaşlarım annesel sorunlar ve tanrı kompleksidir. Yeniden dene.”

“Hayır.” Pürüzsüz yanağını hafif sakallı yanağıma sürttü. Aletim yırtık Amiri marka kotumun fermuarını açıp bize selam vermek üzereydi.

“Onlar *terapistinin* en yakın arkadaşları, ayrıca onu Cancun’da yazlık sahibi eden şeyler.”

Benim terapistim yoktu, gerçi bugünlerde içime attığım öfkenin büyüklüğünü düşününce aslında olmalıydı.

“İn sırtımdan, Bailey.”

“İnmezsem ne olur?” Sırıttı. Bu kız da kimdi?

En yakın arkadaşım ile değil de hayranlarımdan biriyle şakalaşıyormuşum gibi hissettim ve koltuk altlarını gıdıkladım. Kıkırdarken koyun postu halıya sırtüstü düşüp tekmelerini havaya savurdu.

Üzerinde beyaz bir baksır şort ve Nirvana’lı pembe bir kapüşonlu vardı. Kesin Walmart’tan ucuza almıştı.

Kulağımın dibinde attığı kahkahalar ve altımda kıvranan vücudu, bana kendimi uzun ve uyuşuk bir uykudan uyanmış gibi hissettirdi.

İnsanlar Bailey'yle Thalia'yı nasıl birbirine benzetebiliyordu? Thalia bir papatyaydı, Bailey'ye gül.

Thalia açık bir kitaptı, ne görüyorsan onu alırdın. Elimi sürmeden çok önce çözmüştüm onu. Bailey'ye kat kat paketlenmiş bir hediye idi. Kadife yaprakları birbirine sağlamca kenetlenmişti ve her birinde kişiliğinin başka bir katmanı gizliydi.

Dizlerimin üzerine çöküp yanlarını ve boynunun hassas yerlerini gıdıklarken yüzümde en ufak bir gülümseme yoktu. O ise çırpınıp karşı koyuyor gibi yapıyordu ama aslında beni daha da kendine çekiyor, daha fazla temas istiyordu.

Kavga ediyormuş gibi yaparak geçen zamanda aramızda biriken gerginliğin bir kısmını atmıştık.

Bailey çoraplı ayaklarını yüzüme bastırırken nefes nefese gülüyordu.

Bu oyuna devam etmeyi çok isterdim ama ereksiyonum baksırımı yırtıp soğuk bir duş için banyoya koşmak üzereydi. Ayrıca, gündemimde bazı önemli konular vardı. Birdenbire oyunu kestim. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Mavi ile yeşil. Üzerine çıkmış, ağırlığımla onu yere yapıştırmıştım.

Son gördüğümünden beri biraz daha zayıflamıştı ama hâlâ gezegendeki en güzel kızdı. Aramızda birkaç santim mesafe kalana kadar yüzümü ona eğdim. Sıcak nefesi yanaklarımdaki tüyleri ürpertti.

"Ahhh." Beni tekmeleriyle üstünden atmaya çalıştı ama ben daha güçlüydüm, daha iriydim ve palavralara kanmayan bir yanımdı. "Kirpiklerin zürafa kirpiği gibi," diye inledi. "Uzun, kıvrık kirpikli erkekler yasaklanmalı."

"Kongre'de bunu yasalaştırmaya çalışıyorlarmış. Hapse girersem ziyaretime gelir misin?" Dudaklarımı yaladım.

Başını yavaşça salladı. “Hayır. Ama benimle iyi geçinirsen iPay’ine para yüklerim.”

Gülmekten kendimi alamayıp alnımı onun kine dayadım. “Tam bir baş belasısın, biliyorsun değil mi?”

Kafası salladı ama bir şey demedi.

Artık kendine gelmişti ve neden hastaneye gelmediğini sormak istiyordu. Ama sormayacaktı. Çünkü biliyordu. Yüzümden okunuyordu. Gitmemiştim çünkü aşırı doz almasından dolayı ona öfkeliydim ve öyle kolay kolay paçayı sıyıramayacaktı.

“Üzgünüm,” dedi çatallı bir sesle. “Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm.”

Alnına düşen bir tutam sarı saç geriye attım. “İyi misin, Güvercin?”

“Evet,” sesi kısık ve boğuktu. “Teşekkür ederim... şey için.”

Dudaklarımız birbirine bir parmak mesafedeydi.

Dudaklarını yaladı ve bakışlarını ağzıma indirdi. Hafif, özlemlili bir iç çekti. Bir an için onu öpmemi istiyor sandım.

Geçmişte de onu öpmemi istediğini sandığım birçok an olmuştu. Ve tıpkı geçmişte olduğu gibi, narin balerin vücudu benimkinin altından kayıp gitti. Bir çırpıda ayağa kalktı.

Gömme dolabına yürüdü ve renklerine göre gökkuşağı sırasıyla dizilmiş yazlık elbiselerini incelemeye başladı. “Neden beni bu kadar beklettin?”

“Bir mesaj atıp döndüğünü haber vermedin,” diye homurdandım ayağa kalkarken.

Bailey şaşırmış gibi yaptı. Harika bir dansçı olabilirdi ama rol yapmayı hiç beceremiyordu. “Öyle mi? Ben attım sanıyordum.”

“Hayır, atmadın. Kendini mahvetmeni tolere edebilirim ama yalan söylemene katlanamam.”

Saçlarını uzun bir atkuyruğu yaptı ve bakışlarını yere indirdi. “Özür dilerim. Son birkaç gün çok zordu. Seni arayacak cesareti toplamaya ve ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum.”

“Buldun mu bari?” diye sordum ona yaklaşırken.

Başını sallayıp alt dudağını ısırdı.

“Peki. O zaman ben konuşayım. Uyuşturucu sorunun mu var?” Dirseğimi pervaza dayayıp gömme dolaptan çıkmasını engelledim.

“Off, Lev!” Elindeki hırkayla kalçasına vurdu. “Biraz yaşamaya ve yeni şeyler denemeye başladım diye neden herkes yaygara koparıyor?”

“Bu bir evet ya da hayır değildi.” Sesim çelik gibiydi; keskin, soğuk, acımasız.

“Benim uyuşturucuya dair tek sorunum herkesin benimle uyuşturucu hakkında konuşup durması.”

“Aşırı doz aldın.”

“Hayır, ağırı kesici denedim. İçeriğiyle oynanmış bir şey aldım. Boyumun ölçüsünü de aldım. Tek istediğim ağrılarımı dindirmekti. Bir daha o haplara elimi sürmem.”

Ona inanmak istiyordum çünkü diğer ihtimal beni çıldırtacaktı. Fazla karışmak da istemiyordum ama kendi iyiliği için sert davranmam gerekecekse biraz canını acıtacaktım. Temiz olduğundan emin olmayı görevim belleyecek, bir süre yakasından düşmeyecektim.

“O hâlde bana ne diyeceğini bulmak neden bu kadar zor oldu?” Gözlerimi üzerinden ayırmadım.

“Çünkü başıma gelen şey utanç vericiydi.”

“Yine de o anda *beni* aradın.”

“Tabii ki.” Bana hırçın bir bakış attı.

“Neden?” diye üsteledim.

Güçlkle yutkundü. “Öyle işte.”

“İşte karşınızda münazara takımının başkanı, bayanlar baylar.” Alaycı bakışlarla alkışladım onu.

“Çünkü elime ilk senin numaran geldi!” Çocuk gibi yeri tepti. “Hiçbir anlamı yok, tamam mı? Fazla anlam yükleme.”

Blöfünü görmekle oradan çıkıp gitmek arasında kaldım.

Bailey iç çekti. “Bak, daraldım ben. Bir tur atalım mı?”

Umutsuz VÂRİS

Tabii, Güvercin. İstedğin kadar tur atabiliriz. Yatakta. Onun yanındayken aklımdan böyle şeyler geçirmeyi bırakmam gerekiyordu.

“İzin mi istiyorsun?” Parmaklarımı çıtlatarak ılık çaldım. “Ne seviyelere düşmüşsün böyle.”

Dudaklarını büzdü. “Annemle babam evden sadece onların ya da senin gözetiminde çıkabileceğimi söyledi.”

Dilimi şaklattım. “Ee, eden bulur derler.”

Küçükken bana sanal bebek muamelesi yapan oydu.

“Bu durumda ikimizden birinin sorun çıkaracağı yok. Kafam *o kadar da* iyi değil.” Nirvana’lı pembe kapüşonlusunu çıkarıp elinde top yaptı ve bana fırlattı.

Kapüşonluyu havada kapıp yüzüme götürdüm ve başımı geriye atıp sapık gibi kokladım. “Bil diye söylüyorum, bunu da koleksiyonuma ekleyeceğim.” Kapüşonluyu arka cebime sokuşturdum. O ne kadar minikse ben de bir o kadar iriydim, bu yüzden cebime rahatça sığıdı.

Bailey üstüne sadece pembe spor sütyeniyle homurdanırken karın kasları kasıldı. Gerçekten değişmişti. Eski Bailey olsa homurdanmaz, söylenmez, dalga geçmez, bunların yakınından geçen herhangi bir şey yapmazdı. Kibarca gülümser, titizlenir ve gözleri parıldardı.

Gözlerim vücudunun üst kısmında dolaşırken kolundaki banda ve serumun bıraktığı morluklara takıldı. Sonra tenindeki hasarı görmeye başladım. Vücudu mor, siyah ve mavi lekelerle kaplıydı. Hayatım boyunca pek çok spor sakatlığı görmüştüm. Bu başkaydı. Daha kötüydü. Çok daha kötü.

Karnımdaki düğümler daha da sıkılaşıp lastik bir top gibi büyüyor, derim patlayacak gibi oluyordu. Uyuşturucu bağımlısı olmasa bile, olmaya mükemmel bir adaydı çünkü bu vücudun içinde çok acı çekiyor olmalıydı.

Mavi saten elbisesini giyerken, “Mel ve Jaime sana göz kulak olsa iyi eder. Kendine hiç dikkat etmemişsin.”

Bailey gözlerini devirdi. Bailey *asla* gözlerini devirmezdi. “Neye dayanarak bu sonuca vardın?”

“Gözlerime. Şu hâline bak. Hırpalamışsın kendini.”

“Hiç de bile, hayal görüyorsun,” diye tersledi. *Ooo*. Tamam. Bu kızın kim olduğu ve arkadaşına ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ne oldu sana böyle?” Kaşlarımı çattım. Kiminle konuşuyordum ki ben? “Sen olağanüstü başarılı bir kızdın. Todos Santos’un gururuydun.”

“Fazla çalıştığım için artık o kişi değil miyim yani?” diye çıkıştı. “Haberin var mı bilmem ama elit bir okulda başarılı olmak için bedel ödemek gerekiyor. Çocukluk fanusumuzun dışındaki dünyaya hoş geldin, Cole.”

Kollarını teatral bir şekilde iki yana açtı. “Başarılı olmak için kanamak zorundasın. Rekabetçi sporlarda sakatlıklar kaçınılmazdır. Tabii senin bilmemen normal. Oyun kurucusun ama hiç ter döktüğünü görmedim. En kötü sakatlığın neydi acaba, diz sıyrığı mı?”

Yok artık. Alenen sinir krizi geçiriyordu.

Acemice kurgulanan, basit senaryolu, boktan reality şovlardan bir sahne izliyordum sanki. Acaba bir çeşit yoksunluk krizi miydi bu?

Bu kız her kimse, bana alaycı bir sırıtişla bakarak söze devam etti. “Kabul et, Lev. Antrenmanı abartmış olabilirim ama bana bu konuda ders verecek en son kişi sensin. Futboldan nefret ettiğini ve havacılık okuluna gitmek istediğini sevgili babacığına söyleyemeyecek kadar ödle bir hayat sürüyorsun. Sen bir korkaksın. İyi saklıyorsun ama öylesin. Babana bunu ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?”

En uygun zaman hiçbir zamandır diye düşünüyorum.

Cevap alamayınca yüzünü buruşturdu. “Söyleyeceksin, değil mi?”

Çenem kasıldı. “Şu an konumuz ben değilim.”

Umutlu VÂRİS

Başını arkaya atıp kuru kuru güldü. “Hah. Vay be.”

Futbol benim için hassas bir konuydu. İyi oynuyordum ama futboldan nefret ediyordum. Kocaman aleti olan ama rahip olmak isteyen bir porno yıldızı misali. *Yapabiliyorum* diye illa *yapmam* gerekmiyordu.

Sorun şuydu ki All Saints Lisesi’nde ikinci nesil futbol asiliydim.

Zamanında babam da futbol takımındaydı. Abim Knight da öyle. Geçen yıl ceketim açık artırmada yedi bin dolara satılmıştı. Böyle bir sevgiyi elinin tersiyle itmek kolay değildi. İşin aslı, şöhrete bağımlıydım.

Yani paşa gönlüm öyle istiyor.

Bailey yorgunlukla alnını ovuşturarak, “Kusura bakma, sinirlerim gergin,” dedi.

Anlaşıldı, sen cidden bir şeyler kullanıyorsun.

“Doğrusu bana biraz... dağılmış gibi geldin,” dedim nazikçe. Bana tamamen yabancı biri gibi geldiğini söylemek muhtemelen pek işe yaramayacaktı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başını salladı. “Sadece biraz temiz hava almak istiyorum. Çıkmadan bir şeyler yemek ister misin?”

“Karides ve kabak kızartması, yanında da senin saçmalıkların mı?” Bir kaşımı kaldırdım. “Almayayım.”

“Uslu duracağım.” Bana yalvaran bir gülümsemeyle baktı. “Lütfen? Tek ihtiyacım...”

“Tez zamanda rehabilitasyona gitmek?”

Bana bitkince gülümsediğinde çatlakların arasından gerçek Bailey’yi görür gibi oldum. “Biraz *nefes almak*.”

İnleyerek elimi kısa saçlarımda gezdirdim. “Siktir. Tamam.”

Beraber aşağıya inip Melody’nin yemeğini yedik. Güzeldi ama asıl Bailey dünyanın en güzel yemeklerini yapardı.

Bunun en büyük sebebi en sevdiğim yemeklerden mahrum kalmamam için annem ölmeden birkaç ay önce her gün ziyaretine gelmeye başlayıp tüm tariflerini almasıydı.

Sığındığım her yemeği öğrenmişti; *waffle* (bir tutam tarçın ve hurma şurubuyla), şehriyeli tavuk çorbası (kereviz, kuru soğan, yumurta sarısıyla), çikolatalı kek (ekstra yumurtalı).

Rosie Cole'un en önemli lezzetleri. Annemi tekerlekli sandalyesinde mutfığa kadar getirir, onun yardımıyla en sevdiğim yemekleri yapardı.

"Bir yumurta sarısı daha ekleyeceksin."

"Tuzu bol koy."

"Biraz maydanozdan zarar gelmez, Bails."

İnsanın en yakın arkadaşının en sevdiği yemekleri öğrenmek için zamana karşı yarışmasını izlemek âşık olma sebebi değilse nedir, bilmiyordum.

Bu kızın beni parmağında oynatmasına şaşmamalıydı. Tüm geçmişim, tüm benliğim avucunun içindeydi.

Bir keresinde –Bailey Juilliard'daydı ve artık teknik olarak arkadaş olmadığımız bir zamandı– sırf geçmişi özlediğim ve uyuyamadığım için zaman farkına rağmen sabahın üçünde benimle kırk dakika görüntülü konuşup annemin *waffle*ını nasıl yapacağımı anlatmıştı.

Ertesi sabah önemli bir sınavı olması umurunda olmamıştı. Bails'le sorunumuz buydu işte. Birbirimize sınır koymayı hiç beceremiyorduk.

Masada otururken annemin *waffle*larından mahrum kalmayayım diye hayatının altı ayını ölmek üzere olan bir kadının gölgesinde geçiren kıza baktım ve ona haksızlık ettiğime kanaat getirdim.

Şu son altı ayda bizim takımdan iki kişi partilerde cozutup gözünü acil serviste açmış, Koç onlara tek kelime etmemişti.

Bailey kötü seçimler yapmıştı ama onun gibi yükseklerde uçtuğunuzda, yalnızlık bir yana, bunun ne kadar sıkıcı olduğu inkâr edilemezdi.

İçinde bulunduğu durumu en iyi benim anlamam gerekirdi, ikimize de "kusursuz" çocuk gözüyle bakılıyordu.

Balerin olmaya çalışırken kendine fazla yüklenmişti. Bu yüzden bir iki uyuşturucu denemişse ne vardı yani? Ben kim oluyordum da yargılıyordum?

Elimi masanın altından uzatıp onunkini buldum. Sıktım. Başparmağını parmaklarımda gezdirdi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Sessiz bir ateşkesti bu.

Yemeğimizi yedikten sonra YoToGo'ya gidip iki dev boy donmuş yoğurt aldık ve ormandaki gizli yerimize doğru gezintiye çıktık. Ona Thalia'dan bahsetmenin tam zamanıydı ama beni durduran bir şey vardı.

Belki anlatacak pek bir şey olmadığından anlatmıyordum, düzenli olarak yatıyorduk, bu kadar. Belki de umursamadığında içten içe biraz kahrolacağımı bildiğimden susuyordum.

Tamam, biraz değil, *çok*.

Bailey sonunda sessizliği bozup, "Hâlâ oradalar mı?" diye sordu.

Yıllar önce gördüğümüz güvercinleri kastediyordu. Kafamı salladım. "Aynı ağaçtalar. Yem kapları ağzına kadar dolu. Haftada bir gelip dolduruyorum."

Bailey yolcu koltuğuna yaslanıp alt dudağının kabuğunu kopardı. "Sence neden hiç yavruları olmadı?"

"Belki aynı cinsiyettendirler. Belki bir tanesi kısırdır. Belki sadece arkadaştırlar. Belki bağımsızlıklarına değer veriyor, de-mode toplumsal normlara boyun eğmiyorlardır. Hem çocuk yapmak çok masraflı."

Bailey elleriyle yüzünü kapayarak güldü. "Ne kadar komik olduğunu unutmuşum."

Buna içten içe çocuk gibi sevinsem de yüzümde sadece ufak bir gülümseme belirmesine izin verdim.

"Bence ikisi de dişi." Suratını astı. "Dişi kuşlar."

"Suç bende." Kirli sakallı çenemi kaşıdım. "Benim manifestim tutmuştur. İki dişi kuş fantezim olduğunu biliyorsun."

"Ben kuşu mecazen diyorsun sanmıştım."

İkimiz de güldük. Aramızdaki buzlar erimemişti ama kesinlikle çatlamıştı.

O güvercinleri bulma şeklimiz çok garipti. O güvercinleri bulduğumuz *gün* çok garipti. Bir alamet. Yukarılardan bir mesaj gibiydi. Güvercin, Kuzey Amerika'da yaygın bir tür değildi, demek ki bu ikisi kaçaktı. Tıpkı o gün birlikte evden kaçan bizler gibi.

Arabayı park edip ormandaki köşemize doğru yürümeye başladık.

Bir süre önce dört meşe ağacının üzerine kocaman bir branda germiş ve her birinin gövdesine bağlamıştım, yani şimdi Bails'le devasa bir hamağa oturabilirdik. Ölçüsü üç buçuğa üç buçuk metreydi. Üstü her daim yaprak ve pislik doluydu ama Bailey burada mükemmel görünme ihtiyacını bir kenara bırakırdı. Burada, doğadaydık.

Brandanın üstüne tırmandık.

Bailey dilini neon yeşili kaşığında gezdirdi. "Sende ne var ne yok?"

Düzenli bir manitam var ama içine her girdiğimde seni düşünüyorum ve bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en alçakça şey.

Babamla Knight üniversitede futbola devam etmem için baskı yapıyor.

Ve ne zaman durumunun ciddi olma ihtimalini düşünsem sana uyuşturucu satan o adsız, suratsız şerefsizi bıçaklamak istiyorum.

"Aynı şeyler işte." Donmuş bir vişneyi kütür kütür çiğnedim. "Julliard nasıl?"

"Harika." Gözleri parıltılı iki kar küresini andırıyordu. "Orası müthiş yetenekli insanlarla dolu ilham verici bir yer. Şehir kültürle dolup taşıyor. Her hafta sonu farklı bir sergiye gidiyor, haftada iki kez de Harlem'de dar gelirli bir öğrenciye ders veriyorum. Hele o yemekler Lev!" dedi nefesi kesilerek. "New York tam bir gurme cenneti."

“Annem New York’un en sevdiği şehir olduğunu söylediler,” dedim. “Babamla orada tanışmışlar. Bence sadece Emilia teyzeye yakın olmak istediği için buraya taşınmışlar.”

Bailey gülümsedi ve bugün ilk kez, bana ayakkabı bağcığını bağlamayı ve evimizin yanındaki nehirde taş sektirmeyi öğreten o kızı gördüğümü hissettim.

“Ben de hep öyle düşünmüşümdür,” diye mırıldandı. “Annen bir keresinde bize babanın civardaki bütün çiçekçilerden ona gül sipariş ettiğini anlatmıştı, hatırlıyor musun?”

“Evet.” Ağzım kulaklarıma varacak şekilde sıırıtyordum. Bailey kızardı, alt dudağını dişledi.

“Birkaç ay önce o sokağa gidip çiçekçiler hâlâ duruyor mu diye baktım. Beşinden dördü hâlâ oradaydı. Her dükkândan birkaç buket alıp anneme gönderdim. O da Rosie’nin mezarına götürdü.”

“O sen miydin?” Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. “Babam annemin gizli bir sevgilisi olduğunu sanmıştı. Nasıl kriz geçirdi görmeliydin.”

Bailey kahkahayı bastı. “Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Biraz,” diye güldüm.

“Pardon! Sana söylediğimi sanıyordum. On dokuzumda hafızam çok daha iyi olmalı hâlbuki.”

Bailey iyi şeyleri gösteriş için değil, içinden geldiği için yapardı. Bir yıl önce olsa bu itiraf karşısında kalpli konfetilere bölünüp havaya uçardım. Ama o artık bir yıl önceki kız değildi.

“Sağ ol, Güvercin. Hoş bir jestti.” Yumruğumla koluna hafifçe vurdum.

Omzunu benimkine çarptı ve Froyo’mdan bir kaşık aşırıldı. “Sap olma, Levy.”

“Sen *sap* ne demek biliyor musun?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Tabii ki. SAP’ın açılımı sistem araçları programı. Ek derslerimden biri bilgisayar bilimiymiş, unuttun mu?” Şakağına dokundu.

“İnek,” diye yüksek perdeden fısıldadım.

“Kafasız topçu,” diye dil çıkardı.

İkimiz de güler gibi yaptık ama ben aslında dilini ağzıma alıp onu deli gibi öpmek istiyordum.

Tam o sırada sanki işaret almış gibi, güvercin çiftimiz yuvalarından inip bize doğru süzüldü.

Perseus ve Andromeda.

Adlarını Bailey koymuştu. Büyük aşk ve zorlukları birlikte aşmakla ilgili bir şeyler söylemişti. O öyle sanadursun, aslında bu sürtükler benim onlara kendi ellerimle yaptığım yuvada bedavaya yaşıyorlardı. *Şanslı keratallar.*

Perseus’un aksine tüylerinde mavi olmayan Andromeda’nın bir bacağı eksikti, bu yüzden onları ayırt etmek kolaydı. Brandanın uzak bir köşesine, bize yakın ama tedirgin etmeyecek bir mesafeye kondular.

Bizi tanıyorlardı ve gördüklerine sevinmişlerdi.

Bailey’ye döndüm: “Üniversiteden önce New York’a gitmek istiyorum. Annemin sevdiği yerleri görmek istiyorum. Eski evini...”

“Birlikte gidelim!” diye heyecanlandı, o kadar saçmaydı ki. Artık ne arkadaşım olan ne de *kendisi* olan bu kızla plan yapmak falan... “Tour de LeBlanc’a çıkalım.” Korkunç bir Fransız aksanıyla kaşlarını oynatarak, “St. Paul Şapelini, Özgürlük Heykelini, Brooklyn Savaşını görelim... *işte bayanlar baylar, Madam Rosie LeBlanc tam bu noktada, Dean Cole’un hakkından fena gelmişti!*” dedi.

Kahkahama hâkim olamadım. İşte şimdi biraz en yakın arkadaşşıma benzemişti. Biz ikimiz son çocuklardık. Görünmez çocuklar. Sorunsuz. Olaysız. Yüksek notlar alan. SAT puanlarımız da inanılmazdı – ben 1560, Güvercin ise pırıl pırıl bir 1600, yani tam puan almıştı.

“Peki nasıl oldu da bir uyuşturucu satıcısıyla yolların keşişti?” Konuyu bir türlü kapatamıyordum.

Sorumla Bailey'nin yüzü gerildi, burun delikleri genişledi. "Bunun gerçekten önemi var mı?"

"Cidden soruyor musun bunu?" Gözlerimi ağır ağır kırptırdım. "Herif milleti katkılı ağı kesicilerle zehirliyor. Evet, bence önemi var."

Gözle görülür şekilde büzüldü. "Adını bilmiyorum, hem zaten okul sınırları dışındaydı."

"Ya başkalarına da sattıysa? Ya—"

"*Aman Marx'ım*, susacak mısın artık!" diye patladı. Cebinden bir esrarlı sigara çıkarıp dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yaktı. "Bağımlılık genleriyle doğan ben değilim burada. Kendi sorunlarını bana yansıtmı, Cole."

İşte yine pislik olmaya başlamıştı. Her seferinde kırbaç yemiş gibi oluyordum ama artık yeni hâlinin bu olduğunu idrak etmeye başlamıştım. Bir an normal ve iyi, hemen sonra tam bir baş belası. Tipik bağımlı davranışları sergiliyordu.

Hem benden sadece bir yaş büyüktü. Otuzlarına gelmiş, evrenin bütün acı gerçeklerinin anahtarını elinde tutan bir yetişkin falan değildi.

Çenem kasıldı. "Bugünlerde ruh hâlin soyunma odasındaki sarkık çükler gibi bir o yana bir bu yana kayıyor." Gözlerim sigaranın yanan ucuna kaydı. "Ne zamandan beri esrar içer oldun?"

"Daria'nın odasında bir tane bulduğumdan beri – herhâlde Penn'indi. Biraz gevşemeye karar vermişim, o zamandan beri. Ne var bunda?" Benden pis bir koku alıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Okuldayken ilk sen teklif etmiştin bana."

"Doğru." Gözlerimi ona diktim. "O zamanlar sik kafalı bir keş değildin."

İşte. Söyledim sonunda. Açıkça söylemişim ve geri de almayacaktım. Artık eskisi gibi olmadığını anlamak için ona bir kere bakmak yeterliydi.

Froyo kabını öfkeyle çöpe fırlattı. “Yeter. Sorguya çekilmekten bıktım.”

“Şu kaba işe,” dediğimi duydum.

“Ne dedin sen?” Kaşları az kalsın alnından fırlayıp bana saldıracaktı.

“Bir sakıncası mı var?” dedim ağır ağır. “Ben iki ayda bir işeyip veriyorum. Uykumda bile yaparım artık. Altı saatte sonuç veren bir laboratuvar var. Kanıtlı bakalım kullanmadığını. İçim rahat etsin.”

“Senin için rahat edip etmemesi umurumda değil.” Yüzü duvar gibi ifadesizleşti. “Asıl *ben* senden idrar istemeliyim, ailenin geçmişi düşünülünce.”

“Böyle pislikçe konuşman beni ayık olduğuna ikna etmiyor.” Başımı iki yana salladım. Eski Bailey hiç böyle huysuz, agresif değildi. Ve asla esrar içmezdi. Sigaraya “kanser çubuğu”, esrara da “mal değneği” derdi.

Kulağa biraz erotik geliyordu ya, neyse.

“Böyle otoriter bir pislik gibi davranmak da seni tekrar en yakın arkadaşım yapmıyor.”

Güvercin akli melekeleriyle resmî olarak yollarını ayırmıştı. Kullanıcı olduğu buradan belliydi. Eski en yakın arkadaşım asla böyle çirkin konuşmazdı. Annem öldüğünde abimin aşırı doz aldığını biliyordu. Luna bana söyledikten sonra bu sırrı ilk onunla paylaşmıştım.

“Eğer bir sorunun yoksa,” dedim dişlerimi sıkarak konuştum, “neden her dediğime ödün kopuyor? Neden veremli gibi görünüyorsun? Neden gözbebeklerin yemek tabağı kadar büyük?”

“Çünkü taburcu olduğumda bana verdikleri şeyler—”

Lafını kestim. “İki seçeneğin var, ya sana yardım etmeme müsaade edersin ya da bu rezaletten çekilirim ve yine iki yabancı oluruz. Kendini mahvetmene seyirci kalmam gibi bir seçenek yok. Hayatta en sevdiğim insanın ölümünü izledim,

Umutlu VÂRİS

onun seçeneği yoktu. Kendi kendine yapmadı bunu. Gözlerimin önünde kendini öldürmene izin veremem. Anladın mı?”

“Güzel nutuk.” Bailey brandadan atlayarak omzunun arkasındaki Andromeda’nın uçup gitmesine neden oldu. Dizlerinin rozunu silkeledi ve burnunu havaya kaldırarak etrafına bakındı. “Ben eve gidiyorum artık, Komutan Kasıntı.”

Cigara, anasını satayım.

Hiç çekinmeden bir cigara çıkarmıştı.

Kafamın içi allak bullaktı. Geri dönerken birbirimize tek kelime etmedik. Bailey’yi bıraktıktan sonra eve gittim.

Bok gibiydim. Bailey’nin iyi olması, benim savaş pilotu olmam kadar olasıydı. Ki bu da babamla Knight’ın futbola devam etmem ve kendimi öldürtmemem konusundaki kararlılığı yüzünden asla mümkün olmayacaktı maalesef.

Bailey böyle korkup kaçmazdı normalde. Eski hâli olsa, sırf beni haksız çıkarmak için süt bidonuna bile işerdi.

Kapıyı açıp spor çantamı girişe bıraktım. Babam verandada dolanıyordu. Telefonunu kulağıyla omzu arasında sıkıştırmıştı. Sesi cam kapının ardından boğuk geliyordu: “Lev geldi. Sonra ararım seni, Dix.”

Cam kapıyı sürgüleyip açtı ve kaslı omzunda bir mutfak beziyle içeri girdi. Elindeki tabakta bir yığın sulu biftek vardı. Babam yaşma rağmen artist gibi adamdı. Hem de yatırım fonu yöneticisiydi.

İstediği her kadını elde edebilirdi. Ama görünen o ki tek istediği, Knight’ın öz annesi Dixie’yi hayatında bir asır daha arkadaş olarak tutup keşiş gibi yaşamaktı. Bir de ona Dix diyordu ki “çük” dese yeriye. Ben pek romantik biri değildim ama yine de işi pişirmek istediğim birine asla “çük” ya da başka herhangi bir cinsel organ ismiyle hitap etmezdim.

Belki de benim bir bok bildiğim yoktu. Belki de telefonda seks yaptıkları için aceleyle kapatmıştı ve düzenli olarak düzüşüyorlardı. Öyle olmasını umuyordum açıkçası. Ama babam hayatına devam etmeye hazır gibi görünmüyordu.

Annem öldüğünde, onunla birlikte kalbini de gömmüştü. Göğsünde kocaman bir boşluk vardı ve bu boşluğu ancak benim futbol oynamam bir nebze doldurabiliyordu.

“Ne bu gizlilik?” Salatadan bir turşu aşırıp ağzıma attım.

“Ne bu şüphencilik?” Biftek dolu tabağı yemek masasına bıraktı. “Seni karşılamak istedim sadece. Thalia akşam yemeğine gelmeyecek miydi?” Babam, masada taze salata ve Hawaii ekmeğinin yanı sıra San Pellegrino’nun beklediği lüks mutfaka yürüdü.

Lavaboda ellerimi yıkarken gözlerimle onu izledim. “İptal ettim.”

Gırtlığından bir ses çıkardı. “Yapma ya. Hiç de huyun değildir.”

“Alaycılık en bayağı espri türüdür, baba.”

“Yine de espri sayılır. Zafer zaferdir. Antrenman nasıldı?”

Bok gibi. “İyiymiş.”

“Öyle mi?” Yan bir bakış atarak yüzümü süzdü. “İlginç çünkü birkaç saat önce Whole Foods’ta Koç Taylor’a rastladım ve sana bir hâller olduğunu söyledi. Hatta küfürlü pankartlar bile senden daha iyi performans gösterirmiş.”

Pis ispiyoncu. Babamı futbol oynadığı zamanlardan tanıyordu, dolayısıyla ona her haltı anlatırdı.

“Bailey dönmüş,” diye homurdandım.

“Duydum.” İkimize birer bonfile, salata ve biraz ekmek koydu. Mel’in yemeklerinin üstüne Froyo da yemiştım ama çoktan karnım zil çalmaya başlamıştı.

“Nasıldı durumu?” Masaya oturduğumuzda karşıdan gözlerini üzerime dikti.

Annem dört yıl önce kistik fibrozdan öldükten sonra evde hiçbir şeyin değişmemesi şaşırtıcı değildi.

Tek bir resim bile yerinden oynamamış, tek bir duvar boyanmamıştı. Hatta doğaüstü olaylar yaşamasak eski ampulleri bile değiştirmedik. Işıklar titriyor, elektrikler kesiliyor, ufak patlamalar oluyordu. Babam annemin öldüğünü inkâr etmiyordu. Öldüğünü biliyordu. Ama onunla birlikte kendisi için her türlü aşk ve arkadaşlık ihtimalini de öldürmeye karar vermişti. Tam bir güvercindi.

Ağzım dolu olduğundan cevap olarak, mırıldandım.

“Kelimelere dökebilir misin?” Beni dikkatle izliyordu.

“Açgözlü olma.” Elimdeki çatal bıçağı pahalı tabağa çarptım. “Birazdan virgüllü uzun cümleler falan da istersin.”

Bana ters bir bakış attı ki. Zorluk çıkarıyordum. Bails yüzünden gergindim ve babamın Dixie’yle arasında ne olduğunu bilmek istiyordum.

Knight’la benden başka biri olsa hayatında... o zaman Hava Kuvvetleri Akademisi’ne son başvuru tarihinden önce başvursam ona ihanet etmiş gibi hissetmezdim belki.

Zaman daralıyordu. Fazla vaktim kalmamıştı. Babamın tüm umutlarının ve hayallerinin benim NFL oyuncusu olmama bağlanması beni rahatsız ediyordu.

“Yorgun görünüyordu ama iyi,” diye pes ettim.

“Gözünü üstünden ayırma.”

“Ayırmayacağım.”

“Bağımlılık adamı fena benzetir.”

“Bağımlı olmadığını söyledi.” Sulu bifteğimi çiğnerken düşüncelere daldım.

“Ben de öyle demiştim.” İç geçirdi. “Knight da.”

“Sağ ol baba, değer verdiğim herkesin bir noktada kendi fişini çekmeye çalıştığını hatırlatman iyi oldu.”

Anlaşılan benim kaderim hayatlarıyla Rus ruleti oynayan insanları sevmekti.

Çok sağ ol, Karma. Yanlış adrestesin ama.

Ağızıma bir dilim ekmek tıkıp ağır ağır çiğnedim.

“Konuyu değiştirelim mi?” Bir kaşını kaldırdı.

“İyi fikir.”

“Bugün postayla bir broşür geldi. Hava Kuvvetleri Akademisi’nden.” Sanki satanist bir tarikata davet edilmişim gibi gözlerini devirdi.

Kalbim hızlandı. Hiçbir fikri yoktu, değil mi? Beni bu kadar az tanıyordu işte. “Bana sorarsan, bu propagandayı hâlâ mezun olacak her lise öğrencisine göndermeleri olacak iş değil.” Çatalına biraz et aldı ve ucuyla beni gösterdi, “Ben çocuğumun canlı ve tek parça kalmasını isterim,” dedi ve lokmasını ağızına attı.

Hayat senin isteklerinden ibaret değil, baba.

Hava Kuvvetleri’nin o broşürü göndermesinin sebebi benim ilgi formunu doldurmuş olmamdı. Şimdi broşürü bulmak için çöpü karıştırmam gerekecekti. Hem korkudan geberiyordum hem de heyecanlıydım. O broşürü okumak istiyordum. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa bile.

“Herkes çocuğunun tek parça kalmasını ister ama herkes o ayrıcalığa sahip değil, baba.”

“Doğru söze ne denir.”

Sessizlik oldu.

Eskiden hiç böyle sessizlik olmazdı. Ama ben çatı katına gelişmiş bir uçuş simülatörü kurmuştum, kokpiti, TPR pedalları ve kavisli ekranıyla tam takım. Günün beş saatini orada geçiriyordum, babamla Knight da işkillenmeye başladılar. Yakındaki özel havaalanında gönüllü olmaya ve hava trafik kontrolüyle bağlantı kurmaya başlayınca savaş pilotu olma konusunda ciddi olduğumu anlayarak iyice çıldırdılar.

Babam aramızda bir gerginlik yokmuş gibi devam etti. “Gelecek cuma işiniz zor olacak. St. John Bosco’nun performans geçmişisi çok iyi. Gergin misin?”

“Son karşılaşmamızda koçları oyun kurucularının ağzına etmişti ve biz daha terlemeden yedek oyuncuyu ısınmaya çağırmıştı.” Omuz silktim.

Babam şu at gözlüğünü çıkarsa futbolu ne ilginç ne de eğlenceli bulduğumu görecekti. En son Super Bowl’u izlediğimde on iki yaşında falandım. “Şu ekmeği yiyecek misin?” Çenemle tabağını işaret ettim. Bunu neden sorduğumu bilmiyordum. İştahım tamamen kapanmıştı.

Başını iki yana salladı. “Al, senin olsun.”

Yemeğin geri kalanını babamın bana futbol istatistikleri sıralayıp yaklaşan maç için taktik vermesiyle geçirdik. Bitirdiğimizde bulaşıkları yıkadım, broşürü çöpten çıkardım, odama gittim ve pencereden sokağın karşısındaki Bailey’nin penceresine baktım.

Odası karanlıktı. Tıpkı bugün gözlerindeki karanlık gibi. Yine de pencereyi açtım ve seslendim: “Bu gece gökyüzü nasıl görünüyor, Güvercin?”

Cevap vermedi.

Siktirsin gitsin.

14 yaşında

Lev

“Artık dönsek iyi olur.” Bailey’yle bu ormanda geçirdiğimiz, asırlar sürmüş gibi gelen vaktin ardından nihayet ağızımdan dökülen sözler bunlar oldu.

Bugün annemi toprağa vermiştik. Sonra buraya kaçıp doğayla kavgaya tutuşmuştuk. İkimiz de kan ter içindeydik, bitkindik ve ne yapacağımızı bilmez hâldeydik.

Bailey koluma girip beni bizim çıkmaz sokağa doğru sürüklemeye başladı. Narin omuzlarıyla tüm ağırlığımı taşıyordu. Her adımda acıyla inlese de ben kendime acımdan başka bir şey düşünemediğim için işini kolaylaştıramıyordum.

Sokağa vardığımızda bizim eve değil, kendi evine yöneldi. Birileri şu anda bizi arıyor olmalıydı. Telefonlarımız kapalıydı, babam tören sırasında telefon sesi duyarsa bizi öldüreceğini söylemişti çünkü.

Eve vardığımızda Bailey bana babasının dolabından kuru giysiler getirdi, ardından ılık bir banyo hazırladı. Suyu bir sürü

banyo topu attığı için pespembe olmuştu ve marshmallow gibi kokuyordu.

Banyodan çıkınca yalın ayak alt kata indim ve onu mutfakta buldum. Üstü başı hâlâ nemliydi, saçları da saman balyası gibiydi. Fırından taze hamur işi ve baharatlı etin iştah kabartan kokusu yükseliyordu. En sevdiğim yemeği, annemin gizli tarifini yapmıştı: Börek.

Et dolgulu bir hamur işiydi ve inanılmaz lezzetliydi. İlk kez altı yıl önce ailemle Türkiye'ye gittiğimizde tatmıştım. Annem nasıl yapıldığını öğreneceğine ant içmiş ve sonunda kendi yorumunu da katarak dediğini yapmıştı, böreğe sadece kuzu eti değil, kremalı mantar ve eritilmiş peynir de koyuyordu.

Bailey'nin böreği –sıcacık ve taptaze– görüntüsünden tadına kadar anneminkinin tıpatıp aynısıydı. Hatta üzerine sürdüğü yumurta sarısı ve serpiştirdiği susamlardan tut da yanındaki ıspanaklı patates sosuna kadar. Hamur dişlerimin arasında çıtırdarken farklı tatlar ağzımda dans etmeye başladı. Başımı geriye atıp gözlerimi kapadım. “Nasıl ya?” diye inledim. “Tüyler ürpertici.”

Bailey yüzü ve elbisesi hâlâ çamur içinde, karşıma oturdu. “Yedi denemede ancak tutturdum. Hamurun incecik olması gerekiyor.”

“Söyle hadi, annemin gizli malzemesi neydi?”

“Söyleyeyim de sana karşı kozumu kaybedeyim, öyle mi?” Bıkkın bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Boşuna hayal kurma, Cole.”

“Beni kırmaman lazım. Annem yeni öldü.” Kalanını tek lokmada bitirip parmaklarımı şapırdatarak yaladım.

“Oğlum sen fırının kapağını bile açamazsın ki. Bir kere sinde Şükran Günü'nde çiğ hindiye mikrodalgaya atmıştın.”

“Babam o işi bana hiç vermemeliydi.” Birkaç yaprak kâğıt havlu alıp yüzüme bulaşan yağı sildim.

“Vermedi zaten. Hindiyi Rosie’ye vermeni istemişti!” Neredeyse gülecekken kendini tuttu. Galiba bugünden sonra mutlu görünürse kızacağımı düşünüyordu.

Saatime baktım. Hasiktir, vakit gece onu bulmuştu bile. Biz gideli ne kadar zaman geçmişti? Jaime ve Mel hâlâ bizim evde miydi?

Bailey aklımdan geçenleri okumuş gibi alt dudağını ısırıldı. “Herkes bizi arıyordur şimdi.”

“Henüz insanların karşısına çıkmaya hazır değildim,” dedim sessizce.

“Hiç de bile. Benim karşımdasın ya işte,” dedi.

“Sen herkes değilsin ki.” Başımı iki yana salladım. “Bu dünyada yaklaşık sekiz milyar insan var, Bailey Followhill ve sen tartışmasız en sevdiğimsin.”

“Ben senin en sevdiğin olabilirim.” Bailey elini masada kaydırıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. “Ama sen benim tek sevdiğimsin. Ve bu beni çok korkutuyor, Levy. Hem de çok.”

Tam ona bunun ne anlama geldiğini soracaktım ki ön kapı güm diye açılıp duvara çarptı. Jaime, Mel, Daria ve Penn telaşlı konuşmalar ve burun çekme sesleri eşliğinde içeri daldı.

“Bailey? Lev?” Mel daha odaya tam girmeden endişesi havadaki bütün oksijeni tüketmişti. “İçeride misiniz?”

“Mutfaktayız, anne.” Bailey bir anda ayağa fırlayıp bana kalkan oldu. O an onun başka birini sevmesine izin verdiğimi hayal dahi edemedim. Bailey Followhill’in her zerresini hep kendime isteyecektim. Her hücrelerini, her gülümsemesini. Aldığı her nefes bana aitti. Onu yanımda tutmak için yapabileceğim şeyleri düşünmek beni korkutuyordu. Sanırım hiçbir sınıırım yoktu. Vicdanım da pek sağlıklı sayılmazdı. Karşımda ya o ya da tüm insanlığın kaderi olsa hiç düşünmeden sikerler dünyayı deyip onu seçerdim.

“*Aman Marx’im*, geberteceğim ikinizi de! Ödümüzü kopardınız!” Daria pembe ojeli tırnaklarıyla küçük kardeşinin üzerine atılıp omuzlarını sarstı. “Seni geberteceğim, Bails.”

“Vay be, Dar. Mükemmel bir kelime seçtin. Ne kadar düşüncelisin. Başkanların konuşmalarını sana yazdırsınlar,” diye söylendi Bailey, kendini ablasının ellerinden nazikçe kurtarıken.

“Bu odadan yoğun bir Balık enerjisi alıyorum.” Daria kaşlarını çatıp ikimize baktı. “Kötü bir şey mi oldu?”

“Evet,” dedim dümdüz bir sesle. “Annem öldü.”

“Onun dışında bir şey demek istemiştin.” Daria’nın yüzü bile kızarmadı; o derece gözü kara bir pislikti. “Rosie, Balık burcu muydu?”

“Galiba.” Daria manyağın tekiydi. Gelecekteki çocuklarının onunla aynı genleri paylaşmasını ister miydim gerçekten? Siktir, Bailey için, evet, isterdim. “Neden ki?”

Daria büzülmüş dudaklarını şapırdatarak her şey şimdi anlaşılmış gibi kafa salladı. “O burada, bizimle. Balık burçları kolay kolay göçmez.”

“Daria.” Jaime iç çekti, sonra bana döndü. “Kusura bakma, Lev, o hep böyle ortamı rahatlatmaya çalışır. O bu tür konularla böyle baş eder...” Lafını yarım bıraktı.

“Trajediyle mi?” dedim sözlerindeki imayı sezerek.

“Yok, ben ciddiylim. Richard Ramirez, Usame Bin Ladin, Ottis Toole ve John Wayne Gacy’nin ortak noktası neydi biliyor musunuz?” Daria belini mutfak tezgâhına yasladı.

“İğrenç birer katil olmaları mı?” Bailey yüzünü ekşitti.

Daria başını iki yana salladı. “*Balık burcu olmaları.*”

“Hımm.” Bailey ciddi ciddi başını onaylarcasına salladı. “İnanılır gibi değil, bilim bunu nasıl incelememiş. Onca vakti ve parayı kansere çare bulmaya harcayacaklarına bir an önce bu meseleye eğilseler ya?”

İşte o anda, göğsümden bir kahkaha koptu. Gerçek bir kahkaha. Bailey beni annemi gömdüğüm gün güldürmeyi başarmıştı. İnanılır gibi değildi.

Ortadan kaybolduğumuz için herkes bize ne kadar sorumsuz olduğumuzu söylemeyi bitirdiğinde, Jaime, Bailey'nin beni eve kadar geçirmesinde ısrar etti. Babam evde bekliyordu ve galiba ikisi de tekrar kaçacağımdan şüpheleniyordu.

Babamı görünce özür diledim ve üzerimi değiştirip eşofmanlarımı giydim. Bailey hâlâ gitmemiş, bir şeylerle uğraşıyordu. Ben de su içmek için mutfığa gittim. Işığı yaktığımda tam bir karmaşayla karşılaştım. Tezgâhın üzerinde komşulardan gelen yemeklerin artıkları ve yarısı dolu bir bardakla viski şişesi duruyordu.

Zorlukla yutkunarak viskiye yürüdüm. Önceden bir iki bira içmişliğim vardı ama hiç *gerçekten* içmemiştim. Knight alkolün her derde deva olduğuna inanırdı, babam da arkadaşlarıyla kafa boşaltmak için içerdi. Belki ben de denemeliydim.

Parmaklarım kendiliğinden viski bardağına uzandı. Bardağı dudaklarıma götürdüm.

Arkamdan bir ses geldi: "Aklından bile geçirme, Lev Cole." *Bailey'di.*

Ona döndüm. Ne utanç ne de rahatsızlık duydum. Sadece yorgundum. "Acımı dindirmem gerek."

"Böyle değil." Öne doğru bir adım attı. "Kendini paralayarak değil. İzin vermem."

Bardağı alıp lavaboda yıkadı, sonra viski şişesini boynundan tutup götürdü ve Tanrı bilir nereye, benim bulamayacağım bir yere sakladı.

Sonra ikimiz de yukarı çıktık. Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Hâlâ titriyordu. Hâlâ düş almamıştı. Dönüp kapıya yürüdü. Ama onu henüz bırakamayacak kadar bencildim. Gitmeden

Umutsuz VÂRİS

önce parmaklarının ucundan tutup sıktım. Parmakları ânında benimkilerin üzerinde kıpırdandı.

“Kalsan?” dedim boğuk bir sesle.

Yüzü yumuşadı. “Zaten gitmeyecektim, şapşal.”

Ben uykuya dalana kadar yanımda oturdu. Oturdu derken, *gerçekten* oturdu. Annemle babamın balkonundaki sallanan sandalyeyi sürükleye sürükleye getirdi ve ben yorgunluğa yenik düşerken öylece oturup beni izledi. Sadece o günün yorgunluğu değildi bu, yıllarca annem için endişelenmenin, üzerine titremenin yorgunluğuydu. Her gece yatağa girdiğimde, sabah uyandığımda hâlâ hayatta olsun diye Tanrı’ya dua etmenin yorgunluğuydu.

Ertesi sabah uyandığımda annem yoktu ama Bailey hâlâ oradaydı. Başını omzuna düşmüş, ağzı hafif aralıktı. Uyuyakalmıştı. İçimi suçluluk duygusu kemirdi. Siktir. Kız düş almalıydı. Bir şeyler yemeliydi. Kendi yatağında uyumalıydı. Onu uyandırmak için yatakta doğrulurken çarşafın hışırtısıyla gözleri açıldı. Gözlerimiz buluşur buluşmaz gülümsedi.

Bu kızı deliler gibi seviyorum.

“Selam.” Sesi boğuk ve pürüzlüydü. Daha on beşinde bu kadar seksi olunur muydu? Beni yandan yemişe döndürüyor, uzun bir ergenliğin beni beklediğinin sinyallerini veriyordu. “O viskiyi boşuna arama, çok iyi sakladım.”

Başımı iki yana salladım. “Bir daha kalkışmam. Engel olduğun için sağ ol.”

“Ne demek.”

“Sence bu acı hiç geçecek mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi usulca. “Üzgünüm.”

“Tamam.” Ne diyordu bu? Yalandan da olsa evet demesi gerekirdi. Hiç mi kitap/film/dizi yüzü görmemişti? Klişeler boşuna mı vardı?

“Keder bir canavara benzer. Aç bir canavar. İçindeki her şeyi yer bitirir. Ama bir gün uyanırsın ve bir bakarsın doymuştur. Artık tatmin olmuştur.”

“Peki doyunca ne oluyor?”

“Canavar kalıyor ama eskisi gibi korkutmuyor.”

“Hiç hoş değilmiş.” Burnumu kırıştırdım.

Sallanan sandalyede arkasına yaslanıp düşündü. “Bence tam da hayat gibi. Canımız yanacak elbet. Hayat bir yolculuk ve aşmaya değer hiçbir yol dümdüz değildir. Hayat bir hediye değil, emanettir, Levy. Elindeyken kıymetini bil.”

Bailey

“Nasıl geçti?” Annem elleri direksiyonda, kocaman tasarım gözlüklerinin ardından bana baktı. Yolcu koltuğuna oturup kemerimi bağladım ve başımı eğdim. Bir *rehabilitasyon merkezinden* çıkarken görülmem eksikti.

“Harikaydı. Eve gidebilir miyiz artık?”

“Tamam, tamam.” Annem arabayı park yerinden çıkarıp trafiğe karışırken kimseye görünmemek için koltuğumda olabildiğince aşağı kaydım.

Rehabilitasyondaki ayakta tedavi seansımı birçok kelimeyle tanımlayabilirdim: ufuk açıcı, moral bozucu, dehşete düşürücü... ama harika değildi. İlk olarak bir danışmanla baş başa görüşmüş, özel hayatımla ilgili bir sürü can sıkıcı soruya maruz kalmıştım. Ona defalarca *Merriam-Webster* sözlüğüne ve tıbbi tanıma göre de bağımlı olmadığımı anlatmaya çalışsam da habire kafa sallayıp bir şeyler karalamıştı. On yıldır ilk kez biri tarafından ciddiye alınmamıştım, hiç hoş bir his değildi.

Sonra sıra destek grubuna gelmişti. Orada ağzımı bile açmamıştım. Bize “hayatta kalanlar” diyorlardı. Sanırsın *The Last of Us* dizisindeydik. Bazılarının hikâyelerini yürek bur-

kucu bulsam da hiçbirleriyle bağ kuramamıştım. Onlar *gerçekten* bağımlıydı. Kızın biri kokain çekmekten düşük yapmıştı. Bir adam alkollü araç kullanırken kaza yapmış, annesi kazada kolunu kaybetmişti. Bir de fazla içip üç gün komada yatan eski asker vardı. Ya ben? Neredeyse bir haftadır hap almıyordum ve gayet iyiydim.

Tamam, sakatlıklarım beni öldürüyordu ve keskin nesnelerin olduğu bir odada düşmanlarımla baş başa bırakılmamalıydım ama onun dışında on numaraydım.

“Hadi alışverişe gidelim!” diye bağırdı annem. “Hemen itiraz etme, muhteşem indirimler var. Benim kredi kartımı kullanmana gerek kalmayacak. Yemin ederim her şeyin fiyatı çok uygun.”

Kol saatime baktım. Lev bir saat kadar sonra okuldan çıkacaktı. Çünkü fiyaskodan sonra muhtemelen beni yoklamaya gelirdi. O ukala tavrından sonra biraz süründüğünü görmeye can atıyordum doğrusu. “Sağ ol, anne ama yorgunum biraz.”

“Ne yorgunluğu? Bütün gün evdeydin.”

Ne bu şimdi, zaman polisi mi olmuştu başımıza? “Dönemin yorgunluğu.”

“Kendini paralıyorsun kızım...” Dudaklarını kemirirken alnında hafif bir kırılganlık belirdi.

“Konusu açılmışken, Juilliard’dan haber var mı?”

Annemin beni kötü haberlerden korumaya çalıştığını biliyordum. *Her türlü* haberden. Ama sonuçta söz konusu olan şey benim hayatımdı. Ya da artık geriye ne kadarı kaldıysa işte.

Gucci gözlüğünü küçük burnunun üstüne itti. “Yok, zaten sen şu an sadece iyileşmeye odaklanmalısın.”

“Neyden iyileşmeye? Senin aşırı korumacılığından mı?” Sesimi yumuşatmaya çalıştım ama sinirlendiğim her hâlinden belliydi.

“Aşırı korumacı değilim. Tedbirliyim.”

“Mesajlarımı okuyorsun,” diye çıkıştım.

“Çocuk gibi davranırsan, çocuk muamelesi görürsün.” Başını çevirip bana ayıplayan gözlerle baktı. “Ben sadece güvenliğini sağlamaya çalışıyorum, tamam mı?”

Hayır. Tamam değil. Tamamın tam tersi. Beni baleye aşık eden *oydu*. Sahneye. Kostümlere. İnsan bedeninin hünerlerine. Hayalini bana öyle bir pazarlamıştı ki son duygusal kuruşumu da verip küçük yazılı uyarıları bile okumadan satın almıştım. Annem beni yetenekli balerinlerin ortamına sokmuştu ve o günden beri hayatımın her ânını ona iyi bir yatırım olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçirmiştım.

Şampiyonluklar, onur ödülleri ve madalyalar getirdiğim sürece her şey güllük gülistanlıktı. Şimdi beklentiler bedenimi zorlamaya başlayınca bir anda izin almadan telefonumu bile kullanamaz olmuştım. Ne ikiyüzlülük ama.

“Bana Juilliard’ı seçtiren sendin.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kabul edildiğimiz an diğer bütün kabul mektuplarını çöpe fırlattın.”

Evet, kabul *edildiğimiz*, demiştım. Benim yolculuğum aslında onun yolculuğuydu. Bana seçim hakkı bırakmamıştı. Parmaklarının arasından kayıp giden hayalini benim gerçekleştirmemi istemişti ve ben başka bir hayalin peşinden *pirouette*⁶ yapamayacak kadar tükenmişim. Daria gerçek kimliğini bulmak için savaşıırken, ben kuzu kuzu annemin benim için uygun gördüğü kalıba girmişim.

Ve bundan *keyif* almışım. Seçilmiş kişi olmaktan. Başarılı kız olmaktan.

“Artık önceliklerim değişti.” Dudaklarını büzdü.

Kaygı dalgası bütün bedenime yayılıyor, beni suyun altına çekiyordu. Kendi korkumda boğuluyor, nefes almaya çalışıyordum. Rahatlamak istiyordum. *Uyuşmak*. Sonra kelimeler duydum ve dehşet içinde kendi ağzımdan döküldüklerini fark ettim.

6 Balet veya balerinlerin tek ayak üzerinde döndüğü bir hareket. –y.h.n.

“Önceliklerin de ahlakın gibi tutarsız. Kendi öğrencinle yatmış birisin, daha ne denir ki?”

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz elimi ağzıma kapadım. Annem gözle görülür şekilde irkildi ama cevap vermedi. Ne demiştim ben öyle? Hem dehşete düşmüş hem de kendimden tiksinişmişim. Ama doğrusu anksiyetem öyle bir seviyedeydi ki sanki başka birinin bedenine hapsolmuştum ve o beden cayır cayır yanıyordu. Dün Lev’leyken de böyle hissetmişim.

Eve varınca aşağı inip kapıyı kapadım. Bodrum katımızı dans stüdyosu ve spor salonuna çevirmiştim. Annem Daria’yla ikimize bale dersleri verirken yaptırmıştı burayı. Aynalı duvar boyunca bir bale barı vardı. Pratik yapmaya başladım ama kuvvetli ağırlık kesicilerin yokluğunda vücudum dayanılmaz acılar içindeydi. Klasik müziğin sesini sonuna kadar açmış duvarları titretiyor, aklı, mantığı ve bedenimi hiçe sayarak sınırlarımı zorluyordum.

Telefonuma baktığımda ablamdan üç cevapsız arama ve birkaç mesaj gördüm.

Daria: Selam <3

Daria: Cevap versene :/

Daria: Pislik, sanki okul/hayır işleri/bir gün patlayacağı kesin olan o ürkütücü mükemmelliğin dışında bir hayatın varmış gibi yapma bana.

Daria: Duydum ki bir eğitim öğretim yılı dolmadan hanım hanımcık çizginden kayıp zıvanadan çıkmışsın.

Daria: Hadi ama, ŞAKA ŞAKA.

Daria: CEVAP VERENE KADAR SEVİMLİ ABLA
FOTOLARIMDAN MAHRUM KALACAKSIN,
HABERİN OLSUN.

Umutlu VÂRİS

O aradıkça ben görmezden geldim. Onun sorumlu yetişkin, benimse *Teen Vogue* dergisinin son sayısından daha sorunlu evlat olduğum yeni bir düzene hazır değildim.

Saat üç buçukta kapı çaldı. Lev hiç acele etmemişti ama önce ben ona mesaj atıp çağırmadığımı için memnundum. Dün olanları kurcalamakla hata etmişti.

Ancak ön kapıyı açtığımda Lev'in normalde zili çalmadığını ya da kapıyı tıkladığını hatırladım. Hafta sonları yarışlarda kullandığı spor arabası gibi son sürat içeri daldı.

Yüreğim sıkıştı. İnsanlar acınası şekilde âşık olduğu kişiyi bekleyen birini aramanın veya çat kapı evine gelmenin kabalık olduğunu bilmiyor muydu? Biraz nezaket yahu.

Başta aynaya bakıyorum sandım. Sonra üzerimde ekose pijama altı ve spor sütyeni olduğunu, gözlerimin altının da mosmor olduğunu hatırladım. Kaşırıda lacivert örgü kazağı, beyaz tenis eteği ve bunlarla uyumlu Air Force 1 spor ayakkabılarıyla son derece kaslı ve ufak tefek bir sarışın duruyordu. Tarzı benimkine benziyordu, en azından eski Bailey'nin tarzına. Bu kızı gözüm bir yerden ısıırıyordu ama bir türlü kim olduğunu hatırlayamadım.

"Bailey?" Yulaflı kurabiye dolu bir tabağı göğsüme doğru iterek gülümsedi. "*Aman Tanrım*, merhaba! Ben Thalia. Mulroney!"

Kabalık etmek istemediğimden tabağı alıp gülümsedim. Hay aksi, onu neden tanıyamıyordum? Belli ki tanıştığım biri idi. "Selam. Çok teşekkürler. Acaba... dans kampında sana mentorluk mu yapmıştım?"

Bu sorunun cevabı kesinlikle hayırdı çünkü Thalia'nın umutlu ifadesi getirdiği kurabiyeler gibi ufalandı.

"Hayır. Sen All Saints Lisesi'nde son sınıftayken ben üçüncü sınıftaydım. Hani herkes bizi hep karıştırırdı?" Sevimli bir çekingenlikle kıkırdarak hafızamı canlandırmaya çalıştı.

Jeton düştü. "Thalia, tabii ya! Çok özür dilerim. İçeri gel-sene."

Kapıyı biraz daha açtım. İçeri süzülerek peşimden mutfağa geldi. Resmî olarak hiç tanışmamıştık ama insanlar bize ne kadar benzediğimizi söylediğinde zaman zaman göz göze gelip sırtır veya gözlerimizi devirirdik. Burada ne aradığını bilmesem de ailem beni ev hapsine mahkûm ettiği için varlığına minnettardım. Aslında ziyaretçi kabul etmeme izin olup olmadığından emin değildim ancak ailem bu konuda başımı ağrıtabilecek olursa saf numarası yapacaktım.

“Soğuk kahve ister misin?” dedim neşeyle.

“Şu an kafein için *cinayet* işlerim.”

“O zaman üçlü shot gelsin.”

“Ahh, Bailey. Hâlâ bir meleksin.”

Şu sıralar cehennem azabı çeken bir melek ama neyse.

Normal, canlı ve gerçek bir insan rolü yapıyormuşum his-sini geçiştirerek kahve yapmaya koyuldum. Kaygımın nedenini bilmiyordum ama sanki bu ânı gerçekten yaşamıyor da ucuz bir ergenlik dizisinde oynuyordum.

Annem yukarıda Zoom toplantısındaydı –dar gelirli öğrencilere dans okulu bursu veren bir komitedeydi– babam da iş için Seattle’a gitmişti. Daria, 49ers’ın yıldız oyuncusu kocasıyla San Francisco’da yaşıyordu, yani tuzsuz bir patates kızartmasından daha yalnızdım.

Nespresso makinesini çalıştırıp kalp şeklindeki buz küplerini büyük bardaklara doldururken, asıl soruyu –*burada ne işin var?*– sormak yerine, “Ee, okulda durumlar nasıl?” dedim. Normalde insanları evlerindeymiş gibi hissettirmekten ve onlara iyi davranmaktan keyif alırdım. Ama şu an sadece yapılması gerekenleri yapıyordum. Kahve yap. Havadan sudan konuş.

Thalia dirseklerini ada tezgâha dayamış, parlak rujlu dudaklarını büzerek etrafa bakınıyordu.

“Bildiğin gibi işte. Ponpon kızlar acımasız, sporcu çocuklar salak, lise hayatı iyi geçmeyenler nefret kusuyor. Sende ne var ne yok? Yüce Juillard öğrencisi! Öyle imreniyorum ki.”

Yulaf sütü, mavi agave şurubu ve tarçın ekleyip üzerine yağsız krem şanti koydum. Neden bu soruyu sorduğunu biliyordum. Aptal değildim. Eski lisemdekiler sözde aşırı doz aldığımı öğrenmişti. Bir süre ortalıklarda bir TikTok videosu dolaşmış ama Daria'nın şikâyetler yağdırması üzerine nihayet kaldırılmıştı. Suçluluk duygusu içimi delip geçti. Ablamın aramalarına dönmem lazımdı.

“Gayet iyi. Süperim.”

“Tabii ki öylesin!” diye neşeyle el çırpı Thalía. “Herkes öyle dedim ben de. Uyuşturucu ve Bailey mi? Daha neler. Millet dedikoduyu iyice abarttı artık.”

Onaylanmış hissederek başımı aşağı yukarı salladım. “Sadece bir kazaydı. Sen voleybolcusun, değil mi? Hâlden anlarsın. Ağrı kesici aldım ama... galiba içinde başka bir şey varmış.”

“Jimnastikçiyim,” diye düzeltti, ona hazırladığım içeceği alırken. İkimiz de pembe pipetlerimizle kahvelerimizi höpürdettik. Takma kirpiklerini kırıpıştırdı. “Ah, inan bana seni çok iyi anlıyorum. Geçen sene benim de Tylenol’a bel bağladığım bir dönem oldu. Bağlarımı koparmıştım ama eyalet şampiyonası için kendimi zorlamaya mecburdum.”

Parmaklarımı şıklattım. “Tam olarak öyle.”

“Bu arada, sana bakınca aşırı zayıfladığına da hiç katılmıyorum. Bence gayet iyi görünüyorsun.” İnsanlar aşırı zayıf olduğumu mu düşünüyordu? Thalía saçlarını savurdu. “Akademik dünyadaki toksik ortamda herkes kafayı yemiş durumda. Umarım onlar düştüğünde de –ki düşecekler, herkesin başına gelir– etrafta onları kaydeden bir sürü kamera olur.”

Yorgun bir gülümsemeyle, “Umarım olmaz. İnsanlar kötü diye bizim de onların seviyesine inmemize gerek yok,” dedim.

“Doğru.” Thalía düşünceli düşünceli alt dudağını ısırıldı. “Aslında ben de Juilliard’ı denemeyi çok isterdim ama ailem öyle bir okulun masrafını karşılayamaz. Bizimkiler biraz... seninkilerden farklı.”

“Kovner Bursu her ihtiyacını karşılıyor,” dedim cesaretlendirici bir sesle. “Orada sadece kendi başarısıyla okuyan bir sürü insan tanıyorum.”

Burnundan güldü. “Benim hikâyem yeterince çarpıcı değil. Hem notlarım da berbat.”

“Her zaman bir umut vardır.”

“Ah, umudum var tabii. *Umarım* zengin biriyle evlenirim.” Thalia omuzlarını oynatınca kahkaha attım. Sonra birden ciddileşti ve tezgâhın üzerine eğildi. Dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı. “Bak, okulundan uzakta, böyle bir yerde kısılıp kalmanın ne kadar boktan olduğunu tahmin edebiliyorum. Canın sıkılırsa ben buradayım.”

“Sağ ol.” Kurabiyelerden birini alıp ufak ufak ısırdım. Bu kızın derdinin ne olduğunu tam kestiremesem de gardımı indirdim.

“Etrafımdaki herkes uyuşturucu bağımlısı olduğumu düşünüyor.”

Numaradan esnedi. “Yargılamak olimpik bir spor olsa bu kasaban rekor sayıda sporcu çıkardı.”

“Değil mi?” Pufladım. Tanrım, sonunda bana *Euphoria* dizisinden kaçmışım gibi bakmayan biriyle konuşmak ne güzeldi. “Ailem çok baskı yapıyor. Bütün içki ve ilaçları yatak odalarına kilitlediler...” Uyuyamadığım bir gece çaresizce bunları ele geçirmeye çalıştığımдан bahsetmedim. “Yanımda biri olmadan da dışarı çıkamıyorum.”

“On dokuz yaşına gelmişsin. İsteddiğini yapabilirsin,” dedi Thalia. “Hem bence gayet sağlıklı ve normal görünüyorsun.”

“Bu yüzden mi geldin?” diye sordum. “İyi olup olmadığımı kontrol etmeye mi?” İçtenlikle birbirinin tacını düzeltmeye çalışan kızlara bayılırdım.

Bir kurabiyeyi ikiye böldü ve omuz silerken bir parçayı ağzına attı. “Başına gelenleri duyunca biraz sarsıldım. Okulda

hep seni örnek alırdım. Senin bile başın derde girdiyse, bizim için umut var mı?”

“Umut hep vardır.” Acı acı gülümsedim. “En parlak elmanın bile içi kurtlu olabilir.”

Seks yaptığım kişiyi düşündüm. Uyuşturucuları. Döndüğümünden beri aileme ve Lev’e nasıl davrandığımı. Davranışlarımı düzeltmeye çalışıyordum ama baştan aşağı açık bir yaraydım sanki. Pespembe, bütün sinirleri görünen bir yara.

“Bir de...” Thalia gözlerini kucağına indirdi. “Benim için çok önemli biri için çok önemlisin. Seni sağlıklı ve başarılı görmek istiyorum.”

“Ya?” Bu ilgimi çekmişti. Dikleştim. “Kimmiş o?”

“Lev Cole.”

Karnıma tekme atmış gibi iki büklüm oldum.

Beni bir kasap bıçağıyla yarıp iç organlarıma alkol dökse ancak böyle hissederdim. Söylediği şey neden bu kadar canımı yakmıştı bilmiyordum ama yakmıştı işte.

Ne bekliyordum, Lev’in hiç arkadaşı olmayacak, okuldan sonra evde oturup beni mi özleyecekti? Gerçi Juilliard’dayken ben *bir bakıma* öyle yapmıştım ama Lev’le ben farklıydık. O, abisi ve babasının tıpatıp aynısıydı. Doğuştan yetenekli, deli gibi atletik, cehennemin dibinden daha ateşli ve dürüst olmak gerekirse tip açısından benden kat kat üstün biriydi. Dudağının ucuyla gülümsese bütün Las Vegas’ı aydınlatabilirdi. Kızlar dolabına iç çamaşırları ve aşk mektupları tikiştirirdi. All Saints Lisesi’nin anonim dedikodu blogunda En Yatılası Sporcu seçilmişti. Ona gerçekten hayran olduğu konusunda Marx’a yemin edecek kızlar vardı. Ne sanmıştım ki? Sonsuza dek karşı cinsten uzak mı duracaktı?

Peki kızın bana benzemesi şart mıydı?

“Lev. Tabii. Evet.” Kahve boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım. “İkinizin arkadaş olmasına çok sevindim. İyi biridir, yanında olması güzel.”

“Aynen katılıyorum. All Saints’in erkekleri genelde iğrençtir.”

“Hem de nasıl,” diye katıldım iç geçirerek. “Fazla para ve saç jölesinin ölümcül birer karışımı gibiler.” Neden millete bok atıyordum? Neden bu kadar kötüydüm? Ben nasıl birine dönüşmüştüm?

“Ha bu arada, ben Lev’in *arkadaşı* değilim.” Thalia ‘arkadaş’ kelimesini tırnak içinde söyler gibi yaptı.

“Özel hocan falan mı?” diye sordum umutla.

Başını iki yana salladı. “Erkek arkadaşım.”

İçime döktüğü alkol vardı ya? Meğer akü asidiymiş.

“Haaa, Lev’in sevgilisisin demek!” Sesim öyle tiz çıkmıştı ki Mars’tan bile duyulduğuna emindim. “Vay be. Bu... Vay canına. Çok...” *Korkunç. İç karartıcı. Ruh parçalayıcı.* “Harika!” İstemsiz bir el hareketiyle kurabiye tabağını yere düşürdüm.

İçimden bir ses söylenmeye başladı: *Onu terk eden sendin. Asla terk etmeyeceğine söz vermiştin oysa.*

“Ay! Sakar şey. Dur ben alırım.” Thalia taburesinden erotik bir mitolojik yaratık zarafetiyle aşağı süzüldü. Dizlerinin üstüne çöktü –eski en yakın arkadaşımın aşına olduğu bir pozisyondu şüphesiz– ve kurabiyeleri toplamaya başladı. Ben de yanına çöktüm.

Boğazını temizledi. “Affedersin. Bunu sana böyle damdan düşer gibi söylemek istememiştim. Ben sadece–”

“Özür dileme!” Ağzımdan kahkaha olmasını planladığım çığlık gibi bir ses çıktı. Bu haberden sonra nasıl insan olunduğunu tamamen unutmuştum. Kelimeler neydi ki? Ses tellerim kendi kendilerine oynuyordu, kontrolü tamamen yitirmiştim. “Kızmadım. Sadece senden hiç bahsetmemesine şaşırdım biraz.”

“Bahsetmedi mi?” Sesi ağlamaklı çıkmıştı. Kahpelik yapmış gibi hissettim. Birlikte kurabiye kırıntılarını tabağa geri doldururken kafa kafaya çarpıştık. Saçlarımız tıpatıp aynı sarı tondaydı. Kusacak gibi oldum.

Thalia, “Sana yüz' yüze söylemek istemiştir. Yerin dibine giresim var şu an,” dedi.

“Asla doğruyu söylediğin için utanma.”

“Sorun çıkarmak istemem.”

“Sorun falan çıkarmadın. Lev'le o kadar yakın değiliz zaten.”

“Değil misiniz?” Bunu duyunca sesi fazla neşeli çıktı. “Neden ki?”

Çünkü kalbini kırıp ortadan kayboldum, duygularımla baş edemediğim için ona verdiğim her sözü çiğnedim.

“Yani özel bir sebebi yok. Hayat işte,” dedim hafifçe gülerek.

Kafamda bir milyon düşünce uçuşuyordu. Thalia'yla ne kadar benzediğimizi ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum ve *off*, Lev benimle sevişmiş kadar oluyordu ama *ben* onunla sevişemiyordum. Hiç adil değildi.

Bir dakika, bunlar gerçekten sevişiyor muydu?

Tabii ki sevişiyorlar, Bails. İkisi de son sınıf öğrencisi. İkisi de çekici. İkisi de nefes alıyor.

Çocukluk arkadaşım Vaughn'ın sosyalleşme çabalarını izlediğim zamanki kadar acı içindeydim.

Thalia'ya ne kadar canımın yandığını gösteremezdim. Gururumdan değil, eski en yakın arkadaşımın çözülmemiş derin meselelerimin olması bu zavallı kızın suçu olmadığından. Dün bana ondan hiç bahsetmemiş olmasına inanamıyordum.

İkimiz de dizlerimizin üstündeyken ona sarıldım. Beceriksizce sırtını pat patladım. “Sizin adınıza çok mutlu oldum.”

“Yaşasın. Teşekkürler. Çok mükemmel biri, biliyor musun?”

İnan bana, biliyorum.

Benim onu bırakmayacağım anlaşılınca (ne oluyordu bana?), nazikçe kendini geri çekip tabağı lavaboda duruladı. Sanki ev onun eviymiş gibi kenarda durup onu izledim. Dudaklarını yaladı, tabağı havluyla kurulayıp bulaşıklığa koydu. “Seninle gerçekten arkadaş olmak istiyorum. Lev seni çok önemsiyor. Ve... bir şey daha var.”

“Ne?” Yüce Marx’ım, lütfen nişanlandıklarını ve düğün hazırlıklarına başladıklarını söylemesin. Nedimesi falan olmam. Queen’in “The Show Must Go On” şarkısı resmen benim için yazılmış. Bütün hayatım her şey yolundaymış gibi davranmaktan ibaret. Hani şu yangının ortasında oturmasına rağmen *sorun yok* diyen köpek mimi var ya? İşte ben oydum. Merhaba, kişiliğim. Tanıştığımıza memnun oldum.

Thalia mutfakla koridorun birleştiği yerde tereddütle durdu, yüzü kâğıt peçete gibi buruşmuştu. “Lev bazen beni endişelendiriyor. Sanki... Sanki hayatta istediği yerde değilmiş gibi geliyor.”

Ruhum büyük bir rahatlamayla gevşedi. Oh. Düğün yok. *Şimdilik.*

Haklıydı. Lev, babasını mutlu etmek için üniversitede futbol oynayacaktı. Oysa beş altı yaşımızdan beri pilot olma hayalleri kuruyordu. Oldu olası uçlarda yaşamayı sever, heyecan peşinde koşardı.

Bu Thalia’ya içini döktüğü anlamına mı geliyordu? Ona zayıf yönlerini, sırlarını mı anlatmıştı? Bu yatmalarından daha mı kötüydü?

İskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi dağılıyordum. Bedenini başka biriyle paylaşması, son birkaç yıldır kendimi hazırladığım bir şeydi. Ama ruhunun bana ait olduğunu düşünmüştüm. Ya da bir zamanlar olduğunu. Ne zaman geri almıştı? Nasıl fark etmemiştim?

“Onu senin kadar iyi tanımadığımı biliyorum ama bu ona yardım etmek istemediğim anlamına gelmiyor.” Thalia bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Ara sıra sana danışsam olur mu? Çocukluğunuzdan beri onunla yakın arkadaşsın, biliyorum ve ikimizin de ona destek olduğundan emin olmak istiyorum.”

Hayır demek istedim. Lev’in kız arkadaşıyla vakit geçirmek fazla acı vericiydi. Hatta onunla aynı eyalette olmak bile

fazlaydı. Ama bu kız onu öyle çok önemsiyordu ki hiç tanımadığı birinin evine gelmişti. Üstelik *kurabiye* getirmişti. Durum boktan diye kızı da boktan ilan edemezdim. Bana arkadaşlık kapısı açmıştı, sırf çocukça bir kıskançlık yüzünden kapıyı yüzüne çarpamazdım.

Yüzümde lastik bant gibi gerilmiş, zoraki bir gülümsemeye, “Tabii. Ne zaman istersen gelebilirsin,” dedim.

Açıkçası şu aralar birkaç müttefike ihtiyacım vardı.

Thalia buna karşılık kollarını omuzlarıma atıp bana sarıldı. Yasemin, kiraz ve amber kokuyordu. O an dünyanın tüm çiçeklerinden ve kırmızı meyvelerinden nefret ettim.

Birkaç saniye öyle durduktan sonra kendimi ondan kurtarıp kapıya yöneldim. O da mesajı aldı ve gitti. El sallayıp veda-laştıktan sonra yemek odası penceresinden Lev’in evine doğru salına salına yürüyüşünü izledim. Bu sefer acı öyle şiddetliydi ki nefes alamıyordum.

Lev ona kapıyı açtı. Uzun, geniş omuzlu, her yeri yontulmuş gibi kusursuzdu. Estetik mükemmelliğin sözlükteki karşılığı gibiydi. Onca yıldan sonra ilk kez kafama dank ediyordu. Yakışıklı olduğu fikri değil –güzelliğinin hep farkındaydım– ama detayları şimdi sindirmeye başlıyordum. Tarifini bildiğim lezzetli bir pastanın ilk kez tadına bakmak gibiydi. Her şeyi çekiciydi. Yanlışıyla bir erkeğin gözlerine konmuş gibi duran gür, kıvrık, kurum karası kirpikleri. Koca bir yağmur ormanını içine hapsetmiş gözleri. Çenesinin ve elmacık kemiklerinin özenle çizilmiş hatları. Dünyanın en yetenekli sporcularıyla aynı okula gidiyordum ama Lev Cole kadar kusursuz vücutlu biriyle karşılaşmamıştım.

Dar bir atletin sarmaladığı kaslı, bronz ve Photoshop’tan çıkmış gibi pürüzsüz omuzları. Kaburgalarına yayılan ve atletinin altından bir kısmı görünen, parmağımı defalarca üzerinde gezdirdiğim, yaprakları dikenlerden oluşan gül dövmesi. Güzel şeylerin korunması gerektiğinin bir hatırlatacısı.

Tamam, Bails. Resmen röntgencilik yapıyorsun. Hiç yakışmıyor sana.

Kıza hafifçe sarıldı ama öpüşmediler. Ona gülümsediğinde ciğerlerime bir tekme yedim sanki.

Bakma artık, psikopat mısın sen?

Kız içeri girdi.

Beni kontrol etmek için kızı o mu gönderdi? Benim sessizliğimi bana iade mi ediyordu? Sevişecekler miydi?

Kapıyı kapadılar.

Kesin sevişeceklerdi. Muhtemelen başlamışlardı bile. Giriş katında. Dean'in gözü önünde. Sapıklar. İkisinden de nefret ediyordum. Hiç mi utanmaları yoktu bunların?

Lev'in bir kız arkadaşı vardı ve bana söylememişti. Lev benden sır saklıyordu. Üstelik ben de ondan sır saklıyordum. Arkadaşlığımızın bittiği günden beri ilk defa durumun gerçekliği bu denli yüzüme çarpmıştı.

Her şeyi uyuşturacak bir şeye ihtiyacım vardı. Hissizliğin yumuşacık, şefkatli kollarına kendimi bırakıp tüm bunlardan süzülerek uzaklaşmak istiyordum.

Annem odasında değil, ofisindeydi. Fark edilmeyebilirdim.

Yatak odasına parmak ucunda çıktım, banyonun kapısını açtım ve dolapta annemin hiç kullanmadığı yüz maskelerinin arkasına tıktırdıkları ilaçları çıkardım. Üç tane ekstra güçlü Tylenol'u avucuma aldım ve musluk suyuyla yuttum.

Gökyüzü bugün nasıl görünüyor biliyor musun Levy?

Tam bir hainmişsin gibi.

Tam bu noktada çoğu insan durup Lev'le benim aramda neden hiçbir zaman bir şey olmadığını sorardı.

O beni istiyordu. Ben de onu istiyordum. Bu kadarı hep apaçık ortadaydı. İkimize de verdiğim ve vermeye devam et-

tiğim bu zararın mutlaka iyi bir nedeni olmalıydı. Vardı da, Lev beni seviyordu ama aslında bana *âşık* değildi.

Açıklamama müsaade edin: Lev benden başkasını görmemişti ki. En travmatik anlarında elini tutan bendim. Ergenlik boyunca aynı yatağı paylaşmıştık. Şeytanlarıyla onun yerine ben savaşmış, bebek gibi şımartmış, birbirimize sarılmadan uyuyamayacak kadar bana bel bağlamasına neden olmuşum. Bizimkisi Knight'la Luna'nın tatlı arkadaşlığı gibi değildi. Her şeyimizi yiyip bitiren, kıskanç, sahiplenici, yıkıcı bir bağımlılıktı.

İkimize verdiğim zararın boyutunu fark etmem zaman almıştı ama sonunda anlamıştım.

Zaten şu an bu hâllerde olmamın nedeni de kısmen buydu. Uyuşturucu aramam. Lev Cole olmadığına kim olduğumu öğrenmeye çalışarak öyle çok zaman harcamıştım ki o kişinin balerin olmaya yetmeyen zayıf bir ergen olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şimdi Lev'e dönmek de bir nevi uyuşturucuya dönmek demekti. Ona ayak bağı olurdum, zaten hayatında bunu yapan yeterince insan vardı. Üstelik üzerine titremeye bağımlıydım. Bana ihtiyaç duymasını sağlamayı takıntı hâline getirmiştim.

Dolayısıyla onunla olmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığı hâlde buna –*bize*– sırtımı dönmek zorundaydım.

O temiz bir sayfa açmayı hak ediyordu. Sağlıklı bir ilişki şansını hak ediyordu. Yanında kötü alışkanlıklar getirecek hasarlı bir malı değil.

Derler ya, birini seviyorsan bırak gitsin, dönmezse zaten hiç senin olmamıştır.

Lev'in kendine bir kız arkadaş bulması sadece bir sömestr kadar sürmüştü. Görünüşe bakılırsa ben gelmeden önce mutluydu.

Onu Thalia'nın kollarına itmek ona bir iyilik olacaktı ve hayırseverlik benim huyumdu.

L. J. SHEN

İleride bana teşekkür edecekti, ben de acı çekmeme rağmen gülümseyecektim. Balerinlerin en mükemmel olduğu konu bu değil miydi zaten?

Yedinci BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #357: Her yıl 7.000'den fazla insan doktorların okunaksız el yazısı yüzünden hayatını kaybediyor.

Thalia: Ha bu arada söylemeyi unutmuşum, dün Bailey'le konuştum ve sevgili olduğumuzu ağzımdan kaçırdım hahaha

Lev: ?!

Lev: 1. Bailey'le neden konuştun? 2. Konu nasıl oraya geldi? 3. Sevgili değiliz.

Thalia: 1. Durumunu merak ettim. Onun SAHİBİ değilsin, Lev. 2. Okuldan konuşuyorduk. 3. Resmî değil diye aramızda hiçbir şey olmadığı anlamına gelmiyor.

Futbol antrenmanının başlangıcındaydık ve kaptan olarak ısınmanın esneme ve kondisyon kısmını ben yönetiyordum. Herkes çimlerin üzerine uzanmış, Koç gelip bizi fırçalamadan

önce hazırlanmak yerine sevgilimsi bir kıza mesaj atmamı seyrediyordu.

“Parmaklarımız yerine bacak kaslarımızı çalıştırsak?” diye seslendi Mac, derin bir 90/90 germe pozisyonundan.

“Aynen. Zaten günde üç posta otuz bir çekiyor. O parmaklar yeteri kadar yoruluyordur,” dedi Finn, başparmağıyla Mac’i işaret ederek.

“Yok ondan değil. Ananı parmaklamaktan.”

“Hey, Ballsy şimdi senin taşaklar *doggy style* yaparken kızın amına çarpıyor ya, o BDSM sayılıyor mu?” Mac burnundan güldü. Herkes kahkahayı bastı.

Ballsy göğsüne vurdu. “Taşaklarım büyük olabilir ama kalbim de büyük. Hem alternatifi ne? Finn’in yoğurt kaplı kuru üzümle mi?” Yine bir kahkaha tufanı koptu. Hava Kuvvetleri Akademisi’nde de Emily Dickinson’ı porno yıldızı sanan salaklar var mıdır acaba, diye düşündüm. Muhtemelen yoktu. Gerçi köklü bir futbol takımı olan bir okula gideceğim için bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

“Las Juntas’taki kızla takılmadan önce taşaklarını tıraş ettiği zamanı hatırlıyor musunuz? Siki iki Kore çöreğinin arasına sıkışmış gibi görünüyordu.” Ballsy kıkırdadı.

“Hop!” Finn bir tutam çim koparıp Ballsy’ye fırlattı. “Michelangelo’nun *David*’i bile sonradan büyüyen cinstendi. Benimkinin boyu tam kıvamında.”

“Hamster için belki.”

“Hadi götler, toparlanma vakti geldi.” Bir kez el çırpım. “Arkamdan gelin.”

Sahada ördek yürüyüşü yapmaya başladım. Eğlenceden anlamadığımı mırıldanarak arkama geçtiler. Bu piçlerle ne kadar az göz teması kurarsam, Thalia’nın bana kendi elleriyle hazırladığı enfes rezalete o kadar iyi odaklanabilirdim.

Umutlu VÂRİS

Lev: Zor bir dönemden geçiyor. Benim seks hayatımla ilgili dedikodulara ihtiyacı yok.

Bilerek “aşk hayatım” dememiştim. Çünkü o hayatta tek bir kişi vardı; Bailey.

Lev: Hem durumu biliyorsun. İkimiz sadece eğleniyoruz.

Bu yaptığım öküzlüktü, biliyorum ama o an benim için Thalia’nın değil, Bailey’nin duyguları daha önemliydi. Takılmaya başlamadan önce Thalia’yı uyarmıştım. İlişkimize dair hiç yalan söylememiştim.

Thalia: Gayet iyi karşıladı. Boşa panik yapıyorsun.

Thalia: Bizim adımıza sevindiğini söyledi.

Thalia: Hem sen başkalarıyla görüşmeyelim dememiş miydin? NE SAÇMALIYORSUN??????

Grim çağırılmış gibi yanımda bitti. Ördek yürüyüşü yaparken bizim gibi komik görüneceğini sanırdınız ama hayır. Pezevenk kuğu gibi süzülüyordu. “Thalia yer tutucu olmaktan sıkılmadı mı hâlâ?” En yakın arkadaşım dilini şaklattı.

Bu salağı görmezden gelip gözlerimi tekrar telefonuma çevirdim.

Lev: Öyle. Başkalarıyla görüşmüyoruz ama ciddi de değiliz. Abartma bu kadar.

Thalia: Manipüle etme bu kadar.

Lev: Manipüle kelimesini yanlış yazma bu kadar.

Thalia: HAHA dua et yakışıklısın.

Sahanın sonuna varır varmaz dönüp ayı emeklemesine başladım. Herkes sızlanarak da olsa peşimden geldi.

Lev: Sana götlük yapmak istemiyorum ama ileride DAHA BÜYÜK götlük yapmamak için yapacağım. Bu işin ciddi olmayacağı konusunda anlaştık sanıyordum. Sal biraz. Olmuyorsa belki de yollarımızı ayırmanın vakti gelmiştir.

Birkaç dakika sonra, tam Koç asistanlarıyla birlikte soyunma odasından sahaya çıkarken cevap geldi.

Thalia: İnan bana Lev, benim de düğün davetiyesi bastırdığım yok. Bailey'yi seviyorum ve onunla arkadaş olmak istiyorum. Bu kadar.

Bailey'nin aklını dağıtmak için yanında birileri olması iyi olabilirdi. Ama ilişkim olduğuna sevinmesi zoruma gitmişti. Ne demek sevinmek? O başka biriyle takılıyor olsa beni sevin-direcek tek şey o herifi tuvalette boğmak olurdu.

Lev: Tamam.

Thalia: Seni seviyorum.

Gözlerim az kalsın yuvalarından fırlayacaktı.

Thalia: ŞAKA.

Thalia: Off yüzünü görmeliydin.

Lev: Yüzümü göremezsın ki.

Thalia: Ama üstüne oturabilirim 😊

Thalia: Antrenmandan sonra soyunma odasında buluşalım.

Lev: Bugün yoğunum.

Umutsuz VÂRİS

Aslında bir posta atmalıydım. Hafta başında Bailey'yle yaşadığım o cinsel gerilim yüzünden çüküm düşecek gibiydi.

Thalia: <bir ek gönderdi>

Ekte çıplak bir selfie vardı. Kimse görmeden sildim. En azından öyle sandım.

“Götten iste. Ağzını da tıka. Sesine hiç tahammül edemiyorum.” Grim yüzünü buruşturdu, kafası telefonumdan bir karış ötedeydi.

Hırslayarak koluna bir yumruk attım. “Kwon, bunu bir arkadaşın olarak söylüyorum, sen tam bir baş belasıydın.”

“Yaaa.” Grim başını omzuma yaslayıp bana baktı. “Ben de seni seviyorum.”

“Cole!” Koç böğürerek üstüme yürüdü, asistanları da peşinde koşuşturuyordu. Güney Kaliforniya'nın şu aşırı rekabetçi lise futbolu takıntısından nefret etmemek elde değildi. “Komik bir şey mi var?”

“Hayır, Koç.”

“Emin misin? Çünkü takımın hâli şaka gibi. Bu işi ciddiye almazsanız St. John Bosco bizi perişan eder.”

“Evet, Koç.”

Eski NFL oyuncusu, 1.95 boyuyla dibimde dikiliyordu şimdi. Bu insanların özel alanımı ihlal etme merakı nereden geliyordu? Birini pestilini çıkarana kadar yumruklamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Benim için mutluymuş, hah! Bailey kıskanmış olmalıydı. Kesin kıskanmıştı.

Koç Taylor'ın burnu neredeyse benimkine değecekti. “Dünkü antrenmanı kaçırdın.”

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. “İshaldim.”

“Seni takımdan attığımda görürsün ishali.” Gözümü bile kırpmadığımı görünce geri çekildi. “Kafan boşken ayakların

yere daha sağlam basar. O telefonu yok et, yoksa bu takımdan silinirsin.”

Siktir oradan. Benden daha iyi oyuncun olmadığını ikimiz de biliyoruz. En kötüsü de aslında beni takımdan atmasını istememdi. Hava Kuvvetleri’ne başvurmak için mükemmel bir bahanem olurdu. Ama babamla Knight’ı hayal kırıklığına uğratmaya götüm yemiyordu.

“Tamam, Koç.”

Koç bizi çeviklik egzersizleri için gruplara ayırmaya başladı. Telefonumu spor çantama atmadan önce Bailey’ye mesaj attım: “Tamam. Sen kazandın. Öğle yemeği?”

Eski en yakın arkadaşım la saçma bir sessizlik yarışına girmeyecektim. İlk buluşmamız fiyaskoyla sonuçlanmış olsa bile.

Koç’un beni koyduğu gruba katılmak için döndüm. Kafam o kadar dağınıktı ki kendi ayağıma takılıp yüzüstü kapaklandım. Hemen toparlanıp kalktım ama millet kör değildi.

“Hasiktir!” diye gürledi Austin. “Yerin bir şeyi yok ya?” Kahkahalar sahayı çınlattı.

“Huntington Beach’in güneyindeki her şakaya malzeme olmamızı mı istiyorsun sen?” diye kükredi Koç, bana doğru yürüyerek. “Abini özledim. Çoğu zaman kafası bin beş yüz olsa bile en azından top oynamayı severdi.”

“İyi, o kadar meraklıysan benim toplarla oyna,” diye mırıldandım, hızla kalkıp grubuna katılırken.

“Bunu duymamış olayım, delikanlı,” dedi Koç Taylor.

Okul günü bitmiş, Bailey hâlâ cevap vermemişti.

İlk başta Bailey’nin bu küstahça cevap vermeyişine göz yumdum. Anlıyordum. Herkesin arada bir böyle şeylere hakkı vardı. Hem teknik olarak bana kızmakta haklıydı. Uyuşturucu konusunda sorguya çektiğim için değil. Onu yine olsa yine yapardım. Ama Thalia meselesi... canını yakmış olmalıydı. Biz yakın arkadaşken ikimiz de kimseyle ciddi bir ilişki yaşamamıştık. Bir keresinde ona çıkma teklif eden bir çocuğun

ağzını yüzünü dağıtmıştım. Çocuk son sınıftı, bense daha dokuzuncu sınıftaydım. Demem o ki şu an kendimi bayağı iki yüzlü hissediyordum.

Okuldan sonra Followhilllere gidip içeri daldım. Bailey muhtemelen eskisi gibi bir şeyler atıştırmaya gitmek için onu almamı bekliyordu. Mesajıma cevap vermemesi ona bağımlı dediğim için genel bir *siktir gitti*. Ama içeri girdiğimde Mel, Bailey'nin babasıyla Costco'ya gittiğini söyledi. Costco'yu bana tercih etmişti. *Costco*. Bailey bedava tadımlıklardan bile yemezdi. Ben kayganlaştırıcı olarak kızgın yağ kullanmayı ne kadar seviyorsam o da toplu elektronik mağazasını o kadar severdi.

“Sorun değil,” dedim dişlerimi sıkarak. “Zaten benim de Chiron'a bakmam gerekiyordu. Döndüğünde görüşürüz,” dediğimi duydum. Dışarı çıkıp lacivert krom Bugatti'yi garajımızdan çıkardım ve yağın değiştiriyormuş numarası yaptım.

Önüme köyduğu bu aşağılanma pastasını son kırıntısına kadar yalayıp yutuyordum.

Mutlu oldun mu, Bails?

Sonunda Jaime'nin Range Rover'ı karşıdaki garaja girdi, ben de ellerimi kirli bir bezle silip ağır ağır onlara doğru yürüdüm. Bailey yolcu koltuğundan dışarı süzüldü. Yeşil ekose bir etek, diz üstü beyaz çoraplar, Mary Jane ayakkabılar ve göbeği açık bir bluz giymişti. Yağlı bezi arka cebime tıkıp karşısına dikildim ve ona bir bakış attım. “Vay vay vay, demek ölmemişsin.”

“Üzüldün mü?” Ağzının kenarında küstah bir gülümseme belirdi.

Bugün Pislik Hazretleri modundaydı demek.

“Asla.” Büyüleyici Cole Erkekleri gülümsemelerinden birini patlattım.

“Ben kaybolayım en iyisi,” diye mırıldandı Jaime, yiyecek içecek dolu kutuların arkasından başını sallayarak. Bailey bir bacağı öne uzatıp yeni eteğinin Eski Bailey'nin giyeceğinden

on beş santim daha kısa olduğunu gösterdi. Yalan yok, Yeni Bailey, yani yeni kâbusum tam bir afetti.

“Mesajını aldım, Levy,” diye keyifle mırıldandı. “Kusura bakma, *cook* yoğunum. Bu hafta içinde bir ara buluşuruz artık.”

Bu hafta içinde? Tuvalete gitmek için bile ailesinden izin aldığını bilmiyorduk sanki.

Asker tıraşlı başımı sıvazladım. “Demek böyle oynayacaksın artık?”

“Ah, Levy.” Başını geriye atıp güldü. “Oyun falan oynadığım yok. Ama oynuyor olsaydım sen sadece piyon olurdun. Hadi bay bay!”

Bana bir öpücük yolladıktan sonra içeri girerek beni öyle sik gibi ortada bıraktı. Ses tonu öyle havai, öyle umursamazdı ki hiç benim tanıdığım Bailey’ye benzemiyordu. Beni havlu atmanın eşiğine getirmişti. Güzeldi ama korkunçtu. Hiçbir hatun bu saçmalığa değmezdi. Ama sonra kendime bu salak hatunun içinde bir yerlerde dünyadaki en yakın arkadaşımın olduğunu hatırlattım.

Garaja dönerken sakinleşmeye çalıştım. Ben onun gizli bir sevgilisi olduğunu öğrensem kan gövdeyi götürürdü. Tabii ben ona gerçekten âşıktım ama konumuz bu değildi.

Bugatti’nin yanına varınca öyle bir tekme savurdum ki ön tamponda göçük oluştu.

Sikeyim böyle işi.

Aşkı kim icat ettiyse sadist orospu çocuğunun tekiydi.

Aynı akşam Bailey’ye art arda ipe sapa gelmez mesajlar attım.

Lev: Thalia yüzünden böyle yapıyorsan, hayatıma devam etmem için bana YALVARDIĞINI hatırlatayım.

Umutlu VÂRİS

Lev: Diz çöktün lan.

Lev: Seni dizlerinin üstünde öyle hayal etmemiştim. Bana bir fantezi borçlusun.

Lev: Bu mesajlar amacına ulaşmıyormuş gibi geliyor.

Bailey: Çalışan tek beyin hücrenle mi vardın bu sonuca?

Lev: Tanrım, Bails. Neye bağımlısın sen? Hangi iksir? Yoksunluk çekerken fena acımasız oluyorsun.

Bailey: Bu konuşma bitmiştir.

Gerçekten de bitmişti çünkü hemen sonra penceremde bir şıpırtı duydum ve camdan bir yumurtanın süzüldüğünü gördüm. Evime *yumurta* atıyordu. Hani şu eskiden evleri tuvalet kâğıdıyla sarma şakasına çevre dostu değil, sincaplar boğulabilir, bilmem ne diye karşı çıkan kız.

Kendime eziyet etmeye doymadığımdan, ertesi gün yine evlerine gittim. Sonraki gün de. Ondaki sonraki gün de. Her gün gördüğüm bu sapkın versiyonu için değil, Eski Bailey'yi bedenini ele geçiren bu kızın elinden kurtarmak istediğim için.

Güvercin'de bahaneler bitmiyordu. Hem de ne saçma bahaneler. Bir gün gittiğimde alt katta çalışıyordu, başka gün matematik dersinde zorlanan çocuklara online özel ders veriyordu. Artık öyle bir noktaya gelmişti ki bana vakit ayırmaktansa Kardashianların takma tırnaklarının altında biriken pislikten yapılma bir pastayı yemeyi tercih ederdi.

Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. Ama Mel'le Jaime hep etraftaydı. Bir de şu vardı tabii; ben öyle şiddet meraklısı pisliklerden değildim.

Madde kullanmaya devam ettiğini sanmıyordum ama kendisi gibi de değildi. Bir tuhafılık vardı. Gözleri bulanık, teni solgundu. Parazitli radyo gibiydi. Karıncalanan TV ekranı gibi. Uyuşturucu kullanmaman, bağımlı olmadığın anlamına gelmiyordu. Bailey bir çeşit arafta gibiydi, ona yardım etmek istiyordum ama kendimi acınası bir köpek yavrusu gibi hissetmekten de bıkmıştım artık.

Aslında bıktığım şey hissetmekti. O bana *hissettiriyordu*. Oysa son birkaç aydır gayet rahat bir uyuşukluk içinde yaşıyıp gitmiştim.

St. John Bosco maçı oldu bitti ve şans eseri kazandık. Koç hâlâ bana diş biliyordu. Antrenmanları sık sık kaçırıyor, ya tavan arasına kapanıp uçuş simülatörüyle vakit öldürüyor ya da karşı komşumu görebilmek umuduyla garaj kapısını açık bırakıp arabaları kurcalıyordum. Grim de yokluğumdan faydalanıp ısınmaları yönetmeye ve kaptan gibi davranmaya başlamıştı.

Bailey'nin çöküşü benim de çöküşümü getirecek gibiydi ve ikimizin hatırına kendini toparlamaması sinirlerimi bozuyordu.

Thalia'nın Bailey'ye mercimeği fırına verdiğimizi söylemesinden dört gün sonra, Bailey'yi hayli uygunsuz bir durumda yakaladım. Maalesef tamamen giyinik değildi. Yatak odamın penceresinden gördüm; üstsüz güneşleniyordu.

Bailey'nin ailesinin yanında memelerini açmak gibi bir huyu olmadığından, babasının işte, annesinin de dışarıda olduğunu tahmin ettim. Memelerini gördüğünde aletim öyle sertleşti ki acısını dindirmek için sıkamak zorunda kaldım. Yalnızdı ve bu bana gönderdiği bir davetiyeydi. Bundan emindim çünkü buraya geldiğinden beri baştan çıkarıcı tavırlar sergiliyordu. Boyun eğdim ama artık ona karşı hissettiklerim sevgi miydi nefret mi emin değildim.

Ön kapıdan girip arka bahçedeki havuza çıktım. Şezlonga uzanmış, yüzüne bir havlu örtmüştü. Tanrım, memeleri muhteşemdi. Minicik pembe uçları vardı ve armut biçimliydi.

İntikam arzusu –ve acımasız bir azgınlıkla– yanındaki buz gibi su şişesini kaptığım gibi memelerinin üzerine boşalttım.

İrkilerek ayağa fırladı ve yüzündeki havluyu çekti. “Aman Marx’ım! Lev, ne yapıyorsun sen?” Tüyleri diken diken olmuş hâlde koşarak daireler çiziyordu.

“Kusura bakma. Seksi görünüyordun.” Tek kolumla onu çekip sarıldım, sertleşmiş meme uçları atletime temas etti. “Hâlâ da öylesin.”

“Çek ellerini!” Debelenip beni itti. Ama Thalia olayından beri ilk kez konuşuyorduk ve kaçmasına izin veremezdim. Üzerine yürüyüp onu evin duvarına karşı kısırdım. Çıplak sırtı geniş pencereye çarptı. Bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Ellerimi omuzlarının iki yanına dayadım. Heyecanla nefes alıp verirken memeleri inip kalkıyordu. Onu öpmek mi yoksa kendine yaptıkları için cezalandırmak mı istediğimi bilemiyordum. Ona karşı hislerim artık daha da karmaşıklaşmıştı.

“Meşgul müydün, Bails?” Dudaklarımız o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabilirdim. Ve istiyordum da. Siktir, çok istiyordum. İster yeni hâli ister eski. Bana ne sunarsa kabul ederdim.

“Görünüşe göre aletin kadar değilim.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

İyimser biri olsam kıskandığımı düşünebilirdim. Ama gerçekçi olduğum için biliyordum ki Bailey’nin Thalia olayına içerlemesinin tek nedeni bana annelik taslama ve hayatımın her detayını bilme isteğiydi. Thalia onu hazırlıksız yakalamıştı.

“Hadi ama, Bails. Tadına bakmak istiyorsan düzgünce sorabilirsin.”

Boğuk bir kahkaha koyuverdi. “Dünyadaki son erkek sen olsan bile olmaz.”

“Emin misin?” Gözlerim vücudunun üst kısmında gezindi ve memelerinde durdu. Meme uçları pembeleşmiş, sertleşmiş, sanki dokunulmayı bekliyordu. Göğsünü şişirip sırtını gererek memelerini göğüs kaslarım değdirmeye çalışıyordu. “İstesem bu memenin her yanını emmeme izin vereceğinden eminim.”

Dudaklarını yaladı, gözleri yere kayd. Karnına dayanan ereksiyonumdan ayaklarını görebiliyorsa tabii. Direniyordu ama içinin gittiği de belliydi. Sorun şu ki, içi giden Bailey aynı zamanda bir Xanax reçetesi için bana sakso çekecek Bailey’di. Ve bu içimi paramparça ediyordu.

“Ne dersin, Bails?” Parmaklarımın arkasını kaburgalarında aşağıdan yukarıya gezdirdim. Nefesi hızlandı. Elimi itmeye kalkmadı. Ağzım kurudu. Bunu istiyordum ama yapmama-lıydım. İşaret parmağım memesinin kıvrımına yaklaştığında durdum. Sessizce bakıştık. Bana gümüş tabakta sunulmuş gi-biydi. Uzanıp payımı almam yeterliydi.

“İster misin?” diye fısıldadım.

Belli belirsiz başıyla onayladı. Zor fark edilir bir hareketti ama ben görmüştüm.

Kendimi geri çekmek için tüm irademi kullanmak zorundaydım. Başımı iki yana salladım. “Sana inanamıyorum, Güvercin.”

Bu onu çileden çıkardı ve elli iki kiloluk hâliyle var gücünü kullanarak ayağıma basıp beni itmeye çalıştı. “Defol git!”

Biraz bile kıpırdamadım. Ben kocamandım, o minicikti. Fizik kuralları ondan yana değildi.

“Ne aldın, Güvercin?”

“Hiçbir şey almadım ama şu an sinirlerimi bozuyorsun, rahat bırak beni.”

“Rehabilitasyona gitmen gerek. Bir şey kullanmıyor olman kendin olduğun anlamına gelmiyor.”

“Ben kendimim.” Beni yine itti, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Bu sadece başkalarının hayatına uyum sağlamak için uzun zamandır gizlediğim bir yanımdır. Artık herkesin canı cehenneme!”

“Ayık olsan, tedaviye gitmeye karşı çıkmazdın.” Sabrım taşıyordu, göğsümü onunkine dayadım. “Ya itiraf et ya da yemin ederim zulmanı bulana kadar evin altını üstüne getiririm.”

“İyyy. Tükürmeden konuş, Lev.” *Lev mi? Şimdi Lev olmuştum ha?* Yüzündeki hayali tükürüğü sildi. “Vaughn ve Penn’den mi öğrendin bu tavırları? Zorbalığa mı özeniyorsun?” Beni kışkırtıyordu, buz mavisi gözleri kısılmış ve benimkilere kilitlenmişti. Gözlerinde küçümseme vardı. “Seninle takılmak istemiyorum. Bunu kabullen artık.”

“Thalia olayına bu kadar mı takıldın, yoksa kafan sürekli güzel olduğu için mi beyinsizce davranıyorsun?” Onu geri ittim, ikimiz de havuzun kenarına yaklaştık.

“Kafam güzel değil!” O da beni itti. “Umurumda bile değil.”

“Thalia için endişelenmene gerek yok.”

Çıldırılmış gibiydi ama bu sözler ilgisini çekti. “Neden?”

“Çünkü o sen değil.”

Başını salladı, birden üzerine büyük bir yorgunluk çökmüş gibiydi. “Hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Daha yeni yeni kusurlarım ortaya çıktıkça insanların başına dert oluyorum. Sen de dâhil. Ciddiyim. Sadece... git buradan.”

Sesindeki hüzünden nefret ettim. Hâlâ üstsüz olduğunun farkında bile olmamasından nefret ettim. Gururunu kaybetmişti. Ya da başka bir şeyi. Her neyse, onu o yapan şey artık yoktu.

İç çekerek, “Bak, derdin ne bilmiyorum ama bu kadar büyük bir meseleyse ondan ayrılırım. Sorun çözülür,” dedim.

Başını geriye atıp buz gibi bir tavırla güldü. İç organlarım büklüm büklüm oldu.

Yapmacık kıkırtısı kesildiğinde omuz silkti. “Thalia’dan ayrılmanı istemiyorum. Şu noktada seni gözümde kurtaran tek şey o.”

“Ne demek bu şimdi?” Kaşlarımı çattım.

“Onu sevdim.” Dudak büktü, kollarını göğsünde kavuşturmuş tırnaklarını inceliyordu. “Tuttuğunu koparan bir tip.”

“Ne o, kanka mı oldunuz yoksa?”

“Niye sordun? Onun da mı hayatını ve arkadaşlıklarını kontrol ediyorsun?” Bailey çevik bir hareketle kolumun altından sıyrılıp yerdeki crop MTV tişörtünü kapıldığı gibi giydi.

“Yok, Thalia umurumda değil. Ama sen umurumdasın.” Açıkçası dediklerimin kulağa berbat geldiğini biliyordum ancak takılmalarını istemiyordum. Thalia’nın çevresindeki bazı tipler pek sağlam ayakkabı değildi.

“Mobilyalara işeyen köpek gibi toksik maskülenitenle ortalığa pislemeyi bitirdin mi?” Eve doğru ilerledi.

“Daha kanep ve mutfak masası var,” diye homurdandım peşinden giderken. Dediği doğruydu, zorbalık sınırını zorluyordum ve çizgiyi aşmak istemiyordum. Hem onun iyiliği için gerekeni yapmam hem de ona alan tanımam gerekiyordu. Ama önce ayık olup olmadığından emin olmalıydım. Başka türlü içim rahat etmeyecekti. “Bir bardağa işemeni istiyorum, Güvercin.”

İç çekti. “Evine git, Lev.”

Merdivene yöneldiği anda elini yakaladım ve bilekliğimizin ucundaki güvercinleri birbirine değdirdim. Güvercinler birbirine çarptığında içimden bir elektrik akımı geçti sanki. Parmaklarım titreyerek onunkilere kenetlendi. Çocukken beni rahatlatan o parmak oyununu yapıyorduk. Hafiften soluğu kesildi. Gözlerimiz kilitlendi. Çevremizdeki dünya çürük duvarlar gibi yıkıldı. O kısacık anda biz yine BaiLev’dik.

“Beni asla reddetmeyeceğine söz vermiştin. Hep yanımda olacaktın.” Bunu hatırlatmak aptalca geldi. “Ormanda, hatırlıyor musun?”

Alt dudağı titredi. Ağlamak üzereydi. “Olacağım da. Ama senin yanımda olmanı istediğimi söylemedim. Beni böyle görmeyi istemiyorum. Paramparça. Kayıp. Umutsuz. Seni seviyo-

Umutstuz VÂRİS

rum, Lev Cole. Ama keşke sevmesem. Varlığın dahi ruhumun kaldıramayacağı kadar ağır.”

Sözleri etimi, kaslarımı, hücrelerimi, kemiklerimi kesip içime işledi. Bailey merdivenin ortasında durmuş, tırabzana tutunuyordu. Halkıyla konuşan bir kraliçe gibiydi. “Eğer gerçekten senin Güvercin’insem, kanat açıp uçmama izin verirsın. Bırak gideyim, Lev. Bana benzeyen, sana tapan bir kız var ve ben hayatımda böyle bir dramı kaldıramam. Sen benim güneşimsin. Çok güzelsin ama sana sadece uzaktan bakabilirim.”

Sekizinci BÖLÜM

Bailey

Fedakârca niyetlerim bir yana, bu Lev-Thalia meselesinin üstesinden pek gelemiyordum.

Aslında *hiç* gelemediğimi söylesem daha doğru olurdu. Onu kayıp bir uzvum gibi özlememe rağmen Lev'i tamamen görmezden geliyordum. Değişmişti, hayatım boyunca kol kanat gerdiğim çocuğun ne kadar büyüdüğünü ancak şimdi fark edebiliyordum. Lev artık komşunun oğlu değildi. Şimdi sokağın karşısındaki malikânede yaşayan adamdı.

Şu anda dışarıda, güneşin altında klasik arabalarıyla uğraşan, üstsüz, her nefes alışında dalgalanan kusursuz ve bronz karın kasları ter ve yağdan parlayan adam...

Hayatımda ilk kez duygularım mantığıma ağır basmıştı. İki gün önce arka bahçemde yaşanan o sahne kafamda dönüp duruyordu. Neden o kırıcı sözleri söylemiştim? Gerçi o da beni *kışkırtmıştı*. Kız arkadaşını kıskandığımı söylemişti. Onunla seks yapmam için meydan okumuştı. O sabah bulduğum ağrı kesicilerden almış olabilirdim de olmayabilirdim de yani kafam birazcık güzelse ne olmuştu?

Mesele şu ki, ben INFP kişiliğe sahiptim. Arabulucuydum. Şefkatliydim. Ne pahasına olursa olsun çatışmalardan kaçınır, genelde insanları kolayca affederdim ki Lev'in biriyle çıktığı için benden özür dilemesi de gerekmezdi zaten. Ama bu haber beni beklemediğim kadar sarsmıştı. Lev'in başka birine sarılması, başka birini öpmesi, başka birini *sevmesi*...

En kötüsü de olumsuz bile olsa bana gösterdiği ilgiden zevk alıyor olmamdı. Ona bu kadar kötü davranmamın sebebi buydu işte. Ben onu görmezden gelip kendimden uzaklaştırarak cezalandırırken onun peşimden koşması... Hastalıklı bir heyecandı ve gurur duyulacak bir şey değildi. Ama kendimi durduramıyordum.

Yatağında kollarımı ve bacaklarımı iki yana açmış yatarken dışarıdan gelen bir sesle irkildim. Pencereimin önünden gelen tanıdık bir sestir bu. Yataktan fırlayıp yatak odamın penceresini açtım ve pervaza yaslanıp üst bedenimi dışarı uzattım.

Lev gelmişti. Sağanak yağmurun altında, omzunda bir müzik setiyle pencereimin önünde duruyordu. "When Doves Cry"⁷ son ses çalıyordu. Ona ters ters baktım.

"Millet uyuyor burada!" diye çıktım. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

Gözlerini devirdi ve dev omuz kaslarına dayadığı müzik setinin pozisyonunu düzeltti. "Akşam dokuzda mı? Hiç sanmam. Hadi aşağı gel, Güvercin."

"Gelemem." Alt dudağımı ısırdım.

Kafasını aşağı yukarı sallayıp şakağına vurdu. "Ha doğru ya, şimdi hatırladım. On dokuz yaşında olup da cezalı olduğun için evden çıkamayan bir sen varsın."

Pencereimin altına eğilip bir şey –ışılıklı bir kalem– kaptım ve ona fırlattım. İlkokul çocuğu gibiydim. Kahkaham boğa-

7 Güvercinler Ağladığında –ç.n.

zımda düğümlendi. Daha önce hiç kendime bu izni vermezdim. Şapşal olma izni yani.

“Demek öyle oynuyoruz, ha?” Kaşları havaya kalktı ve müzik setini yere bırakıp cebini karıştırarak cepthane aradı. Siyah bir kredi kartı buldu. “Kâğıt kesigine hazır ol, Followhill!” Kartı bana doğru savurdu.

Muhteşem bir atıştı –elbette, buna kimse şaşırmazdı– ve tam alnımdan vuruldum. Soluğum kesildi. O kahkahayı bastı. Marx’a yemin olsun ki kutsal mutsal demeden kitabı kapıp göğsüne fırlattım.

Karşılığında bana bir granola bar attı.

“Cebinde granola bar ne arıyor?” diye bağırdım.

“Niye olmasın?” Hâlâ yağmur yağıyordu ve darmadağın görünüyordu. Güzel bir darmadağınıklık ama. “Büyüme çağındayım ben, tamam mı? Karnım hep aç.”

“Evlere sığmıyorsun artık.”

“Ama senin bedenine tam uygun ölçüdeyim. Yemin ederim.”

Göğsümdeki bir şeyler gevşedi. Kaygım biraz hafiflemişti.

“Bak, dediklerini düşündüm.” Yağmur ve müzikten bir-birimizi zar zor duyduğumuz için müzik setini tekmeleyerek susturdu. “Belki de haklısın. Belki ben güneşimdir. Ama sen de gökyüzüsün ve ben sensiz yapamam. Juilliard’a gittiğinden beri gökyüzü nasıl görünüyor biliyor musun?” diye sordu. Kalbim beğenilmemiş bir kara kalem çizim gibi buruş buruş ezildi.

Karanlıkta gözlerimin içine baktı. “Hep karanlık.”

Lev, Thalia’dan ayrılacağını ima ettiğinde içten içe ayrılma-larını beklemiştim. Ama olmamıştı. Üç gün sonra karşımda, bodrumumda, pembe Alo Yoga sütyeniyle, Pinterest’ten fırlamış popüler kızlar gibi duruyordu.

Thalia saçlarını özensizce topuz yapıp bale çubuğunu kavradı, kollarını açıp kıcını yere indirdi. “Daha kendisi bile nereye gideceğini bilmiyorken Lev’in üniversite planlarına nasıl uyum sağlayayım ki?” Sırtını gererek inanılmaz bir esneklik sergiliyordu. “Bu konuyu konuşmak bile istemiyor.”

Kaval kemiğim, omurgam ve kaslarım hâlâ hassas ve acıyordu. Ama durmadan çalışıyordum; gece gündüz stüdyoda, hayatımı dansla geçiriyordum. Thalia’nın yanına geldim ve hiç dinmeyen ağrılarımı duymazdan gelerek esnemeye başladım.

“Bu konuyu onunla konuştun mu?” Omuzlarımı esnettim.

“Denedim. Üniversite lafı geçer geçmez sinirleniyor.” Çünkü üniversiteye gitmek istemiyordu. Colorado’daki Hava Kuvvetleri Akademisi’ne gidip savaş pilotu olmak istiyordu. Onun hakkında bilmediği şeyleri biliyor olmaktan zevk almamalıydım ama alıyordum işte. Oda arkadaşım Katia olsa benimle gurur duyardı. Nihayet ben de küçük, fesat bir şeye dönüşmüştüm.

“Ona açık olman lazım. İkinizin geleceğinin belirsiz olmasının seni endişelendirdiğini söyle.” Ellerimi çubukta kaydırıp oturarak öne eğildim. Thalia da aynısını yaptı. Onun esnekliği benimkinden çok daha iyiydi. Üstelik poposu daha dolgun, bacakları daha kaslı, memeleri daha iriydi.

Neden kendimi onunla kıyaslıyordum ki?

Çünkü Lev muhtemelen vücudundaki her deliğe girip çıkmıştı.

“Evet, belki.” İç geçirip zarifçe güvercin duruşuna geçti. “Ama Louisiana Eyalet Üniversitesi’nden kabul aldım ve gerçekten güzel bir fırsat bu benim için.”

“Kesinlikle kabul etmelisin,” dedim. Onları ayırmak istediğim için değil, gerçekten harika bir okul olduğu için. Güvercin pozisyonuna geçmeye çalıştım ama kaslarım beni öldürüyordu. *Kıçımın güvercini.* Omurgam zonkluyordu. Thalia esneme hareketini daha da derinleştirdi.

Bu kız oyun hamurundan falan mı yapılmış?

“Aşkımız bir bağımlılık gibi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz?”

Sanki hançer yutmuştum. “Pek anlamadım.”

Beni dikkatle inceledi. “Birbirimize doyamıyoruz.”

Bodrumun kapısı aniden çarptı ve ablamın sesi kapıyı bir kurşun gibi delip geçti. “Aç kapıyı, Bailey!”

Thalia’ya sessiz olmasını söylemek için parmağımı ağzıma bastırdım. Biraz şaşırdı ama itiraz etmedi. Görünen o ki Daria tam yüzleşme havasındaydı. “Pislik, beni öyle bir utandırdın ki ta Kuzey Kaliforniya’dan kalkıp buraya geldim. Açsan iyi olur yoksa fena bozuşacağız.”

Yutkundum ama cevap vermedim.

“Seni alt edebileceğimi biliyorsun, Bailey,” diye uyardı Daria. “Senden daha ağırım ve bu tırnaklar tabut çivisi gibidir. Beni sına.”

Thalia’yla tam bir dakika boyunca nefes bile almadan hareketsiz kaldık. Ablama bunu yaptığım için kendimden utanıyordum ama anksiyetem onunla gerekenden bir dakika önce yüzleşmeme izin vermiyordu. Bana bakıp da sakatlıklarımı ve yaralarımı gördüğünde yüzünde oluşacak hayal kırıklığı... Buna katlanamazdım.

“Of, canın cehenneme, Bails. Cidden artık!” Öfkeyle kapıya bir tekme savurdu. “Onca şey arasından sen korkak olmayı seçtin.”

Daria’nın ellerini havaya kaldırıp hışımla yukarı çıkışını gözümde canlandırabiliyordum. Gözlerim akmayan yaşlarla yanarken iç organlarım kurşundan yapılmış gibi ağırlaştı.

“Vay canına. Ağır konuştu. Daria sahiden söylendiği kadar kötü demek, ha?” Thalia benim içsel çöküşümden bihaber köprü pozisyonunu aldı ve ayaklarını havaya kaldırarak mükemmel bir amuda geçti. Juilliard’daki çoğu insandan daha formdaydı, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onunla kıyasladığımda

kendimi gelişigüzel dizilmiş bir kemik ve hücre yığını gibi hissediyordum.

“Hayır,” dedim sessizce. “O hiç de kötü değil. O...” *En iyisi.* “İnanılmaz biridir.”

“Özür dilerim.” Thalia bir damla ter dahi dökmeden bakışlarını bana çevirdi. “Ne oldu? Şişkin mi görünüyorum? Of, kendimin *çok* farkındayım. Lev iki haftadır bana dokunmuyor.”

Kusmak istedim. Hayır, kusma *zorunda* hissettim. Önceden seks yaptıklarını bilmediğimden değil, sonuçta birlikteydiler. Döndüğümünden beri onunla yatmadığına mutlu olmalıydım belki de? Kafam çok karışık, artık ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bunun bana bedenimden daha fazla acı verdiğiydi.

Thalia süzülerek oturma pozisyona geçti ve kaşlarını çatı. “Bailey, şu hâline bak, yemyeşil olmuşsun. *Aman Tanrım*, ne salağım.” Elini sırtıma koyup daireler çizerek okşadı. “Lev’i öz kardeşin gibi gördüğünü tamamen unuttum. Kız arkadaşıyla yaptığı ayıp şeyleri duymak mideni bulandırmıştır kesin.”

“Önemli değil.” Gülümsemeye çalıştım.

“Evde kimse yok sanıp yan odada sevişen anne babanı duymak gibi bir şey bu. Yani sonuçta babasına Dean amca falan diyorsun, değil mi?”

Kusacak gibi olup karnımı tuttum. “Evet. Dediğini anladım. Konuyu değiştirebiliriz artık.”

“Daria hakkında konuşalım mı?”

Başımı şiddetle iki yana salladım.

Çaresizce etrafına bakınarak dışlerini geçirecek bir konu aradı. “Bu stüdyo amma büyükmüş! Lütfen burayı değerlendirdiğini söyle, bacakların kopana kadar çalışıyorsundur umarım, haha.”

Yerinden fırladı, odanın diğer köşesine yürüdü, koşarak hız aldı ve ağaç parkenin üzerinde *biles* hareketi yaptı. Üç dönüşlü ve çift arka taklalı, kusursuz bir icraydı. Ben hâlâ yerde, yetersiz beslenmiş hâlimle solup gidiyorum. Tam bir işe yaramaz

gibi görünmemek için basit bir ön *spagat* denedim. Belimden çat diye bir ses geldi –eyvah, küçük bir kemiği kırmış olabilir miydim?– ve oramdan kurşun yemiş gibi hissettim.

“Ahh,” diye inledim.

Thalia kafası karışmış hâlde başını yana eğdi. “İyi misin?”

“Evet.” Bacaklarımı çekip bağdaş kurdum. “Sadece... Marx aşkına, ağrı *asla* geçmiyor. Şimdiye çok daha iyi olurum sanıyordum.”

Thalia’nın yüzüne bir endişe yayıldı ve aceleyle yanıma sokuldu. Elini omzuma koydu. “Artık bitirelim istersen. Juilliard için kendini öldürmeye değmez. Harika bir fırsat ama bu kadar bedel ödenir mi?”

Burnumdan keskin bir nefes alarak kafamı salladım. “Evet. Haklısın.”

“Herkes rekabet sporları için yaratılmamış. Yani, Lev’le ben bu konuda benzeriz, baskının bizi etkilemesine izin vermeyiz. Kişiliğinin buna uygun olması gerekiyor. Herkes yapamaz.”

Ona boş boş baktım, sanki aynı anda hem sıcak hem soğuk basmıştı, kafam da bulutlu gibiydi. Gözlerinde bir parıltıyla parmaklarını şaklattı. “Aa, sana Texas Christian Üniversitesi’nin bale programını bırakan arkadaşım Fern’den bahsetmiş miydim? Sonra Zumba eğitmeni oldu. Şu an ne kadar mutlu, anlatamam!”

Ama ben Zumba eğitmeni olmak istemiyordum. Bale yapmak istiyordum. Ve bunu profesyonel olarak yapmanın yolu Juilliard’dan geçiyordu, yani atlayamayacağım bir basamaktı. Doğduğum günden beri bunun için çalışıyordum. Başka bir kimliğim yoktu. Balerin olmak dışında hiçbir şey önemli değildi. Tam ayağa kalkacakken Thalia’nın koluna yapıştım.

“Oradaki hakkımı kaybetmem mümkün değil,” dedim çaresizce, sanki kararı o verecekmiş gibi. Thalia hafif üzgün görünüyordu. Bana acıyordu. Neden acımasındı ki? Erkeği de, yeteneği de, fırsatı da o kapmıştı. Bana hiçbir şey kalmamıştı.

“Bailey.” Elimi nazikçe uzaklaştırdı. “Düzgünce esneme bile yapamıyorsun. Bu aralar antrenman yapmayı düşünmesen iyi olur bence.”

“Aslında yapabilirim. Ağrı kesicilerim olsa...” Derin bir nefes aldım. *Gerçek* ağrı kesiciler. Bol bol. Evin sağında solunda bulduğum çerezler gibi değil. Onlar şeker gibiydi.

İç çekip başını başka yöne çevirdi. Söylemek istediği bir şey var gibiydi.

“Ne var? Söyle.” Parmaklarımı tenine bastırdım. “Nereden hap bulabileceğimi biliyor musun?”

“Bailey, lütfen.” Kalçalarını hafif hafif sallayarak su şişesine yöneldi. “Çok kötü bir fikir bu.”

Sakat bacağımın üstünde topallayarak peşine düştüm. “Hadi ama!” diye yalvardım. “Benim buradan kurtulmam lazım. Juilliard’a dönmem lazım...” O anda aklıma bir fikir geldi. Manipülatif, korkunç bir fikir ama onu istediğim yöne çekebilirdi.

“Ben iyi olmazsam Lev burada kalır, biliyorsun değil mi? Hep birbirimize ket vurmuşuzdur. Birimiz zor duruma düştüğünde diğeri her şeyini bırakıp yardıma koşar. Nereden baksan toksik bir ilişki. Ben buralarda olduğum sürece o hiçbir yere gitmez.”

Bu sözler onu durdurdu. Gözlerini kapayıp suyundan bir yudum aldı. “O kadar yakın mısınız?”

“Kızım!” Ellerimi havaya kaldırdım. “Annesi öldüğünde ben yanındaydım. Senin hiç şansın yok.”

Kendimden nefret ediyordum. Midem bulanıyordu. Rosie’nin ölümünü kendi çıkarım için kullanıyordum. Resmen düşebileceğim en alçak insanlık seviyesine düşmüştüm. Thalia’nın yüzü dehşetle kasıldı.

“Bak, bağımlı olmadığını biliyorum. Spor sakatlıklarının nasıl olduğunu bilirim. Ben de çok yaşadım. Juilliard’a dönmek konusunda gerçekten ciddiysen...” Sözünü yarıda kesti.

Göğsümde bir umut yeşerdi. “Evet?”

Thalia bir anlığına dudaklarını sıktı, sonra iç çekti. “Tanıdığım biri var. Reçeteli ilaç satıyor. Temiz, denetimli şeyler; babası Soledad Caddesi’ndeki CVS’nin sahibi. Ama kullanımının tehlikeli bir boyuta ulaştığını duyarsam Bailey...” Başını iki yana salladı. “Lev’e söylerim.”

Çok kısa bir anlığına zihnim berraklaştı ve bağımlılıktan kurtulabileceğimi, uyuşturucuya sırtımı dönebileceğimi fark ettim. Belki de ona bu meseleyi tamamen unutmasını söylemeliydim. Ama sonra Thalia çantasını alıp bir defter çıkardı, içinden bir sayfa kopardı ve telefonunun kilidini açtı. Kâğıda bir numara yazmaya başladı. “Çocuğun adı Sydney. Tipine baksan inek dersin ama inan bana bağlantıları sağlam.”

Thalia dans eder gibi yanıma geldi, hareketleri çevik ve kararlıydı. Koskoca bir NBA sezonuna yetecek kadar sakatlanmadan önceki hâlim gibiydi. Kâğıdı katlayıp taytımın lastiğine sıkıştırdı. “Bir şey rica etsem?”

“Lev’e söyleme mi diyeceksin?” Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Gülümsedi. “Tavrını biliyorsun.”

“Evet.” *Seni sevenlerden sır saklamayı isteyen birine asla güvenme.*

Thalia’yı evin kapısına kadar geçirip arkasından kapıyı kapattım. Ablam üst katta, Hermes çantasını omzuna asmakla meşguldü. Pencereden dışarı bakıyor, muhtemelen Uber bekliyordu.

Elimi ablamın omzuna koyarken hiçbir şey hissetmiyordum. Tren istasyonunda onu taciz etmeye çalışan bir yabancıymışım gibi irkilerek geri çekildi. Kaşlarını çatıp omzundaki çantayı düzeltti. Hepsi gözlerindeydi... Acı. Reddediliş. Şaşkınlık.

“Bayağı uçtun sen, değil mi?” Dudak büktü. “Seninle içtenlikle konuşmak için acil bir uçuşla geldim ama sen tuttun kendini şu sarı peruklu yılanla bodruma kilitledin.”

Ağzım açık kaldı. “Thalia iyi biridir.”

Umutsuz VÂRİS

Başını arkaya atıp neşesizce güldü. “Thalia bir manipülatör. İnan bana, yılan yılanı gözünden tanır. Şu anda bile, senin sonunu getirmeyi planlıyordur.”

“Nereden bil–”

“Senden ümidi kesmeden önce kapının ardından konuşmanızın yeteri kadarını duydum.”

Başım dönüyordu. Öfkesini hak ettiğimi biliyordum ama herkes bana bu kadar sert davranınca kendime acımadan edemiyordum. “Benden ümidi kestin mi?” dedim boğazım düğümlenerek.

Daria’nın ergenliğinde aramız ne kadar bozulsada beni hep sevmişti. Güneşin doğudan doğduğuna ne kadar eminsem bundan da o kadar emindim. Ablam her daim arkamı kollardı.

Tam ağzını açacaktı ki onu havaalanına götürecek lüks bir BMW sokağımıza girdi. “Hayır, tatlım. Sen kendi kendine yaptın onu. Hayattan öğrendiğim bir şey varsa o da kendini düşürdüğün durumların sorumluluğunu üstlenmen gerektiğidir. Yardım edebileceğim zaman haber verirsin. Çöküşünü en ön koltuktan izlemek istemiyorum.”

Dokuzuncu BÖLÜM

Bailey

Lev'le aynı kasabada, *aynı sokakta* ama farklı dünyalarda olduğumuz günler sanki bir ömür sürdü. Krallıklar yükseldi, imparatorluklar düştü. Nedendir bilinmez, Sydney'i aramadım. Numarasının yazılı olduğu kâğıdı da atmadım. Okyanusa dalıp bir daha kıyıya çıkmamayı düşündüğüm günler boyunca o kâğıt komodinin çekmecesinde yanık bir delik açtı.

Yüzüstü yatağımda yatarken annem odama buldozer gibi daldı. Hastaneden döndüğümünden beri kapımı çalmayı bırakmıştı. Elime haşlanmış yumurta verecek kadar bile güvenmezken evdeki masum ilaçlarla kafayı bulmaya çalışmayacağıma asla inanmazdı.

"Merhaba, anne." Sesim yastığın içinde boğuldu.

"Tatlı kızım." Sesinde bir parça bıkkınlık vardı. "Baban ve ben, gözünü kan bürümüş, otoriter gardiyanların olma görevimize biraz ara verip bu akşam tiyatroya gideceğiz."

Kesin Baron ve Millie, Trent ve Edie, Dean ve (bazen) Dixie çiftleriyle dörtlü randevuya çıkacaklardı yine.

"Ne izleyeceksiniz?" Hislerimin ve ruhumun tamamen ölmediğini göstermek bir şeyi değiştirecekmiş gibi başımı kaldırdım.

Annem bunu yatağımın kenarına oturmak için bir davet saydı. Odam, uyuşturucu öncesi hayatımın geri kalanı gibi kusursuzdu. Beyaz kumaş döşemeli bir baza, çift kişilik yatak, pastel pembe duvarlar, arkadaşlarımın ve ailemin polaroid fotoğraflarıyla süslü peri ışıkları, gösterişli bir makyaj masası ve en sevdiğim şiir kitaplarının –hepsi ciltli, kenar boyalı ve tertemizdi– durduğu bir raf... Bir zamanlar sahipleri de tıpkı onlar gibi tertemizdi.

“OKLAHOMA!” dedi annem. “Tamamı büyük harflerle yazılmış ve sonunda ünlem işareti var, merak ettiysen diye söylüyorum.”

“Kulağa... coşkulu geliyor,” diye mırıldandım. “Konusu ne?”

“Müzikal. Aslında bayağı ünlü. İstersen sen de gelebilirsin.” Annem süslenip püslenmişti. Döndüğümünden beri babamla hiç çıkmadıklarını fark ettim. Oysa genelde her hafta çıkarlardı. Sosyal hayatlarını öldürmüş, nabzının atmadığından emin olmak için de kafasına son bir kurşun sıkıyım. Benden nefret ediyor olmalıydılar.

Kulübe hoş geldiniz, millet.

“Çok güzel olurdu ama yorgunum.” Zoraki gülümsedim. “Siz gidin, büyük harfli ve ünlem işaretli OKLAHOMA!’nın keyfini çıkarın. Ben yalnız başıma iyiyim. Merak etme.”

“Etmiyorum zaten,” dedi neşeyle. “Biz yokken Lev burada gelecek, bir şeye ihtiyacın olursa diye yanında kalacak.”

Yatağım alev almış gibi ayağa fırladım ve sinirden diken diken olmuş bir kirpi gibi önünde dikildim. “Benim tek ihtiyacım şu anda o aşağılık herifin suratını görmemek.”

“Hımm.” Tek omzunu kaldırdı. “Eh, o ihtiyacın yerine getirilemeyecek demek ki.”

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Annem gözlerini ağır ağır kırıştıtarak yanıtladı: “Bir zamanlar sen de benimle dalga geçmiştin. Seni vajinal doğumla doğurdum –sezaryen olayım diye az uğraşmadın gerçi– ve son

üç aylık dönemde hep ters durdun. Dr. Shulman seni çevirmek zorunda kaldı—”

“Komik değil anne.” Tepeden tırnağa titrerken parmaklarımı saçlarıma geçirdim. “Lev Cole bana bakıcılık yapamaz. Tanrı aşkına, eskiden ben ona bakıcılık yapardım!”

“O zamanlar farklıydın. İkkinizin de evi yakmayacağına ve ağır uyuşturucu kullanmayacağına güvendiğimiz için sizi yalnız bırakıyorduk,” dedi sert bir sesle. “Artık sadece birinin bunları yapmayacağına güveniyoruz. Hem ben sizin hâlâ arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

Çığlık atmak istedim. Lev Cole’un *o kadar da* mükemmel olmadığını haykırmak istedim. Ben son sınıfta, o üçüncü sınıftayken, kendi arabasının rengini tanıyamayacak kadar kafayı bulduğu için kaç kere onu partilerden topladığımı, bir keresinde popomu çimdikledi diye Tyler Barrera’nın burnunu kırdığını, ilk öpücüğümün Travis Tran’le olduğunu öğrenince —daha dokuzuncu sınıfta olmasına rağmen— zavallı çocuğu AVM’nin çatısından sarkıtıp omurgasından anal boncuk yapmakla tehdit ettiğini, Lev’de öfke kontrolü sorunu olduğunu, aslında birçok sorunu olduğunu, bıraksalar ipsiz bungee jumping yapacağını, hızlı makineler ona heyecan verdiği için yasadışı araba yarışlarına katılmaktan keyif aldığını haykırmak istedim.

Lev öyle işkencelere maruz kalmış bir kahraman falan değildi. Öfke patlamaları olan, kıskanç, sahiplenici ve bir bardak çamaşır suyu kadar zehirli biriydi. Sadece bunu gizlemekte ustaydı ve erkek olduğu için muhtemelen çok daha fazlasını da yapsa göz ardı edilirdi. Erkek milleti işte.

Parmağımı anneme doğrultup, “Aramızdaki ilişkiye zerre kadar değer veriyorsan, Lev’in gelişini iptal eder ve yalnız kalmama izin verirsin,” dedim.

Annem ayağa kalkıp beyaz kemerli, tüy detaylı Miu Miu elbisesini düzeltti. “İlişkimize çok değer veriyorum ama senin iyiliğin benim için her şeyden önemli. Lev birazdan burada

olur. Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum ama geçen zaman içinde değişmeyen tek bir şey var o da Lev'in seni kendinden bile çok sevdiği. Sana zarar gelmesine asla izin vermez. Bu yüzden kendine çeki düzen ver... En azından bir pantolon giy." Gözleri çıplak bacaklarıma kaydı. "Gururunu bir kenara bırak ve insanların sana uzattığı yardım elini kabul et artık."

Arkasını dönüp odamdan çıktı. Hemen peşine düştüm. Babam koridorda pusu kurmuştu, önümü kesti. Bütün koridoru tank gibi kaplıyordu. Hayatımdaki bütün erkekler neden ya futbolcu ya da eski futbolcuydu? İnsanlarla değil, endüstriyel buzdolaplarıyla muhatap oluyordum sanki. Annem aceleyle basamakları inerken arkasından haykırarak hayatımı mahvettiğini söyledim. Ergenliğim boyunca klişe olmaktan kaçmayı başarsam da geldiğim nokta *buydu*.

"Baba!" diye bağırdım yumruklarımı sıkarak. "Lev'in bana dadılık yapması da neyin nesi?"

"Kaygılarımız rahatını bozduğu için üzgünüm ama rehabilitasyona gitmeyi sen reddettin, biz de rehabilitasyonu ayağına getirdik." Kollarını bir yarışma sunucusu edasıyla iki yana açtı. Sinirlerim o kadar gergindi ki gırtlığına yapışasım geldi. "Hayrını gör."

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi kısarak ona baktım. "İyice helikopter ebeveynlere döndünüz."

"Bailey, canım kızım, ben Boeing 777 gibi bir ebeveynim ve bundan da gurur duyuyorum. Kızlarımı korumak için dünyayı yakarım. Lev seni bir an bile gözünün önünden ayırmaz. Normalde bu sinirimi bozar ama şu sıralar işimize yarıyor. Sana göz kulak olacağına güveniyorum. Konu kapanmıştır."

Merdivenden indi. Ben de delirmiş gibi peşinden koştum; yalın ayak, üzerimde sadece külotumu örten bol bir sweatshirtle. Merdiven sahanlığına gelince birden durdum. Lev çoktan gelmişti; üzerinde gri eşofman altı ve siyah bir atlet vardı: Baştan çıkarmanın elli tonu. Ciddi miydi bu?

Atlet *ve* gri eşofman altı, ha?

Onu çekici bulmayı bırakmalıydım. Sebepsiz yere kötü davranmayı da. Dilinin ucu klitorisime dokunsa nasıl hissettireceğini düşünmeyi de.

Kaşlarını çatıp telefonuna dalmış, beni görmezden geliyordu. Elinde müzik setiyle penceremin önünde biteli günler olmuştu ve artık bunun bana alan bırakmak için değil, yeni hâlimden gerçekten nefret ettiği için olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Öyleyse de onu pek suçlayamazdım.

Annemle babam uzaklaştı. Babam arabayı çalıştırmak için garaja, annem de çantasıyla telefonunu almaya gitti. Eh, gösteri başlasın o zaman. Artık kim olduğumu bile bilmediğimden rol yapmakta zorlanmazdım herhâlde.

“Bak sen, kimler kuzu kuzu gelmiş.” Çenemi gururla havaya dikerek yanına süzüldüm.

Lev hâlâ başını telefonundan kaldırmıyor, parmakları ekranda hızla kayıyordu. “Kuzu olmak uyuşturucudan geberen bir inek olmaktan iyidir.”

“Hımm. Cuma gecesi komşu kıza dadılık yapmak. Ezik olduğunu söylemeden ezik olduğunu söyle.” Dudak büktüm.

Lev gülümseyerek bir anlığına telefondan başını kaldırdı. “Ah, güzel oyunmuş, ya ailesi ayık kalacağına güvenemediği için başına liseli bir dadı dikilen üniversite terk birine ne demeli?” Göz kırptı. “Bu eziklik skalasında kaçınıcı sırada acaba?”

Tamam. Bu canımı yaktı. Aynı anda tır ve uçak çarpmış gibi hem de.

“Bunu dediğine inanamıyorum,” diye sızlandım. Yeni Bailey kesinlikle dayanıklı biri değildi. “Lafını geri al,” diye çıkıştım.

“Bardağa işe.” Esnedi. “O zaman belki alırım.”

Annem Birkin çantasını kolunda oturma odasından çıktı. “İyi eğlenceler size. *Muah!*” Yanaklarımdan öptü. “Çok sağ ol, Levy.” Lev’in kısacık kesilmiş saçlarını okşadı. O an parmak-

larımı o saçların arasında gezdirmek için dayanılmaz bir istek duydum. Ben de nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

“Ne zaman istersen, Mel.” Annemi yanaklarından öptü.
Yağcı herif.

Kapı arkamızdan kapanınca baş başa kaldık.

“DoorDash’ten noodle çorbası söylüyorum.” Telefonunu gösterdi.

“Umarım boğazında kalır.” Gülümseyerek kirpiklerimi kırıştırdım.

“Çorba mı? Zor. Şu karidesli pirinç rulosundan söyleyeyim. Yerfıstığı soslu olan. Yutmak işkence.”

“Gözümün önünden çekilmeni rica edebilir miyim?” diye homurdanarak kanepeye yöneldim. Odama da çıkabilirdim ama burası *benim* alanımdı. Oflayıp puflayarak kumandayı kaptım.

Yakışıklı suratında pis bir sırıtış belirdi. “İnan, burada olmayı en az ben de senin kadar istemiyorum. Şu an üç partiyi kaçıyorum. Ama ne yazık ki kendimi seninle ilgilenmek zorunda hissettim. Vicdanımı sevgiyle karıştırma.”

“Vicdan ha!” dedim öfkeyle ve kumandanın tuşlarına döver gibi bastım. “Thalia’yı oyuncağın etmeye ve yakın arkadaşından idrar örneği istemeye de vicdan mı diyorsun?”

“Ben ne zaman Grim’den idrar istedim?” diye cevabı yapıştırdı.

Kesin olan bir şey vardı; Lev artık beni o kadar da sevmiyordu.

“Hiç komik değilsin,” dedim.

“Sen de giyinik değilsin.” Dibime kadar girip kumandayı elimden kaptı. “Git üstüne bir şeyler giy. Bardağa işeyene kadar sen benim arkadaşım muhteşem Bailey Followhill falan değilsin.”

“Neyim peki?” diye sordum gözlerinin içine bakarak. Hâlâ yakın arkadaşı olduğumu söyleyebileceği düşüncesiyle içimde bir umut belirecek gibi oldu. Ya da belki de gelecekteki kız arkadaşı...

Bir an duraksadık. Odadaki bütün havayı içine çekmiş gibiydi. Burun delikleri genişledi.

“Sen sadece... ne yazık ki bütün sırlarımı bilen bir yabancısin.”

Sırf onu sinir etmek için öyle kısa bir şort giydim ki istese çıkarmadan bana jinekolojik muayene yapabilirdi. Sonra aşağı indim ve sipariş ettiğimiz yemekleri sessizce yedik. Yani o yedi. Benim aylardır iştahım yoktu. Lev televizyonda futbol özetlerini açtı ama aslında izlemediğini biliyordum. Ben de çubuklarımla çorbadaki erişteleri gezdirip durdum.

“Bu akşamki maçı kaybettiniz, ha?” diye iğneledim.

Gözlerini televizyondan ayırmadı. “Yoo. Kazandık.”

“Aaa ne tatlı, Thalia takım ceketini giydi mi?”

“Kimse benim ceketimi giymez.”

“Vay, birileri fena triplerde galiba?” Ama elbette göğsümde kelekler uçuşmaya başlamıştı bile. Demek hâlâ umut vardı.

Yemeğinden başını kaldırdı. “Bir kıza takım ceketini vermek sahiplenme göstergesidir. Ben Thalia’nın sahibi değilim.”

Aklımdan Thalia’nın Sydney’in numarasını vererek beni test ettiği düşüncesi geçti. Daria da onun manipülatif olduğunu söylemişti. Ama kendime paranoyaklık etme dedim.

“Düşman olmak zorunda değiliz.” Boğazımı temizledim. “Sana son zamanlarda... biraz kötü davranmış olabilirim.”

Kaşıyla çubuklarını gürültüyle kâseye bıraktı ve gözlerini silah doğrultur gibi üzerime dikti. “O zaman hemen kalkıp bardağa işe ve güvenimi tazele, Bailey. Beni bu çileden kurtarırsan yine yakın arkadaş oluruz.”

Kafamın bir köşesinde, Lev’in hakikaten haklı olduğunu ama bunu kabul etmeye henüz hazır olmadığımı söyleyen küçük bir ses vardı.

“Bence ne yapalım biliyor musun? Boş verelim gitsin. Aramızdaki güven bir daha onarılamaz.”

“Öyle mi?” Lev masaya yaslandı. Marx’ım, ne kadar yakışıklıydı. Dudaklarının hatları kalemle çizilmiş gibi kusursuzdu. “Peki ben nasıl kaybetmişim güvenini? *Sakin* Thalia deme.”

“Kız arkadaşın olduğunu söylemedin bana.”

“Benim kız arkadaşım falan yok!” Masaya öyle bir vurdu ki her şey birkaç santim havaya sıçradı. “Takıldığım ve yatığımı biri var. *Ara sıra*. O da durumu biliyor. Ciddi bir şey değil. Hem başka ne yapabilirdim ki?” diye devam etti sakın bir sesle. “Kös kös oturup aramızda asla bir şey olmayacağını, onu beklememi söyleyen kızın hasretini mi çekseydim? Beni istemediğini söyledin, sonra başkasıyla olduğum için beni cezalandırdın. Beni asla unutmayacağını söyledin, sonra çekip gittin ve selamı sabahı kestin. Gecenin bir yarısı *ölüyorum* diye aradın ama uyuşturucu testi yapmak için idrar örneği vermiyorsun. Ve benden eski Bailey’yle aynı kişi olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Sen onun tırnağı bile olamazsın. Ojesi bile değilsin.”

Avuçlarımı masaya vurarak ayağa fırladım. “O kızla tipimiz aynı!”

O da kalktı, elmacık kemikleri pespembe olmuştu. “Saçmalığın daniskası.”

“Evet, aynı! Ben—”

“O.” Yumruğunu masaya vurdu.

“Hiç.” *Güm.*

“Ama.” *Güm.*

“Hiç sana benzemiyor.” *Güm, güm, güm.*

“Senin güzelliğin benzersiz. Her odada, her ülkede, her kıtada, her lanet olası gezegende en güzel kız sen olacaksın. Sen büyük ödüksün Bailey, oyunu oynamak istememene bu yüzden kahroluyordum. Varlığını dahi unutmanın daha iyi olacağını bilsem bile seni aklımdan çıkaramıyorum.”

Bu bir ilanıaşka benziyordu ve söylediklerinin bana haz verdiği apaçıktı.

“Belki oynamak istiyorumdur,” dedim nefes nefese masanın karşısından. “Öp de gör.”

Başını iki yana salladı, üzgün ve biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Yok. Öpeceğim kişi en yakın arkadaşım olmaz. Şu an olduğun kişi deli gibi çekici ama benim tarzım değil.”

Belki de haklı olduğunu bildiğimden, bu söz ruhumda derin bir yara açtı.

“Sen bana hiç âşık olmadın, Lev,” diye kekeledim. “Sadece dip dibe büyüğümüz için kafan karışmıştı.”

Gözlerimin içine baktı. “Ben senin her bir hücrene *âşığım*. İtiraf et artık, Bailey. Her şeyi mahvettin. Saçma sapan güvensizliklerin yüzünden bizi yok ettin. Mutlu olabilirdik. Şimdi şu hâlimize bak.”

“Sen mutlu görünüyorsun,” diye tersledim.

İç çekerek başını iki yana salladı.

Öfke tüm bedenimi ele geçirdi. Elimin tersiyle çorba kâsesini savurdum ve duvardaki rafa çarpışını izledim. Kalın erişteler pahalı ahşaptan süzüldü. Porselen kâse paramparça oldu. Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ayaklarımı basamaklara vura vura yukarı çıktım. Lev’in sessizce masada yemeğine devam ettiğini duydum, peşimden gelmeye, bir şeyler demeye ya da özür dilemeye tenezzül etmedi.

Sevdiğim çocuk az önce beni sevdiğini söylemişti ve tek hissedebildiğim öfke ve çaresizlikti. Çünkü belki de haklıydı. Belki de kendime karşı güvensizliklerim yüzünden her şeyi berbat etmiştim. İçten içe ablam kadar güzel, etkileyici ya da ilgi çekici olmadığımı biliyordum. Ne annem kadar yetenekli ne de babam kadar gözü pektim.

Hışımla odama dalıp tüm çekmeceleri karıştırmaya başladım, aradığımı bulana kadar kıyafetleri, iç çamaşırlarını ve

Umutsuz VÂRİS

ıvır zıvırı etrafa saçtım. Geçen Noel'de bana ağır ağrı kesiciler yazılmıştı. Bunları New York'a götürmemiştim çünkü dönem boyunca bu alışkanlıktan kurtulmayı denemeyi planlamıştım.

Şimdi? Şimdi biraz rahatlama zamanıydı.

İki tane hapi ağzıma atıp yutkundum. Sonra odada volta atmaya başladım. Lev bana âşıktı. Ben de ona âşıktım. Birlikte olmalıydık. Hem ben gerçek bir bağımlı bile değildim. Haftalardır hafif ağrı kesicilerden başka bir şey almıyordum yahu!

Yatağımdaki telefon bir mesajla çınladı. Lev olduğunu, konuşmak için aşağı inmemi istediğini düşünüp üzerine atladım.

Thalia: Selaaamm. Napıyosuun?

Bu kızı sevmiyor değildim ama varlığı bana edilmiş bir hakaret gibiydi.

Bailey: Sıkılıyorum. Sen?

Thalia: Sahile gelsene. Parti var!

Bailey: Gelemem. #EvHapsi, unuttun mu?

Thalia: Annenle baban tiyatroya falan gitmişti hani???

Demek Lev ona söylemişti. Bana dadılık yaptığını biliyordu. Artık sırf kendimi kanıtlamak için sahile gidip onunla buluşacaktım.

Bailey: Aynen. Ama erkek arkadaşın evden çıkmama izin vermiyor.

Thalia: Ben onu birkaç dakika oyalasam sıvışabilir misin?

Yatak odamın penceresinden dışarı bakıp evet, yapabilirim diye düşündüm. Lev, Rosie'yi kaybettikten sonra dört yıl

boyunca her gece gizlice kaçıp onun odasına gitmiştim. Birkaç yaz kampı ve hasta olduğum günler dışında, ben liseden mezun olana kadar her gece beraber uyumuştuk.

Bailey: Elinden geleni yap, göreyim seni. 😏👍

Birkaç saniye sonra alt kattan Lev'in telefonunun sesi geldi. Açtı. Sesindeki sertlikten berbat bir ruh hâlinde olduğunu anlayabiliyordum.

Pencereyi açıp çatıdan aşağı süzüldüm ve yere indim. Her ne ses çıkardıysam Lev'in Thalia'ya söylediği ağır sözler arasında duyulmadı.

"...Bailey'yi bırakıp senin ev partine geleceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin demektir. Neyin var senin, T?"

Thalia ben yakalanırsam Lev'in onu başka yerde sanmasını sağlıyor, kendini sağlama alıyordu. Daria'nın sözleri benimde dans etti. *O bir manipülatör. Yılan yılanı gözünden tanır.*

Daria bir zamanlar diğer kötü kızlara kök söktürürdü. Kurnazlıkta kimse eline su dökemezdi.

"...hayır, onu yanımda getiremem. Kız bağımlı. Orada alkol olacak. Uyuşturucu da. Bir kumarbazı Vegas'a, bir seks bağımlısını geneleve, sarhoş bir beyaz kızı karaoke bara götürmek gibi bir şey, tam bir felaket davetiyesi."

Thalia hattın öbür ucunda her ne dediyse onu rahatlatmış olmalıydı ki iç çekti. "Özür dilerim. Biraz... gerginim. Sen eğlenmene bak, tamam mı?"

Spor ayakkabılarım ailemin ön bahçesindeki gür çimlere sessizce kondu. Döndüm ve arkama bile bakmadan sokağa fırladım.

On beş dakika sonra sahildeydim. Thalia'ya mesaj atmak için telefonumu çıkardım ki kocaman bir kamp ateşinin oradan bana doğru koştuğunu gördüm. Müzik setinden Fireworks'ün

“I Want to Start a Religion With You” şarkısı gümbürderken baslar ayağımın altındaki kumları titretiyordu.

Thalia kısacık, beyaz bir pamuklu elbise giymişti ve bronzlaşmış çilli yüzünde altın yıldız çıkartmaları vardı. Onu görünce ölmek istedim çünkü benden *bin kat* daha güzeldi. Lev güneşe, ben gökyüzüysem, o da gökteki bütün yıldızlardı. Lev belki bir gün uyanacak ve yıldızlı bir gecenin de parlak bir yaz günü kadar güzel olduğunu anlayacaktı.

“Bailey!” Ellerimden tutup beni kumlara çekti. “Geldiğine çok sevindim! Seni davet ettiğimi Lev’e söylemedin, değil mi?”

“Ne? Yok canım. İspiyoncu değilim ben.” *Artık değilim yani.*

Kaçtığım için damarlarım adrenalinle doluydu. Aniden koştüğüm için de ağrıdan titriyordum. O iki ağrı kesici plasebo falan olmalıydı.

Doktor sana plasebo yazmış, ha? Ne diyorsun sen? Yakında grip aşısında da 5G çipi var dersin.

Kumsalda bir grup insan dans edip içki içiyordu. Thalia beni hepsiyle tek tek tanıştırdı, ta ki sonuncusuna gelene kadar. Kısa boylu, kızıl saçlı, kurnaz bakışlı bir çocuk. “Bu da Sydney,” dedi yanağına bir öpücük kondurarak.

Sydney. Sydney. Sydney.

Bu bir tuzak mıydı? Öyleyse bile, bunu kendime itiraf etmek istemiyordum. Hem Thalia şu günlerde tek arkadaşım olduğundan, hem de *cidden* ağrı kesiciye ihtiyaç duyduğumdan. Bu çocuğu aramaktan kaçınmıştım ama şimdi tam karşımda duruyordu ve muhtemelen üzerinde tonla ilaç vardı.

Kamp ateşinin etrafındaki kumlara oturdum ve içmeye hiç niyetim olmasa da Thalia’nın uzattığı açık bira şişesini aldım. Ağrı kesiciler bir yana, kendi elimle açmadığım hiçbir içkiyi içmezdim.

“Juilliard’a gidiyormuşsun.” Kızın biri dirseğime dokundu. Zil zurna sarhoştı ve içgüdüsel olarak onu koruma isteği duy-

dum. Eski Bailey olsa onu taksiye bindirip evine yollardı. “Hayalimdeki okul orası. Çok yetenekli olmalısın.”

“Sağ ol,” diye mırıldandım.

“Harikadır!” Thalia’nın gözünün altındaki kas seğirdi. “Onunla spor yapma şerefine nail oldum. Kız resmen *ateş ediyor*.”

Ateş mi? Yok canım. Kovulmak mı? Belki. Eğer bana dans işi verecek kadar salak biri çıkarsa. Birlikte antrenman yaptığımızda ne kadar kötü olduğumu hatırlıyordum ama beni pohpohlaması hoşuma gitmişti. Çevremdeki kızların çoğu aşırı rekabetçiydi.

“Ben Las Juntas’ta okuyorum.” Öbür kız başını salladı. “Ama Thalia’yla takılıyorum, belki Lev gelir, en yakın arkadaşı Grim’i de getirir, ben de ona yürürüm diye.”

Grim Kwon. Onu hatırlıyordum. Alaycılığı ana dili yapmış, yakışıklı bir çocuktur.

“Elbet bir gün gelir,” dedim.

Kız başını Thalia’ya çevirdi. “Lev bile gelmiyor bu kızın yanına, o yüzden hiç umutlanmıyorum.” *Uff*. Kız hıçkırdı, sonra yere yığılıp aramıza kustu. Son anda kenara çekildim ve elimi sırtına koydum. “Sana Uber çağırıyorum. Eve gitme vaktin gelmiş.”

“Param yetmez.”

“Benden olsun.” Uygulamadaki beş yıldızlı mükemmel puanımı mahvedeceğini biliyordum ama başına bir şey gelmesini göze alamazdım.

Kızı kordona çıkarıp Uber’e bindirmem on dakika kadar sürdü, sonra Thalia’nın yanına döndüm. Thalia elini Sydney’in omzuna koyup esnedi. “Off. Tarih sınavına çalışmam lazım. Sabahlamam gerekecek.”

“Benim en sevdiğim şeydi,” dedim ezik gibi. Gece boyunca çalışmaya bayılırdım. Romantik ve hoş bir yanı vardı. Kaderimde balerinlik olmasaydı, tarih ya da sanat okumayı çok isterdim. New England’da serin ve şirin bir yerde. Bol kazaklar, kütüp-

hanede sabahlanan geceler. Bale yüzünden hiç düşünemediğim o kadar çok paralel evren vardı ki. Tam da bu yüzden elde ettiğim başarılar için daha sıkı savaşımam gerekiyordu.

Thalia ve Sydney bana iki kafalı ve kuyruklu bir yaratığa dönüşmüşüm gibi baktılar.

Thalia kafası güzel görünen Sydney'e döndü. "Adderall var mı?"

Sydney elini ön cebine atıp içi haplarla dolu poşetler çıkardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Artık bunun bir tuzak olduğundan emindim, pek ustaca hazırlanmamış bir tuzak. Thalia'nın beni buraya getirmesi. Etrafımı benden yaşça küçük insanların sarması. Annem böylelerine "ayak takımı" derdi. Açıkçası, eski Bailey de bunlarla takılmazdı. Thalia bunu bana zarar vermek için mi yapıyordu yoksa Lev'le bir olmuş bana gerçekten bağımlı olduğumu mu göstermek istiyordu bilmiyordum –*gerçekten* bağımlı mıydım ki?– ama bunun artık bir önemi yoktu çünkü kendimi tutamıyordum.

Fakat gördüm ki beni tutabilecek başka şeyler vardı, mesela *kapitalizm*.

"Üç tane daha ver, hesaba yaz, tamam mı?" Thalia ağzına bir Adderall atıp birayla yuttu. Lev'in sevgilisi benden güzel olabilirdi ama bir köyü delisinden mahrum bıraktığı kesindi.

"Alkolle Adderall'ı karıştırmak olmaz." Birayı parmaklarının arasından çekip yakındaki çöpe attım.

"Vay be, sen harbiden iyilik timsaliymişsin." Thalia gülerek omuzlarıma yapıştı. "Neşelen biraz, Bailey."

"Sen bir şeyler ister misin?" dedi Sydney bana bakarak ve mısır koçanı sarısı dişlerini göstererek sırtıttı.

"Cüzdanım yanımda değil," dedim kısaca ve hafifçe titredim. Soğuktandı herhâlde.

Thalia gözlerini devirdi. "Ben hallederim, canım. Bir dahaki antrenmana gelişimde ödersin. Yakında tekrar yaparız, değil mi? Juilliard'a tutunacaktın ya hani?"

“Ben... Ben bir şey istemiyorum. İyiyim ben.” Yutkundum. Hakkımdaki uyuşturucu bağımlısı dedikodularını doğrulamak istemiyordum. Değildim.

Thalia bana birkaç saniye baktıktan sonra sırtıttı. “Hayır, değilsin. Hadi. Bırak da acını dindirelim.”

Sesim neredeyse fısıltı gibiydi: “Tamam.”

“Ne alırsın?” Sydney bana sokuldu.

“Vicodin,” dediğimi duydum. “Ve... ve Xanax, varsa.”

Hapları açık avucuma koyar koymaz, birer birer ağzıma atıp kuru kuru yuttum. Kalanları da ayakkabılarımdan içine tıktım.

“Ha şöyle, tatlım.” Thalia’nın ağzı kulaklarına vardı ve sırtımı sıvazladı. Artık Daria’nın haklı olduğuna emindim. Bu kız kötü niyetliydi. “Daha iyisin, değil mi?”

Malum sebeplerden dolayı fazla oyalanmadım. Lev’in kaçtığını çoktan anladığına emindim. Altmış cevapsız çağrı ve beş yüz tehdit mesajı bana küçük bir ipucu vermişti.

Lev: Neredesin lan sen?!

Lev: Evden mi kaçtın?

Lev: EVDEN KAÇTIN DEMEK.

Lev: Yemin ediyorum, Bailey.

Lev: Seni bulduğumda, ki BULACAĞIM, uyuşturucu en son derdin olacak.

Lev: Bardağa işlemene gerek kalmadı. Ben cevabımı aldım.

Nihayet acım dinmişti.

Vicodin’in etkisinde eve yürürken sanki pamuk şekerlerin üstünde süzülüyordum. Suratımda kocaman bir sırıtış vardı. Lev çok kızgın olduğunu söylemişti, ona inanıyordum ama bu

önemsiz küçük kaçamağı nasıl affettireceğime dair bir fikrim vardı.

Thalia için hiç üzülmecektim çünkü onun nasıl bir yılan olduğunu anlamıştım.

Lev müthiş becerikli bir herifti, o yüzden kamp ateşinden ayrılmamın üzerinden altı dakika bile geçmeden Bugatti'sinin farları arkamda yanıp sönmeye başlayınca hiç şaşırmadım. Gaza bastı, sonra sert bir manevrayla sağa kırdı ve arabayla yolumu kesti. Caddenin ortasında çapraz durdu. Kornalara basıp camlardan yumruk sallayan sürücüler uzun bir kuyruk oluşturdu. Lev çağırılmış bir iblis gibi arabadan indi.

"Tanrım, buz kesmişsin," dedi ilk olarak. Takım ceketini çıkarıp çıplak omuzlarıma sardı. Öyle miydim? Soğuğu fark etmemiştim bile ki bu kötüye işaretti. Peki kapüşonlum neredeydi? Nerede kaybetmiştim onu? Normal şartlarda insan soyunduğunu fark ederdi, değil mi?

Yine de olay çıkarmak istemediğimden, "İnsanlar bakıyor," dedim.

"Birazdan daha çok bakacaklar çünkü kıcına şaplağı basmama ramak kaldı." Beni bir çuval patates gibi kaldırıp omzuna attı ve yolcu koltuğuna fırlattı. Hışımla emniyet kemerini belime taktı. Çenesi kasılmış, gözlerinde şimşekler çakıyordu. Kafam Özgürlük Kulesi'nin (yani New York'un en yüksek binasından, aslında en yüksek bina Empire State sanılsa da öyle değildi) tepesine kadar uçmuş olmasa korkardım. Ama ilaçlar bana güç veriyordu.

Arabayı çalıştırdı. Aklıma bir şey geldi. "Üzerimdeki takım ceketin."

Burun delikleri genişledi. "Yeni mi fark ettin? Siktir, kafan cidden uçmuş."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bunun sahiplenme göstergesi olduğunu söylemiştin."

Lev bir şey demedi. Bunu makul buldum. Şimdi ağzından iltifat almanın sırası değildi. Burnumu ceketine gömdüm, Lev'in kendine has kokusu burun deliklerime doldu. Ne ironik ki benim için en bağımlılık yapan uyuşturucu Lev'in ta kendisiydi. Kırmızı ıııkta durduğumuzda bana dönüp elimden telefonumu kaptı; bunu bekliyordum zaten. Mesajlarıma bakacağını biliyordum ama bir şey bulamayacaktı çünkü Thalia'yla yazışmalarımı silmiştim.

“Sen benim telefonum aldıysan benim de seninkini alabiliyor olmam lazım,” diye sıııttım.

Gözlerini yoldan ayırmadan telefonunu fırlattı. “Senin aksine benim gizleyecek bir şeyim yok.”

Titreyerek şifresini –doğum günümü– girdim ve direkt mesajlara baktım. Thalia beşinci sıradaydı, bu beni acınası derecede mutlu etti. Yazışmalarına girdim.

Thalia: Özledim senin göt erif.

Lev: Bak, son kez söylüyorum, imla önemli.

Pek Romeo ve Juliet'i andırdıkları söylenemezdi. Öncesinde de sadece nerede buluşacakları, nerede oldukları gibi soğuk yazışmalar vardı.

Sonraki durağım galerisiydi. Eğer onun aletinin ya da Thalia'nın çıplak fotoğraflarını görürsem, araba hareket hâlindeyken kapıyı açıp kendimi ölümün kollarına atardım. Kalbim ağzımda fotoğraflara bakarken karşıma hep sıkıcı futbol taktikleri ve... *ben* çıktım.

Bir sürü fotoğrafım vardı. Yüzlerce hem de. Çoğunu hatırlamıyordum bile. Ne zaman çekildiğini bile bilmiyordum. Mesela veda partimden bir yığın fotoğraf vardı. O günü gayet iyi hatırlıyordum ama kafamdaki versiyonu bambaşkaydı. Bir tanesinde Daria'nın hediyesi Chanel çantayı açıyordum, onun

deyimiyle: “KHÇ. Kalpsiz Hatun Çantası. Herkese lazım, Bails. Senin gibi güzelliğinden ve zenginliğinden utanan kızlara bile.”

BaiLev’in ayrılışından sonraydı bu. Lev’in telefonuyla uğraştığını, insanlar bana veda hediyelerini verirken kafasını bile kaldırmadığını ve buna üzüldüğümü hatırlıyordum. Demek *bakıyordu*. Her ânı kaydetmişti. Her gülümsememi. Her kahkahamı. Tüm tepkilerimi çekmişti. Hepsi de yakın çekim, kırılmış, sadece yüzüme odaklanmıştı.

Aman Marx’ım. Çok ürperticiydi. Ve tatlı. *Ama* aynı zamanda ürpertici.

Çocuklarla –Sissi ve Den’le– oynarken çekilmiş başka fotoğraflarım da vardı. Kimse görmüyor sandığım bir anda mutfak tezgâhına yaslanmış, pasta kremasıyla kaplı kaşığı yalarken, sırtım dönük hâlde çekilmiş bir fotoğrafım da...

Demek yanılmıştım. Lev beni sürekli izliyordu. Sadece o günden belki bin tane fotoğrafım vardı.

“Telefonumu karıştırmayı bitirdin mi?” dedi Lev, gözlerini yoldan hiç ayırmadan.

Kalbim göğsüme geri döndü ve telefonu kucağına fırlattım. “Hep aynı sıkıcı şeyler. Beklendik.”

Bu dünyada uğruna savaşmaya değer tek insan oyken, ona neden bu kadar kötü davrandığımı bilmiyordum.

“Sikik olmaktansa sıkıcı olmayı yeğlerim.”

“Senden gerçekten nefret ediyorum.” Dudaklarımın arasından hırıltılı bir kahkaha döküldü.

Çenesi kasıldı. “Şaşırmadım. Nefret, aşkın ucuz bir taklididir.” Gaza yüklendi, bir an önce eve varmak istiyordu. “İkimiz de neden kendini uyuşturup hissizleştirdiğini biliyoruz, Güvercin, hep hissetmekten korktun sen.”

Lev arabayı park edip kapıyı açtı ve bana bir kez bile bakmadan fırtına gibi içeri daldı. Derin bir nefes alıp evime baktım. Çok da kötü tepki vermemişti. O kadar atıp tutmasına rağmen eve dönerken benimle hafifçe atışmakla yetinmişti. Sonra üst kattaki yatak odamda ışığın yandığını gördüm ve zihnimin o tatlı sarhoşluğuna rağmen gecenin kaos kısmına geldiğimizi anladım.

Çünkü Lev odamdaydı ve orada tam olarak ne yaptığını biliyordum.

Arabasından fırlayıp merdiveni uçarak çıktım. Odama vardığımda FBI baskın yapmış gibiydi. *Üç baskın.* Lev uyuşturucu aramak için bütün mobilyaları dağıtmıştı. Şifonyer ters dönmüş, kitaplarım ve kıyafetlerim yerlere saçılmış, çarşaflar parçalanmış, komodinlerden biri kırılmıştı.

“Dur, dur, dur!” diye yalvardım, yastıkları parçalamaya başladığında kollarını tutmaya çalışarak. Üzerimize yağan tüyler her yeri beyaza boyadı. “Hiçbir şey bulamayacaksın, yemin ederim.”

Ama o çarşafları parçalamaya, çekmeceleri devirmeye ve duvardaki polaroid fotoğrafları sökmeye devam etti. Tıpkı Rosie’nin öldüğü gün ormanda olduğu gibiydi, tek fark şimdi elli kilo daha ağır ve yirmi beş santim daha uzundu.

Odayı yerle bir ettikten sonra soluk soluğa bana döndü. “Soyun.”

“Ne?”

“Duydun beni. Üzerinde uyuşturucu varsa bulacağım.”

“Öyle mi?” Burnumdan güldüm. “Götüme sakladım mı diye kontrol mü edeceksin?”

“Neden olmasın. Keşler yakalanmamak için her türlü saçmalığı yapar. Bizim evde iki eski bağımlı var unuttun mu? Bu sefer konuşarak kıcını kurtaramazsın, Güvercin.” Şiltesiz bazanın kenarına ukalaca oturup rahatına baktı. “Aptalca oyunlar oynayan, aptalca ödüller kazanır. Önce üstünü çıkar. Sonra aşağı doğru ilerle. İçinden gelirse dans da edebilirsin.”

Olduğum yerde donakaldım ve yüzüne tiksintiyle baktım.

Umutlu VÂRİS

Kaşları kalktı. “Havaya mı girmen lazım?” Telefonunda parmağını kaydırıp Kelis’in “Milkshake” şarkısını açtı. Striptizci şarkısı. “Hadi bakalım. Bu işini görür.”

“Siktirebilirsin,” diye tersledim.

Lev pişkince sırttı. “Planlarım arasında. Bir gün. Ama ayık olduğunda, öncesinde katiyen olmaz.” Telefonunda saate baktı. “Tik tak, Bailey. Zaman geçtikçe gençleşmiyorsun ve üstündekileri parçalamak zorunda kalmak istemem... Bir dakika, aslında bayağı hoşuma gider.”

Çılgına dönmüş hâlde arkamı döndüm ve ondan kaçmak için merdiveni ikişer ikişer atlayarak indim. Peşimden koşarken ayak sesleri evi zangır zangır titretiyordu.

Damarlarımda adrenalin pompalanıyor, kalbim güm güm atıyordu. Sürgülü arka kapıyı açtım. İki yanında jakuzi olan uzun, dar bir havuzumuz vardı. Lev hep taşaklı bir penise benziyor derdi ve haksız sayılmazdı. Havuzun kenarında durup Halley Kuyruklu Yıldızı’nı görebileyim diye en sevdiği GI Joe dürbününü bana veren çocuğa dönüp alaycı alaycı sırttım.

“Madem beni çıplak görmek hayatının zirvesi olacak, şansına iyi bir ruh hâlindeyim, buyur bakalım. İstedğin kadar bak.” Tişörtümün ucundan tutup çıkardım ve şezlonga fırlattım. Üzerimde pembe saten bir sütyen vardı. Tokamı çekip saçlarımı salıverdim. Altın sarısı kalın dalgalar belime kadar döküldü. Şortumu aşağı sıyırdım. Vicodin ve Xanax’ın olduğu naylon torbayı korumaya dikkat ederek spor ayakkabılarımı çıkardım. Altımda sütyenimle takım, pembe bir külot vardı. Sateni o kadar inceydi ki, vajinamın şekli belli oluyordu. Nasıl da bakıyordu. Gözünü benden alamıyordu.

“Sütyenle külot da çıksın mı?” Tek kaşımı kaldırırken kendimi öyle yükseklerde, öyle güçlü, öyle iyi hissediyordum ki.

Kontrolü ele geçiriyordum. Onu çıldırtıyordum. Ona hiç sunmadığım ama defalarca sunmak istediğim yemeğin tadına baktırıyordum. *Benim.*

Yurkunduğunda boğazı dalgalandı ama cevap vermedi, büyülenmiş gibiydi. Karanlık bastırmış olsa da tenindeki tüm rüyelerin diken diken olduğunu görebiliyordum. Gözleri arzuyla parlıyordu. Kendimi dıştan hiç bu kadar güzel, içtense hiç bu kadar çirkin hissetmemiştim.

Gözlerimi heykeltıraş elinden çıkmış gibi duran kasıklarına indirdim, eşofmanının altında tamamen sertleşmiş olduğunu görebiliyordum. Baksırına koca bir sosis tıkmış gibiydi.

“Vay be, Lev, sen neymişsin böyle.” Aylarca her gece gözyaşlarını sildiğim çocuğa bunu söylüyor olmama inanamıyordum. Vicodin fena çarpmıştı. “Thalia nasıl idare ediyor?”

“Hevesle,” dedi duygudan yoksun bir sesle.

O kızı düşünmek içimi taze bir öfkeyle doldurdu. Sütynimin kopçasını açıp külotumu indirerek öcümü almaya karar verdim. Karşısında cırılçıplak duruyordum. Beni daha önce hiç böyle görmemişti. Tamamen çıplak. On saniye geçti. Sonra otuz. İkimizden de çıt çıkmadı. Gözleri vücudumda dolaşıyordu.

“Ara bakalım uyuşturucu var mı?” dedim boğuk bir sesle. *Meydan okuyordum.* “Ama eşofmanına boşalmamaya çalış.”

Lev kımıldamadı. Kederliyle ilgisiz arası bir hâli vardı. “Sikim kalktı diye kıcına dokunmak istiyorum sanma.”

Jakuzinin kenarına oturup bacaklarımı iyice açtım. Gözlerini alamıyordu. Eşofmanındaki kabarıklığa bakılırsa içeride bir nakliye kamyonunu dolduracak kadar mal vardı. Yanına süzülüp aletini çıkarmak ve ağzıma almak istedim. İlk deneyimim olacaktı ama iyi yapacağımı düşünüyordum.

“Bak.” İşaret ve orta parmağımla V işareti yapıp bacaklarımın arasındaki pembe dudakları ayırarak vajinamı iyice açtım. Ağzı açık kaldı. Gözleri o kadar karardı ki artık yeşilleri görünmüyordu. Ama yaklaşmadı. Yemi yutmadı. “Gördün mü? İçeride uyuşturucu yok.”

Çenesi kasıldı, kalın kaşları çatıldı. “Parmağını sok, kıvrır ve yavaşça dışarı çek.”

“En yakın arkadaşım sapıkmış meğer.”

“En yakın arkadaşın şu an beynin kadar amının da boş olup olmadığını görmek istiyor.”

Yavaşça işaret parmağımı içime sokup kıvırdım. G nokta dokundum ve sesli inledim. Lev’in nefesi sekteye uğrarken parmağımı yavaşça çıkarıp kanıt olarak havaya kaldırdım. İç sivilarımla parlıyordu. “Mutlu oldun mu?”

“Hem de nasıl.” Yarı kapalı gözlerle bana baktı, keskin elmacık kemikleri kulaklarının ucu gibi alev alev olmuştu.

Aramızda en az iki metre mesafe olmasına rağmen sanki birbirimize dokunuyormuşuz gibi ikimiz de soluk soluğa inliyorduk. Hayatımda hiç bu kadar ıslanıp tahrik olmamıştım sanırım.

“Hâlâ ikna olmadıysan bir daha yapabilirim.” Önünde kendimi okşamaya, parmağımı içime sokup çıkarmaya, kendimle oynamaya başladım. Sırılsıklam olmuşum. O kadar ıslanmıştım ki parmaklarımın çıkardığı şapırtıyı duyabiliyordum. En güzeli de kafam güzel olduğu için utanmıyordum. “Durayım mı?”

Cevap vermedi. Meme uçlarım dikilmişti. Neredeyse boşalıyordum. Onun beni izlemesi muhteşem bir hsite. “Aaa.” Dudak büktüm. “Hani nerede o yüce ve kutsal hâlin, Lev? Herkesin futbol kahramanı platonik aşkının kendini tatmin etmesini izlemekten hoşlanıyormuş demek.”

Okşamaya devam ettim, karşısında gitgide daha çok ıslanıyordum. Dudaklarını yaladı, yaklaşmak istediği belliydi. Daha iyi görmek istiyordu. Beni arzulamasını kendi lehime kullandığımı biliyordum ama duramıyordum.

Parmağımı içime soktum ve inledim. Derhâl durmazsam boşalacağım belliydi.

“Amında bir şey yok,” diye çıkıştı Lev birden, sesi tehditkârdı. “Ağzın pislik dolu ama uyuşturucuyla değil. Şimdi dön, götünü göster.”

Marx'ım, böyle sert ve buyurgan olmasına bayılıyordum. Her zamanki akıllı uslu hâlinin tam tersi. Ayıldığımda muhtemelen utançtan ölecektim ama şu an kanatlarıyla bulutları yaran, evrenin sınırına dokunan bir güvercin gibi hissediyordum.

“Uyuşturucu arayacaksın, öyle mi?” Saçmaladığını yüzüne vurarak güldüm.

“Yok, sadece Kayıp 19. Filo'yu oraya mı sakladın diye bakacağım,” diye düz bir sesle yanıtladı ve eşofmanının içindeki aletini düzeltti.

“İroni sana yakışmıyor,” diye mırıldandım.

“Uyuşturucu bağımlılığı da sana yakışmıyor,” diye cevabı yapıştırdı.

“Nasıl bakacaksın?” diye homurdandım.

“Jakuziye doğru eğil ve kalçanı tutup güzelce aç.”

Vay canına. Ciddiydi. Memelerimi soğuk mermere dayayıp dediğini yaptım. Kalçalarım sonuna kadar açtım, sıkı deliğimin çevresindeki cildim gerildi.

Arkamdan bana doğru yaklaştığını duyabiliyordum, bacaklarımın arası zonkluyor ve uyarılma sıvım aşağı akıyordu. Çok azmıştım. Lev'le birlikte olacaktık şimdi. Bana aşkını itiraf edecekti. Dayanıklıydı ama neticede insandı. Yıllardır bunun hayalini kuruyordu. Ergenliğimizden beri ikimiz de patlamaya hazır bir el bombası gibi seksin eşiğinde dolanmıştık.

Thalia'dan ayrılacaktı ve birlikte olacaktık. Ben iyileşene kadar haplara devam edecektim. Juilliard'a dönecektim ve en başından yapmamız gerekeni yapacak, uzaktan ilişki yürütecektik. O hep benim için o kişiydi.

Güvercinim. Kaderim. Son durağım.

Şimdi vücudunun sıcaklığını arkamda hissedebiliyordum. Jakuzinin fokurtuları ve ağustos böceklerinin sesi dışında hiçbir şey duymuyordum. Ona bakmak için döndüm ama ensemden tutup başımı tekrar suya çevirdi. “Bana bakman için izin vermedim, değil mi?”

“Hâlâ uyuşturucu var mı diye aramadın,” diye inledim.

Yutkunduğunu duydum resmen. “Sana inanıyorum.”

“Neden? Ben keşin tekiyim, unuttun mu?” Yalvarıyordum artık, sırtımı kıvrıp çıplak kalçamı sertliğine sürttüm. Ben kimdim böyle? Ne halt ediyordum? O an kendimi tanıyamıyordum. “Bozuk pusula gibi güvenilmezim. Yalan söylüyor olabilirim. Öyle dedin ya.”

“*Yalan mı söylüyorsun?*”

“Belki. Belki de söylemiyorum. Ben sırlara sarılmış bir muammayım. İyisi mi kontrol et.”

“Lanet olsun, Bailey,” sesi titredi, kendisi de titremek üzereydi. Hissedebiliyordum.

“Hadi ama Levy. *Meydan okuyorum.*” Meydan okumalarımızdan asla kaçmazdık. Lev bir keresinde sırf ben meydan okudum diye jimnastik salonundaki topu yalamıştı.

Parmaklarına tükürdüğünde tüm tüylerim diken diken oldu. Avuç içini belime koyup ıslak parmağını kalçamın arasına nazikçe soktu ve birazcık oynattı. İstemsizce inledim. Klitorisim şişmişti, dokunmak için gizlice elimi uzattım ama elime şaplağı bastı. “Sevişme değil bu.”

“Ama olabilir.”

“Hayır, olamaz. Başka biriyle birlikteyim ve senin başka bir versiyonuna âşığım, *şu anki* hâlinle birlikte olursam benden nefret edecek versiyonuna.”

Ama kendine yalan söylüyordu çünkü bir parmağını daha soktu. Sonra bir tane daha. Götüm en yakın arkadaşımın parmaklarıyla dolmuştu. Dizlerim titriyordu. Parmak boğumları kalçama değip de tamamen içeri girdiğinde inlemelerim haz fısıltılarına dönüştü.

Boşalıyordum.

Boşalıyordum.

Boşalıyordum.

Boşalacağımı anladı ama sağ olsun hemen çekilmedi. Orgazmın sıcak dalgaları içimde patlarken parmaklarına doğru gidip gelmeme izin verdi.

“Uyuşturucu yok.” Elini olabilecek en hızlı şekilde içimden çekti. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık bacaklarımdan dizlerime kadar aktı. Lev bunu görmüş olmalıydı çünkü parmağını saçlarıma dolayıp dudakları kulağıma değene kadar başımı geriye çekti. “Ayık olsaydın, o dar, minik deliğini koca aletimle becerir, sonra da ağzına boşalır, her bir damlayı içirirdim sana. Bu ânı hatırlamanı istiyorum, Güvercin.”

Diğer eli kalçamı buldu ve düşmeyeyim diye belimi tuttu.

“Senden bir orgazm çaldığım ânı mı?” diye kurnazca mırıldandım.

“Çalmak mı?” Kulağıma kötü kötü güldü. “Bebeğim, kafa güzel olduğu için bulabileceğin en iyi aleti bir parmağa değiştin. Ama bu kafa *geçecek* ve geçtiğinde, İlk Kadın Başkan Olma İhtimali En Yüksek Kişi seçilen mükemmel Bailey Followhill’in, nefret ettiğini iddia ettiği adama götünü siktirmek istediğini hatırlamanı istiyorum. Zavallı küçük bir fahişe gibi uyuşturucu var mı diye kışına parmak sokulunca nasıl boşaldığını. Seni reddettiğimi hatırlamanı istiyorum. Bunun nasıl acıttığını hatırla. Benim için yandığını ve sadece ayık olduğunda bana –tamamıma– sahip olabileceğini hatırla.” Sesi alçak ve boğuktu. Nefesi tenimde küçük depremler yaratıyordu. “Şimdi Güvercin, soğuk bir duş zamanı.”

Beni hafifçe iterek havuzun derin kısmına attı.

Hemen su yüzüne çıktım, soğuktan nefesim kesilmişti. Öfkeyle suyu vurdum. “Zatürre mi olayım istiyorsun?”

Havuzun kenarında durmuş, sudan bile soğuk bir yüzle bana bakıyordu. “Özellikle öyle bir isteğim yok ama sen kendi sağlığını takmadığına göre ben niye takayım?”

Hapları o kıymetli Thalia’sının verdiğini söyleyecektim ama belki yine lazım olur diye o köprüyü yakmak istemedim.

“İyi ki bu gece seninle bir şey yaşamamışım.” Ağzımla osuruk sesi çıkardım. Şimdi de beş yaşında çocuğa dönmüştüm.

“İyi ki burada olanları kendine göre yorumluyorsun.” İçecek dolabından bir kola alıp açtı ve omzunu palmiyeye yasladı. “Dert etme, Bails. Vücudundaki her deliği aletimin ölçüsünü ve şeklini alana kadar becermeyi planlıyorum. Ama böyle değil. Bunun en yakın arkadaşımın olmasını istiyorum. Kafası güzel olunca bedenini ele geçiren o deli karıyla değil.”

“Şunu demeyi kes. Ben hâlâ benim. Sadece—” Ayağıma kramp girince yüzemez oldum. İki büküm kıvrıldım, acı o kadar şiddetliydi ki ayağımda bir şeyler lades kemiği gibi çatırdamıştı sanki. Bir taş gibi havuzun dibine batmaya başladım. Başım suya gömüldü. Bir bardak klorlu su yuttum. Haplardan ağırlaşan ayaklarım dibe değdi. Panik kemiklerimi kemirmeye başladı. Boğuluyordum ve ona söyleyemiyordum. Sonra cayır cayır yanan gözlerim bir sıçrama gördü. Lev suyu ok gibi yarmıştı. Yüzerek bana ulaştı ve belimden yakalayıp beni yukarı çekerek havuzun kenarına bıraktı. Havuzdan çıktı ve beni kulübeye taşıyıp sıcak duşun altına soktuğunda hâlâ üzerinden sular damlıyordu. Duşun altında boynuna sarılıp histerik bir ağlamaya tutuldum. Anksiyete geri dönmüştü, hem de katlanarak. Zar zor nefes alıyordum.

Lev tek kelime etmeden süngere düş jeli döküp sırtımı köpürtmeye başladı. Dairesel ve yumuşak hareketlerle her yerime masaj yapıyor, rahatlatıyor, yoğuruyor, hafif hafif gıdıklıyordu. Hıçkırıklarım daha da şiddetlendi, göğsüm parçalanacaktı sanki.

“Neden ağlıyoruz?” diye sordu çok yumuşak bir sesle.

“Boğulacağım diye korktum.” Burnumu çektim. “Bir de... biliyorsun.”

“Söyle.”

“Altındayım.” Etkisi altındayım demek istedim. Hapların. Suyun. Her şeyin.

“Tamam,” dedi yine şefkatle. “Ne aldın?”

“Ağrı kesici. Xanax.” Burnumdan güldüm. “Marx, tam bir zavallıyım.”

“Üzgünüm, Güvercin.” Gözlerime düşen ıslak saç tellerini çekti. “Alırken yanında olmadığım için üzgünüm. Canının yandığı için üzgünüm. Bu kısır döngüye kapıldığın için üzgünüm. Ama yardım almalısın. Kendini öldürmeni izleyemem. Sen kendini her zehirlediğinde, beni de zehirliyorsun. Tek fark, ben keyifli kısmını yaşamıyorum. Sadece dibe vuruşları görüyorum.”

Konuşacak hâlde değildim, o yüzden bıraktım benimle ilgilensin. Duşumu bitirince beni havluyla kuruladı, temiz bir pijama giydirdi ve saçımı taradı. Odama döndük ya da tamamen değişmeden önceki hâlimin odasına. Yatağı düzeltirken kafamı o gece olanlardan uzaklaştırmaya çalıştı. “Gölge kuklaları yaptığımız zamanı hatırlıyor musun? Ben seninkileri boğardım, sen de benimkileri ezerdin?” Sırıttı.

Yorgun yorgun gülümsedim. “Çocukken ne kadar basitti her şey, değil mi?”

Kafa aşağı yukarı salladı ve ciddileşti. “Ama bazı şeyler hâlâ öyle.”

“Ya?” Burnumu çektim. “Ne gibi?”

“Benim sana hissettiklerim, senin bana hissettiklerin gibi.”

Lev beni yatağa yatırdı ve ağrı saplanan kası gevşetmek için ayağıma masaj yaptı. Ayaklarım onun çelik gibi sert baldırından dayken başparmağını kramp giren ayağımın ortasına bastırdı. Sarıldığım yastığın içine inledim. Nirvanadan felaket gerçekliğimin fani dünyasına inerken hıçkırıklara boğuldum. Lev haklıydı. Kafam yerine gelince her şeyi hissetmeye başlamıştım. Rezilliği. Mahcubiyeti. Utancı.

Xanax’ı bu yüzden bu kadar seviyordum. Beni düşüncelerimden, korkularımdan, endişelerimden koparıp alıyordu. Zevk peşinde koşmak değildi mesele. Acıyı uzak tutmaktı.

“Levy?”

“Efendim, Güvercin?”

“Sana gerçekten izin verdim mi... sen şeyime... şey yaptın mı?”

“Boğumlarına kadar,” diye onayladı. “Hatta pankreasına kadar dokundum galiba.”

Yutkunurken onu öldürmenin artıları ve eksilerini düşündüm. Artıları: Olanları hatırlamazdı. Eksileri: Ona biraz bağlı olduğumdam ölürse üzülürdüm.

“Dert etme, seni temizleyeceğiz.” Lev babacan bir beyzbol antrenörü gibi dizime vurdu. “Yarın sana rehabilitasyon merkezi bakacağım. Knight’a sorabilirim ne—”

“Yapar mıydın...” *Beni bir porno yıldızı gibi becerir miydin?* Burnumu kırıştırarak yüzüne baktım. “Yani, ayık olsaydım?”

“Gözümü kırpmadan.” Başparmağını kasıma bastırdı ve düğümün çözüldüğünü hissettim. “Ayık olsaydın seni kalçandan tutar, boşalana kadar bir önden bir arkadan becerirdim.”

Kızardığımı hissettim. “Vajinal sağlığım açısından çok sakıncalı olurdu. İdrar yolu enfeksiyonu garanti. Şey...” Boğazımı temizledim. “İleride bil diye söylüyorum.”

“Sonra hepsini yalar ve sen bayılana kadar klitorisini emedim,” diye devam etti beni duymazdan gelerek.

Lafları beni öyle şaşırttı ve tahrik etti ki hıçkırmayı kes-tim. Bana bakıp kıkırdadı. “O kadar tatlısın ki seni büsbütün yiyelim var.”

“Bayağı düşünümüştün bu konuyu anlaşılan.”

“Seni yemeyi mi? Yok canım. Belki saniyede bir kez falan.” Omuz silkti. Dokunuşuna kendimi bıraktım, yanımda olmasının verdiği mutlulukla mayışmıştım. “Tek düşündüğüm sensin,” dedi. “Pilot olmak dışında. Bir de MH370 olayı. Düşünsene, Bails, uçak radardan yok olup gitmiş. Millet hâlâ nere gittiğini tartışıyor; Güney Çin Denizi’ne mi, Malakka Boğazı’na mı, yoksa ta Kazakistan’a mı? Kaybolalı on yılı aşmış ama—”

“Bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum.” Karın üstü dönüp yüzümü yastığa gömdüm.

“Kız arkadaşımı bir şey.” Masaj yapılmış ve kramptan kurulmuştum, ayağımın tabanını öpüp battaniyenin altına soktu. “Sadece sen bana şansım olmadığını söylediğin ve bekâretimi bir şekilde kaybetmem gerektiği için.”

“Bir iki kere takılıydın da olurdu.”

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Ben öyle önüne gelenle yatan tiplerden değilim.”

“Her zaman şansın vardı,” diye inledim. “Benim sadece... kafam karışık.”

“Daha ölmedik, Bails.” Başımın arkasını öpüp battaniyeyi üzerime çekti. “Ve seni kendimin yapmak için uğraşmaktan vazgeçmedim.”

Bekâretini Thalia'ya vermiş olması neden bu kadar canımı yakıyordu bilmiyordum. Hem de ben kendi bekâretimi Sam's Club üyeliğimi bile hak etmeyen birine vermişken. Performans ve sakatlık sorunlarıyla boğuştuğumu görüp bundan faydalanan birine.

“Eh, artık şansın olduğunu biliyorsun,” dedim ve somurarak arkamı döndüm.

“Hayır, *sen* şansın olduğunu biliyorsun artık.” Ayağa kalktı. “Temizlenirsen tabii. İyi geceler, Güvercin.”

“İyi geceler, Büyük Hain.”

Yumuşacık dudaklarını alnıma bastırırken güldü. Lev'in alnıma kondurduğu öpücükler gibisi yoktu. Işığı kapatıp kapının eşiğinde durdu.

“Levy?”

“Efendim?”

“Güvercinlerle ilgili en çok neyi severim, biliyor musun?”

Duraksadı. “Neyi?” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Gözlerim titreşerek kapandı. “İnsan kalbi gibiler. Ne kadar uzağa giderlerse gitsinler, her zaman eve dönüş yolunu bulurlar.”

17 yaşında

Lev

İçler Acısı Gerçekler #9492: Solaklar sağ elini kullananlardan üç yıl önce ölür.

Bailey'nin Juilliard'a gitmesine bir hafta kalmıştı ve iştahım açık olsa stresten altıma sıçar dururdum.

Ya şimdi ya hiç lafı hiç bu kadar yerinde olmamıştı çünkü *şimdi* beni reddederse aramızda *asla* bir şey olmayacaktı. Gidip o havalı dans okulunda havalı dansçılarla tanışacak, hepsi birlikte havalı akrobatik sevişmelere gireceklerdi ve hayalimdeki melon şapkalı yüz­süz heriflerin bacaklarını kırma arzusuyla yanıp tutuşuyor olacaktım. Harika.

Bailey'nin evinin önünde korna çaldım. Gerçi burası bizim evin de önüydü, Trent amcanın evinin de. Trent amca oğlu Racer'la dışarıda top oynuyordu.

"Selam Lev, bacakların yok mu?" diye seslendi Trent ön bahçesinden, bir yandan da Racer'a bir futbol topu fırlatıyordu. Racer topu hiç zorlanmadan yakaladı.

Kolumu pencereden sarkıttım. "Senin ilgini çekecek türden yok. Niye sordun?"

"Bir dahaki sefere kullan da Bailey'nin kapısını çal." Duraksadı ve gözlerimin içine baktı. "Hem kendini küçük görme, evlat. Bacakların *bir harika*."

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Sen benim bezlerimi değiştirmiş adamsın."

"Son on altı yıldır değiştirmedim ama." Bana imalı bir tavırla göz kırptı ve sanırım o an ruhum imha oldu.

"Travma üstüne travma." Öğürür gibi yaptım.

Trent sırtarak topu Racer'a geri attı. "Hiç şüphem yok. Baban Dean Cole sonuçta. Zaten başka şansın yoktu."

"Merhaba, Trent amca!" Bailey kapıdan fırlayıp ona el salladı.

"Selam, Bails."

Yolcu koltuğuna atlayıp parlatıcılı dudaklarıyla yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Levy! Bize buzlu içecek yaptım. Muhtemelen berbat oldu ama yeşil üzümü ne kadar sevdiğini biliyorum, o yüzden deneyeyim dedim." Bana köpük bardak uzattı. Ona öylece bakakaldım. Keşke artık en sevdiğim buzlu içeceği, en sevdiğim kurabiyeleri, en sevdiğim *her şeyi* yapmayı bıraksaydı. Benimle ilgilenmesi güzeldi de bana çocuğuymuşum gibi davranması hoşuma gitmiyordu. Beni reddederse hayatıma nasıl devam edecektim? Gerçi cevabı biliyordum: Edemeyecektim. İnzivaya çekilirdim. Yapayalnız ölürdüm. Yanımda on iki tane köpekle falan. Kedi insanı değildim ben. Kediler tescilli bencil şerefsizlerdi. Bilim böyle diyordu. Günde üç kez bok toplasan on iki köpekten otuz altı ederdi. Bayağı boktan olacaktı. Benimle ilgilenmezse geleceğim bok gibi kokacaktı.

Üzerimde hiç baskı yok yani.

Her şey yeterince tuhaf değilmiş gibi, Hakkında Konuşmadığımız Gece'den beri bana karşı bir hayli mesafeliydi. Soğuk sayılmazdı ama kesinlikle arada mesafe bırakıyordu. Sanki artık

arkadaş olmamaya hazırlanır gibiydi. Yaşananların bir kısmı benim suçumdu ama bir gece ona kötü davranmamın #BaiLev'i tamamen bitireceğini hiç düşünmezdim.

Buzlu içeceği sessizce aldım.

“İyi misin?” Yüzünde cesaret verici bir gülümsemeyle omzumu okşadı. Üzerinde kesik kot şort ve minik beyaz bir tişört vardı, üstünde *Dünya Kurtuluş Cephesi: Vahşi Olanı Kontrol Edemezsin* yazıyordu. Bronzlaşmış karın kasları açıktaydı. Eğer bir gün benimle değil de başka biriyle evlenirse birinci derece cinayetten hapse girebilirdim. En azından Kaliforniya'da idam cezası yoktu. Siktir, zaten iğneden nefret ederdim.

Ormandaki yerimize doğru yola çıktık. İkimiz de konuşmadık. Hakkında Konuşmadığımız Gece'den beri konuşmuyorduk zaten ama ben çaba göstermediğimden değil. Bailey arkadaşlığımızdan tamamen vazgeçmiş, onun yerine bana sanki bir çiçek yetiştirme projesiymişim gibi davranmaya başlamıştı.

Ormana vardık. Arabayı park ettim. Hamağımızda buzlu içeceklerimizi içtik. Sessizce. Zaman azalıyordu. Sabrım da öyle. Yüreğim ağzımda atıyordu. Bailey gururla son sınıftaki bütün defterlerini ve kopya kâğıtlarını benim için sakladığını anlatırken –kredi için ikimiz de bir ton ek ders almıştık– harekete geçmeye karar verdim. Tuvalet eğitimi almadan önce bile tanıdığın birine sonsuz aşkını itiraf etmenin doğrusu yanlış yoktu zaten.

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

Kiraz dudaklarını şaşkınlıkla büzdü. “Beşerî Coğrafya'yı bırakmak istemiyorsun, değil mi? Levy, Hava Kuvvetleri Akademisi başvurun için bu ders şart–”

“Seni seviyorum.”

Sessizlik. Kuş cıvıltısı. Arkadan nehrin şırıltısı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve bir an için nefesim kesilecek kadar mutlu oldum. Sonra omzumu pat patladı ve “Ben de seni seviyorum,

seni şapşal! Vedalaşmak çok zor ama her tatilde burada olacağım. Hem çamaşırlarını nasıl yıkayacağınla ilgili bir sorun olursa–”

Harika. Ben onun rüyalarındaki adam olmaya çalışırken o çamaşır muhabbeti yapıyor. Konuşma çok iyi gidiyor.

“Tamam. Hayır. Bir daha.” Başımı iki yana salladım. “Ben sana *âşığım*.” Sonra da konuyu iyice netleştirmek için ustalıkla ekledim: “Yani seni bir insan olarak, en yakın arkadaşım olarak, ruh eşim olarak seviyorum. Ama *aynı zamanda* dilini emmek ve aletimi içine sokmak istiyorum.” Durdum. “Yani.” Durdum. “Tabii sen hazır olduğunda. *Eğer* hazırsan. Yakın gelecekte... ya da uzak gelecekte... bir gün.”

Evet, dünyanın en zarif ilanıaşkı değildi belki ama yüreğimden geliyordu. Kendimi savunmam gerekirse, daha önce hiç karşı cinsin gönlüne girmek için dil dökmek zorunda kalmamıştım. Kızlar genelde kendileri atlardı üstüme. Soyunma odasında, laboratuvar da ya da partide yarı çıplak bir kızın beni köşeye sıkıştırmadığı bir haftam olmazdı. Şanslarına küssünler ki ben Bailseksüeldim. Yani ne kızları ne erkekleri çekici buluyordum. Sadece Güvercin’i. Bu da seçeneklerimi bayağı bir kısıtlıyordu.

Gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. “Ben... Lev, teşekkür ederim.”

Teşekkür ederim mi? Hasiktir. “Teşekkür ederim” duymak istediğim şeyin tam tersiydi. *Ben de seni seviyorum* demesini umuyordum ama *Ben de seni istiyorum* da razıydim.

“Rica ederim.” İçim kan ağlayarak brandaya uzandım. “Şimdi beni bu işkenceden kurtar da söyle, bu durum bizim için ne anlama geliyor?”

Bailey güneş renkli saçlarını hafif sivri kulaklarının arkasına sıkıştırdı –evet, kesinlikle gördüğüm en tatlı şeydi bu– ve dalgın dalgın ayak tırnaklarındaki pembe ojeyi kazımaya başladı. Yüzü acılıydı. “Seni seviyorum. Öyle çok seviyorum ki bazen nefes alamıyorum. Ama... bence senin kafan karışık. Bana hep bir anne gibi, bir abla gibi baktın. Hep.”

Tek kaşımı kaldırdım ve ona Hakkında Konuşmadığımız Gece'yi, yani bana *hiç de* ablalık yapmadığı o geceyi hatırlatmak için kendimi zor tuttum. Batı Virginialı değilsen ablalar öyle şeyler yapmaz.

"Tamam, belki abla gibi değil." Gözlerini devirdi, yanakları pembeleşti. "Ama Rosie'ye her zaman senin yanında olacağıma söz verdim. Üniversiteye gittiğimde birimiz diğerini aldatır ve ayrılmak zorunda kalırsak bu sözü tutamam."

Bu, biriyle olmamak için uydurulan en saçma bahaneydi.

"O kişi ben olmayacağım, bu yüzden sen başkasının yatağına atlamayı planlamıyorsan ortada bir sorun göremiyorum." Burun deliklerimin genişlediğini hissettim. "Hem son birkaç aydır arkadaşlığımızdan geriye pek bir şey kalmadı zaten, sence de öyle değil mi?"

Yüzünü ovuşturdu, yorgun ve bunalmış görünüyordu. Bu konuşma hiç de hayal ettiğim gibi gitmiyordu. Şu an birbirimize sürtünüyor olmamız gerekiyordu. Tanrı aşkına, meme ucunun ağzımda olması gerekiyordu.

"Bak, ne hissettiğimizin önemi yok. Ailelerimiz bizi kardeş gibi görüyor. İkiz falanmışız gibi davranıyorlar." Kıpırdandı.

"Sikeyim ailelerimizi," diye sesimi yükselttim, sonra ekledim: "Mecazi anlamda. Aramızda hiçbir kan bağı yok. Ailelerimiz arkadaş ve biz de komşuyuz. Saçmalık bu."

"Lev, bebekliğinden beri seninle ben ilgileniyorum." Sesi artık yalvarır gibiydi. Benimle olması için onu zorlayamazdım. Orman kalemizin kirli brandası üstünde büzülmüş, hislerim kadar perişan görünüyordu. Gerçek bir cevap almak için üstelemekle ona merhamet etmek arasında gidip geliyordum. Ellerimi tuttu, yaz olmasına rağmen ikimizin de elleri buz gibiydi. "Yaralarını sardım, gözyaşlarını sildim, yatağında uyudum. Şimdi birlikte olursak ve sonra sen fikrini değiştirirsen... bir gün uyanıp da artık beni istemediğine karar verirsen..."

"Vermem."

“Şimdi öyle hissediyor olabilirsin. Ama Rosie’ye verdiğim söz—”

“Annemi karıştırma bu işe. Sana karşı neler hissettiğimi bilse birlikte olmamızı isterdi.”

Güvercin ağzını kapadı. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Parmaklarımı onunkilere geçirip piyano çalar gibi oynatarak yüzüne baktım. “Unut ailelerimizi. Annemi. Başkalarının ne düşündüğünü. Hakkında Konuşmadığımız Gece’yi unut. Dünyayı. Beklentileri. *Sen* bana karşı ne hissediyorsun?”

Bana gerçeği söylemek istediğini sezebiliyordum. Dilinin ucuna kadar gelmişti. Parmaklarımız birbirine dolanıp oynaştı. Bu bize has bir şeydi. Hep böyle yapardık.

“Ben... Seni seviyorum,” diye kekeledi.

Ama bunu zaten söylemişti ve benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. “Seviyor musun yoksa âşık mısın?”

“Bilmiyorum.”

HAYIR, BAILEY. DOĞRU YANIT “İKİSİ DE” OLACAKTI.

“Bunu anlamaya *çalışmak* ister misin?” Bakışlarım çaresizce yüzüne kilitlendi.

Başını kaldırdı ve yaşlı gözlerle iki yana salladı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Galiba sorun bende. Sana çok uzun süre kardeşim gibi davrandım, artık sevgilim olamazsın. Özür dilerim.”

Gözlerimi kapayıp burnumdan derin bir nefes aldım.

Siktir. On iki köpek.

Günde otuz altı bok.

Aşırı boktan olacaktı.

Birkaç ay sonra

“Declan Abela’yla takılsam kızarmısın?” Austin’in havuzunun kenarında otururken Grim birasından bir yudum aldı. Partinin tuhaf olduğunu söylemek fazla hafif kalırdı. Agnostic Front’un “Victim in Pain”i hoparlörlerden gümbür gümbür çalıyor, yer yerinden oynuyordu. Austin son zamanlarda anarşist punk bir hatuna fena kafayı takmıştı. Müzik listesini ona bıraktığı için sürekli Dead Kennedys ve Anti-Flag çalıyor, kimse dans etmiyordu ve *herkes* kafayı bulmuştu. Austin müziği unutamam diye alkolü ve otu dayayıp duruyordu.

Neden burada olduğumu bile bilmiyordum. Austin’den nefret ediyordum. Belki de Bailey gideli beri hiçbir şeyin tadı tuzu kalmadığı içindi. En azından insanların arasındayken yalnız değilmişim gibi rol yapabiliyordum.

Sanırım üçüncü şişedeydim ki bu benim için bayağı fazlaydı. Ama kalbin kırılınca, sevdiğin kız ne sevgilin ne arkadaşın olunca böyle oluyordu işte.

“Benimle flört etmeyi kes,” diye mırıldandım bira şişeme doğru ifadesiz bir sesle.

Grim burnundan güldü. “Çok beklersin. Soruya cevap ver, göt kafalı.”

“Neden kızayım ki?” diye mırıldandım son yudumu da devirip Grim’in şişesinde kalanı kabul ederken. Grim bana iki hafta önce açılmıştı. Yok, bu doğru değil. O açılmamıştı. Ben bir sirk palyaçosu gibi özel meselelerine dalmıştım. Arabamda unuttuğu cüzdanını vermek için evine uğradığımda, onu odasında bir herifin bademciklerini piercingli diliyle kazımaya çalışırken bulmuştum.

“Ben bir şey görmedim,” demiştim cüzdanı komodinin üzerine atarken. Cinselliği konusunda açık olup olmadığından emin değildim.

“Daha pantolonumu indirmedim de ondan. Sikimin dev gibi olduğunu biliyorsun.” Grim herifle öpüşürken gülmüştü. “Ben kendimi saklamıyorum.”

“Ha.” *Ağzımdan çıkan salak şeyler klasörüne at.*

Teknik olarak saklanmıyordu aslında, ne de olsa hem erkekler hem de kızlar hakkında yorum yapardı. Ben nedense... ne bileyim, ilerici görüşlülük yaptığını falan sanmıştım. Havalı takılıyor diye düşünmüştüm.

“Ben gey değilim.” Eli çocuğun tişörtünün altına kaymıştı, yakalanmayı gram siklemediği ortadaydı.

Ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne verdim. “Belli.”

Güldü. “Ben biseksüelim. Ve sen şu an bizi dikizliyorsun. Rica ediyorum, siktir git.”

Şimdi de sanki seks polisiymişim gibi bana Declan’la takılırsa umursayıp umursamayacağımı soruyordu.

Grim, “Sende tık yok da ondan. Hem de All Saints Lisesi’nin yarısı seni istediği hâlde,” diye açıkladı.

Bailey’nin reddetmesinin üzerinden aylar geçmişti ve ben hâlâ sap gibi takılıyordum. Hiç kimse onun gibi hissettirmiyordu, ne diye biriyle şansımı deneyecektim ki?

Grim’in bacağına şaplak attım. “Ben senin aracılığınla yaşıyorum.”

Grim bana bakıp kaşlarını çatı. “Yaralarını sar artık, Cole.”

Birasını dudaklarıma götürüp onu da bitirdim.

“Ciddiyim. Mental olarak kendini sınırlıyorsun. Yap gitsin artık. Başka birini becer. Seks içgüdüsel bir dürtü, evlilik teklifi değil ya. Biraz keyfine bakmak sonunda Bailey’le olmayacağın anlamına gelmez.” Ayağa kalkıp Declan’ın yanına süzüldü.

Onların konuşmasını, flört etmesini, benim de yapmam gereken şeyleri yapmalarını izledim. Telefonumu cebimden çıkarıp Bailey’ye mesaj atarken biri mucizevi şekilde elime dördüncü birayı tutuşturdu. Artık Bailey’yle neredeyse hiç konuşmuyorduk. Genelde DoorDash’ten yemek ve vitamin göndererek

Umutсуz VÂRİS

iletişim kuruyordu benimle. Ben de yaşadığından emin olmak için haftalık mesajlar atıyordum. Bazen cevap veriyordu ama çoğu zaman vermiyordu.

Lev: Bu gece eğleniyor musun?

Şaşırtıcı şekilde birkaç dakika sonra cevap verdi.

Bailey: Kuzey Afrika karşılaştırmalı siyasetine gömülmüş durumdayım. Sen?

Lev: Ben de sıkıcı bir partinin ortasındayım.

Biraz sarhoş ve bir hayli dengesiz olduğumdan havuz partisinin fotoğrafını çekip gönderdim.

Lev: Hiç dışarı çıkıyor musun?

Bailey: Tabii. Sağlıklı bir sosyal hayat sürdürmek ruh sağlığının önemli bir parçasıdır.

İnekçeyi bu kadar akıcı konuşması çok tatlıydı.

Lev: Öyle mi? Partilere gidiyor musun?

Bailey: Evet.

Lev: Birileriyle takılıyor musun peki?

Yazdı sildi, yazdı sildi, yazdı sildi. Kalbim ağzımda, dişlerimin arasına sıkışmıştı. Cevabını duymaya hazır olmadığım bir soruyu sormamalıydım. Artık çok geçti.

Bailey: Evet.

Evet. Takılıyordu.

Belki yalan söylüyordu ama öyle olsa bile bu net bir mesajdı: yoluma devam etmeli, bir gün birlikte olacağımıza dair bu aptalca, olasılıksız umuda tutunmayı bırakmalıydım. İkimize de haksızlık ediyordum. Başımı kaldırdığımda birden herkesin eş olduğunu fark ettim. Millet havuzda sevişiyor, şezlonglarda yiyişiyor, el ele tutuşuyor, öpüşüyor, dans ediyordu. Grim'e baktım. Elindeki soğuk bira bardağını Declan'ın kolunda gezdirirken kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Kalkıp eve gitmek üzereydim ki –başkalarının sevişmesini izlemek fazla iç karartıcıydı– bir anda beynim eriyip çiş gibi aktı çünkü karşımda Bailey'yi gördüm. Sırtı bana dönük, koşu takımından bir grupta konuşuyordu. Gözlerimi ovuşturup kafamı toparlamaya çalıştım ama hâlâ oradaydı. Atletik bacaklar, güneş sarısı uzun saçlar, incecik mor bikinisi.

Demek artık halüsinasyon da görüyordum. Harika.

Başını ağır çekimde çevirdiğinde yıkıldım. Bu, Thalia denen kızdı, ortak dersimiz bile olmadığı hâlde benden özel ders isteyip duruyordu. Acımasız bir tabir belki ama onu hayranım olarak görüyordum.

Ona baktığımı fark etti. Gözleri şaşkınlıkla parladı ve kalabalığı yarıp yanıma geldi. Harika. Şimdi sosyalleşmem gerekecekti. Pat diye yanıma oturdu ve çıplak omzumda olmayan bir tozu sildi. Dokunuşu fena değildi. Belki de Grim haklıydı. Belki de Bailey'yi kafamdan atmamın vakti gelmişti.

“Selam, Lev! Nasıl gidiyor?”

“İyi. Thalia'ydı değil mi?”

“Ay hatırlaman ne tatlı!” Işıl ışıl gülümsedi.

Çıta'yı ne kadar düşük tuttuğuna bak.

Gözlerim memelerine kaydı. Bailey'ninkilerden büyüktü. Ama daha iyi değildi. Kesinlikle daha iyi değildi. “Partiyi beğendin mi?”

“Bayıldım! Müzik biraz farklı tabii ama yeni şeyler denemeyi severim!”

Tanrım, hiçbir cümleyi ünlem işareti koymuşçasına coşkuyla bitiremiyordu. Ama Bailey'ye benziyordu biraz. En yakın arkadaşım da böyle güneş gibi bir hâl vardı ama Thalia'nınki ısıtmaktan çok yakıyordu.

"Ay ne güzel bileklik." Güvercine dokundu.

Elimi hemen geri çektim. "Sağ ol."

"Pardon!" Dudağını ısırdı, utanmış görünüyordu. "Şey... pahalı bir şey mi?"

İnce ipi ovuştururken ona ne kadarını anlatacağımı –anlatmalı mıydım?– düşündüm ve gerçeği bilmesinin en iyisi olacağına karar verdim. Başka birine âşık olduğunu söylemekten daha iyi bir kız kaçırın olamazdı, üstelik muhabbet edecek havamda da değildim.

"En yakın arkadaşım da aynısından var. Bizi birbirimize bağlayan bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu bileklikleri takan iki kişinin birbirinin kalbine direkt hattı var bence." Dediklerimin saçmalığına kıkırdamaya başladım. "Gördüğün gibi kafam bir milyon şu an."

"Ne kadar içtin?" O da güldü ama gülüşü içimi sıcacık yapmak yerine üşüttü.

"*Titanic*'i batıracak kadar."

"O arkadaş Bailey Followhill, değil mi?"

Kafamı salladım. Bu dünyada onu ne kadar sevdiğimi bilmeyen tek kişi yoktu galiba.

"Herkes ona çok benzediğimi söylüyor," dedi Thalia.

"Bence benzemiyorsun."

"Belki daha yakından bakmalısın." Göz kırptı.

"Gözlerim gayet iyi görüyor." Of, ne boktan bir heriftim. Normalde kibar davranırdım ama şu an davranamıyordum. Hele de Bailey'nin başkalarıyla takıldığını öğrendikten sonra.

Sohbet tıkanınca Thalia yeniden başlattı.

"Baksana!" Gözleri parladı. "Duyduğuma göre Austinlerin şelaleli jakuzisi varmış."

Niyetini hiç gizlemiyordu. *Sana sakso çekerken yüzüme mi boşalmak istersin, ağzıma mı?* demenin başka bir yoluydu bu resmen.

Hayatımda ilk kez Bailey dışında biriyle takılmayı ciddi ciddi düşündüm. Bekleyerek neyi kanıtlıyordum ki? Bailey beni istemiyordu. Bakir mi ölmek istiyordum?

“Öyle mi?” Biramdan yavaşça bir yudum aldım. “İddiaya girerim şu an birileri orada iş üstündedir.”

Thalia ağzı kulaklarında başını iki yana salladı. Bikini üstünden küçük bir anahtar çıkardı. “Bunu bana Austin verdi.”

Kaşlarım çatıldı. “Niye?”

“İddiaya girdik.”

“Otuz yaşına kadar cezalandırılmasına sebep olabileceğine mi?”

Güldü. Gülüşü kulağıma çok yabancı geldi. “Seninle yatabileceğime dair.”

Bu kesinlikle soğuk duş etkisi yaratmıştı. “Ben almayayım. Biraz sarhoşum.”

“Ben son derece ayığım,” dedi. “O yüzden ikimiz adına da ben karar veriyorum. Şu jakuziye kesin gidip bir bakmalıyız.”

Tereddütle yüzüne baktım. Dudaklarını büzüp omuzlarını oynattı. “Mememe piercing taktırdım, yakışmış mı söylemeni istiyorum. İlk gören sen olacaksın.”

Tanrım. Bir erkeğin dayanma sınırı vardı. Ve her nasılsa, Bailey’ye hiç benzememesi –tamam, fiziken baya benziyordu ama– onu birden daha çekici kıldı.

İkimiz de kalktık ve yukarı, Austin’in anne babasının yatak odasına çıktık. Dünyaya çim adam gibi bir evlat musallat ettikleri için iki yüz bin dolarlık jakuzilerinde spermimin yüzecek olması çok da umurumda değildi.

Thalia şelaleli jakuziye giden cam kapıyı açtı. Krem fayanslarla çevrili, mavi led ışıklı şelalesiyle dev bir klozeti andıran, kocaman, beyaz bir şeydi. Thalia içine atladı. Ben de peşinden

girdim. Yüzerek yanıma geldi ve beni öpmeye başladı, ben de izin verdim. Saçları yüzümüzü çerçevelerken gözlerimi kapadım ve onun Bailey olduğunu hayal ettim. Belki biradan belki de on üç yaşından beri en yakın arkadaşımı hayal ettiğimden, rol yapmak kolay geldi.

Bacaklarını belime doladı ve dilini boynumda gezdirdi.

“Yanımda prezervatif yok,” diye homurdandım. Bunu durdurmak için son bir çabaydı.

“Bende var.”

“Neden?” Galiba gerçekten de seks polisiydim, yoksa Costco markalı jumbo boy prezervatif paketiyle dolaşmasından bana neydi ki? Beline kuvvet.

Göğsümden aşağı doğru öpmeye devam etti. Kendime Bailey’nin başkalarıyla takıldığını hatırlatıp durdum. O salak *evet* yanıtını aklımdan atamıyordum.

“Çünkü iki yıldır seninle birlikte olmayı umuyorum.”

“Hani piercingini gösterecektin?”

“Ah, o seni buraya getirmek için söylediğim bir yalandı.”

Beni geriye itip altımı indirdi. Jakuzinin kenarına oturup beni yalamasına izin verdim. Rahibe Teresa’nın kalbi kadar yumuşaktım. Kafamın içinde Bailey’nin sesini duydum: “*Rahibe Teresa fırsatçının tekiymiş, misyonları o kadar kötü durumdaymış ki toplama kamplarına benzetilmiş. Kalbi o kadar da yumuşak değildi.*”

Havayı nasıl da bozdun, Güvercin.

Dudakları testislerimin etrafında kenetlendi ve ıslak bir ağzın içine çekildim.

Parmaklarımı sarı saçlarında gezdirdim. “*Bailey,*” dedim boğuk bir sesle. “Evet böyle, Güvercin. Aynen böyle. Dişlerinle sıyrır.”

Bir anlığına donup kaldı. Derin bir nefes aldım. Siktir, tam bir göttüm. Aceleyle özür dileyip aletimi *Thalia’nın* ağzından geri çekecektim ki dudaklarını gerip dediğimi yaptı. Dişlerini

testislerimde gezdirdi. Kusacaktım ama onu durduramıyordum da. Aynı anda hem perişan hem kindar hem sinirli hem de tahrik olmuştum.

Thalia ben yarı sertleşene kadar uğraştı, sonra ayağa kalkıp çantasından bir prezervatif çıkardı. Prezervatifi aletime geçirmeden önce bileğini tuttum. “Ben ilişki aramıyorum,” dedim huysuzca.

Thalia başını kaldırdı ve Bailey olmadığını gördükçe aletim giderek yumuşadı.

“Rahat ol, kimse senden evlilik yüzüğü beklemiyor.” Prezervatif paketini dişleriyle açtı. “Erkek arkadaş peşinde değilim, Lev. Hedeflerim, hayallerim var; büyüdüğüm boktan mahalleden kurtulacağım. Hiçbir erkek beni yavaşlatamaz.”

“Yatabiliriz ama güller ve kalplerle dolu romantizm yok,” diye ekledim. Sonradan kötü olmaktansa şimdi net bir göt olmak daha iyiydi. “Ciddiyim.”

Gözlerini devirdi. “Kalp kırıklığımı atlatmaya çalışırım, Cole.”

Dirseklerimi jakuzinin kenarına dayayıp aletimin üzerine çıkmasına hazırlandım.

“Ama bir şartım var.” Parmağını göğsüme bastırdı.

Hayır demek üzereydim ama artık iş işten yeterince geçtiği için, “Neymiş o?” dedim.

“Sadakat.” Takma kirpiklerini kırptırdı. “Okuldaki her kız, *sadece* Thalia Mulroney’i becerdiğini bilecek.”

Sorun değildi. *Onunla* bile ikinciye yapacağımı sanmıyordum.

“Söz,” dedim.

Prezervatifi geçirip dizlerini iki yanıma yerleştirdi, kucağıma binmek istiyordu. Ama yüz yüze geliyorduk ve bana bakan gözler tüm sırlarımı, anılarımı ve en karanlık arzularımı barındırmadığı için en iyi arkadaşımı hayal etmek zordu.

Umutsuz VÂRİS

Bakire olmadığını biliyordum çünkü onunla birlikte olmuş en az iki erkek tanıyordum. Ki bu iyiydi. Ekstra dikkatli olmam gerekmediği anlamına geliyordu.

Thalia beni öpmek için eğildi ama ben kaçtım, onu ince belinden tutup kaldırdım ve sadece saçlarını görebileceğim şekilde çevirdim. Sonra tek seferde içine daldım, testislerim poposuna çarptığında inledim.

“Bailey.”

Gir.

“Bailey.”

Çık.

“Bailey.”

Sonrasında bir ritim tutturduk.

Ben o Bailey’miş gibi, Thalia da beraber olduğumuz diğer zamanlarda saçma sapan bir şeyin içinde değilmişiz gibi davranıyordu.

Lev
Şimdi

İçler Acısı Gerçekler #1188: Mısır piramitleri, mezar soyguncularının kraliyet mensuplarının yanına gömülen mücevher ve hazineleri çalmasını engellemek için inşa edilmiştir.

Mel ve Jaime tiyatrodan döndükten sonra doğruca Thalia'nın evine gittim; bu işi bitirmeliydim. Aramızda ciddi bir şey olmamıştı gerçi ama ben aldatan tiplerden değildim ve T'ye sadece onunla olacağıma söz vermiştim. Bailey'nin ailesine olan biteni ağzımdan kaçırmayı çok isterdim ama ispiyonculuk yapmak zorunda kalmadan önce durumu birlikte çözebileceğimize dair hâlâ aptalca bir umut besliyordum.

Parmağımı Bailey'nin kışına soktuğum ânı düşündükçe –ki oradan çıktığımdan beri her saniye aklımdaydı– tüm bedenim titriyordu ve taş gibi olmuş aletimden şehvet sıvısı damlıyordu. O andan bu yana yedi kez mini orgazm yaşamıştım galiba. Kendine gelmesi için aletimi sertçe çekiştirdim. *İn, oğlum.*

Bailey birlikte olma şansımız olduğunu söylediğinde ona inanmak istedim. Ama o kadar kendinde değildi ki bunları uyuşturucunun etkisiyle söylediği belliydi. Hem zaten kontrolden çıkmış bir bağımlıyla ilişkiye girmem asla ama asla söz konusu olamazdı. Önceliği ayık kalmak olmalıydı ve ben onunla birlikte olmayı ne kadar istesem de iyileşmesini daha çok istiyordum.

Of, aşk berbat bir şeydi. İnsanların bunu da tavuklu *waffle* gibi yere göğe sığdıramamasından nefret ediyordum. Berbat şeylerden bahsetmişken, zeki insanlar neden bu kadar kolay bağımlı oluyordu? Tamam. Hayat berbattı. İnsanların çoğu çelişkilerle doluydu, toplum tek haneli IQ'su olan moronlardan oluşuyordu. Bunlar tamamı da... Cidden. Bailey'nin bağımlılığının beni anal sekse sıcak bakabileceği umutlarına sürüklemesi hayvanlara işkence etmekten daha acımasızcaydı.

Thalia'nın evinin önüne park edip ön basamaklara doğru ilerledim. Encinitas'la Poway arasında, tadilata muhtaç tek katlı bir evde yaşıyordu. Todos Santos ya da Carlsbad gibi şatafatlı bir yer değildi kesinlikle. Eyaletin orta kesimlerinde yer alan bu kasaba, gösteriştense uzak, sıradan bir yerdi. Annesi gece vardiyasında çalışan bir hemşire, babası da ek gelir için hafta sonları yük taşıyan bir tır şoförü olduğundan evde olmayacaklarını biliyordum. Thalia'nın ablası Tiff küçükken kemik kanserine yakalanmış, ailesi de deneysel ama başarılı bir tedavi için akıllamaz bir borç batağına girmişti. On yılı aşkın süredir bu borcu ödüyorlardı. Tiff şimdi üniversite ikinci sınıftaydı, yani elbette masrafa değmişti ama Thalia'nın para konusuna neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyordum. Kendisinin hiçbir şeyi yokken, etrafında paraya para demeyen insanlarla büyümüşü.

Kapıyı çaldım. Açtığında ağzım açık kaldı çünkü hasiktir.

Tıpkı Bailey'ye benziyordu.

Güvercin'in makyajının aynısını yapmıştı (şeftali tonlarında far, rimel, pembe parlatici). Üzerinde de aynı kıyafetler vardı

(Burberry etek, beyaz hırka ve kocaman bir kurdele toka). Hatta aynı parfümü sürmüştü.

“Selam, seksi şey!” Atletimin yakasını kavrayıp beni içeri çekti. “Hiç gelmeyeceksin sandım.”

“Neden geleceğimi düşündün ki?”

“Bu gece biraz yakın ilgiye ihtiyacın olacağını sezmiştim.” Göz kırptı.

Çünkü Bailey’lerdeydin, diye dalga geçti Grim’in sesi kafamın içinde. Ve sikişmeye karşı koyamayacak kadar azdığını tahmin etti.

Neyse. Thalia en azından bir ayrılık konuşmasını hak ediyordu. Biraz çim ve plastik mobilyalardan ibaret arka bahçeye geçtik, bir esrarlı sigara yaktı ve iki büyük bira açtı. Hafif kafayı bulmuş gibiydi.

“Konuşmamız lazım.”

Başını yana eğip boynumun kenarını yaladı. “Olur. Ama önce sevişelim mi?”

Kesinlikle olmaz.

Hiç içmediğim birayı aramıza koyup görünmez bir sınır çizdim. “Bence bu işi bitirmenin zamanı geldi.”

“Ne? Neden?” Gözleri kederle dolu iki havuzdu. Her ne kadar ciddi bir şey olmayacağı konusunda anlaşmış olsak da kendimi kalpsiz gibi hissettim. Birine hisler beslemeye “tutulmak” derlerdi çünkü hisler de hastalık gibiydi. Kimsenin istemediği, hep en olmadık anlarda gelip seni bulan bir şeydi.

Bariz olanı söylemek yerine, “Şu aralar hayatım biraz karışık,” dedim.

“Bailey yüzünden mi?” Alt dudağı titremeye başladı.

Evet. Ama pislik olmamakla övünen biri olduğumdan başımı iki yana salladım. “Sadece o değil. Mezun olduktan sonra ne yapacağıma karar vermem, bir plan yapmam gerek.” Bu söylediğim yalan değildi. Thalia atletimi kavrayıp beni çaresizce kendine çekti.

“O seni istemiyor. Hem şu anda çok kötü durumda. Bu hâldeyken onunla birlikte olamazsın zaten.”

Ellerini nazikçe atletimden ayırdım. “*Thalia*.”

“Doğruları söylüyorum.” Sigarayı yere atıp üstüne basarken kenarları kızarmış gözlerle bana baktı. “Seni sürekli oyalamasından bıkmadın mı artık? Seni anlamayan bir kızın peşinde koşup durmaktan? Ben seni *anlıyorum*. Olduğun gibi kabul ediyorum. Sana asla sorun çıkarmam.”

Hani sadece birbirine sadık iki yatak arkadaşı olacaktık? Bu iş rayından çıkmıştı ve artık anlamsızlığını tamamen yitirmişti.

“Bugün uyuşturucu aldı. Ona yardım etmeye odaklanmam lazım.” Aramızdaki birayı kapıp sinirle kafama diktim.

“N-nereden biliyorsun? Kim satmış, biliyor musun?” *Thalia* panikle kekeleydi. “Aman Tanrım, ne fena!”

Çaresizce omuz silktim. *Thalia*’nın da *Bails*’i düşündüğünü görmek beni biraz yumuşattı. *Bailey*’nin *Todos Santos*’ta uyuşturucuyu nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her kimse beni tanımıyordu çünkü beni tanıyan biri benimle bu kadar ters düşecek kadar salak olmazdı.

“Ama mesele onun kötüye gitmesi değil ki. Anlamıyorum,” diye bağırdı *Thalia*, dediklerim gururuna dokunmuştu. “Ben tam sana göreyim. O bir hiç! Götü başı dağıtan, şımarık bir zengin çocuğu.”

Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım. Koluma yapıştı, sonra dizlerinin üzerine çöküp ellerini ayak bileğime doladı. Tüm bunların sorumlusu olduğumu kabul edecek dürüstlükte olduğumdan, *Bailey* hakkında söylediği çirkin sözlerin karşılığını vermedim.

“Bak, sorun sende değil. Sen muhteşemsin. Aşırı seksi, anlaşması kolay, tatlı birisin. Başkasını bulursun. Sen başkasını *hak ediyorsun*.” Onu ayak bileğimden sokak kedisi kovalar gibi silkeledim. “Sana âşık olmamak imkânsız,” diye yalan söyledim.

“Ama sen bir şekilde olmamayı başardın.” Eşofmanıma yüzünü gömdü, hâlâ sıkı sıkı tutunuyordu. “Çünkü sen zaten âşıksın, öyle değil mi?”

Başımı eğip sessizce kabul ettim.

“Of. Sana âşık olmaktan nefret ediyorum.” Burnunu çekip kollarını ovuşturdu. “Senden de aynısını yapmanı istemenin anlamı yok sanırım, ha?” Geri çekildi ve verandaya oturdu. Kendini toparladı.

“Kime âşık olacağımızı biz seçemiyoruz. Aşk bu kadar harika yapan da bu zaten, T. Hediye gibi bir şey. En güzel yanı sürpriz olması.”

Dudağını ısırp ayağını sabırsızca sallayarak dediklerimi düşündü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Şu an sadece itibarımı düşünüyorum. Çok şüpheli görünecek, Lev.” Çenesini ovuşturup kaşlarını çattı. “Herkes Bailey’nin döndüğünü biliyor. Bu duyulduğunda rezil rüsva olacağım. O Todos Santos’a ayak basar basmaz senin beni terk edeceğini herkes ta-tahmin ediyordu zaten.” Kızarmış burnunu sildi. “Boş ver. Bu benim sorunum, senin değil.”

Haksız sayılmazdı. Bailey Followhill için yanıp tutuştuğumu cümle alem biliyordu.

“İnsanlara senin beni terk ettiğini söylerim,” diye önerdim. Büyük egolar küçük çüklüler içindi.

Burnundan gülerek başını salladı. “Millet de buna *inanır*.”

Aklıma bir fikir geldi. Aslında Bailey’nin beni hâlâ Thalia’yla sanması hiç de fena olmazdı. Bu sayede ayık kalmaya odaklanırdı ve kılıbıklığımdan faydalanıp beni suç ortağı yapmak için manipüle etmeye çalışmazdı.

Burnumu kırıştırdım. “Ayrıldığımızı kimseye söylemesek?”

“Nasıl yani?” Gözleri parladı, ilgisini çekmiştim.

Omuz silktim. “Bir iki ay boyunca ayrıldığımızı söylemeyi unutsak ve millet hâlâ bizi birlikte sansa? Sen de yolunu yaparsın

işte. Beni terk etmeden önce millete benim hep kendini düşünen bir pislik olduğumu falan anlatırsın ki yalan da sayılmaz.” Böylece Bailey’nin aklına olmadık şeyler gelmezdi ve ben de onun baştan çıkarıcı teklifleriyle cebelleşmezdim.

“Ah, Levy.” Thalia ayağa kalkıp kollarını boynuma doladı. Yüzünü omzuma gömdü. “Teşekkür ederim, bu benim için çok değerli. Çok düşüncelisin.”

Acaba şeytanla anlaşma mı yaptım diye düşünerek sırtını sıvazladım. Geri çekildi.

“Sadece bir şey söyle bana.” Parmakları, hâlâ Bails’in kokusunu taşıyan takım ceketimin yakalarına dolandı. “Bailey hiç olmasaydı sence bizim bir şansımız olur muydu?”

Hayatım iyi niyetle söylenmiş beyaz yalanlarla örülü olduğundan ona gerçeğe yakın bile olmayan ama duymak istediği şeyi söyledim.

“Evet.”

Bailey’yle dün geceki olayımızdan dolayı dimdik olmuş bir aletle ve Thalia’yla yaptığım anlaşmadan dolayı zonklayan bir kafayla uyandım. Komodindeki telefonumu alıp mesajlarıma baktım.

Thalia: Dün gece konuştuğumuz şeyi kabul ettiğin için teşekkürler. <3

Thalia: Ne zaman takılmak istersin?

Bailey: Doğum günümde ne istediğimi buldum.

Bails’ten gelen bu son mesaj yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Doğum günü ta aralıktaydı. Hemen telefonu şarjdan çekip ona cevap yazdım.

Lev: Ne istiyorsun?

Bailey: D n geceyi unutman için seçici hafıza silme operasyonu ge irmeni.

G  s mden bir kahkaha koptu.

Bailey: Dinle beni.

Bailey: Bu prosedür denenmiş ve test edilmiş.

Başarı oranını hesapladım, sadece %28. Ama %28 hiç yoktan iyidir.

Bailey: İlaçla hafızanı siliyorlar, aslında bildiğın nöronlarını kıztartıyorlar, kalıcı hasar riski de var.

Bailey: Nasıl, fikir hoşuna gitti mi?

Lev:  a ıracaksın ama pek gitmedi.

Bailey: 20'li ya larıma giriyorum, azımsanacak şey değil. Dolayısıyla biraz büyük bir çaba göstermen gerekiyor.

Gülmekten kendimi alamıyordum çünkü Normal Bailey'ye d nm  t  ve Normal Bailey benim dünyada en sevdiğım şeydi.

Lev: O görüntüyü asla unutamayacağım. Fantezi ar ivimde, makineli tüfekli muhafızlar, silahlı topçular ve güvenlik kameraları eşliğinde 22 tonluk patlamaya dayanıklı bir kasada kilitli.

Bailey: Umarım bundan sonra göz teması kurma ihtimalimizin sıfır olduğının farkındasıdır.

Bailey: Sonsuza dek. Ve daha sonrasında da.

Lev: G t n bu kadar harikayken neden gözlerine bakayım ki?

Umutlu VÂRİS

Onunla flört ediyordum çünkü artık edebilirdim. Çünkü Thalia artık benim kız-her-neyimse değildi. Ve çünkü dün Bailey'yle arkadaşlık sınırlarını geri dönülmeyecek şekilde aşmıştık.

Bailey: Cennette karşılaşsak seni tanıımıyormuş gibi yapacağım diyorum.

Lev: Kendinde değildin.

Bailey: Kötü kalpli bir ikizim olduğunu söylemek için çok mu geç?

Lev: Kötü kalpli ikizin çok eğlenceli.

Lev: Onunla takılsam sorun eder misin?

Bailey: Haha. Senin derdin ne?

Lev: Anne sorunları, ayrılık sorunları, güven sorunları ve galiba insanları fazla mutlu etmeye çalışıyorum. Senin?

Bailey: Fazla seviyorum.

Bailey: Kız kardeşimden uzak dur, Cole.

Lev: Hadi ama. Daria o kadar da kötü değil.

Telefonu bir kenara bırakıp sertleşmiş aletimi düzelttikten sonra banyoya giderek dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım. Açlıktan ölüyordum, alt kata indim. Sabahları ev tam bir mezarlığa dönerdi çünkü evde babamla baş başa kalmıştık artık ve babam her gün on mil koşardı. Bu yüzden mutfakta kahve içen uzun saçlı, kalem etekli bir silüet görünce şaşırdım.

Dixie? Geceyi burada mı geçirmişti?

Yanlış anlaşılmasın, babamın hayatında biraz aksiyon olması hoşuma gidiyordu. Dört koca yıl olmuştu. Annemi seviyordum ve her gün özlüyordum ama babamın da artık yoluna devam etmesi gerekiyordu. Annem babamın yeniden evlenmesi konusunda çok ısrarcıydı. Bekâr kalmak için fazla genç ve yaksıklı olduğunu söylerdi. Dixie'yi neden sır gibi sakladığını anlamıyordum. Zaten birlikte restoranlara, sinemalara gidiyor,

tatilleri beraber geçiriyorlardı. Dixie aileden biri gibiydi. Fena hâlde çekici olan bir aile ferdiydi.

Mutfağa girip varlığını belli edecektim ki bileğindeki Carrier'e (babamın doğum günü hediyesi) baktı, kısa bir nefes aldı ve kahvesini bir dikişte bitirdi. *Aman Tanrım, Dixie. Toparla kendini.*

Ceketini tabureden kaptığı gibi kapıya yöneldi ve çok hafif bir tıkırtıyla kapatıp gitti.

Dixie geceyi burada geçirmişti. *Vay be.* Bu ne sıklıkla oluyordu acaba?

Hafta sonları genelde güneş batarken kalktığım için bunu asla öğrenmeyeceğimi umuyorlardı. Ama nedense babamın anemden sonra hayatına devam ettiğini düşünemiyordum.

Telefonumu cebimden çıkarıp Knight'ı aradım. Uykulu ve sinirli bir sesle açtı. "Umarım önemli bir şeydir yoksa götünü keserim."

"Of of, öfke kontrolün yerlerde." Gözlerimi devirdim. "Seks yaparken mi konuşuyorsun benimle? Öyleyse iğrenç çünkü."

"Sabah seksi, küçük çocuklu ebeveynlerde olmayan bir lüks. Den doğduğundan beri ilk defa bu saate kadar uyumamıza izin verdi."

Den -ya da Cayden- Knight ve Luna'nın üç yaşındaki oğluydu. Nükleer bombadan daha enerjikti ve en az onun kadar da tahribat yapıyordu.

"Aslında bu iyi bir haber. Ya da belki biraz tuhaf bir haber. Emin değilim." Buzdolabını açıp sütü kaptım ve direkt kartondan diktim.

"Söyle."

"Nişanı alçaltıyorum, yani taşaklarını kolla."

"Söyle lan, it."

"Dixie geceyi burada geçirdi."

Duraksama. Sessizlik.

“O kadın benim öz annem. Ne biçim bir şaka yaptığını sanıyorsun?”

“*Babamla*, salak.” Buzdolabının kapısını çarparak kapattım. Knight’ın ağzından duygusuz bir kahkaha döküldü. “Siktir ordan.”

“Evet.” T harfini uzatırken gözüm Dixie’nin bıraktığı fincandaki ruj izine takıldı. Hayal görmemiştim. Gerçekten az önce buradaydı.

“Sence işi pişiriyorlar mı?” diye sordu Knight. Kirli sakalını kaşındığını duyabiliyordum.

“Başka neden geceyi burada geçirsin ki?” Bir granola barı tek lokmada yuttum. “Peki babam niye açık açık söylemiyor? Ona kızacak değiliz ya.”

“Yok biz kızmayız ama o kendine kızacak.” Arka planda Knight’ın dişlerini fırçalayıp suyla gargara yaptığını duyabiliyordum. “Bunu söylemek istemezdim ama bence kalmasının masum bir açıklaması var.”

“Artık yoluna devam etmeli,” diye mırıldandım.

“Evet, tanıdığım başka biri gibi.” *Bu da sana kapak olsun.* “Bu arada Bails nasıl? Kasabaya döndüğünü duydum ama Mel misafir kabul etmediğini söyledi.”

İç çekerek, “Nedenini de biliyorsundur,” dedim.

İnledi. “Ağrı kesiciler, değil mi? En *berbatı*. Bulması da kolay.”

Kapı açıldı ve babam AirPods’larını çıkararak içeri süzüldü. Üstsüz ve ter içindeydi, üzerinde sadece koşu şortu vardı.

“Kahvaltı beş dakikaya gelir. Kapıyı sen açarsın artık, değil mi, Levy?”

Yanımdan geçerken terli omzunu *bile bile* benimkine sürüp gitti. Buzdolabının kapısını çarparak, “Baba! İğrenç!” diye bağırdım.

“Bunu dölümün evrimleşmiş hâinden duymak ilginç.” Yukarı çıkarken şeytani bir kahkaha attı.

“Sonra konuşuruz. Gidip kustumam, sonra da kendime yeni bir aile bulmam lazım,” diye mırıldandım telefona.

“Çok geç!” diye bağırdı babam merdiveni gümbürdeterek. “On sekizine geldin ve artık o kadar da tatlı değilsin.”

Knight hattın öbür ucunda kıs kıs güldü. “Evlatlık olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamış—” Ama cümlesini bitiremedi çünkü suratına kapadım.

On dakika sonra babam düşünu almış, ikimiz de her cumartesi sokağın aşağısındaki lüks fırından gelen kahvaltıyı açıyorduk. Tartışmasız en iyi kahve onlardaydı. Masanın üstü hamur işleri ve taze kivi suyuyla doluyken babam, annemden sonra dünyadaki en sevdiği konudan söz açtı; futbol.

“Dün gece dışarıdayken arkadaşım Jim’e rastladım. Bil bakalım ne dedi? Nebraska gelecek sezon için iyi bir oyun kurucu arıyormuş. Bence Notre Dame ve Michigan’la birlikte sana da teklif yapacaklar.”

“Baba, Nebraska’ya taşınacak hâlim yok.”

“Hor görme. İyi takım.”

“*Nebraska’da.*”

Beni delirten şey, bu ülkede Hava Kuvvetleri Akademisi’ne girebilecek fiziksel yeterliliğe, not ortalamasına ve mezuniyet puanlarına sahip birkaç kişiden biri olmamdı. Tabii orduya katılmak istediğimi söylersem babam çılgına dönecekti. Cole ailesinden biri “mavi yakalı” bir iş yapacaktı, ha? Ya da daha da beteri, kan döküp erken ölme riskini göze alacaktı. Dean Cole bunu tamamen inkâr edecek olsa da böyle düşündüğünü biliyordum. Okulda kimse başvurmayı düşünmüyordu bile. Bu iş, *ötekilerin* işiydi. Ailelerinin onlar adına kabarık banka hesapları açmadığı ve St. Regis Residence Club’da devre mülkü olmayanların.

Babam ileride NFL’de oynayabileceğimi düşünüyordu. Knight başarmaya çok yaklaşmıştı ve ben iki nesil Cole erkeğinin

gerçekleştiremediği bu hayali gerçekleştirmek için onun son şansıydım.

“Şimdiye kadar hiç kabul mektubu almamış olmana şaşırdım.” Babam bunu kişisel bir hakaret sayıp *cık cık*ladı.

Omuz silkip pastırmalı, brie peynirli ve yumurtalı kruvasanımdan bir ısırık aldım. “All Saints Lisesi ülkede beşinci sırada. Muhtemelen önce Bosco’daki çocuklara teklif gönderiyorlardır.”

“Sen hepsinden daha iyi durumdasın. Onlarla oynamıştık, hatırlasana.” Babam masanın üzerine eğildi, gözlerinde alevler dans ediyordu. “Bunda tartışılacak bir şey yok. Sen bambaşka bir seviyedesin. Seni takımına alacak her üniversite şanslı sayılır.”

“Bu yüzden Hava Kuvvetleri Akademisi’ne başvurmalıyım,” diye ağzımdan kaçırırverdim.

Sözlerimi geri yutmak istedim.

Babam kruvasanından başını kaldırdı, yüzü 90’ların boy band üyelerinden daha beyazdı. Korkmuştu. O an fark ettim ki babamın derdi benim kanım değil, kendi kalbiydi. Karısını kaybetmişti. Oğlunu da kaybetmek istemiyordu elbette. Savaş pilotu olmak demek düzenli olarak hayatımı tehlikeye atmam demekti.

Bu konuyu daha önce sadece bir kez açmıştım ve o da bunu, kovboy bir astronot olmak istediğimi söylemişim gibi çocukça bir hayal olarak görüp geçiştirmişti. Bana gerçekçi olmamı, hayatımı ciddiye almamı ve mantıklı planlar yapmamı söyleyip konuyu değiştirmişti.

Bana uçuş simülatörümle ilgili hiç soru sormamıştı. Ya da havalimanındaki gönüllü işimle. *Benim* gözlerimde alevler oynatan hiçbir şeyle ilgili.

“Yine mi bu konu, Lev.” Çenesi gerildi ve zümrüt yeşili gözleri karardı. “Bak, bu konunun sana neden çekici geldiğini anlıyorum. Ama ses hızını aşan uçuşlar ve Cole erkeklerinin kışının uçuş takımı içinde harika görünecek olması bir yana, ordu hayatı zordur. Tonla stres, iki üç yılda bir oradan oraya

sürüklenip durma, kalıcı bir evin olmaması, çılgın bir çalışma programı, sürekli yollara düşen bir aile. Daha savaş bölgelerine gönderilme meselesine gelmedim bile. Devam edeyim mi?”

“Yeter bu kadar.” Çatalımı vahşice yiyeceklere sapladım. “Anladım, savaş pilotu olmak boktan bir iş.”

“Bir de kalp krizi geçirmen programımı fena aksatır.”

“Bana bir şey olmaz,” diye homurdandım. Ama bunun sözünü gerçekten verebilir miydim ki?

“Tabii olmaz çünkü orduya yazılmayacaksın.”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Haklısın, söyleyemem. Ama beni neyin öldüreceğini söyleyebilirim. Artık kararı sen ver.”

Dediğim gibi, baskı büyüktü.

Başka biri olsa muhtemelen babasına Dante’nin cehennemini yedinci katına doğru yola çıkmasını söylerdi. Şubatta on sekizime basmıştım, yani Akademi’ye başvurmak için onun iznine ihtiyacım yoktu. Ama içimde ağır bir sorumluluk duygusu vardı. Uslu Çocuk olmanın kalıntıları. Knight’ın bağımlılığı az kalsın ailemizi mahvedecekti. Annemin ölümüyse bizi boğucu bir depresyonun enkazı altına gömmüştü. Son darbeyi vuran ben olmayacaktım. Knight başvurmamam için bana yalvarmıştı. Ben de kendi mutluluğumu, babamınkinin gerisine koymaya meyilliydim, kahrolsam bile.

Gerçekten başvurmayı geçtim, babama başvurmayı düşündüğümü bile söylesem Knight beni öldürür, sonra diriltir bir daha öldürürdü. O yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim. “Knight’la ikimiz senin artık birileriyle çıkman gerektiğini düşünüyoruz.”

“Öyle mi?” Babam kaşlarını çatıp gazetesini açtı ve şimdilik ordu konusunu kapatmaya karar verdi. “Ben de işime karışmamanız gerektiğini düşünüyorum. Hatta bu saçmalığı direkt yasaklıyorum.”

“Hayatına devam etsen sorun olmaz. Annem böyle kös kös oturup aletin yeniden masumiyet günlerine dönmesini beklediğini görse çok kızardı.”

“Öyle bir şey... Bir dakika, cinsel eğitimde ne öğretiyorlar size?” Suratını ekşitti.

Ağızma bir üzüm attım. “Yani Pop Rocks’la oral seks numarası dışında mı?”

Babam güldü ve gazetesini tekrar eline aldı. “Annen aletim masumiyet günlerime döndüğü için beni tokatlamaya gelemeyeceğine ve cennette onunla konuşacak bir medyum tanıdığın olmadığına göre sorun yok demektir.”

“Yeniden seks yapmak istemez misin? Randevuya falan çıkmak? Ne bileyim, *yaşamak* yani?”

Başını iki yana salladı. “Yaşamak, işsiz güçsüzlerin varoluşlarını meşrulaştırmak için uydurdukları bir bahane.”

“Bir dakikalığına ciddi ol,” diye sızlandım.

Babam Financial Times’ı indirip bana ters ters baktı.

“Bak, bu muhtemelen insanın çocuğuna vereceği en kötü hayat dersidir ama olmayacak işte, tamam mı? Rosie LeBlanc’ı bir anda unutmuyacağım. Onu asla unutmuyacağım, hayatıma asla devam etmeyeceğim. İkinci bir bölüm olmayacak çünkü bu kadınla tanıştığım an, son sayfam yazılmıştı. Kaderime razı geldim, mutluluğu başka şeylerde buluyorum. Sen varsın. Knight var. Cayden var. *Futbol* var. Bir sürü arkadaşım var. Aile tatillerimiz var. İşimi seviyorum. Günü gününe yaşamak bana yetiyor.”

“Yıl sonunda mezun olunca evden ayrılacağım,” diye hatırlattım. Sırf top oynamaya üniversiteye gideceğimi düşünmek bile içimde kendimi yumruklama isteği uyandırıyor.

“Biliyorum.” Çenesini oynattı, sanki sözlerimle ona tokat atmışım gibi eliyle yokladı. “Hayatta kalırım.”

“Bak,” dedim iç çekerek arkama yaslanırken. “Numara yapmayı kes artık. Dixie’nin burada kaldığını biliyorum. Bu

sabah evden çıkarken gördüm onu. Knight da ben de sende bir kıpırdanma olmasına seviniyoruz.”

Babam chia tohumlu pudingini yerken az kalsın boğuluyordu, hemen kahvesini –dört shot koyu kavrulmuş, tatlandırıcı katranı– kaptı ve kapağını açıp kafasına dikti. “Dix’le takıldığımı mı sanıyorsun?”

“Başka neden burada kalsın ki?” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bir de kadına Dix demeyi keser misin artık? Her duyduğumda gözümde kalem eteğe dolanmış bir sik buketi canlanıyor.”

“Öncelikle, *harika* bir görüntü bu.” Babam elinin tersiyle ağzını sildi. “Dixie fikrini gerçekten iyi satıyor. İkincisi, flörtleşmek benim gündemimde değil.”

“Öylesine mi takılıyorsun?” Şaşkınlıkla gözlerimi ona diktim. “Bak, biraz oynamak istiyor olabilirsin ama bunu en yakın kadın arkadaşınla yapmasan? Biraz şerefsizce yani. Seni Tinder’la tanıştırayım. Bir–”

“Otur yerine, çocuk. Sen daha testislerimde yüzerken ben Tinder’ın kralıydım.” Babam peçeteyi yumak yapıp bana fırlattı. “Dulum ben, dinozor değil. Ve Dix’le... *Dixie’yle* yatmıyorum. Başka biriyle de.”

“Ya öz tatmin?”

“Nadiren,” diye mırıldandı yemeğine doğru.

“E sperm dolaşımın durmuş senin. Döllerin küflenmiştir şimdiye.”

Başını yana eğip kaşlarını çatı. “*Sahi* sen de gözüme biraz bayat görünüyorsun.”

“Seni babalıktan reddediyorum,” diye numaradan öğürdüm.

Kahvemi *çalmak* için uzandı, ona üzülmesem kızardım. Dört yıl boyunca sekssiz kalmak büyük bir çile olmalıydı. “Dixie burada kaldı çünkü dairesini boyatıyor. Satışa çıkaracak. Bu gece de burada kalacak. Yarın kendi evine dönüyor. *Olması gereken yere.*”

“Ondan hoşlanmıyor musun?” diye üsteledim.

“Seviyorum.” Babam ağzını dolu tutmak için tatlısından büyük büyük lokmalar aldı. “Bu chia pudingini de seviyorum ama onu becermek istemiyorum.”

“Pudingin soğuk olması çekici gelmemiştir sana.”

Hiçbir şey demedi.

İç geçirdim. “Dürüst olayım, hayal kırıklığına uğradım.”

“Neden?”

Durumu onun için daha da utanç verici hâle getirmek istemiyordum. İsterse aleti düşecek kadar morarsın, hayatını dilediği gibi yaşamakta özgürdü. O yüzden omuzlarımı düşürüp havayı yumuşattım. “Ben sadece...”

“Sadece ne?” Babam kaşlarını çatıp öne eğildi.

“Ben...”

“Söyle hadi, Lev.”

“Sadece yeni bir anne istemiştim.”

Yüzümde beliren gülümsemeyi görene kadar kafa karışıklığıyla baktı bana.

“Seni küçük pislik.” Arkasına yaslanıp masanın altından tekme attı. Kıkır kıkır güldüm. “Az daha seni hiç beklemediğim bir yerden hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüp kalp krizi geçirecektim.” Bu beni daha çok güldürdü.

“Eee, sen? Thalia’yı boşadın mı?” Babam ağzına bir çilek attı.

“O kadar belli oluyor mu?” Gülmem kesildi.

Babam omuz silkti. “Bailey karşı sokağa taşındığından beri an meselesiydi zaten. Cole laneti işte.”

“Bizi istemeyen kadınlara âşık olmak mı?”

“Aşkımız tükenene kadar gönlümüzü başkasıyla doldurmaya çalışmak.”

“Bailey’yi tüketebileceğimi sanmıyorum.”

“O zaman derisini giyersin. Bunu yapacak kadar takıntılı gibisin.” Ama şaka yapmadığımı görünce çenesini indirdi. “Bak,

gelecek hafta Jackson Hole'daki tatilimiz, aranızı düzeltmek için iyi bir fırsat olacak.”

“Artık benden nefret ediyor,” dedim yorgun bir sesle. “Yani, ayık Bailey beni hâlâ seviyor ama ağrı kesicilerin etkisindeki Bailey'nin gözünde pisliğin tekiyim.”

“Senden nefret etmiyor. Uyuşturucunun ona yaptıklarından nefret ediyor. Bağımlılıktan. Kontrolü kaybetmekten. O iyi bir kız, Lev. Üstesinden gelecektir ama uzun bir yol olabilir bu. Şu anda kendini sevmekte zorlanan birinden sevgi beklememeni şiddetle tavsiye ederim. Onu koru. Durumundan yararlanma ve düşmesine izin verme. Ona yardım edebilecek biri varsa bu da sensin.”

Yapabilir miyim bilmiyordum ama yapmam *gerekiyordu*. Bailey ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanda kurtarmıştı beni. Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölürdüm daha iyi.

Bailey

Düşüş korkunçtu.

Herhangi bir şeyle iyi başa çıktığımı iddia edecek değildim. Ne Vicodin ve Xanax'ın etkisi geçtiğinde ne de Lev'in bana bakıcılık ettiği gece yaptıklarımın üzerindeki sis perdesi kalktığında.

Bu arada kendisi kesinlikle *çok kötü* bir bakıcıydı.

Zihnime üşüşen anılar, bir kayanın altına kıvrılıp hayatımdaki herkes ölene kadar kış uykusuna yatmak istememe neden oluyordu. En yakın arkadaşımın parmağını popoma soktuğuna inanamıyordum. Hem de *benim isteğimle*. Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı. Ve başarısız olduğuma. Normalde bana dünyanın tüm gizemlerinin cevabını avucumda tutuyormuşum gibi bakan Lev'in, gözlerinde acı ve merhametle beni yıkayarak geceyi bitirmiş olmasına inanamıyordum.

Bu yüzden, aramızdaki dostça etkileşime rağmen onu görmeyi reddediyordum. Her gün beni ziyarete geliyor, bodrumdaki stüdyonun kapısının önüne en sevdiğim Froyo'yu ve nedense içi boş küçük kutular bırakıyordu. Amacının ne olduğunu bil-

mesem de kutuları saklıyordum. Lev'in verdiği bir şeyi atmak içime sinmiyordu. Teknik olarak... boş bile olsa.

"Bailey, aç şu siktiğimin kapısını." Kapıya sertçe vurdu ve göğsümün içindeki şey gibi sarstı.

"Meşgulüm," diye inledim.

"Saçmalamakla mı meşgulsün?"

"O da var."

"Güvercin." Acıyla inleyerek alnını bodrum kapıma dayadığını duydum. "Lütfen."

"Ben senin problemin değilim."

"Haklısın. Sen benim çarem, kurtuluşumsun. O yüzden aç şu kapıyı."

Onu hiç içeri almadım. Popo Felaketi olarak da bilinen Anüs Vakası'ndan sonra yüzüne bakamıyordum artık.

Bakmak istesem bile şu an bir çay tabağı kadar olan göz bebeklerim yüzünden bakamazdım zaten. Xanaxları şeker gibi atıyordum. Ailem belirtileri fark etmiyordu çünkü ev hapsindeydim ve uyuşturucuları saklamıştım. Yani teknik olarak burada kafayı bulacak bir şey olmadığını düşünüp bana... hiç dikkat etmiyorlardı.

Artık apaçık ortada olan şeyi inkâr etmenin anlamı yoktu, ben bir bağımlıydım.

Ağrı kesicilere bağımlıydım ve bu bağımlılığın hayatımı ele geçirmesine izin vermiştim. Ama bu, Juilliard'dan atılmak istemiyorsam çalışmaya devam etmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Profesörlerime okula devam edebileceğimi kanıtlasam yeterdi. Gelecek yılı garantiledikten sonra hapları bırakıp gerçekten kendime bakmaya başlayabilirdim. Detoks yapardım. Bol su içerdim. Meditasyon yapardım. Daha sağlıklı yollardan ilerlerdim.

Misafir kabul etmediğim için çalışmaya bolca vaktim oluyordu. Esneme hareketleri yapıyor, dans ediyor, prova yapıyor

ve derslerimi aksatmıyordum. Nereden baksan hâlâ bir Juilliard öğrencisiydim. Sonuçta resmî olarak kovulmamıştım.

Annem resmen endişelenmekten hasta olmuştu. Durmadan öksürüp hapsiriyordu. Babam, duymadığımı sandığı bir anda annemin rahatsızlığının psikolojik olabileceğini söylemişti. Her gün bodruma indiğimde bana yargılayıcı bakışlar atıyor, önüme yemek tabakları dayıyor, durmam için yalvarıyordu.

“*Mola* verdiğin bir dönemde neden kendini daha da zorluyorsun, anlamıyorum.” Bunu söyleyen beni altı yaşımdan beri haftada beş gün stüdyoda çalıştıran kadındı.

“Birincisi, ruh sağlığım için.” Saçlarımı topuz yapıp merdivenden aşağı koşarak indim. Annem peşimden geliyordu, elinde ekstra çarkıfelek meyveli vegan bir kâse vardı. “İkincisi, dediğimiz gibi ağrı kesici bağımlısıysam, egzersiz yapmak detoks için en iyi yollardan biri. Hidrokodon ve asetaminofeni sistemimden atmak için.”

“Egzersizden daha iyisi ne olur söyleyeyim mi? Her gün toplantılara gitmek.” Kapıyı yüzüne çarpmaya çalıştığımda annem omzuyla iterek açtı. Şimdi stüdyoda, düellodaymış gibi karşılıklı duruyorduk. Onun silahı organik bir kahvaltı, benimki öfke dolu bakışlardı.

“Haftada üç kez fazla bile.” Gözlerimi devirdim.

“Bir ay önce aşırı doz aldın, haftada üç kez hiçbir şey. Hadi ye şunu.” Kâseyi göğsüme doğru uzattı.

“Çalışmaya başlamam lazım.” Kollarımı kavuşturup geri çekildim. Haplar yüzünden hiç iştahım yoktu. Gün boyu ya bir avuç kuruyemiş ya da yüksek kalorili enerji içecekleriyle ayakta kalıyordum.

“*Ne* çalışacaksın?” Annem stüdyonun içlerine doğru ilerledi. Odadaki bütün havayı o mu tüketiyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu? “Tek yaptığın kendine daha çok zarar vermek. Hastanede kaval kemiği ve omurga yaralanmalarını anlatırlarken kulak vermediğimi sanma.”

“Tabii ki dinliyordun.” Başımı salladım. “Odaklanacak kendi hayatın yok ki.”

Çok acımasızdım. Annem bütün hayatını Daria’ya ve bana adamıştı. Bunu ona karşı kullanmak iğrençti ama şu anda kontrol Vicodin’deydi. Öyle hassastım ki en küçük bir çizik bile kanamama neden olabilirdi. Açıktaydım. Söylenmiş ve yakalanmış bir yalandım. Bir sahtekârdım. Yalnız kalmayı hak eden bir hiçtim, bu yüzden onu kendimden uzaklaştırıyordum.

“Büyük ihtimalle seni geri kabul etmeyecekler zaten!” diye patladı.

Bu söz karnıma bir demir yumruk gibi indi. Sözleriyle sendelerken annem elini ağzına kapadı ve istemsizce bir ses çıkarıp meyve kâsesini düşürdü. Aramızdaki güven gibi kâse de paramparça oldu. Kırıkları ağzımda hissedebiliyordum. Haftalar, aylar, yıllar boyunca birikmiş, söylenmemiş sözler.

Bailey farklı.

Bailey çok yetenekli.

Onda ışık var.

“Öyle demek istemedim.” Annem başını salladı, solgun gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bails. Ben... Ben...”

“Sen ne?” Kendi sesimi tanıyamıyordum. Grileşmiş tenimde ürperen tüyler kadar buz gibiydi.

“Ben kızımı geri istiyorum.” Artık gözyaşları yüzünden, boynundan aşağı akıyor, tenis elbisesinin yakasını ıslatıyordu. İçimde yakıcı bir öfke patladı. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Bütün bunları *onun* yüzünden yapıyordum. Acıya rağmen kendimi zorlamamın sebebi oydu.

“Senin kızın benim işte,” diye karşılık verdim ve kollarımı iki yana açtım. Yara bere içindeki her santimetremle, savaş izlerimle, ter dökerek kazandığım çürüklerimle kendimi gösterdim. Mor ve mavi tonlarında, acı ve ıstıraptan oluşan bir kaleydoskop gibiydim. “Tek istediğim seni gururlandırmaktı.

Hâlâ isteğim bu, anne. Acınası ama tek düşündüğüm seni ve babamı mutlu etmek.”

Bir bale ayakkabısını kapıp duvara fırlattım. Başının birkaç santim üstüne denk geldi ama o kılını bile kıpırdatmadı. Onu hipnotize etmişim gibi bakıyordu.

“Senin küçük balerinin, hatırladın mı?” Yüzümden yaşlar süzülüyordu. Anksiyetem geri gelmiş, uzun ve kalın ağaç kökleri gibi beni yerime çivilemişti. “Daria’nın aksine, başarabilecek kadar yeteneğim vardı. Biraz daha çok çalışsam, biraz daha dik dursam, biraz daha sana benzesem yeterdi.”

Annemin ağzı açık kaldı. “Bunu istediğini sanıyordum. Bana baleye yazılmak istediğini söyledin, ben de—”

İşte bu. Haplara bunun için ihtiyacım vardı. Başarısızlık korkusunun boğuculuğuyla baş edebilmek için. Yetersiz kalmanın acısıyla. Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden öteki ayakkabımı da kaptığım gibi ona fırlattım. Bu sefer kenara kaçtı.

“*Tabii ki* bale yapmak istiyordum! Bale senin damarlarında akıyordu, sen de benimkilerde. İtiraf et artık, Melody. Beni kurtların önüne attın. Juilliard’daki yarım kalan kariyerinin, öğrenciyken her şeyi mahveden sakatlığının yasını tutmayı hiç bırakmadın. Asla atlatamadın. Ne kırık bacağını ne de kırılan hayallerini. Hatırlıyor musun, kendi ailenin hayallerini desteklemediğini, bu yüzden benim başarmam için ne gerekiyorsa yapacağını söylemiştin?” Maraton koşmuş gibi soluk soluğaydım. “Bu aşırı desteğin karşısında başarısızlık benim için söz konusu değildi. Önce Daria’nın senin hayallerini gerçekleştireceğini sandın ama o yabani otlar kadar vahşi çıktı. Senin mükemmel kızın kalıbına girmeye hiç yanaşmadı. Ama ben? Ben senin galibiyete giden biletindim. Uslu ve çalışkan. Ailenin gözde kızı oldum. Kurnaz gözünün bebeği. Beni bu insafsız dünyaya *sen* soktun. Bile isteye beni sonu gelmeyen seçmelerin, öldürücü antrenmanların, sakatlanmaların, kalp kırıklıklarının, fedakârlıkların ve reddedilmelerin olduğu bir

hayata attın. Şimdi kendi ellerinle yarattığın sonuçlarla yaşamak zorundasın. Asıl uyuşturucusu sahnede ünlü bir baletle *pas de deux* yapmak olan keş bir evladın oldu.”

Sözlerim öyle sert çarptı ki tökezleyip geriye doğru sendeledi. Dizleri büküldü ve başı öne düştü. Onu en acı verecek yerinden vurmuştum. Tam on ikiden.

“Lütfen bırak.” Soluk soluğa konuşuyordu. “Haklısın. Seni fazla zorladım. Ama artık fikrimi değiştirdim. Değmez buna. Ne bale için ne de okul için.”

Cızırtılı bir kahkaha koptu içimden. “Artık iş senden çıktı. Ben buyum artık. Zamanında istemişsem de istemişsem de artık ömür boyu bağımlıyım.”

Öfkeyle stüdyonun çıkışına yöneldim. Ayağımı kırıklara doğru kaldırdığımda annemin kâseyi düşürdüğünü hatırladım. Ayağım yere inerken ağzım açık kaldı. Annemin içgüdüleri ânında devreye girdi. İleri atılıp beni yana itti ki kırıklara basmayayım. Ayaklarının altındaki parçalar korkunç bir çattırıyla ezildi.

İkimiz de irkilerek aşağı baktık. Yalın ayaktı. Ayağının altında uçsuz bucaksız bir kan gölü oluşmaya başladı.

Hasiktir. Siktir, siktir, siktir.

“*Anne!*” Kırıkların etrafından dolanıp benden on kilo ağır olmasına rağmen kaldırdım onu. Üst kata fırladım, titriyor, ağlıyor, bağıırıyordum.

“Baba, yardım et! Annem yaralandı!”

Onu merdivenden çıkarmakta zorlanıyordum. Boynuma gömülüp güçsüz ve çaresiz hâlde ağladı. Basamaklara dökülen kana bastığımda kaydım ve çığlık attım. Zonklayan kemiklerim bana ne kadar yaralı olduğumu hatırlatıyordu.

Babam beni bodrum merdiveninde karşılamak için koşarken ayak adım sesleri ahşap basamaklarda yankılandı. Annemi ürkütücü bir rahatlıkla aldı. Kırmızı kan, ayaklarımızda ruj lekeleri gibiydi. Etraf cinayet mahalline dönmüştü.

Umutsuz VÂRİS

Ona korkunç şeyler söylememe rağmen beni kurtarmıştı.

“Ha si... ne oldu? Annen iyi mi?” Babamı hiç bu kadar bembeyaz görmemiştim. Yüzü dehşetten kaskatı kesilmişti.

“Ayağına cam battı,” diye peşinden koştum. “Acile gitmesi lazım. Vakumla çıkarsınlar.”

“Ne yaptın sen?” diye tersledi, sesini ilk kez böyle duyuyordum.

“Öyle değil! Ben... yani, evet, ben de bir bok yedim ama elindeki kâseyi düşürdü. Yani... tam olarak...”

Öldürücü bakışları susturdu beni. Bana bir an bakıp, “Burada kal,” dedi. “Sakın evden çıkayım deme, Bailey.”

Ön kapıya kadar peşlerinden gittim. Annem hâlâ ağlıyordu. Ne kadarı canı acıdığından ne kadarı aramızda geçenlerdendi bilmiyordum. Daha önce hiç kavga etmemiştik.

Kapı babamın arkasından güm diye kapandı. Yapayalnız kalmıştım. Saat sabah sekiz buçuktu ve eve döndüğümde beri ailem beni ilk kez yalnız bırakmıştı. Temizlenecek çok kan vardı. Kendimi toplamam gerekiyordu. Başarısızlık hissini durdurmam şarttı çünkü şu an nefes almak bile çok zordu.

Aşağı inip aynanın arkasından ilaç çantamı aldım. Sadece bir Xanax kalmıştı. Kahretsin.

Bir an duraksadıktan sonra Sydney’in numarasının yazılı olduğu buruşuk notu çekmecemin dibinden çıkarıp aradım.

“Sydney? Ben Bailey. Bize gelmek ister misin?”

Tabii ki evet dedi.

Bir bağımlıdan daha sadık müşteri mi olurdu?

Üç saat sonra bizimkiler acilden döndü. Annemin ayağı sıkıca sargıya alınmıştı. Meyve suyunu yudumlarken yorgun ve perişan görünüyordu. Başım önde, ellerim kucağımda mutfakta gelmelerini bekliyordum. Sydney gelip bana daha fazla

ilaç sattıktan sonra bodrumdaki ve merdivendeki pisliği temizlemiştim. Öğle yemeği yapmış –taze baharatlı somon ve brokoli– çamaşırları katlamış ve annemin üst kattaki ofisine taze çiçekler koymuştum. Hem vicdan azabı duyuyordum hem de kafam güzeldi. Bedenim gevşemiş, rahatlamış ve ağrısızdı. Zihnim berraktı, düşüncelerim sanki gökyüzündeki pamuksu beyaz bulutların arasında süzülüyordu. Babam annemi yemek masasındaki sandalyeye oturtur oturtmaz dizlerimin üstüne çöküp elini tuttum. Mahvolmuş dizkapaklarımın altındaki sert zemini bile hissedemiyordum, yani haplar görevini yapıyordu.

“Özür dilerim, anne. Ben istemedim–”

“Rehabilitasyona yatıyorsun,” diye lafımı kesti babam, arkadan annemin omzunu sıkarak. Sanki ona zarar verecektim. “Peşinatı ödedim bile.”

Başım hızla kalktı. “Neden? Annemle kavga ettik diye mi?”

“Çünkü evimde görmek istemediğim bir yabancı gibi davranıyorsun,” dedi dümdüz. “Çünkü biz hastanedeyken eve başka bir yabancı geldi, yani şimdi bütün toplantılarımı iptal edip hap aramaca oynamam gerekecek.”

Kaskatı kesildim, dudaklarımı sıktım ve alayla gülümsedim. “Sydney liseden arkadaşım.”

“Biz yokken misafir gelmeyecek dedik,” diye hırladı babam.

Babam hiçbir şey bulamazdı. Hapları bakacakları yerlere saklayacak kadar salak değildim.

Kendimi kilitleyip çıkmadığım stüdyoya, boy aynasıyla duvar arasındaki iki üç santimlik aralığa saklamıştım.

Annem parmaklarımı tutup dudaklarına götürdü. Gözlerim parmak uçlarıma değen dudaklarına takıldı. “Seni balerin olmaya zorladığım için özür dilerim. Kızlarım için iyi niyetle alınmış kötü kararlarım çok anlaşılan. Bir özrün her şeyi sihirli bir değnekle silmeyeceğini biliyorum ama telafi etmek için elimden geleni yapacağım. Ne olur, yalvarıyorum sana,

rehabilitasyona git. Şu anda sen *sen* değilsin, üstelik *sen* benim en sevdiğim insanlardan birisin. Juilliard önemli değil. Bu—”

“Gitmeyeceğim.” Ellerini dudaklarıma götürdüm. Öptüm. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Juilliard’ı kaybedemezdim. Mükemmel Bailey’den Zavallı Bailey’ye dönüşemezdim. “Başka yerde yaşamamı isterseniz saygı duyarım. Bir arkadaşım da kalabilirim. Üçümüz de biliyoruz ki şimdi rehabilitasyona girersem Juilliard hayalim biter. Asla geri dönemem. Okul beni beklemez. Bırakmak zorunda kalırım. Doğru değil de, anne. Abarttığımı söyle.”

Sessizlik soğuk parmaklarını boynuma dolayıp oksijenimi kesti. En büyük korkum tasdiklenmişti. Rehabilitasyona girersem —ki kabul edelim, girmem gerekiyordu— oyun biterdi. Tüm hayatımı adadığım şeye, baleye bir ölüm öpücüğü olurdu bu.

Alnımı annemin kucağına koyup gözlerimi sımsıkı yumdum. İyileşmek istiyordum. Ama bunu rehabilitasyona gitmeden yapmam gerekecekti.

“Bailey, ben—” Babamın telefonu çaldı. Ekrana bakıp kaşlarını çattı. “Siktir. Vicious arıyor. Çok önemli bir sunumu kaçırdım.”

Babam küfretmişti. Babam asla küfretmezdi. Bu ev benim yüzümden giderek dağılıyordu.

Odadan çıktı ve yalnız kaldık. Annemle ben. Zamanında muhteşem ikili olan boktan ikili.

“Demek çocuğum kafası güzelken böyle görünüyormuş.” Yüzüme dikkatle baktı. Ama bilmiyordu. Bilemezdi. Eve yabancı biri geldi diye öyle varsayıyordu. Onu ikna edebilirdim. Gerekirse gözünün içine baka baka yalan söyledim. “Bu kadar... mutlu görüneceğini düşünmezdim.” Yüzü ifadesizleşmeden önce bir an parçalara ayrılacak gibi oldu.

İçgüdüsel olarak başımı çevirdim, yanaklarım utançtan yanıyordu. Gözlerim kapıya dikildi ve içimden Lev’in gelip beni kurtarmasını diledim.

Gelmedi.

Bailey

Bugün, dünyanın en berbat günü olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Thalia kapımda belirdi. Miss Dior parfümü sürünmüş, yeşil ekose mini elbise giymiş, saçına kocaman bir fiyonk takmış ve bileğine de serçe figürlü bir bilezik geçirmişti. *Hiç anlamadık ne yaptığını.* Resmen *benim* kılığıma bürünmüştü. Çünkü ben Daria'nın eski kıyafetlerini ve ikinci el mağazalarından bulduğum marka taklidi şeyler giyerdim.

"Buyur, içeri gel." Gülümsedim. Artık onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir yandan sorunlu biri olduğumu bile bile -ya da en azından böyle kuvvetli bir ihtimal varken- beni Sydney'le tanıştırmıştı. Diğer yandan da kendini üçüncü kişi gibi hissetmiş olmalıydı ki bu korkunçtu. Kasabaya dönmemi o istememişti. Ben çıkagelmiş ve onun tüm emeklerini bir çırpıda mahvetmiştim.

"Bailey, harika görünüyorsun!" Turuncu opal güneş gözlüklerinin ardından beni süzdü. Yalancı. Bir saç yumağından farkım yoktu. Aynı derece cansızdım. "Uygunsuz bir zamanda gelmedim, değil mi?"

Aslında hiçbir zaman uygun olmayacaktı ama er ya da geç konuşmamız gerekiyordu.

“Yok canım. Havuzda takılalım mı?” diye önerdim.

“Süper olur, bana bikini ödünç verebilirsen?”

Tabii. Sevdiğim çocuğu aldın zaten. Neden o kadarıyla yetinesin ki?

“Gel benimle.”

Üst kata çıktık, ona kenarları fırırlı çiçekli bikinimi verdim. Ben de beyaz, mendil tarzı bikinimi giydim. Bu arada onun mide bulandıracak kadar kusursuz vücuduna bakmamaya çalışıyordum. Güvercin figürlü bilekliğimle oynadım. Thalia bu hareketimi yakaladı ve iç geçirdi. “Sizinle Jackson Hole’a gelemeyeceğim için çok üzülüyorum.”

Her yıl ailelerimiz birlikte kayağa giderdi. Vicious amcanın orada kocaman bir evi vardı. Thalia’nın ima ettiği şeydu: Lev onu davet etmişti ve bu davet hâlâ geçerliydi. Ama bu doğru olamazdı. Lev onu terk edecekti. Peşimden gelmesi için ona resmen yeşil ışık yakmıştım. Gerçi hemen ardından onu yine görmezden gelmeye başlamıştım ya, neyse.

“Neden gelmiyorsun?” dedim yutkunarak ve şaşkınlığımı bastırmaya çalışarak.

“Jimnastik programım o kadar yoğun ki.” Dudak büktü. “Hem zaten birbirimize dokunmadan duramayız, bu da epey garip kaçır.” Kıkırdadı.

“Ho ho ho, Garip Noeller,” dedim kupkuru bir sesle. *Öldürün beni lütfen.*

Burnunu kırıştırdı. “Aman Tanrım, bu koku ne böyle? Nefes alamıyorum.”

“Adaçayı.” *İblis olduğun içindir.*

“Ah. Galiba sevmedim.”

Adaçayını annem çarşaf larımı günlerdir, belki de haftalardır yıkamadığımı anlamasın diye yakıyordum. “Bir dahaki gelişinde bunu aklımda tutarım.”

Tutmazdım tabii. Ama yere batasınca görgü kurallarım başka türlü konuşmama izin vermiyordu.

Alt kata inip havuzun kenarındaki iki şezlonga kurulduk.

“Geçen gün kamp ateşinden ayrıldığında senin için *çok* endişelendim. Eve sağ salim varabildin mi?” Thalia bacaklarına bir bebeği boğmaya yetecek kadar bebek yağı sürdü.

Soru öyle sinsice ve manipülatifti ki bir anlığına içimdeki Daria’nın konuşmasına izin vermeden edemedim. “Ah, evet. Lev her yerde beni aramış. Gerçi hemen buldu sayılır.”

“Harika biri, değil mi?” Thalia ıslıl gülümsedi ve uzanıp koluma dokundu. Yılan sokmuş gibi hissettim. “Sonra bize geldi.”

Ne?

Öfkem öyle güçlüydü ki damarlarımda lav kabarcıkları köpürüyordu. Ondan ayrılacaktı güya. Madem bana âşıktı, şu Regina George bozuntusu neden *bizim* aile tatilimize davetli olduğunu sanıyordu? İçim öfke, hayal kırıklığı ve umutsuzlukla dolup taşıyordu ve bunlarla baş etmemin hiçbir yolu yoktu. Tek yapabildiğim biraz daha Xanax alabilmek için bunun gitmesini beklemektir.

Thalia irkildiğimi fark etti. Hayalperest bir iç çekişle devam etti. “Ah, merak etme, Bailey! Küçük sırrımızı ona söylemedim.” Göz kırptı. “Dikkatini başka yerlere çektim, anlarsın ya.”

Ağzıma dolan safrayı zorla geri yuttum. Ne kadar canımın yandığını görmesine asla izin vermeyecektim.

Ona yan yan bakarak sordum: “Peki üniversite konusunu konuştunuz mu? İlişkiniz devam edecek mi?”

Lev bu inci tanesiyle işi pişiriyor olabilirdi ama onu ciddiye almıyordu.

Biliyordum bunu; Lev gönül adamıydı, bu kızsız salt zehirdi. Ama Thalia, güneş kasıklarını eşit bronzlaştırabilsin diye bikini altını kıvrırırken gayet sakindi. “Daha değil. Ama işler yolunda gidiyor. Artık bana gerçekten değer verdiğini düşünüyorum. Sanırım onun annesini kaybetmiş olması, benimse kız kardeşimi

neredeyse kansere kaptırmam üzerinden aramızda özel bir bağ oluştu. Birbirimizi *anlıyoruz*. Tavsiyelerin için sağ ol, Bailey. Çok iyi bir arkadaşsın!”

Acıtmıştı. Öyle acıtmıştı ki nefesim kesildi. Son zamanlarda tek bir doğru karar bile alamamış olmak acıtıyordu. Bağımlı olmak acıtıyordu. Sakat olmak acıtıyordu. Başkalarına zarar veriyor olmak acıtıyordu. Bütün dünyam sanki acıdan ibaretti ve hayatımda ilk kez, ben... olmasam dünya daha iyi bir yer olur mu diye düşündüm.

“Rica ederim.” Gülümsedim.

“Lise aşkı! İleride evlenirsek nasıl olur, düşünsene!” diye ciyakladı.

Sağ ol, okyanusta aç köpekbalıklarına yem olduğumu düşünmeyi tercih ederim.

Konuşmanın bittiğini göstermek için yüzüme bir havlu attım.

Thalia’yı görgü kurallarının izin verdiği en kısa sürede kapı dışarı ettim ve birkaç hap yutmak için bodruma indim. Ancak ruh hâlim biraz dengelendikten sonra *Lev’e Thalia’yı Terk Ettirme Operasyonu*’nu başlatmaya karar verdim.

Çok akılda kalıcı bir isim olmayabilirdi ama şu aralar pek formda olduğum söylenemezdi.

Bunu tamamen iyi niyetle yapacaktım. Kızın kötü örnek olduğu kesindi. Ben alışkanlığımdan kurtulmaya çalışırken bana uyuşturucu vermişti. Lev daha iyisini hak ediyordu; bu daha iyisi uyuşturucu bağımlısı balerin komşusu olmasa bile. Eğer bana uyuşturucu sağlayan kişinin o olduğunu anlamadan onu terk ederse hem haplarım kesilmezdi hem de en yakın arkadaşım la mutlu sona ulaşabilirdim.

Stüdyonun aynasına sırtımı dönerek telefonumu çıkardım, kalçamı dışarı çıkardım ve bikini altımı indirip yarı çıplak bir fotoğrafımı çekerek Lev'e gönderdim.

Ondan nasıl bir tepki bekliyordum bilmiyordum ama sağır edici bir sessizlik olacağını tahmin etmemiştim. Bu yüzden onu biraz daha dürtmeye karar verdim. Cinsel içerikli mesajlaşma yirmi birinci yüzyıl medeniyetinin olmazsa olmazıydı; ne kadar zor olabilirdi ki?

Yere uzandım, bikini üstümü indirdim ve altın sarısı saçlarımın pırıltısında yüzerken üstsüz bir fotoğrafımı çektim. Meme uçlarım dimdik, dudaklarım pembe ve hafif aralıktı. Artık iş imadan çıkmış resmen davetiyeye dönmüştü. Eski Bailey olsa sırf çıplak fotoğraf göndermeyi *düşündüğü* için bin tövbe ederdi. Ama eski Bailey şu an evde değildi.

Bu sefer altına bir de not düştüm: Hâlâ taklidiyle mi idare ediyorsun, yoksa aslına hazır mısın?

Bir dakika geçti. Sonra beş. Korku mideme asit gibi damla damla düşmeye başladı. Ya benim bu dengesiz hâllerimden bıktıysa? Ya yeni benden nefret ediyorsa? Normal Bailey ona eğlenceli bale ve havacılık bilgileri gönderirdi, memelerinin fotoğrafını değil. Daha ne kadar süre çileden çıkmadan nazik ve anlayışlı kalmayı başarabilecekti?

Yukarıdaki kapı birden açılarak şiddetle duvara çarptı. Şaşkınlıkla yerimden sıçradım. Babam yukarıda kükrüyordu: "Ne oluyor, Lev? O kartonpiyerin masrafını babana ödeteceğim."

"Nerede o?" dedi Lev vahşice, babamın tehdidini duymazdan gelerek. Sesi azgın falan değildi. Mutlu da değildi. Daha çok... *cinayet işleyecek* gibiydi.

Evet. Müstehcen mesajlaşma konusunda kesinlikle kendimi geliştirmem gerekiyordu.

Hemen bikinimi geri giydim ve alt kısmını alelacele kalçalarımına bağladım.

“Aşağıda çalışıyor.” Annemin sesi fısıltı gibiydi. “Zor bir gün geçirdi.”

“Öyle mi? Ona hazırladığım akşama kıyasla hiç sayılır.”

Aynaya koşup yarı canlı görünebilmek için yanaklarımı çimdikledim. Gözlerim cam gibi, boş, başka birine aitmiş gibi bakıyordu. Güzel görünmek bir yana, kendim gibi bile görünmüyordum. Selfielerde yüzüme hiç bakmamış, sadece vücuduma odaklanmıştım.

Lev antrenman kıyafetleriyle içeri daldı. Beyaz futbol pantolonu çamur içindeydi, kısacık saçları kirlenmiş, ilahi yüzü ter ve çamur izleriyle kaplanmıştı. Kusursuz bir vücudu vardı; pürüzsüz, bronz teni parlıyordu ve yeni biçilmiş çimen, sıcak yaz gecesi ve seks kokuyordu.

“Sen öldün artık, Bailey Followhill,” diye tısladı yüzüme yakından bakarak.

İstemsizce geri çekildim, kalçam bale barına çarptı. Titreyen parmaklarımı çubuğa sardım. Titrememin sebebi korku değil, adrenalin ve arzuydu. Lev bana asla zarar vermezdi. Bana çılgılık attırırsa bu ancak zevkten olurdu.

“Günlerce, haftalarca beni görmezden gelip beni deli gibi endişelendirdikten sonra çıplak fotoğraf gönderiyorsun.” Kükremesi duvarlarda yankılandı. “Haplar nerede?” Nefesi boynumda gezindi, sıcak ve limon kokuyordu. Tüylerim diken diken oldu, nefesim sığılaştı ve hızlandı.

“Ne hapi?” dedim kirpiklerimi masumca kırıştıtırarak. “Biraz eğlenmek istedim sadece.” Kalçamı öne doğru iterek kasıklarına sürttüm. Ağzımdan küçük bir inilti kaçtı.

“Dün gelmemi istemiyordun ya, destek grubuna gittiğinde odanı tekrar aradım.” Çenesi öfkeden seğiriyordu. O keskin hattını bir uçtan diğerine yalamak istedim. “Bütün banyolara baktım, Daria’nın eski odasına da baktım. İyi saklamış olacağını tahmin etmeliydim. Zekisin. Boka batmış olabilirsin ama hâlâ tanıdığım en zeki insansın.”

Oha. Bütün odamı aramıştı ve ben bunu fark etmemiş miydim? Kafam ne kadar güzeldi? İlk kez şuurumdan şüphe duydum.

Eski Bailey olsa kalemleri bir santim oynasın, hemen anlardı.

“Belki de ayığımdır,” diyerek parmağımı göğsünde gezdirdim.

“Eski Bailey bana asla çıplak fotoğraflarını göndermezdi.”

“Eski Bailey bayağı sıkıcıymış.”

“Hey.” Parmaklarını boynuma dolayıp çenesini indirdi.

“Sevdiğim kız hakkında kötü konuşayım deme.”

“Madem beni o kadar seviyorsun, becersene!” Ellerimi havaya kaldırdım.

O. Ha. Az önce ne demiştim ben öyle? Tuhaf ama nedense lafımı geri de alamıyordum.

Bunu yapmasına ihtiyacım vardı. Bana kutsal bir rahibe gibi değil, en karanlık arzularının öznesi gibi davranmasına. Lev aldatan biri değildi. Şimdi benimle yakınlaşırsa Thalia’dan ayrılmak zorunda kalırdı. Vicdanı ikimizi birden idare etmesine izin vermezdi.

“*Seni sevdiğimi söylemedim ki.*” Gözleri bariz bir bıkkınlıkla vücudumu süzdü.

Arsızca kasıklarına sürtündüm. Bikinimin kumaşı onun sertleşmiş kabarıklığına sürtündükçe klitorisim şişti ve hassaslaştı. Karnımda bir sıcaklık dalgası dolaştı.

Lev dişlerini gösterdi. “Ne zaman istersen kasık koruyucuma sürtünmeyi bırakabilirsin. Hiçbir bok hissetmiyorum zaten.”

Sözleri ruhumda soğuk düş etkisi yarattı.

Sonra ekledi, “Sertleşmiş olsam bile seni becermezdim.”

Zoraki bir gülümsemeyle mırıldandım, “Tüh. Beni tatmin edersen belki iş birliği yaparım. Bütün kötü hapların yerlerini söylerim.”

Gözbebeklerinin ardında uğursuz bir kıvılcım parladı. Lev’in despot bir yanı vardı, bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyordum. Belki de kendimi hep onun güvenli limanı, biriciği,

evi olarak gördüğüm içindi. Şimdi, artık onun için bunların hiçbirisi olmadığımı bildiğimden, daha baskın, daha kontrolcü, daha... erkek olmasını istiyordum.

“Demek öyle?” Serbest eli kalça kemiğimi kavradı ve tek bir çekişle bacağıma beline doladı. Yıpranmış bilekliğindeki güvercin dış bacağıma sürtündü ve dudaklarımdan boğuk bir ses döküldü. Dili dolgun alt dudağında gezindi ve gözleri biraz daha kapandı.

“Aynen öyle.” Göğsümü öne çıkarmak için omuzlarımı geriye attım. “Ne yapıyoruz şimdi, Lev?”

“Ön sevişme.” Eli belimden aşağı kayd ve bikini altımın ipini dayanılmaz bir yavaşlıkla çekştirmeye başladı.

Zevkten kesik bir nefes aldım. “Anneler her an gelebilir.”

Ya da belki de gelmezlerdi? Son zamanlarda bana hiç güvenmedikleri için emin olamıyordum. Ama Lev’e güveniyorlardı. İkimiz için de her zaman doğru kararı vereceğine inanıyorlardı.

“Görsünler,” dedi dudaklarını benimkilerde gezdirerek. Tam bir öpücük sayılmazdı bu ama öpücük *olmadığı* da söylenemezdi.

Nefesim kesilene kadar dudaklarımı yalayıp yutmasını istiyordum. Kasık koruyucu olsun olmasın, etkilenmişti. Ağzıma doğru inledi ve bir anlığına kafam güzel değildi artık. Eski Bailey’dim, o da benim Lev’imdi ve televizyonda gördüklerini taklit eden çocuklar gibi dudaklarımızı birbirine bastırıyor, birbirimizi içimize çekiyorduk. Kalplerimiz aynı ritimle atıyordu. Parmaklarımız kenetlenmişti. Sessizdi. Romantikti. Her şeydi. Gözlerim kendiliğinden kapandı ve dudaklarım onunkilere öyle mükemmel uyum sağladı ki, anahtarla kilit gibiydik. Kaderleri Tanrı katında yazılmış bir ikili.

“Lev...”

“Hayır. Sus. Sen oymuşsun gibi yapacağım.” Kalbim bir an sıkıştı ve nefesim kesildi. O mu? Kim? Thalia mı? Ama sonra kırılgan bir sesle ekledi, “Benim Bailey’m.”

Elini boynumdan çeneme kaydırды ve sıkarak ağzımı zorla açtırdı. Benimkini kovalayan, yalayan, fiskeleyen, keşfeden dilini memnuniyetle karşıladım. Minnettar hâlde kesik iniltilerimi iştahla yuttu. Elini yarı açılmış bikini altına sokup sıcak teniyle beni avuçladı. Meme uçlarım büzüldü ve ürperdim, kalçamı hiç durmadan oynatarak dokunuşuna karşılık verdim.

Beni bale barına yatırıp oracıkta becermesini istedim. Bana iyi olacağımı, bunu birlikte atlatacağımızı söylemesini istedim. İçime boşalmasını ve menisinin içimden sızışını izlemesini istedim. Arkamdan kıcımın içini yalamasını ve tenimin sünger gibi emeyeği tatlı sözler fısıldamasını istedim.

Bacaklarımı daha geniş açarak kendimi daha erişilir kıldım.

Lev ağzımın içinde *cık cık*larken dili dilimi ustalıkla okşadı. “Konuşarak anlat, Güvercin.”

“Parmakla beni,” diye inledim. “Lütfen.”

Ağzını ağzımdan ayırdı ve burnunu boynumun kenarından aşağı doğru sürükleyerek dudaklarının değdiği her yere sıcak, seksi öpücükler bıraktı. Bu öpücükler, laboratuvarı yapılabilecek her şeyden daha güçlü bir uyuşturucuydu.

“Haplar nerede?” diye tekrarladı.

Cevap vermedim, elini tuttum ve umutsuzca bacaklarımın arasına çektim.

Göt herif köprücük kemiğime doğru güldü; aramızdaki eli gevşekti ve dili omzumun ucunda tembel daireler çiziyordu. “Cevap ver bana.”

“Önce beni parmakla,” diye mırıldandım. “Nasıl bir his olacağını merak etmiyormuş gibi yapma.”

Lev tenime doğru uzun bir nefes verdi, parmağını açıklığımda gezdirdi yüzünde suç işler ve işkenceye uğrar gibi bir ifade vardı. Öyle ıslanmışım gibi parmağının ucu yağ gibi kaydı. İkimiz de bir an her şeye mola verip yalnızca birbirimizin kollarında titredik. Başlarımız öne düştü ve ikimiz de bacaklarımın arasında hareket eden parmağını izledik. Memelerim

şışmış ve ağırlaşmış, karnım dibe vurmuş gibi hissediyordum. Gözlerimiz buluştu, Lev alnını alnıma yaslayıp gözlerini yumdu. “Hapları nereye sakladın, bebeğim?”

Bebeğim. Ah, Marx’ım. Bana öyle seslenmesi çok hoşuma gitmişti. Başımı iki yana salladım. Ona asla söylemeyecektim. Söyleyemezdim. “Lütfen beni biraz rahatlat. Lütfen, Lev, buna ihtiyacım var.”

“Yanlış bu.”

“Yanlışsa yanlış bir şey yap. İçinden gelmiyorsa bile. Benim için. Bu seferliğine.”

Parmağını içime iterken yüzünü omzuma gömdü. Anında parmağını kavradım, öyle ıslak ve tahrik olmuş durumdaydım ki vücudum ona hiçbir direnç göstermedi.

“Siktir. Daracıksın. Seni becerdiğim zaman aletimin suyunu çıkaracaksın.”

Zaman. Becerdiğim zaman demişti.

“O zaman, şimdi de olabilir.”

Kalçamı hareket ettirip eklediği parmağını daha içime aldım. Orgazma o kadar yaklaştım ki beni ele geçirmesine kalmadan yaklaştığını hissettim. İçime girip çıkan kirli ve terli parmakları hâlâ futbol antrenmanında gibi deri ve çimen kokuyordu. Üç parmağı içimdeyken, başparmağıyla klitorisime masaj yaptı ve baştan çıkarırcasına hafif fiskeler vurdu. Dizlerim titredi ve başımı geriye attım. Tavan yıldız tozu doluydu, binlerce minik süpernova. Görüşüm bulanıklaşıyor, orgazm ayak parmaklarımdan ucundan bacaklarıma yükseliyordu. Sıcaklık tüm uzuvlarıma yayıldı. Olmak üzereydi. Boşalıyordum.

“Haplar nerede, Bailey?” diye tekrarladı Lev, dişleri çenemin ucunu sıyrıyordu.

“İlaç almadım.” Kasılarak parmaklarını sıktım.

“Yalancısın sen.” Parmaklarını içime sokmaya devam etti; çıldırmış gibi, açmış, arzuyla besleniyormuş gibi. Düşmemem için beni diğer eliyle boynumdan tutuyordu. Aynaya doğru

bastırılmışım. Bana kaba davranıyordu, tam da istediğim gibi. Buna asla doyamazdım.

“Ama beni hâlâ seviyorsun,” diye alay ettim.

“Söyle, neredeler.”

“Rüyada görürsün, Levy.”

“Sikeyim, Bailey!” Aniden geri çekildi ve az önce içimde olan elini başına götürdü.

Orgazmım ani bir kesintiye uğradı ve artık beni tutmadığından kış üstü yere düştüm. Yerden ona baktım, uzuvlarım yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi birbirine düğümlenmişti.

Sinirle bir ileri bir geri yürümeye ve eliyle ağzını ovuşturmaya başladı. Sonra durdu. “Son şansın, Bail. Haplar nerede?”

“Siktir git. Orgazmımı yarıda kestir.” Elimi bacaklarımın arasına götürüp kendimle oynamaya hazırlandım. Ama o an artık dağılmış, orgazm ihtimali de uçup gitmişti. İçimin ıslaklığı şimdi soğuk ve boş geliyordu. Bir an kendime dışarıdan baktım. Onun gözlerinden. Çoktan ölmüş bir şeyi yeniden canlandırmaya çalışan sefil, uzun bacaklı bir yaratıktım.

Lev beni doğrulamak istercesine yanımda diz çöktü.

“Şu hâline bak.” Bikinimi aceleyle yeniden bağladı. “Sikeyim böyle işi, Güvercin. Yardımımı kabul etmeye nasıl ikna olacaksın?”

Gülümsemeye çalışarak boğazımda biriken hıçkırığı yutkundum. “Artık mükemmel olmamam, ben olmaktan çıktığım anlamına gelmiyor. Daha önce hiç iyi gün dostluğu hakkında bir şey duydun mu?”

Ve sonra korkunç bir şey oldu. Bana yardım etmeyi bıraktı. Ayağa kalktı. 90’ların film yıldızlarını andıran bin megavatlık o çarpık gülümsemesini takındı. Rakiplerini sahadan silmeden önce onlara attığı son bakıştı bu. Lev herkes gibi şehvetli bakmazdı. Ondan ziyade annen-baban-*yan-odadayken-seni-mutfak-tezgâhına-yatırır-pestilin-çıkana-kadar-beceririm* der gibi bakardı. Ve şimdi bu mahmur, seksi, uzun kirpikli bakışla beni tartıyordu.

Önce hangi parçamı kıracağına karar veriyordu sanki. Cevap belliydi; kalbimi.

“Peki. Ezik gibi mi davranmak istiyorsun, Bailey? O zaman sana ezik muamelesi yaparım. Haplarınla sana iyi eğlenceler.”

Kapıya yöneldi. Peşinden koşup tişörtünün ucundan yakaladım. “Konuşmayı böyle mi bitireceksin?”

“Söylenecek ne kaldı ki?”

“Kız arkadaşından ayrıl. Benim için.”

Günün birinde bir Ariana Grande şarkısına bürünecek olsam o şarkının “Dangerous Woman” olacağını düşünürdüm hep. Bu ay kesinlikle benim ayım değildi.

Lev dönüp bana ateş saçan gözlerle baktı. Bir gün bana ayakkabısının altıyla ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakacağını hiç düşünmezdim. “Senin için mi?” Kaşını kaldırıp beni küçümser bir bakışla tepeden tırnağa süzdü. “Sanmam. En yakın arkadaşım döndüğünde haber ver.”

On Dördüncü BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #2200: Ortalama bir insan kafası kesildikten sonra 15-20 saniye daha bilincini korur.

Followhilllerin evinden vedalaşmadan çıktım, kızlarının ıslaklığı hâlâ elimdeydi. Öfkeyle karşı kaldırımdaki evime yürüdüm ve kapıyı ardına kadar açtım. Babamla Dixie oturma odasında, dünyanın en masum çifti gibi *Parks and Rec* izliyorlardı. Bu ikisinin düzüşme vakti gelmiş de geçiyordu.

“Selam, Lev,” dedi Dixie, kafasını çevirip kanepeden bana gülümseyerek. “Buharda pişmiş çin böreği yaptım, istersen—”

“Tamam. Sağ ol. Sonra.” Bir şişe müshil içmişim gibi merdivenden yukarı, banyoya fırladım.

“Nezaket!” diye gürledi babam kanepeden. Dixie yokken nezaket umurundaydı sanki.

Banyoma vardığımda futbol malzemelerimi yere atmaya başladım. Sıra kasık koruyucuya geldi. Çıkardığımda içine bakıp yüzümü buruşturdum. Evet. Aceminin teki gibi donuma boşalmıştım. Kasık koruyucu aletime yapışmıştı.

Sinirle nefes vererek kasık koruyucuyu çöpe attım ve mermer tezgâhın kenarlarını kavrayıp aynada kendime baktım. Güvercin'i parmakladığım için kendimi pislik gibi hissediyordum. Güzel bir his olmadığından değil, *muhteşemdi*. Ama bunu kafası yerinde değilken yapmıştım ve cidden onu orgazmın eşiğine getirip sonra mahrum bırakırsam bana hapların yerini söyleyeceğini düşünmüştüm.

Aletim yine sertleşmişti – bunu da sikeyim, on sekiz yaşında olmayı da. Gözlerimi hâlâ Bailey'nin ıslaklığıyla kaplı olan elime çevirdim. Artık yapış yapış ve kuruydu ama hâlâ kokusunu alabiliyordum. Dilimi avucumda gezdirirsem *tadına bakabilirdim*. Ama yapamazdım. Onun ıslaklığıyla mastürbasyon yapamazdım. Bu yanlış olurdu. Vicdan azabından ölürdüm.

Öne eğilip gözlerimi kapadım ve alnımı aynaya birkaç kez vurdum, sertçe kafa atıp parçalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Bailey Followhill'i ölümüne seviyordum.

Ama kafası güzelken dönüştüğü kız...

O kızıdan nefret ediyordum. Hem de tüm benliğimle.

“Neyse, işte, beni yüzüstü bıraktığın için sağ ol, anne.” Annemin mezarının yanına oturmuş, dalgın dalgın dalları kırıyordum. “Bailey benimle bir şey yaşamak istemediğini söyledi çünkü sana hep yanımda olacağına dair söz vermiş. O da bunu, bana sonsuza dek arkadaş muamelesi yapması gerektiği şeklinde anlamış. Şimdi başı dertte ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.”

Yardım istemeyene nasıl yardım edilirdi ki? Eminim annemin buna dair bilgece sözleri olurdu.

“Tamam, haklısın,” diye homurdandım. “Her şeyin boka sarması senin suçun değil. Ama içimi dökmeye de hakkım var, değil mi?”

Başımı sallayarak elimi kovadaki bulaşık deterjanlı ılık suya daldırdım ve bir sünger çıkarıp mezarı yıkamaya başladım. Babam, Knight ve ben her pazar buraya gelir, annemle vakit geçirir, sırayla mezar taşını temizler ve taze çiçeklerle süslerdik. Sonra da hepimiz ona haftamızı anlatırdık. Muhtemelen babamın Dixie'yi getirmediği tek yer burasıydı.

Bugün temizlik ve çiçek koyma sırası bendeydi. Babamla Knight biraz gecikecekti.

Mezar taşını mikrofiber bezle kuruladıktan sonra üstündeki vazoya çiçekleri yerleştirdim; Rosie adına uygun pembe ve beyaz güller. En sevdikleri.

“İşte anne. Her zamanki gibi göz kamaştırıyorsun.” Taşın önünde durup ona göz kırptım.

“Anneme yürümeyi kes, Lev. Onun başı bağlı,” diye takıldı Knight arkamdan, yaklaşan botlarının altında çakıl taşları çıkırdadı.

Sırtıma vurup beni kardeşçe bir kucaklamaya çektiği sırada babamın arabasının otomatik kilitlenme sesi geldi. Knight sırf beni kızdırmak için kendimi çocuk gibi hissetmeme sebep olduğunu bile bile başımı öptü. “İyi gördüm seni, kardeşim.”

“Öyle mi? Aslında bok gibiyim.”

“Kokun da öyle.” Knight burnunu kırıştırdı ama dalga geçiyordu. “Bailey sana hâlâ sıkıntı mı çıkarıyor?”

Cevap veremedi babam mezar taşının yanına çömeldi ve kaşlarını çatarak gülleri yeniden düzenledi. Annemle ilgili her konuda fazlasıyla titiz ve takıntılıydı.

Belki de Bailey'yle yollarımızı ayırmak en iyisi olacaktı. Sevdiğin birini kaybettikten sonra her gün o kalp acısıyla yaşamaktan daha acı verici bir şey olamazdı.

“Çocuklar, biraz dolaşır mısınız? Annenizle konuşmam gerek.”

“Hımm.” Knight iki parmağını dudaklarına bastırdı. “Birileri fena azar işitecek. Ne yaptın acaba? Anne, sakın yumuşak davranma!”

Babam ona *ciddi misin?* bakışı attı. Başımı iki yana sallayıp Knight’ı yeşil çimenlerin üzerinden beyaza boyanmış granit banklara çektim. Knight bir kolunu omzuma atıp çenesiyle babamı işaret etti. “Sence neyle ilgili konuşacak?”

“Dixie, muhtemelen.”

“Kesin. Babam selfie çubuğunu eline vermiş mi bari, öğrenebildin mi?”

“Tanrım, Knight. İngilizce sana ne yaptı da bu kadar canına okuyorsun?” Elini üzerimden attım. “Sinir bozucu ama babam sadece arkadaş olduklarını söylüyor.”

“Belki de şimdi annemden hayatına devam etmek için izin istiyordur?” Knight umutla kaşlarını kaldırıp omzunun üzerinden, mezar taşıyla ciddiyetle konuşan babama baktı.

“Umarım çünkü anlaşılan babam dört yıldır kimseyle düzleşmemiş.”

“Üff. Demek Cole hanesinde keyifli sohbetler dönüyor bu aralar.” Knight pilot gözlüklerini burnunun ucuna indirdi. “Üzüldüm adama.” Duraksadı. “Senin hâlâ bakir olman kadar üzücü değil gerçi ama yakın.”

“Bakir değilim.” Neden kaş çattığımı bilmiyordum. Belki de Knight yaşça büyük olsa da genelde olgun ve sorumlu kardeş ben olduğumdandı.

“Doğru ya. Thalia.” Parmaklarını şaklattı. “Bailey’nin çakması. Mailey.” Güldü. “Ayrıldınız mı?”

“Sayılır, evet.” Dişlerimi sıktım ve şu ilişkideymişiz gibi numara yapma olayını öneren kafama bir kez daha sıçmak istedim. Bu durum yüzünden Bailey, sevgilisi olan bir herif tarafından parmaklandığını sanıyordu. Onun *hiçbir* versiyonunun beni şerefsiz sanmasını istemiyordum. “Sana bir şey soracağım. Eski bir bağımlı olarak—” diye başladım.

Lafımı kesti. “Bağımlı, sadece bağımlı. Her zaman bağımlı olacağım. Kendimi kontrol altında tutmak her gün verdiğim bir savaş. Hâlâ her hafta toplantılara gidiyorum, biliyorsun.”

“Bir bağımlı olarak, ona nasıl yardım edebileceğimi söyler misin? Nasıl kendimi dinletebilirim? Ağrı kesici kullandığını kabul etmek istemiyor. Ama bayağı kullanıyor olmalı çünkü sürekli kafası güzel.”

“Öyle olmuyor işte.” Omzumu sıktı. “Kimseyi iyileştirmeye zorlayamazsın. Önce dibe vurmaları, sonra da o pisliğin dibinde birkaç hafta ya da ay kestirmeleri gerekiyor. Filmlerdeki gibi çat diye aydınlanmasını ve her şeyin düzelmesini bekleme. Kaybedecek daha çok şeyi var. Benim sana tavsiyem, bırak o kayıpları yaşasın. Ama ondan vazgeçme de, tamam mı? Hazır *olur olmaz* yanında ol, öncesinde değil.” Çenesini eğip gözlerimin içine baktı. “Luna uğraşmaya değmeyeceğime karar vererek çekip gitseydi boku yerdim.”

“Asla vazgeçmem,” dedim. Hâlâ her gün yatak odasının kapısına boş bir kutu bırakıyordum. Hiç aksatmadan. Umarım ne demek istediğimi anlıyordu. Yoksa sadece karton kutu fetişli bir manyak gibi görünecektim. “Ama öylece her şeyini kaybetmesine göz yumamam. Buralara gelene kadar çok emek verdi. Dünyası çayır çayır yanarken bir kenara geçip seyredelemem.” Bencilce ama bir de şu vardı: onun beni kurtardığı gibi benim de onu kurtarabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

“Güzel. Güzel. Hey.” Knight benimle kardeşçe şakalaşarak kafamı kollarının arasına kısırdı. “Futbol nasıl gidiyor? Hâlâ ortalığı kasıp kavuruyor musun? Profesyonel olunca menajerliğini bana yaptırırsın artık, değil mi?”

Tam profesyonel olmayacağımı söyleyecektim neyse ki dikkatim dağıldı.

“Hadi çocuklar. Yemeğe gidelim mi?” Babam yanımıza geldi. Gözleri kızarmıştı ama aralarında iyi bir konuşma geçmiş gibiydi. Annemin ölümünden öğrendiğim bir şey vardı: İnsanlar

ölür ama onlara duyduğun sevgi yaşamaya devam ederdi. Ve o sevgi taşınabilecek en değerli anıydı. Fotoğraflardan, videolardan ya da her türlü mirastan daha kıymetliydi.

“Dixie’yle orada mı buluşacağız?” diye yokladı Knight, arabalarımıza doğru yürürken.

“Hayır.” Babam yüzünü ekşitti. “Her zaman gelmiyor.”

“İşte bu yüzden her zaman ön sevişme ve oral ile başlamak lazım.” Knight göz kırptı.

Babam, Knight’ın sırtına şaplak attı. “O kadın seni *doğurdu*. Hiç mi utanman yok?”

“Belli ki yok.” Knight aptalca bir mimik yaptı. “Yok ama cidden, Dixie geliyor mu?”

“Hayır,” diye homurdandı babam.

“Yaa ama ben yeni annemi istiyorum.” Knight dudak büktü.

Babamla aynı anda onu itince üçümüz daha çok güldük. Bazen iyi olmamak da iyiydi.

On Beşinci BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #98: İnsanların çoğu doğdukları yerin sekiz kilometre civarında ölür.

Dolabımı çarparak kapatır kapatmaz Grim'in kafası belirdi, suratında arsız bir sırıtış vardı.

"Bu kadar sırıtma. Günüm mahvoluyor." Sırt çantamı omzuma atıp kapılara yöneldim. Kaşlarını oynatarak peşime takıldı.

"Thalia ortalıkta dolaşp her gördüğüne Jackson Hole'a gittiğinde birbirinizi nasıl da özleyeceğinizi anlatıyor, nasıl sırıtmayayım?" Kıkırdadı. "Ki bu arada, Followhill'le olan sicilini düşünürsek yakın zamanda seni bekleyen tek delik⁸ orası."

Dallama. Ayrıca, Thalia'ya ne oluyordu da böyle şeyler söylüyordu? İlişkimiz sahte diye anlaşılmamış mıydık? Sinirimi bozmaya başlamıştı.

8 İngilizcede "hole" kelimesinin karşılığı "delik" olduğundan Jackson Hole'a gönderme yapıyor. -y.h.n.

“Artık birlikte değiliz,” diye mırıldandım, kapıdan çıkıp otoparka doğru ilerlerken. “İnsanlar çenelerini kapatsın diye belli etmiyoruz sadece.”

“Şok oldum.” Grim benimle aynı hızda yürümeye başladı.

“Sen de çeneni kapalı tut bu konuda, tamam mı?”

“Dur, basın toplantısını iptal edeyim o zaman.”

Yemin ederim bu çocuk saf alaycılıktan yaratılmıştı. Damarlarından hazır cevaplar akıyor olmalıydı. Arabama vardım, kilidini açıp sırt çantamı yolcu koltuğuna fırlattım ve binmeye hazırlandım.

Grim önümü kesti. “Hayatta salmam. Konuşmamız lazım.”

Kafamda alarmlar çalmaya başladı. Grim’in bir şeyleri konuşarak halletme huyu yoktu, dolayısıyla ciddi bir mesele olmalıydı. Kollarımı kavuşturup yüzünü dikkatle süzdüm. “Çabuk söyle.”

“Takım kaptanlığı için yeniden oylama yapmak istiyorum,” dedi hiç çekinmeden. “Dağınıksın, kafan oyunda değil ve sürekli antrenman kaçırıyorsun.”

“Takım çoktan kararını verdi,” dedim dümdüz bir sesle. *Ne yazık ki.* Bunu ben istememiştim ama bırakamazdım da. Kolay kolay pes eden biri değildim ve All Saints’in futbol kahramanı olmak ailemizde bir gelenektir.

“İki oy farkla ikinci olmuşum.”

“Öyle mi, Grim? Doğru ya, artık ikinciler kazanıyordu, kuralların değiştiğini unutmuşum.”

“Münazara kulübü başkanısın zaten, bir sürü ek dersin de var, üç tane gönüllü işte çalışıyorsun. Özgeçmişin ateş ediyor.”

“Bunların hepsi için çok çalıştım,” dedim dişlerimi sıkarak. “Resmen kıçımı yırttım.”

“Bak.” Grim elini saçlarından geçirdi. “Antrenmanlara bile düzenli gelmiyorsun. Aklın başka yerde. Bense *gerçekten* istiyorum bunu. Ailem beni zorla saat başı ücret hesabı yaptığım, zengin müvekkiller için bitmek bilmeyen savunmalar

hazırladığım bir hayata zorlayacak. Hiç teklif almadım daha. Görünürlüğe ihtiyacım var. Yap bu kıyağı bana, Cole.”

İsterdim. Futbol denen saçmalığı bırakıp kendi yoluma gitmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama *babam...* Bugünlerde onu mutlu eden tek şey buydu. Tabii bir sebep daha vardı: herkesin gözdesi olmanın verdiği sarhoşluğu seviyordum. Okulun, hatta bölgenin en iyisi olmanın.

Bugünlerde takdir gördüğüm tek yer burasıydı, her ne kadar beni daha narsist biri yapsa da.

Grim cevabı yüzümden okudu. Yanaklarını içine çekti ve ayak ucuma tükürdü. “Bu benim hayalim,” dedi boğuk bir sesle. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Burun delikleri genişledi, nefesini tutuyormuş gibiydi. “Sana kaptanlığı devret demiyorum, dostum. Sadece takımın yeniden oylamasına izin ver.”

Babamın hayallerine sırtımı dönebilmeyi diledim. Knight’ın beklentilerine. Ama onlardan başka kimsem yoktu ve bu onlar için önemliydi, o yüzden bu kaptanlığı kendim için de önemli kılmalıyım. Bir şekilde.

“Dostum, kusura bakma,” dedim inleyerek ve arabama bindim.

Okuldan döndüğümde posta kutusunda bir zarf vardı. Faturlar internetten ödendiği ve gereksiz postalar temizlikçimiz tarafından atıldığı için bu nadir bir durumdu. Zarfı kutudan alıp içeri götürdüm ve arkasını çevirdim. Boğazım kurudu. Michigan Üniversitesi’nden gelmişti.

Hasiktir. Hasiktir.

Zarfı yırtarken görmekten korktuğum kelimeleri seçebiliyordum. *Kabul Komitesi* ve *kabul* ve *tebrikler* ve *üstün başarı*. Midem ağzıma geldi çünkü resmen aşırı iyi bir futbol üniversi-

resine kabul edilmiştim ve babam bunu duyarsa Hava Kuvvetleri Akademisi hayalim Marilyn Monroe ve İsa'yla akşam yemeği yemek kadar imkânsız olacaktı. Telefonuma baktım. Babam birazdan evde olurdu. Bunu görmemeliydi. Kabul edildiğimi öğrenmemeliydi.

Başımı sallayarak odama çıktım ve kimsenin dokunmadığı –ne temizlikçiler ne hizmetçimiz ne de babam– tek şeye yöneldim; duvardaki annemin portresi. Portreyi hafifçe yana kaydırıp kabul mektubunu, görmezden geldiğim diğer kabul mektuplarını bir arada tutan lastik bandın içine yerleştirdim. Şimdiye kadar beş tane olmuştu. Hepsi de prestijli üniversitelerden. *Duke dâhil.*

Annemin resmini eski hâline getirdim ve bir adım geri çekilip bana bakışını izledim. Burada olsaydı az önce yaptığım şey hakkında ne düşünürdü acaba?

Muhtemelen yalancının teki olduğumu. Düzenbaz. Kaypak.

Bailey'nin sahtekârlığı bende de vardı işte. Baskı altında kaldığımda çöküyor, çevremdekileri de aşağı çekiyordum.

Bailey artık mükemmel olmayabilirdi.

Ama ben de değildim.

Bailey

Hep birlikte, Jackson Hole'a doğru giden Bombardier Global'ın içine doluşmuştuk. Babam ve arkadaşları, Fiscal Heights Holdings adında bir risk fonu şirketinin ortaklarıydı. Jet şirkete aitti ve çevreye verdiği zarar yağmur ormanlarında çöp konteynırı yakmak gibiydi ama "gezegeni kurtaralım" konuşması yapamayacak kadar yorgundum.

New York'tan döndüğümünden beri tüm çıkmaz sokak klanını ilk kez bir arada görüyordum ve en hafif tabirle kendimi özgüvensiz hissediyordum. Ten rengim grileşmiş, gözlerim çökmüştü ve çelimsizliği Costco'dan aldığım büyük beden eşofman takımının altında saklıyordum. Güzelliğin ve sofistikeliğin sembolü olduğum söylenemezdi.

Herkes normal davranmaya çalışsa da merak içinde olduklarını biliyordum. Neden merak etmesinlerdi ki? Bailey Follow-hill –herkesin bir numarası– aşırı doz almıştı ve şimdi bir yıl boyunca cehennemde uzun bir tatil yapmış gibi görünüyordu.

Dean amca ve Dixie iki kişilik koltuğa oturmuş, koyu bir sohbe dalmışlardı. Vicious amca ve Emilia teyze yarı öpüşüyorlardı ki hâlâ çok seksi olmasalar rahatsız edici bir

görüntü olurdu. Trent amca ve Edie teyze organik meyve sularını yudumluyor, saf bir merakla bana bakıyorlardı. Oğulları Racer, Cayden'la oynuyordu. Knight ve Luna da beni süzüyor, kolumdan eroin iğnesinin düşeceği ânı kolluyorlardı. Vaughn, Lenny ve yeni doğan ikizleri Auggie ve Maggie de vardı. Lenny ikizleri emzirirken Vaughn, bu yolculuk karısının memelerine bakabilmek için düzenlenmiş bir tezgâhmış gibi herkese sert, şeytani bakışlar atıyordu.

Ablam Daria da kocası Penn ve neredeyse iki yaşına basan çocukları Cressida'yla buradaydı. Thalia'nın beni görmeye çalıştığı günden bu yana hiç konuşmamıştık. Denemediğinden değil. Şimdi de tam karşımdaydı işte ve duyduğum suçluluk duygusu o kadar ağırdı ki zor nefes alıyordum.

Lev kokpitteydi ve tüm uçak yolculuğu boyunca bana tek kelime etmemişti. Güvercin bilekliğine dokunup durarak kendimi bunu atlatacağımıza inandırmaya çalıştım ama artık pek emin değildim.

Havadaki gerginliği ilk delen Daria oldu. Safir gözlerini devirerek bir elini havaya savurdu. "Herkes Bailey şu an başımızdaki en büyük dert değilmiş gibi mi davranacak? Marx aşkına, biraz Hailey'lik yapsa bile özünde o hâlâ bir Selena!"

"İngilizce miydi bu?" diye sordu Trent amca, Edie teyzeye dönerek.

Edie iç çekti. "Popüler kültür göndermesi."

"Daria," diye fısıldadım dehşetle. "Özür dilerim... şey için işte."

Daria sıırttı. "Özrün kabul edilmiştir. Aramızdaki buzları eritme vakti. Özledim seni, kız!" Bana doğru bir hamle yapıp dar koltuğuma oturuverdi. Burnumu Rupî Kaur kitabıma bastırarak içime doğru kıvrıldım. Çoraplı ayaklarım yumuşak krem deri koltuğa gömüldü.

"İşte! Buzlar eridi." Daria bana beslediği kin kadar tutkulu ve bir o kadar da sıkı sarıldı. Özetle az sonra boğularak ölecektim.

“Daha çok buzdağına çarpan *Titanic*’e benziyorsun,” dedi Knight, Smoothie King içeceğini yudumlarken. Bunu almak için hepimizi Utah’ta durdurmuştu. “Şamandıralar güzelmiş, bu arada.”

“Karımın memeleriyle ilgili bir şaka daha yaparsan şarküteri bıçağıyla kışından kirigami yaparım,” diye seslendi Penn neşeyle. “Hem de ekstra kan akıtmaya özen gösteririm.”

“Bej halıya zarar gelmesin,” diye mırıldandı Vicious amca.

Daria, “Çocuklar, Bails’in KKS’de nasıl ustalaştığına odaklanabilir miyiz? Bu günleri göreceğimi hiç düşünmemiştim,” diyerek burnunu çekti.

“KKS ne demek?” Annem kaşlarını çatı. Pestilim çıkmıştı artık, ablamın filtreleri sadece Instagram fotoğraflarında işe yarıyordu.

Knight, “Kronik Kaltak Suratsızlığı,” diye cevap verdi ve onunla aynı anda tatlı Luna, “Kırlangıçlarla Koşma Sanatı!” dedi şarkı söyler gibi.

Tanrı onu kutsasın.

“Bırakır mısın artık? Kitap okuyorum.” Ablama kaşlarımı çatarak baktım. Lev’in kokpitte oturmasına gıcık oluyordum. O yanımda olsa daha sakin olurum. O an bundan da nefret ettim.

“Kaltağa bak. Şiir okuyorsun altı üstü, takip edeceğin bir olay örgüsü mü var?” Daria gözlerini devirdi. “Hem, Sissi sana selam vermek istiyor.”

Ablam çok da gizli olmayan silahı Cressida kucağıma atarak zihinsel bariyerlerimi paramparça etti. Neredeyse iki yaşındaki yeğenime tapıyordum. Sarı bukleleri çenemi gıdıkladı. Sissi üzerime tırmandı, tombul parmakları, kırmızı yanaklarıyla beni kendine çekti ve yumak yumak eliyle burnumu tutmaya çalıştı. “*Bayblü!* Burnunu şaldım.”

“Olamaz! Nefes alamıyorum!” Kitabı bırakıp onu göğsüme yasladım. Burnumu tekrar yüzüme yapıştırıyormuş gibi yaparak kıkırdadı.

Bu kadar şeytani birinden bu kadar masum bir şeyin çıkmasını aklım almıyordu. Ablam, dumanlar içinden beliren kötü adamlardan farksızdı.

Temiz yüzlü ve uzun bacaklıydı; bomba gibi vücudunu saran pembe bir tenis elbisesi giymiş, sapsarı saçlarını yüksek, şık bir atkuyruğu hâlinde toplamıştı. Nereye gitse *Vogue* dergisi için iki sayfalık çekimden yeni çıkmış gibi görünürdü, kim olduğu ve ne istediği konusunda kimseye eyvallahı yoktu.

“Ne var ne yok, Bails? Beni, bir içki içtikten sonra hesabı bölüşmeyi teklif eden, flört uygulamasından tanıştığın biriymişimcesine görmezden geliyorsun.” Daria zarif kolunu omzuma doladı, gözyaşlarına boğulmamak için dudaklarımı kenetledim. En azından son birkaç haftadır ona ettiğim muameleden dolayı bana kin gütmemişti.

“Çok özür dilerim, Dar.” Ellerimi meşgul etmek için Sissi’nin zapt edilemez buklelerini örmeye başladım. “Çok meşguldüm.”

“Ne yapıyordun, bütün şiir kitaplarını indirip alfabetik olarak yeniden mi dizdin?” Daria güler ve mükemmel şekil verilmiş kaşlarından birini havaya kaldırdı.

“Hayır.” Zaten sırt rengine, yazara ve yayın tarihine göre diziliydiler. “Yetiştirmem gereken bir sürü ödevim var.”

Ve işte yine o acıma ve endişe dolu bakışlar.

Başını iki yana salladı. “Neyse boş ver, buraya seni azarlamaya gelmedim. Eminim annemle babam seni her gün yeni yeni azarlarla hırpalıyordur.”

“Ne yapmaya geldin o zaman?” Aslında bilmek istemiyordum. Çünkü *zaten* biliyordum. Niyeti yüzünden okunuyordu. Zarif yüz hatlarına bir bir işlenmişti.

“Rehabilitasyona gitmek istememeni çok iyi anlıyorum. Juilliard’dan vazgeçmek istemiyorsun,” dedi Daria kendinden emin. “O yüzden benim daha iyi bir fikrim var.”

Dikleştim. Göğsümde kırık bir el feneri gibi titrek bir umut ışığı parlamıştı. Ortalıktan kaybolmadan tedavi görme ihtimali cezbediciydi. “Neymiş?”

“Yatılı destek!” Kollarını iki yana açtı. Cressida’nın örgüsünü bitirip Cayden’a göstermesi için gönderdim. Daria yüzünde kocaman bir gülümsemeyle şiir kitabımı kapıp yelpaze gibi sallamaya başladı. “Seni doğru yolda tutacak, yirmi dört saat yanında olacak biri. Üniversiteden bir arkadaşım ile konuştum –*azılı* bir kokain keşiydi; bir günde çektiği kokainle kardan adam yapabilirdin– ailesi onu bir merkeze göndermek istemiş, babası senato adayı mıymış neymiş.” Daria mavi gözlerini devirdi. “Neyse, oralarını pek dinlemedim –yani yirmi dakika hayat hikâyesi anlatmana yetmiyorsa fazla yorucusun demektir. *Tamam kardeşim anladık, Jennette McCurdy değilsin maalesef, kimse senin otobiyografini okumak için ölüp bitmiyor*– ama yatılı destekçi tuttuklarını söyledi, kokaini bırakayım derken hayatı da bırakma diye yoksunluk çekerken destek oluyorlarmış. Doktorlar ve kardiyologlarla ortak çalışıyorlarmış. Profesyonel insanlar yani. Diplomaları miplomaları var.”

Işık hızında sıralamaya devam ettiği sözleri sindirmeye çalıştım. “Ucuz bir şey değil tabii ama Penn’le sana erken bir doğum günü hediyesi vermeye karar verdik. Ya da geçen doğum gününün hediyesinin devamı say. Zaten o Miu Miu etek yamru yumru dizlerinle *hiç* gitmemişti, canım.” Bir dizime şefkatle dokundu.

“O Miu Miu etekle hazırlık okulundan kaçıp kara büyü akademisine katılmaya çalışan İngiliz bir erkek öğrenciye benzememiş miydi ama?” dedi kocasına dönerek.

“Aynen öyle, Kurukafa Gözlü,” dedi Penn. Karısı Loch Ness Canavarı’na benzediğimi söylese ona da hak verirdi.

“Daria, ben—”

“Hayır, hemen reddetme. İnan çok eğlenceli olacak. Tatlı ve kolay bir rehabilitasyon. Dadı gibi bir şey olacak ama çocuk bakmayanından—” Alt dudağını ısırıldı.

“Bağımlı bakanından mı?” Bir kaşımı kaldırdım.

Daria ofladı ve bana bıkkın bir bakış attı. “Bağımlılığını yenmek için desteğe ihtiyacı olan kişiler diyelim. *Neyse*, hem çoğu ajans elemanlarını yurt dışından getiriyor zaten. Sana İtalyan bir yakışıklı ayarlayabiliriz, Bails! Bir Magic Mike. *Aman Marx’ım*, Güney Kore’den birini de bulabiliriz. En seksi erkekler orada.” Kaşlarını oynattı.

“Destekçinle tango yapmak yasaktır muhtemelen.” Midemdeki kelebekler narin kanatlarını çırpmaya başlamıştı. Sahiden de iyi bir fikirdi. Gerçekten iyileşmek istiyordum. Sadece rehabilitasyonun getireceği damgalanmadan ve aksaklıklardan çekiniyordum. “Neden olmasın? Bu evde tedavi şeyini deneyebilirim.”

Bir planım olması içimi rahatlattı. Hem yatılı destekçiye evet dersem, bu yolculuk için yanıma aldığım bütün hapları bitirmem gerekecekti. Annemle babam tabii ki bavulumu didik didik aramışlardı. Tepetaklak çevirip iyice sallamışlardı. Ve *tabii ki* hapları kendi ellerimle diktiğim gizli bir iç cebe saklamıştım. Kendi başımın çaresine bakacak kadar becerikli büyütülmüştüm.

“Ciddi misin?” Ablamın gözleri parladı. Annemle babamın da tetikte ve umut dolu gözlerle bizi izlediğini fark ettim. Bu bir müdahale değil, resmen bir darbeydi. Hep beraber planlamışlardı. Yine de kafamı salladım ve tuzağa düşürülmüş gibi hissetmemeye, minnettar olmaya çalıştım.

“Yeşil ışık yandı millet!” Daria ayağa kalktı ve annelere baş parmaklarını gösterdi. “Şimdi gidip sana bulabileceğim en yakışıklı destekçiye bulayım, önümüzdeki hafta gelsin!” Heyecanla el çırpı.

“Niye bu kadar sevindiğini anlamıyorum, ben var olduğum sürece o adamla asla tanışmayacaksın.” Penn ona sert bir bakış attı.

“Ayyy, birileri kıskanmış.” Daria kırıtarak kocasına doğru yürüdü ve kıkırdarak kucağına oturdu.

“Kıskançlık yapıyor olabilirim ama sana yan gözle bakarsa onun canına okurum.”

“Lütfen kadın olsun.” Yorgun bir şekilde yüzümü ovuştur-
dum. “Sakin, akli başında, sempatik görünen biri.”

“Oyunbozan.” Dudak büktü. “Neyse, senin bileceğin iş.”

Daria dizüstü bilgisayarında araştırma yapmaya koyulunca ben de kalkıp tuvalete gittim. İşemek için eşofmanımı indirdim. İşimi bitirip kalktığımda omurgama keskin bir ağrı saplandı.

Siktir. Gözlerim doldu. Dans etmeye ve ağrı kesici kullanmaya devam ettiğim, kendimi zorladığım, esneme ve dinlenme yapmadığım için omurgamdaki sakatlık giderek kötüleşiyordu. İyileşmek istiyorsam ciddi bir ara vermem gerekecekti. Kendimi bu yeni destekçi fikriyle teselli etmeye çalışarak lavaboya yürüdüm. Bir yerden başlamak gerekecekti sonuçta, değil mi?

Ellerimi yıkadıktan sonra telefonum çaldı. Ekrana baktığımda nefesim kesildi. Juilliard’dan bir e-posta gelmişti.

O kadar hızlı açtım ki başta kelimeleri seçemedim bile. Ama sonra harfler netleşti ve dört hafta sonra sınava tekrar girmek üzere resmî bir davet aldığımı gördüm.

Bana ikinci bir şans veriliyordu.

Kısmetti bu, değil mi? Yukarılardan bir işaret mi?

Öyle mutlu oldum ki yüzümü koluma bastırıp sevinç çığlıkları attım. Sahnede en iyi performansımı sergileyecek, kontrolü geri alacaktım. Oyuna geri dönmüştüm yavrum.

İyi de nasıl? diye sordu içimden bir ses. *Destekçi bulup ağrı kesicileri bırakacaktın ya, unuttun mu?*

Belki de bu tür bir yardımı kabul etmek için biraz erkendi. Koca bir ömür için dört hafta neydi ki? Atlatırdım. Ağrı kesiciler

eroin falan değildi. Oksikodon bile değildi. Xanax da tanıdığım bütün ünlülerin kullandığı keyif verici bir ilaçtı. Sadece bu dönemi atlatsam yeterdi. *Sonra* destekçi işine bakardım. Hatta seneye yurttan çıkıp yatılı destekçiyle bir eve taşınmak kulağa harika geliyordu. Yani Daria'nın fikrini reddetmiyordum, sadece *erteliyordum*.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla tuvaletten çıkıp dans eder gibi yerime döndüm.

“Orada yirmi dakika ne yaptın?” Knight bana gözlerini kısarak baktı. Marx'ım. Uyuşturucu aldığımı mı sanıyordu?

“Büyük tuvaletim vardı.” Tatlı tatlı gülümsedim. Hiçbir halt yapmamışken beni etkilemelerine izin vermeyecektim.

“Bir bok yemişsin.” Güldü.

Omuz silktim.

Penn MacBook'unda bir şeyler yazan ablamı öpmeye çalışıyordu. “Sağ ol, romantik ânı mahvettin,” diye mırıldandı dudaklarına doğru. Herkes mahremiyet ve görgü nedir öğrense daha iyi olmaz mıydı?

Vaughn tiksiniş gibi burnunu kırıştırdı. Kolu Lenora'nın üzerindeydi. Lenora uyuyan Auggie'yi tutuyordu, o da yarı uyanık Maggie'yi kucaklamıştı. “Bok demişken, Knight, futbol takımının nasıl gidiyor?”

Knight bir yandan ortaokulda futbol koçluğu yapıyor, diğer yandan da modellik kariyerini yürüyordu. Spoiler: Luna'yla özel misafirhanesi ve havuzu olan beş odalı bir sahil evi almışlardı. Armani kontratları sayesinde tabii. Yan iş olarak yaptığı koçluk maaşıyla değil.

“Deplasmanda maç kazandık en son, sağ ol sorduğun için. Ya sen, kardeş? Oyun hamuruna iğne batırıp sanat diye yutturmaya devam mı?” diye alayla karşılık verdi Knight.

Görünüşe göre herkesin ortasında bağırsaklarımın işleyişini tartışmaktan sıyrılmışımdım. Sessizce şansına şükrederek parmak uçlarımda koltuğuma döndüm.

Ablam sonunda dudaklarını kocasınınkinden ayırıp, “Bails, sana yatılı destekçi buldum!” diye bağırdı. “Orta yaşlı bir kadın, bir sürü diploması var ve en büyük eğlencesi vergi beyannamesi doldurmak gibi görünüyor. Eminim ki *bayılacaksın!*” Ciddiyetten uzakmış gibi göz kırptı ama sağ gözünün seğirmesinden gergin olduğu belliydi. “Aaa, bak hatta bu pazartesi başlayabilirmiş, yani biz eve döner dönmez.”

Kokpitteki Lev hariç herkes beni tebrik etti. Ama fazla umutlanmalarına fırsat vermeden onları susturdum.

“Aslında birkaç hafta daha beklesem diyorum. Az önce Juilliard’dan e-posta geldi. Okulla ilgili yetiştirmem gereken bir sürü iş var ve annemle babamın evinde yeni bir düzene geçmek dikkatimi dağıtır. *Fazla* kalabalık oluruz. Çalışmamı engeller.”

Uçakta çıt çıkmıyordu. Vicious amca *tereciye tere satma* der gibi kaşlarını çatı. Koltuğun altına girip yolculuğun geri kalanında saklanmak istedim. Annem hızlı hızlı göz kırpıyordu, ağlamamak için kendini zor tuttuğundan emindim. Babam yüzüme bile bakamıyordu. Herkesin bakışmalarından bu işin toplu bir müdahale planı olduğu açıktı.

“Juilliard sana e-posta mı attı?” dedi annem.

“Evet.”

“Normalde mektup yollarlar.”

Buna verecek cevabım yoktu. Bakışlarının ağırlığı altında planım ezilip ufalanırken omuz silkmekle yetindim.

“Ama bir destekçi... birebir ilgilenecek biri—” Edie boğazını temizledi.

“Bence indiğimizde Jaime’yle Mel bu konuyu Bails’le özel konuşsunlar, değil mi?” diye araya girdi Emilia teyze şefkatle. “Herkesin içinde konuşulacak bir mesele değil.”

Ama ben kararımdan dönmeyecektim. Bu fırsatı kaçırmazdım.

Derken arkamdan o sesi duydum. O güzel ses, şimdi omurgamda gezen bir bıçak gibiydi.

“Hâlâ düşünme aşamasında.” *Lev*. İyileşmenin beş aşamasını kastediyordu. “Sıçmadığına iddiaya girerim çünkü içi hâlâ bok kokuyor. Merak etme, Güvercin.” Lakabımı söyleşiyi küfreder gibiydi ve kolunu boynuma doladı. Dudakları kulağımın üstünü sıyırdı. Herkesin bizi izlediğini bildiğimden, dokunuşunun beni nasıl etkilediğini belli etmemeye çalıştım.

“İstesen de istemesen de eve dönene kadar sana bu alışkanlığı bıraktıracığım. Sen beni kurtardın, Bailey Followhill. Şimdi iyiliğinin karşılığını verme sırası bende. Bombok bir tatile hazır ol çünkü bir daha kullanmana izin vermeyeceğim.”

On Yedinci BÖLÜM

Bailey

Lev şaka yapmıyordu.

Uçaktan indiğimizden beri gölgem gibi peşimi bırakmamıştı. 7-Eleven’da. Kayak dükkânında. Pistlerde. Kulübede. Hatta tuvalette bile. Büyüklerin hiçbirisi onun kontrolü ele almasından hoşlanmamıştı ama bizi ayırmaya kalkışanların kafasını koparacakmış gibi bir hâli vardı.

Bavulumu yerleştirirken başımdaydı, sonra *kendi* bavulunu yerleştirmesini izlemem için beni odasına sürükledi. Kayak kıyafetlerimi giymeden önce ve sonra tepeden tırnağa üstümü aradı. Ayrıca küçük bir gölü dolduracak kadar da su içirtti. Ne zaman bir şeyi bitirsem elimde yenisi belirliyordu. İndiğimizden beri elli kere işemiştım. Bir şişe daha içersem mesanem bu çocuk hakkında uzaklaştırma kararı çıkaracaktı resmen.

Annemle babam Lev’in bu Sovyet askeri tavrını onaylar görünüyorlardı, yani onu kovalayıp Vicodin’im ve Xanax’ımla baş başa romantik bir tatil yapamayacaktım.

Zorla kayak yaptırıldılar. Hem kayak yapmakta kötüydüm hem de de vücudum darmadağındı, yani sakatlıklarım her za-

mankinden beter sızlıyordu. İlk günün sonunda öyle bitmiştim ki üzerimden iş makinesi geçmiş gibiydi. Hem de üç kere.

“Sen böyle götümün dibinden ayrılmazsan büyük tuvaletimi ne zaman yapacağım ben?” diye mırıldandım. Buharlı sıcak duştan çıkmış, saçlarımı lavaboya doğru sıkıyordum.

“Doğa ne zaman emrederse, Güvercin.” Lev eski tarz küvetin kenarına tünemiş, telefonunda porno izliyordu ki aletin benim çıplaklığımdan kalktığını sanmayayım. “Cayden’in bezini kaç kere değiştirdim. Benim görmediğim veya koklamadığım bir şey yapman mümkün değil.”

“Ben bebek değilim.” Saçımı fırçayla tarayarak düzleştirdim.

“Tartışılır.” Kafasını telefondan kaldırmadı.

“Peki *sen* duşa ne zaman gireceksin?” Havlumu yere bırakıp vücuduma losyon sürmeye başladım. Yutkundü ve telefonun sesini açtı, banyo inleme ve homurtularla doldu.

“Birazdan. Ben duş alır ve işimi görürken yerimi annen alacak. Sonra hep birlikte içmeye çıkacaklar, ben de bebek bakıcılığına devam edeceğim.” Nihayet telefonundan kafasını kaldırıp ekranını kilitledi.

“Sağ ol ya. Otuz bir çekeceğini duymaya ihtiyacım vardı.”

“Duştayken sen de istemedin sanki. Birbirimiz üzerinde öyle bir etkimiz var.”

Lev kalktı ve ikimiz burun buruna gelene kadar salına salına yürüdü. Ben cıvılcıplaktım. O... *değildi*. Gözlerimiz kenetlendi. Hem tehlikeli hem tehditkâr hem de... maalesef ağız sulandırıcı görünüyordu. Kafam iyi değildi ama tepesini attırmak isteyecek kadar sinirli ve sersemdim.

“Hadi, biraz göz at.” Tatlı tatlı gülümsedim ve daha iyi görsün diye biraz geri çekildim. “Gör neler kaçırıyorsun. Asla dokunamayacağın şeyler.”

“İki hafta önce götünü parmaklayayım diye yalvaran biri için büyük laflar bunlar.”

Burnumdan gülerek mırıldandım, “Kafam güzeldi. Şimdi ayığım, bu yüzden tüm kusurlarını görebiliyorum. Az buz da değiller yani, Lev Cole.”

Benimle atışmak yerine geriye yaslanıp beni doyasıya süzdü. Yeşim rengi gözleri vücudumda yavaşça gezindi, her durduğu yerde oyalandı. Neredeyse dişlerini dimdik meme uçlarıma geçirdiğini, karnımda gezdirdiğini hissedebiliyordum. Dilinin göbek deliğimin etrafında dönüp aşağı, bacaklarımın arasındaki kutsal üçgene inişini. Tepeden tırnağa titriyordum ve o da bunun farkındaydı. Sonunda ağzını açtı ve “Vücudun morluklarla dolu,” dedi.

Kalbim taklalar atarak mideme çakıldı. Dikkatini çeken bu muydu yani?

Oflayarak, “Üniversite sporlarına hoş geldin. Hava Kuvvetleri Akademisi’ne başvurmaya götün yemezse senin de geleceğin böyle olacak,” diye cevapladım.

Hiçbir şey demedi. Sadece yutkundu. Kendimden utandım çünkü Ayık Ben, Lev’in başındaki kocaman derdi –*geleceği*– hatırlamıştı. Bense ona yardım etmek yerine surat asıp sürekli çemkirişiyordum.

Ellerimiz buluştu –benimki ıslak, onunki kuru ve nasırlı– ve parmaklarımız birbirine dolandı, yakın arkadaş olduğumuz zamanlardaki gibi o sakinleştirici oyunu oynadık. Parmak güreşiyle piyano çalma arası bir şeydi.

“Hadi ama,” diye fısıldadım, başparmağımla onunkini okşayarak. “Dean amcaya sana fazla karıştığını sen söylemezsen ben söylerim. Sen pilot olmak için doğmuşsun. Özgeçmişin kusursuz.”

Yine gözlerini üzerime dikti. Ne düşündüğünü çözemiyordum ve bu beni korkutuyordu çünkü Lev’in aklından geçenleri *hep* bilirdim. En azından eskiden.

“Marx’ım, tamam anladık. Bitkin görünüyorum.” Ellerimizi ayırdım, vücudumu saklamak için lavabodaki havluyu kapıp sarındım. “Neyse, Hava Kuvvetleri Akademisi konusunda–”

“Bitkin görünmüyorsun.” Kalın ve boğuk çıktı sesi. Bala batırılmış gibi.

Yutkunurken boğazım gerildi. “Öyle mi?”

Başını iki yana salladı.

“Nasıl görünüyorum o zaman?”

“Kaybetmekten ödümün koptuğu hayatımın aşkı gibi.”

Ah, kalbim. Kör olası sakat kalbim, ağzımdan fırlayıp yere düşecekti neredeyse. Lev bana *âşık* olduğunu söylüyordu.

Gerçeği itiraf etmek için ağzımı açtım. Benim de hep ona *âşık* olduğumu söyleyecektim. İyileşmek istediğimi. Ama ağzımdan ilk hece çıkar çıkmaz banyoya bangır bangır sesler doldu. Kapı yumruk darbeleriyle sarsıldı ve menteşeleri titredi.

“Bailev!” Babamdı bu ve sesi tam da çıplak kızının, uyanık kaldığı vaktin dörtte birini porno izleyerek geçiren yakışıklı futbol kaptanıyla banyoda kilitli kaldığını öğrenen bir babanın çıkaracağı sestti. “Çabuk çıkın oradan. Ben Bailey’ye Mel bakıyor sanıyordum.”

“Hayır, Penn’le Daria bakıcıya etrafı gezdirdiği için Sissi’ye o bakıyor,” diye seslendim.

“Öyleymiş.” Babam sinirliydi. “Aç şu kapıyı, yoksa kıracağım ve kırık parçalarını Lev’e saplayacağım.”

Aceyle külotumu, Lululemon taytımı ve 49ers kapüşonlumu üzerime geçirdim. Lev kapıyı açmadan önce pantolonunu düzeltti. Keskin elmacık kemikleri pembeleşmiş, âdemelması al al olmuştu.

Babam eşikte dikilmiş, yumruklarını sıkmış, ölümcül bakışlar atıyordu.

“Bails, yakışsız bir şey yaptı mı?” Bana soruyordu ama gözleri Lev’deydi.

İç geçirdim. “Hayır, ne yazık ki.”

Lev bana *ciddi misin?* bakışı attı. Ben de sadece onun görebileceği bir sırıtışla karşılık verdim.

“Baktın mı peki?” diye gürlledi babam Lev’e.

“Hayır, efendim.”

“Şu an bana yalan mı söylüyorsun?” Babamın kaşları havaya kalktı.

“Evet, efendim. Affedin, efendim. Güzel çocuklar yapmış olmanız benim suçum değil.”

Babam iç çekerek başını salladı. “İyi mi bari?”

“Ben buradayım,” dedim dişlerimin arasından. “Hâlâ sorulara cevap verebiliyorum, çok sağ olun.”

“Söylenip duruyor ama ayık.” Lev beni duymazdan geldi.

“İyi. *Buz gibi* düşünün keyfini çıkar o zaman, Lev.”

“Bir şey değil, Jaime.”

“Bir şey olduğu belli,” diye homurdandı babam Lev’in arkasından. “Bana Jaime *amca* demeyi niye bıraktın sen?”

“Kızınla yapmak istediklerim düşünülürse, akraba olmadığımız kesin.” Sonra neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, “*Henüz,*” diye ekledi ve bu herifi yine öpesim geldi.

Babam Lev’i sarsmak için peşinden gidecek oldu ama birkaç dakikalığına yalnız kalacağımı fark edince vazgeçti.

Kapüşonla ıslak saçlarımı örttüm ve banyodan dışarı sıvıştım. Babam peşimden geldi. Çizgili lacivert takımını ve topuz yaptığı sarıya çalan gri saçlarıyla şık görünüyordu.

“Nereye gidiyorsunuz?” O gün giydiğim kıyafetleri çamaşır sepetine atarken bavuluma –ve içindeki haplarıma– ne kadar yakın olduğumun fazlasıyla farkına vardım.

“Şu *Yellowstone* bozuntusu kovboyla içki içmeye.” Dolaba giderken yolumu kesti. Parmaklarım bavulun dikişini söküp haplarımı çıkarmak için kaşınıyordu. Marx’ım, bir dakika bile rahat bırakmayacaklar mıydı beni?

“İstersen kalayım, sana eşlik edeyim?” dedi babam. “Film falan izleriz. Eskisi gibi televizyon karşısında miskinlik yaparız.”

“Lev’le konuşmamız gereken şeyler var.” Başımı iki yana salladım. “Ama teşekkür ederim.”

“Sınırı aşmıyor, değil mi?” Babam dikkatle süzdü beni. “Birlikte büyümüş olmanız ve iyi niyetli olması, ne yaptığını bildiği anlamına gelmiyor.”

“Evet baba, eminim. Psikolojime zarar verseydi sana söyledim.”

“Seni seviyorum, Bails.”

“Ben de seni seviyorum Kaptan Spontan.”

“Atlacaksın bunları.” Sesi sakın ve ciddiye. “İmkânsız da imkâna dönüşür, birkaç gereksiz harfi silmen yeter.”

“Hımm, dilin işleyişi pek öyle değil.” Ve sonra, kafam allak bullak olduğu ve içinde büyüdüğüm bu bedende kaybolmuş gibi hissettiğim için, “Çok saçma geliyor,” dedim. “Buraya kadar hiç tökezlemeden geldim, şimdi on dokuz yaşında uğruna savaştığım her şeyi kaybetmek üzereyim.”

“Bizi yaşlandıran yıllar değildir, bebeğim. Yılların getirdiği tecrübelerdir.” Bana öyle bakıyordu ki gardımı düşürebilirdi. “Büyüyorsun, tatlım. Her çıkışın bir inişi vardır. Akıllı insanlar o inişleri öğrenme fırsatına çevirir.”

Babam beni bir süre inceledi, sonra başını salladı. Cebinden telefonunu çıkardı ve Dean Lewis’in “Be Alright”ını açtı. Ağlamanın *eşiğindeydim*. Demek hatırlıyordu. İlk slow dansımı *onunla* etmiştim. Lise birinci sınıf balosuna gözetmen olarak gelmiş, bu şarkı çalmaya başlamıştı. Bu şarkıya bayılırdım ama hiçbir oğlan beni babamın önünde dansa kaldırmaya cesaret edememişti... Bu yüzden beni dansa *o* kaldırmıştı.

Hem de tam olması gerektiği gibi. Kolaya kaçmadan. Yanıma kadar yürümüş, çekinerek sormuştu. Utana sıkıla. Tüm kızlar *mest olmuştu*. Beni dans pistinde döndürmüş, eğmiş, güldürmüş ve salondaki en güzel kız olduğumu söylemişti. Ben de inanmışım. Çünkü onun gözünde öyle olduğumu biliyordum.

Babam elini açarak bana uzattı, yüzünde alçakgönüllü bir gülümseme vardı. “Sen profesyonel bir dansçısın, bense hislerini gizlemeyen yaşlı bir adam... Ama bu şerefi bana bahşeder misin?”

Sessizce elimi avucuna koydum. Telefonu yatağa bıraktı, ben de başımı göğsüne yaslayıp sıcaklığına sokuldum. Gözlerimi yumdum ve şarkının ritmine kapıldım, duygularım öyle yoğun, bu an öyle buruktu ki nefesim kesildi.

“İlk dansını çaldığım için kızgın mısın?” Nefesi alnımdaki bebek saçları okşadı.

“Olur mu hiç?” Sımsıkı sarıldım. “İlk dansını sonsuza dek en çok seveceğin erkekle yapmak benim için bir ayrıcalık.”

“Ya Lev?” diye sordu bir süre sonra.

İlk öpücüğümü düşündüm. İlk *gecemi*. Hiçbiri Lev’le değildi. “Galiba kaderimde Lev’in her konuda ikincim olması var.” İç geçirdim.

“İkincin,” dedi babam. “Ve benim tahminimi öğrenmek istersen, *sonuncun*.”

Bir anlığına –sadece bir anlığına– ağrı kesicilere gerek yoktu. Acı yoktu. Juilliard yoktu. Thalia yoktu. Kaygı, panik atak, felç edici beklentiler ve kafa karışıklığı yoktu.

Sadece babam ve ben vardık.

Ve her şeyin düzeleceğine dair sözsüz bir yemin.

Her şey düzelmemişti.

Düzelmekten çok uzaktı. Hatta, *düzelme* kelimesi bambaşka bir evrendeydi resmen.

Var oluşum baştan aşağı acı içinde, ağzım kupkuru, hava sanki bin dereceydi.

“Bana mı öyle geliyor yoksa burası fırın gibi mi?” Vicious amcanın Jackson Hole’daki malikânesinin sahanlığında volta atıyordum. Cayden, Sissi ve ikizler dadılarıyla üst kattaydı.

Bir tek Lev'le ben vardık ve Lev bana *Her Şey Her Yerde Aynı Anda'yı* izletmeye çalışıyordu ama ben sürekli kanepeden kalkıp geziniyordum.

Keşke *bir an* beni yalnız bıraksaydı da birkaç hap atıp rahat nefes alabilseydim. Xanax ve Vicodin'e ulaşamadığım için üzerime çullanan duygu seli beni panik atağın eşiğine sürüklemişti.

Lev ağır ağır kalktı ve kalçasını duvara yaslayıp gözlerini kısıtı. Beyaz V yakalı tişört ve siyah eşofmanıyla aşırı fit görünüyordu. "Termostata göre 20 derece." Dilini üst dişlerinde gezdirdi. "Güzel sayı, değil mi?"

"*Kavruluyorum* ben." Kapüşonlumu çıkardım, karşısında spor sütyeni ve taytla kaldım. Dışarıda beyaz tepciklere kar yağıyordu. Dev bir marshmallow torbasının içindeydik sanki.

Kapüşonlumu atıp yüzümdeki teri sildim. "Termostat bozuk demek ki. Kendimi bir maraton koşucusunun donunda gibi hissediyorum."

"Evet, Bails. Buna kriz deniyor," dedi hüzünle.

Gözlerimi devire devire mutfığa yürüdüm, Sub-Zero buzdolabının cam kapağını açıp başımı inleyerek içeri soktum. Cayır cayır yanıyordum.

"Hiçbir işe yaramıyor." Alnımı raflardan birine vurdum.

Lev bana arkamdan sarılıp çenesini başımın üstüne dayadı. "Gel, Güvercin. Küvete soğuk su doldurayım, içinde yatarsın. Bir de limonata yaparım, olur mu?"

"Hımm." Ona sarılmak için döndüm, beni sıkıca sardı ve romanlardaki erkek arkadaşlar gibi alnıma öpücükler kondurdu. "Güzel olabilir. Sen banyoyu doldur, ben limonataları hazırlarım."

Göğsü kulağımın dibinde gürledi. "İyi denemeydi. Seni bir nanosaniye bile yalnız bırakmayacağım."

"Off, senden nefret ediyorum."

"Ben seni *seviyorum*."

“Bunu sürekli söylüyorsun.”

“Her seferinde de ciddiym.” Öylece durup kalın kirpiklerinin altından beni süzdü. “Siktir et, kapatalım termostadı. Bebekler zaten sarılmıştır, ne deniyorsa işte.”

“Kundaklanmış,” diye düzelttim. “Evet.”

“Ölmezler,” diye mırıldandı, sonra yüzünü buruşturdu. “*Ölmezler*, değil mi? Bebek Katili diye güzel rapçi ismi olur ama benim isteyeceğim bir ünvan değil.”

İç çekerek onu ittim. “Sıkı sıkı kundaklandılar. Hem aşırı ısınma ani bebek ölümü nedenlerinden biri zaten.”

“Hasiktir. Tamam kapatıyorum ama sadece birinci katı.” Cihazı kapattı, sonra limonata yapmaya başladı ve tüm bu süreç boyunca gözü bende idi. Bu işi en detaylı, en abartılı yöntemle yapıyordu. *Lev yöntemiyle*. Limonları sıkıyor, şekeri karıştırıyor, buzları kırıyordu. Ben de volta atıyordum. Burnumun ucundan yere ter damlıyordu. *Pıt pıt pıt*. Sıcaktı. Çok sıcak. Düşüncesizce bir şeyler yapacak kadar sıcak.

Çılgınlık beni ele geçirdi, taytımı soyup saç bandımı gevşettim ve kapıyı açtığım gibi kendimi kar yığınının üstüne attım. Karın içine daldım. Etrafımdaki kar eriyor, ateşle yanan tenimi ısıırıyordu.

Yüzümü kara sürtüp ağzımı, bacaklarımı, kollarımı açtım ve karın sütyenimin, hatta külotumun içine dolmasına izin verdim. İnledim, güldüm, ağladım ve kendime bir söz verdim: eğer bu beladan kurtulursam bir daha asla ama *asla* ağrı kesici kullanmayacaktım. Ameliyat bile olsam. Ya da sezaryen. Ya da *ikisi birden*. Aynı anda.

Kaslı kollar belimi arkadan sararak beni üstüne tünediğim karların arasından çekip çıkardı. Vücudumun her kıvrımından sulu kar döküldü. Lev beni bir kol saati kadar hafifmişim gibi omzuna atıp karanlık bir enerji yayarak eve dönerken inleyerek karşı çıktım. Sırtı belirgin bir üçgen gibiydi, parmaklarımı

kaslarının üstünde gezdirdim. Açıkta kalan her yerinde tüyleri diken diken olmuştu – dirsekleri, bilekleri, parmakları bile.

“Bırak beni. Yanıyorum dedim ya.”

“Söylemene gerek yok,” diye mırıldandı ve kapıyı tekmeyle açarak büyük bir gürültü kopardı. “Gözüm görüyor, sikim de aynı fikirde.”

“Alev alev oldum, Lev. Kara ihtiyacım var.”

“Zatürre olacaksın.” Yarım kalan limonatayı boş verip merdiveni tırmanmaya başladı. Yüzüm kıcına tehlikeli biçimde yakındı, arsızca ısırarak geldi içimden.

“Soğuk ve yağışlı havaların solunum yolu enfeksiyonlarıyla ilgisi olduğuna dair bilimsel bir kanıt yok. Mit bu,” dedim.

“Mit, ha?” Parmakları bacaklarımın arkasına daha da gömülürken içim tatlı tatlı kasıldı. “O zaman beni Helenist say.”

Lev beni dört direkli yatağımın kenarına bıraktı. Arkasını dönüp dolabı açtı ve eşyalarımı karıştırmaya başladı. Onu korkuyla izledim. Yine mi hap arıyordu? Bavuluma bakmazdı umarım. Ama birkaç saniye sonra yanıma döndüğünde elinde... *bale ayakkabılarım* vardı.

“*Rond de jambe*⁹ çalışmayı mı planlıyorsun?” dedim alayla. Anlaşılan yine pislik moduna geçmiştim. Ruh hâllerimin değişimini takip etmekte zorlanıyordum artık.

“Niye getirdin bunları?” diye sordu, ayakkabıların kurdelelerini hunharca sökerken.

Nefesim kesildi. “Ne yapıyorsun? Tekrar dikmesi çok zor–”

“Cevap ver,” diye lafımı kesti. Neden bilmiyordum ama şu an ondan biraz korkuyordum.

“Belki biraz pratik yaparım diye düşündüm!” diye tersledim. “Suç mu?”

Kurdeleleri sökülmüş ayakkabılar ve gözlerinde ölümle bana doğru yürüdü. “Kaldır kollarını, Güvercin.”

9 Balede dairesel bir bacak hareketi. –y.h.n.

“Beni *bağlayacak* mısın?” Gözlerim hissettiğim kadar büyüdüyse tüm Wyoming’i kaplamış olmalıydı.

“Seni birkaç dakika yalnız bırakmam lazım ve sana güvenmiyorum,” dedi kupkuru bir sesle.

“Ya yangın çıkarsa?”

“O kadar uzun sürmez.”

“Pandora’nın *güven sorunları kutusunu* mu açıyoruz şimdi?” Soğuk soğuk güldüm. “Çünkü o kutuya son baktığımda sen–”

“Kollar yukarı,” diye kesti yine.

“Siktir git!”

“İnan bebeğim, programımda o da var. Önce o akıllı ağızını, sonra amını, en son da mükemmel kıçını dolduracağım. Havuzdaki olayı unuttuğumu sanma. Yakında *her yerini* becereceğim ama önce ayık, istekli ve aklın başında olacaksın.”

İki bileğimi de yakaladığı gibi başımın üstünde birleştirdi ve saten kurdelelerle beni yatağın direklerinden birine bağladı. Vicious amca ahşap tavanlı, on dokuzuncu yüzyıldan kalma koca direkli yataklardan almıştı, yani ne yukarıdan kurtulabilirdim ne de peşimden yatağı sürükleyebilirdim.

Bu arada, bana mı öyle geliyordu yoksa Lev böyle bağlama işlerinde *ürpertici* derecede iyi miydi?

“O yüzden mi sikini ucuz bir taklide sokuyorsun?” diye laf soktum. Lev kurdeleyi bileklerime iki üç kat dolarken çenesi sinirle kasıldı.

“Thalia’yı seviyorsun sanıyordum.”

“Eh, sevmiyorum.”

“Fikrini ne değiştirdi?”

“Sevdiğim çocukla yatması!” dedim sertçe ve tekme atmaya çalıştım.

Geri çekilip eserine baktı. Yüzü ifadesiz ve sakindi, aşk ilanımı hiç duymamış gibiydi. Lev parmağını kurdelenin içine sokup biraz gevşetti, sonra da odadan çıktı. Biraz sonra kar

dolu bir kaseyle döndü. O an hâlâ Şükran Günü hindisi gibi piştiğimi hatırladım ve kendime acıyarak inledim.

“Ateşini düşürmek için vücudunda karlı bez gezdireceğim, olur mu?” Göz hizama eğildi.

Başımla onayladım. Yutkundum. “Lev?”

“Efendim, Güvercin?”

“Dikkatimi dağıtsana.”

“Leo Tolstoy *Savaş ve Barış*’ı altı senede yazmış.” Bezi vücudumda gezdirdi. “Benimse okumam o kadar sürdü.”

Sinirle homurdandım. Hiçbir şeye odaklanamıyor, gülmeyi bile beceremiyordum.

“Bakalım, başka ne olabilir... ha!” dedi Lev. “Abraham Lincoln aynı zamanda profesyonel güreşçiymiş. 299 maçta sadece bir kez mağlup olmuş.”

“Off.”

“Ha bir de Reagan, Barry Manilow’un “Copacabana” şarkısını yazmasına yardım etmiş.”

“Bunları uyduruyorsun, değil mi?” diye tısladım.

“Hayır! Google’a yaz.” Lev izci yemini gibi iki parmağını kaldırdı. “Tamam sonuncuyu yazma. Ama diğerleri gerçek.”

“Çöz beni,” diye emrettim.

“Olmaz, işim böyle daha kolay.”

“Kurdele bileklerimi kesiyor,” diye yalan attım.

“Ha.” Lev, dünyanın en düşünceli adamı olarak hemen düğümü gevşetip kurdeleyi yere attı. Kollarım kucağıma düştü, hassas kısmını yüzümü buruşturarak ovuşturdum.

Lev yakındaki masadan bir sandalye çekti, yatağımın önüne oturdu, dikkatini o salak karlı beze verip 50’lerde çekilen filmlerdeki ebeler gibi karnımda gezdirmeye başladı. Üstümde sadece sütyenim ve külotum vardı; doğumda ölmek üzere olan kadın muamelesi değil, karşı konulmaz femme fatale muamelesi görmek istiyordum.

“İlginç bilgilere devam edeyim mi?” diye önerdi tatlılıkla.

Boğazımdan bir ses çıkardım.

“Nasıl?” diye sordu, bezi gövdemde gezdirirken yüzüme bakarak. Dirseklerimin üstüne yatıp ona bacaklarımı açtım.

“*Jersey Girl*’ü yeniden çekiyormuşuz gibi. Aşağıya da biraz kar alabilir miyim?”

“*Bailey*.” Yalvarır gibi, *bunu bana yapma* der gibi baktı. Ereksiyonu komşu gezegenlerden görülebilirdi ama benim için doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

“Hadi ama. İkimiz de biliyoruz ki çılgınlar gibi sevişeceğiz. Ben artık kasıntı değilim, sen de peşimi bırakmayan yancım değilsin. Ben Juilliard’a gitmeden, sen de babana karşı çıkamayan bir pısırik olduğundan üniversitede futbol oynamaya gitmeden önce elimizdeki bu zamanı değerlendirelim.”

Vay be. Krizdeki Bailey tam bir kaltaktı. Bunu Lev de fark etti.

Ayağımı tutup sert bacağına koydu ve soğuk bezi iç bacağımda gezdirdi. “Birincisi, ben hiç senin peşini bırakmayan yancın olmadım. Sen bebek gibi bakacak birini arıyordun – annelik içgüdülerini test edeceğin birini– ben de izin verdim.” Beni çıldırtacağını bilerek kalçamla kasıklarımın birleştiği yerde durdu. “İkincisi, o okula döneceğini sanıyorsan kafan güzel demektir. İkimiz de şu an ayık olduğumu bildiğimize göre, B planının zamanının geldiğini açıkça kabul edebiliriz.”

“Ne!” diye bağırdım. “Tabii ki döneceğim. Dört hafta sonra uygulamalı sınavım var.”

“Hı hı.”

“*Var* diyorum!” Çırpınıp göğsüne tekme attım.

Bileğimi yakalayıp sıktı. “Kıpırdanmayı kes.”

“Asıl sen konuşmayı kes! Neden öyle dedin?” Ve sonra, belli ki aklımı Kaliforniya’da unuttuğumdan ve hiç otokontrolüm kalmadığından, hıçkırıklara boğuldum. Ondan aniden uzaklaştım, yatakta yuvarlanıp yüzümü dirseğime gömdüm ve ağladım. Sessiz de değildim üstelik. Öyle bir feryat figan

koparıyordum ki kesin diğer odalarda uyuyan çocuklar sesimi duyuyordu.

Lev sırtımı sıvazlayarak şüphelerimi doğruladı. “Şşş. Bails, Den’le Sissi’yi uyandıracaksın.” İkizler koridorun sonundaydı ama ciğerlerim onları uyandıracak kapasitede olduğunu ispatlamıştı.

Ne kadar alçalırsam alçalayım, o çocukları önemsiyordum. Bu yüzden yastığı ısırarak hıçkırıklarımı boğdum. Şimdi daha da beter ağlıyordum ve kumaş gözyaşlarımı, sümüğümü, tükürüklerimi emiyordu. Sonunda dibe vurmuş muydum?

“Bailey, sana kendini nasıl daha iyi hissettirebilirim?” dedi Lev çaresizce başımın üstünde bir yerlerden. Sırtımı hâlâ nemli bezle sıvazlıyordu. “Söyle, ne yapayım?”

Ama ben kendi kafamın içinde kaybolmuştum. Başarısızlık paranoyamda, krizin yakıcı, işkence eden pençelerinde ve bastırmaya çalıştığım tüm o duygularda.

İnsan şeklinde bir duygu yumağına dönüşerek tir tir titredim. Bir dakika?..

Evet. Lev külotumun içine kar sokmuştu. Bir avuç pamuk gibi karı içime sürüyordu. Sızlanmalarım kesildi ve bir kez hıçkırdım. Bacaklarımın arasındaki nem ve soğukluğun kışkırtıcılığı diğer yerlerime de yayıldı ve meme uçlarım sertleşti.

“Şu anda ihtiyacın olan şey bu mu, Güvercin?” Boğuk tenor sesi omurgamı yaladı. Islak külotumun içindeki kendinden emin parmakları kıkımın yarığından öne doğru okşadı. Klitorisime geldiğinde kumaşı kenara itip parmak uçlarında kalan karlarla etimi sıktı. Kıkımı ona doğru kaldırdım. “İyi geliyor mu?”

Tek yanıtlım yüksek, arzulu bir inilti oldu.

Lev dikkatimi dağıtıyordu. Ondan istediğimi yapıyordu. Onun için işkence gibiydi, bunu ikimizde biliyorduk ama yine de bana krizi unutturmak için istediğimi yapıyordu. Bu gece onun olmamı istememişti. Bunu daha farklı yapmamızı dilemişti. Bir yanıtlım onun için durmak istiyordu. Ama şu an çok bencildim. Çok muhtaçtım.

“Hayır,” dedi haşin bir kral gibi. “Konuşarak anlat. Ben senin *peşini bırakmayan yancın* değilim artık.” Bu lafın acısını sonsuza dek çıkaracaktı.

“Konuşmamı mı istiyorsun?” Omzumun üstünden bakıp gözlerini buldum. Yeşil gözlerinin ardında öyle bir ateş vardı ki bana giden yolda önüne çıkan her şeyi yakacağına söz veriyordu sanki. “Tamam, konuşayım o zaman. Şu an ayığım –mutsuzum ama ayığım– ve... beni tatmandan, becermenden, kullanmandan ve içime boşalmandan daha çok istediğim bir şey yok. Haklısın. Sen hiçbir zaman peşimi bırakmayan yancım olmadın. Sen ölümüne korktuğum çocuktun çünkü uğruna çalıştığım her şeyi yerle bir etme gücüne sahiptin. Ve Juilliard’a girdiğimde...” Tereddüt ettim, nefesim kesildi. “Sırf senin yanında kalabilmek için kararımı değiştirmekten korktum, bu yüzden ikimizin de kalbini kırdım. Gerçeği duyduğun için mutlu musun şimdi? Yeterince konuştum mu?”

“Yeterli,” diye kestirip attı.

Güzelliği şu anda zirve yapmıştı. Erotik ve güçlüydü, sıkı kasları, aç bakışları vardı... Lev beni sırtüstü çevirdi, dizlerimin arkasından yakalayıp yatağın ucuna çekti. Kalçam yatağın kenarına gelip havada kaldığında durdu ve bacaklarımı ayırdı. Sandalyesinin parkede kaydığını duydum. Bacaklarımı omuzlarına aldı. Önünde tamamen açıktım, amımı tamamen görebiliyordu, dudaklar arasında sadece külotumun kumaşı vardı.

Lev kâsedden biraz kar alıp sütyenimin kuplarından birine doldurdu. Başımı geriye atıp dişlerimin arasından bir nefes aldım, sıcak tenimdeki serinlik omurgamdan titreyerek yayıldı. Çarşafı ıslatıyordum ama umurumda değildi.

“Lev,” diye fısıldadım, sütyenimi aşağı çekip memelerimi açığa çıkararak. “Lütfen, ben—”

“Sus artık, Bails. Hiç konuşmazsan en azından bunun bir fantezi olduğuna, gerçekten yaşanmadığına kendimi inandırabilirim.” Beni susturmak için çenemi kavrayıp ağzıma bolca

kar doldurdu. Tükürebilirdim ama dişlerim soğuktan sızlarken inlemekle yetindim. O sırada spor sütyenimi çekiştirip beni öne doğru çekti. Karla kaplı meme ucumu ağzına aldı ve sıcacık ağzıyla soğuğu emdi.

Bu yoğun his beni paramparça etti. Daha fazla kar alıp meme ucumla oynamaya başladı. Bir an soğuk kar sürüyor, hemen sonra diliyle ısıtıyordu. Ben boşlukta kıvranırken o memelerimle ilgilendi.

“İçim o kadar boş ki,” diye inledim.

Bir avuç karı bacaklarımın arasına bastırdı.

Tüm bedenim titredi, dünyanın en şiddetli orgazmına yaklaşıyordum. Nefes nefese seslerimiz arasında bir gürültü duyuldu. Gözlerimi açtığımda Lev’in sandalyesinin devrilmiş olduğunu, kendisinin de yatağa tırmanıp koca bedeniyle üzerime abandığını gördüm. Dudakları benimkilere çarptı. Göğsünden vahşi bir homurtu yükseldi.

“Bailey.”

“Lev.”

Ensemi kavrayıp dilini ağzıma öyle bir soktu ki bir zamanlar diş tellerimi temizlememde yardım eden çocuğun masumlulğundan eser kalmamıştı. Dilinin ucu buz gibiydi ama ağzının geri kalanı yanıyordu. Bu öpücükle kalbimi içimden söküp aldı –bütünüyle, tamamen, damarları dâhil– geriye sadece boşluk ve kimya dersinde öğrendiğimiz gereksiz bilgiler kaldı.

“Daria tüm ilklerini Penn’e saklamış... ama ben, tüm ikincilerimi sana vermek istiyorum. Tüm sonlarımı. Her şeyimi.”

“Hepsi benim,” diye homurdandı.

Dilini ağzımın derinliklerine daldırdığında neredeyse boğulacaktım. Kalçasını bacaklarımın arasında oynatıp ona neler yaptığımı hissetmemi sağladı. Kalındı, sertti, kocamandı ve ağzıma girmesi için sabırsızlanıyordum.

“Dikkatin dağıldı mı?” diye fısıldadı öpüşürken ve sütyenimi tamamen indirir memelerimi ortaya çıkardı. Beni öpmeye

mola verip dilini meme uçlarımla çevresinde gezdirdi. Beyaz tenimi ısırp mükemmel dişlerinin izini bıraktı.

“Çok.” Beyaz tişörtünü çıkardım, bacaklarımı beline dolayıp onu sırtüstü yatırdım ve üzerine çıktım. Parmaklarımı göğsünde gezdirdim. Kaburgalarındaki Rosie dövmesinin üzerinde. Ve göğsündeki pusulanın –havacılık tutkusunun sembolü– üzerinde... İşte o zaman daha önce hiç görmediğim bir şey fark ettim. Tam kalbinin üstünde.

“Bu ne?” İşaret parmağımı mürekkebin üzerinde gezdirdim. Dövme hâlâ tazeymiş gibi irkildi, sonra kızarıp bakışlarını kaçırdı.

“Ne olduğunu biliyorsun,” diye mırıldandı.

“İki güvercin,” dedim duygulanarak. “Biz miyiz?”

Kısa bir sessizlikten sonra başını öne eğdi. “Biziz.”

“Ne zaman yaptırdın?”

“Beni reddettiğin gün.” Parmaklarımız birbirini buldu. “O gün bunun bir önemi olmadığını biliyordum çünkü ben hep senin olacaktım.”

Aleti bacaklarımla arasında seğirmeye devam ediyordu.

“Bayıldım.” Eğilip baştan çıkarıcı bir şekilde dilimi üzerinde gezdirdim. “Thalia gördü mü?”

Burun delikleri titredi. “Gördü. Görmese bile sana karşı hislerimi anlaması için herhangi bir işarete gerek var mı sence?”

Hayır. Çünkü Lev ve ben hep birbirimiz için o kişiydik. İkimiz de bunu mahvedecek kadar gururlu, ürkek ve mükemmeliyetçiydik. İkimiz de takıldığımız insanların birer piyondan ibaret olduğunu biliyorduk. Tamamen vakit öldürmek içindi.

Elini bacaklarımla arasına indirip vajinamın dudakları arasındaki külotumu yukarı çekti. Keyifli bir acıydı, ayak parmaklarım temiz çarşafı kavradı. “Onun içinde olduğum her saniye seni düşündüm.”

Külotumu bıraktığında lastiği cildime *şak!* diye çarptı.

“Şimdi parmaklarımla etrafında boşal ve bana beni ne kadar istediğini söyle.”

Umutstuz VÂRİS

İki parmağını içine soktu ve emrini yerine getirerek, titremeye ve kasılmaya başladım. İçimdeki parmaklarını ölesiye sıktım.

“Hanımış benim peşimi bırakmayan yancım,” dedi boğuk bir sesle. “Doyabildin mi bana?”

Doymaya yaklaşmamıştım bile.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöküp işe koyuldum.

On Sekizinci BÖLÜM

Lev

İçler Acı... amaan, siktir et. Şu an olanların hiçbirisi içler acısı değil.

Bunu durdurmam lazımdı. Biliyordum.

Bailey ne yaptığını bilmediğinden değil –gayet iyi biliyordu, tamamen ayıktı– ama hassas bir durumdaydı ve ben onun aklını uyuşturucudan arınma sürecinden uzaklaştırmak için her şeyi yapardım.

Baştan çıkarıcı şeyler, hele de âşık olduğun kadın söz konusuysa, baştan çıkman için vardı zaten. *Hele ki* sevdiğin kadın bacaklarının arasında dizleri üzerine çökmüş, sütyeninin lastikleriyle sıkışmış hâldeki memeleri açıkta, kesime götürülecek kuzu gibi bakıyorsa.

“Doğru gelmiyorsa yapmasan daha iyi.” Sesim boğuk ve *yalan* doluydu. Centilmen olmak istiyordum ama bir yandan da bu kızın aletimi sanki ülkenin refahı buna bağlıymış gibi vakumlamasını istiyordum.

Şansıma, Bailey bana kahramanlık taslama imkânı vermedi. Narin parmaklarını bileğime dolayıp elimi külotunun içine

soktu. Zevk suları ve kardan kayganlaşmıştı, elimin altında hâlâ zonkluyordu.

“Sence kararsız mıyım?”

Eşofmanımı indirmek için uzandığımda, IQ'mla beraber dil becerim de uçup gitti. Ona yardım etmek için kıcımlı kaldırdım ve aletim dışarı fırladı. Acı verecek kadar koyu ve sertti. Baş morumsu, gövdesi şişkindi. Siktiğimin Smartwater şişeleri kadar kalındım. Hayatımı sikeyim, Bailey'ye içimden kolaylıklar diledim. Çünkü bir kez ağzına aldı mı, o ağzı yıllarca tadım damağında kalana dek becerecektim.

Bailey aletimi kavramak için uzandığında mavi gözleri eğlenir gibi irice açıldı. “Piercing mi?” Yukarı baktı, o tatlı ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. “Bunu beklemiyordum!”

Omuz silktim, “Parlak şeyleri seversin,” diye mırıldandım.

“*Benim* için mi yaptırdın?”

Kim için olacaktı ki? Yakın zamana kadar başka kızlar menüde bile değildi. Atıştırmalık olmayı başaran tek kız da çabucak saf dışı edilmişti zaten.

“Şey...” Huzursuzca kırırdandım. “Evet. Hani bir keresinde vücut takılarını çok sevdiğini söylemiştin ya?”

“On dört yaşındaydım!”

“Hafızam kuvvetlidir.”

Başını eğdi ve dilini piercingin üzerindeki zevk suyunda gezdirdi. Üstünde küçük bir elmas olan basit bir halkaydı. Bailey'nin benzer küpeler taktığını görmüştüm ve evet, bunun ne kadar sapıkça olduğunun farkındaydım.

“İyi mi böyle?” Dilini ileri geri oynatarak piercingi aletimin ucunda bir o yana bir bu yana savurdu. Güzel yüzünü kaba avuçlarımla arasına aldım.

“Bebeğim, ısırıp koparsan bile iyi gelir. Beni bitiriyorsun.”

Aletimin ucu ağzındayken sırttı ve yemin ederim bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeydi. Şu anın fotoğrafını çekip telefon ekranıma koyabilseydim, mutlu bir adam olarak

ölürdüm. Ne yazık ki Jaime öğrendiğinde sadece mutlu değil erken ölürdüm.

“Tamam, tatlım.” Saçlarını okşadım, burada onunla olmak çok güzel hissettiriyordu. Tüm arzularımın öznesiydi. “Geri kalanını dert etme. Sadece ucunu em biraz, tamam mı?”

Dediğimi yaptı. Sadece başını emdi; kirpiklerini bana doğru kırpıştırarak o iyi kız hâliyle hafifçe dişledi. Saksoda muhteşem olmasını beklemiyordum. Açıkçası, bana yaptığı sürece ne yaptığının da bir önemi yoktu.

Ama görünüşe göre tek sürprizi olan ben değilmişim. Kökünü avuçlayıp aletimi her seferinde bir santim daha ağzına alarak ben boğazının sıcaklığını hissedene dek ilerledi. Testislerim ânında kasıldı ve ağzımdan bir tıslama çıktı. Öğürme refleksini kontrol etmek için nefesini ayarlayarak dudaklarını yavaşça aletimin etrafında gerdi.

Tanrım, çok iyiydi. Tam olması gerektiği gibi. Tam *Bailey* gibi. Yeni hâli mi eski hâli mi emin değildim ama o olduğunu biliyordum ve şimdilik bu yeterdi.

“Yapmak zorunda değil–” Gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görünce irkildim ama kendimi tuttum çünkü melek yüzünde, *çeneni hemen kapa*, der gibi bir ifadeyle baktı bana.

Peki, öyleyse.

Ağzında ağır ağır hareket etmeye başladım, şimdiden boşalmaya tehlikeli derecede yakındım. İronik ama belki de *başka* birini düşünmeliydim, böylece o daha aletimin boyutuna alışmadan patlamazdım.

“Marx’ım, Lev. Ne yedirdiler sana? Neden bu kadar büyük?” diye sızlandı Bailey, hem eliyle hem ağzıyla devam ederken. “Büyük sik enerjisi diye bir şey var ama bu bambaşka bir şey. Resmen boru hattı.”

İsmi söyleyken tılandım, kendimi tutmaya çalışıyordum. Bu işte çok iyiydi. Bana en sevdiği şey buymuş gibi sakso çeki-

yordu, eline tükürüp aletimin üzerinde kaydırıyor, sonra tekrar ağzına alıp boğazının dibine kadar götürüyordu.

“Güvercin,” diye inledim, parmaklarımı altın sarısı saçlarında gezdirerek. “Kimin aletini emiyorsun bebeğim?”

“Senin.”

“Aynen öyle. O akıllı, 152 IQ’lu ağzın şu an *benim* aletimi kavırıyor. Kaç elin var peki?”

“İki.”

“Boşta kalanla meme uçlarıyla oynar mısın?”

Yaptı. Ondan her şeyi isteyebilirdim ve yapardı. Yanlış zaman yanlış yerdi, evet, sabah uyandığımda buna *kesinlikle* pişman olacaktım ama onun dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı, benim de *ona*.

Bailey ağzını yana çevirince aletim yanağının içine değdi, sonra öyle bir emdi ki başım geriye düştü, göz kapaklarımın ardında yıldızlar patladı. Aletimin ucu karıncalanıyordu, daha düzgün beceremedim ağzına boşalacaktım.

“Bunu yapmayı kim öğretti sana, bebeğim?”

Gerçekten bilmek istiyor musun geri zekâlı?

“Dünyada porno izleyen tek kişi sen misin?” diye inledi. “Daha önce internette izledim bunu.”

Hayatındaki diğer her şey gibi seksi de hakkıyla yapacağını tahmin etmeliydim: araştır, dene ve mükemmelleştir.

“Boşalacağım, eğer boşalmamı istemiyorsan...” Lafı yarım bıraktım ve çok geç olmadığını, hâlâ çekilecek vaktim olduğunu umdum.

“Ağzıma boşal,” dedi. Midem kasıldı, orgazm yüzünden testislerim gerildi ve meninin fitiller hâlinde ağzını kapladığını hissettim. Altımdaki çarşaf nemliydi ve tek görebildiğim Bailey’nin bir profesyonel gibi her damlayı emdiğiydi. Hasiktir.

Boşaldıktan sonra yirmi saniye daha emmeye devam etti ve beni tamamen kuruttuğundan emin oldu. Sonra başını kaldırıp bana gülümsedi.

“Hepsini yuttun mu?” diye sordum boğuk bir sesle, yüzündeki saçları nazikçe okşayarak.

Ağzını açtı, pembe ve tertemizdi. “Artık beni becerir misin?”

“Keşke yapabilsem,” sesim çatladı. Onu reddetmekten nefret ediyordum. Kendimi reddetmekten. *Bizi* reddetmekten. “Ama kendimi asla affedemem. Yine de aklımda dikkatini dağıtacak başka bir şey var.”

Gülümsedi. “İlginç bilgiler olmadığı sürece ben varım.”

On Dokuzuncu BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #611: Bazı tarih öncesi toplumlar ölülerinin etlerini kemiklerinden sıyırıp almış.

Uyandığımda ağızımda hâlâ Bailey'nin tadı vardı. Dün gece en yakın arkadaşımın vajinasının favori tatlım olduğunu keşfetmiştim. Kırmızı kadife kek falan hikâyeydi, Bailey'yi kahvaltıda, öğle yemeğinde, akşam yemeğinde ağızımda istiyordum.

Dün geceki orgazmlarımız, o yüzümün üstünde kıcı yatak başlığına çarpa çarpa zıplar ve bir yandan da bana dokunurken, eve dönen kalabalığın seslerini duymamızla birlikte aniden son bulmuştu. İkimiz de son anda giyinebildik. Jaime'yle Mel kapıyı çalmadan içeri dalıp yatağın neden sırlıslıklam olduğunu sorduklarında –neyse ki Bailey de saçları da sırlıslıklamdı– kriz geçirdiğini söyledim. Neyse ki kızlarının durumu için o kadar telaşlandılar ki hiçbir şeyden şüphelenmediler.

Yine de Jaime, dudaklarında yapay bir gülümsemeyle kulağımın ucundan tuttuğu gibi beni koridordan odama sürükledi. Dişlerinin arasından konuştu.

“Kızım zaten yeterince şeyle uğraşıyor, onun aklını daha da karıştırırsan *aşırı* tadım kaçır. Şimdiye kadar bayağı tolerans gösterdim... Benim tadım kaçınca neler olduğunu hiç anlattılar mı sana, Levy? Nadir olur ama görülmeye değerdir.”

“Evet.” Alnımı silmekten kendimi zor alıkoydum. Daria’yla uygunsuz ilişkisi olan All Saints Lisesi’nin eski müdürü Bay Prichard’a yaptıklarını duymayan kalmamıştı ama tam detayları bilmiyordum. “İnan bana, burada birinin kalbi kırılacaksa kızın benimkini kırar.”

“O benim için sorun olmaz.” Beni odama fırlatıp ellerinin tozunu silkeledi. Helal olsun Jaime’ye. Yaşına göre epey dinçti.

Şimdi Fransız bageti boyutunda bir sabah ereksiyonu ve suratımda salak bir sırıtmayla oturmuş, güne başlamak için can atıyordum.

Mel geceyi Bailey’nin odasında geçirdiğinden onun iki gündür kullanmadığını *biliyordum*. Kendime bir anlığına temkinli bir iyimserliğe kapılma izni verdim.

Dişlerimi fırçaladım, saçımı taradım ve siyah yalıtımlı bir pantolonla hâkî mürettebat tişörtü giydim. Kahvaltı odasına giderken Bailey’nin odasının önünde durdum. Banyodan duş sesi geliyordu, sürpriz yapmak için kapıyı açtım. Bu kızı çıplak görmek bir yana, vücudundaki her ben ve kusuru, hakkında tez yazabilecek kadar iyi bellemiştim.

Bailey duştayken Mel’in makyaj masasına yaslanmış tırnaklarını törpülüyor olabileceğini düşünmemiştim.

“Ah, pardon.” Hemen gözlerimi indirip kapıyı kapatmaya yeltenecek kadar terbiyem vardı.

Mel hiç orali olmadan makyaj masasından kalktı. “Beş dakikanız var. İyi değerlendirin. *Tamamen* giyinik olarak.”

“Anne! Bir bağımlılığın boşluğunu başka bir bağımlılıkla doldurmama izin vermemelisin,” diye ciyakladı Bailey ve o mükemmel anda, Eski Bailey’ye dönüştü.

Umutlu VÂRİS

“Sekse bağımlı olmazsın, tatlım. İdrar yolu enfeksiyonu bizim ailede genetik.”

Melody çıktıktan sonra kaşlarımı kaldırarak camın ardındaki arkadaşşıma baktım. “Bu benim duymamam gereken bir şey olmalıydı.”

“Tam da duyman için söylendi, beni utandırmak için.” Kollarına kömür sabunu sürdü. “Bu sana itici geliyor mu?”

“Her sabah kusmuğun içinde yüzdüğünü görsem yine de seni itici bulmam.”

Bailey suyu kapadı, ben de duşun cam kapısını açtım ve onu kollarıma aldım. Öpüştük, dudaklarındaki su tatlıydı. Aslında Mel doğru tahmin etmiş sayılırdı. Bails’e yeterince zevk versem uyuşturucuyu unutup benimle yetineceğini umuyordum.

Kalçasını kavradım ve boynundan aşağı öpücükler kondurdum, göğsünü, meme uçlarını yaladım, memesinin yanını ağzıma aldım. Pankekler ve pastırmalar siktirip gidebilirdi, dünyadaki en lezzetli şey buydu.

“İyi uyudun mu?” Vücuduna öpücükler kondurarak giderek eğildim ve dizlerimin üzerine çöktüm. O da bacağına omzuma attı ve sırtını duvara yaslayıp kendini bana açtı, dilimi bacaklarının arasına bastırıp onu yalamaya başladım.

“Hı hı.” Saçlarımı avcunun içine aldı, yalamaya, emmeye ve parmaklarımı da işin içine katmaya başlayınca kafamı sağa sola çekti. “Fırına verilmişim hissi geçince daha iyi oldum.”

“Seninle gurur duyuyorum, Güvercin.”

Sonra ona ayıklık hediyesi olarak dün gece yarım kalan işi tamamladım ve dilime boşalmasını sağladım.

Yirmi dakika sonra tüm çıkmaz sokak klanıyla masada oturuyorduk ve herkes, yani kelimenin tam anlamıyla *herkes* –yemek

servisi ekibi, temizlikçiler, çocuklar ve süs bitkileri bile— Bailey'yle benim dün gece ne yaptığımızı biliyor gibiydi.

İlk ipucu on beş dakika geç kalmamızdı. İkincisi de masadaki boş sandalyelere oturduğumuzda yüzümüzde beliren o orgazm ışıltısıydı. Ufaklıklar birbirlerine mini *waffle*lar fırlatırken büyüklerin gözü bizdeydi.

Beni yargıladıklarını biliyordum ama bu odadaki her piçin *pek de temiz olmayan* bir mutlu sona ulaştığını düşünürsek, insanların ne düşündüğünü takacak değildim.

“Duş iyi miydi, tatlı?” Daria, parlak dudaklarının arasına kırmızı bir üzüm atıp Bailey'ye bir öpücük yolladı. “*Süper* canlanmışsın bakıyorum.”

Bailey masum bir ifade takınıp çatalıyla tabağındaki omlet parçacıklarını eşeledi. “Ne giyeceğimi düşünerek seçmek zorundaydım. Bu aralar çok sıcaklıyorum da, *şey*, yoksunluk çekiyorum ya hani.”

Daria'nın ukala sırtışı silindi. Kıkırdamamı öksürükle gizledim.

“Çam devirdin, altında kalma bari,” diye mırıldandı Vaughn. Penn'in karısını savunmama sebebi, Sissi'nin saçındaki ahududu parçalarını ayıklamakla meşgul olmasıydı, yani Vaughn'ın soktuğu lafı kaçırmıştı.

“Ya sen, Lev?” Vicious, insanları rahatsız etmek hayat amacı olduğundan bana çattı. “Sen de mi sıcaklıyorsun yoksa sadece azgın mısın?”

Merakla kafalarını kaldıran Cayden ve Sissi dışında herkes güldü. “Azlın ne demek?”

“Aslan,” diye düzeltti Racer, ifadesiz bir yüzle. “Aslan Kral.”

“Vay be.” Knight hamur işinden bir ısırık alıp arkasına yaslandı. “Ortam hiç rahatsız edici değil. Devam edin millet.”

“Herkes zil zurna sarhoş olurken ben arkadaşım ile ilgilenmediğim için mi yerden yere vuruluyorum?” Kaşımı kaldırdım.

“Senin zil zurna sarhoş olmaya yaşı yetmiyor,” diye belirtti babam.

“Racer’ın da zil zurna sarhoş olmaya yaşı yetmiyor ama o sizinle geldi,” diye yapıştırdım cevabı.

“Çocukların önünde şu kelimeyi kullanmasanız?” Emilia teyze hafifçe yerinden sıçradı.

“Pardon.” Daria iç çekti. “Yaş kelimesi bence de tetikleyici. O yüzden Botox ve Juvéderm’e başladım bile. Küçük müdahaleler ama dünyalar kadar fark yaratıyor.” Göz kırptı.

Ailelerimiz kafayı yemişti. Hepimizin birbirimizle çift olması şaşırtıcı değildi.

“Karımı duydunuz. S ile başlayan kelimeyi kullanan bir sonraki bok kafalı kendini kapının önünde bulur,” diye konuştu Vicious.

“*Bok!*” Sissi yıldız şeklindeki salatalıkları havaya fırlattı ve hevesle, “Bok, bok, bok!” dedi.

“Harikasın.” Knight, Vicious’a başparmağını kaldırdı.

“Anne baba bok yaptı,” dedi Cayden.

“Tok,” dedi Luna tatlılıkla. “Anne babanın karnı tok.”

Vicious amca soluk mavi gözleriyle, bebekler dâhil masadaki herkese hançer gibi bakışlar attı. “Hepinizi paketlememe az kaldı. Karımı rahatsız edeni burada barındırmam.”

“On yedi yaşındaki hâline de aynı tavsiyeyi vermeliydin.” Jaime portakal suyunu dikti, sonra Trent’le yumruk tokuşturdular.

Daria güldü ve huzursuzlanan Sissi’yi mama sandalyesinden aldı. Trent televizyonu açıp, “Benim sert bir içkiye, bizimse konuyu değiştirmeye ihtiyacımız var,” gerekçesiyle spor kanalına geçti.

Sporcu seçmeleri ve kolej futbolu hakkında laflamaya başladılar. *Elbette* Penn, babam ve Knight dönüp bana baktı, Trent ve Racer da muhabbete hevesle atladı.

Çok geçmeden konu futboldan *ben* ve futbola döndü. Ne de olsa Penn bir 49ers yıldızıydı ve masadaki herkes aramızdan başka bir NFL kahramanı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

“Ee, Lev, hiç teklif aldın mı?” Penn arkasına yaslanmış, düz beyaz dişlerinin arasına aldığı bir parça pastırmayı çıtırdatıyordu.

“Yok,” diye yalan söyledim göğsüm sıkışarak. Kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey değildi bu. Üniversiteye *gidecek* ve futbol *oynayacaktım*. Babam bunu istiyordu ve ben de onu mutlu etmek istiyordum. “Yakında gelir elbet.”

“Enteresan. Michigan kesin teklif gönderir diyordum.” Penn’in saçları alnına düşmüştü. *Titanic*’teki Leo DiCaprio’ya taş çıkarırdı. “Koçu tanıyan bir arkadaşla konuştum. Birinci sınıftan beri gözü sendeymiş. Seni kesin alacaklarını söyledi.”

Hay şansımı yandan makasla sikeyim.

“Okulu arasak iyi olur belki. Ne düşündüklerini öğreniriz. Posta servisi pek güvenilir değil artık,” diye şakıdı Dixie.

Birincisi, benim suçumu posta servisine atmıştı. İkincisi, Dixie şimdi de annelik mi taslıyordu? Canı cehenneme.

Babam parmaklarını şaklattı. “Dixie haklı.”

“Dixie benim annem değil –olmak için ölüp bitse de– ondan tavsiye almayacağım,” dedim neşeyle.

Gözler ânında bana döndü. Şok içinde bakışlar yüzüme kenetlendi. Daha önce kimseyle böyle konuşmamıştım, hele ki Dixie gibi gayet iyi bir kadınla. Ama yalanımın ortaya çıkmasını istemiyordum. Babam Michigan teklifini öğrenirse biterdim. *Ayrıca* Hava Kuvvetleri Akademisi başvurusunu hâlâ doldurmamıştım ve son tarih hızla yaklaşıyordu. Bunu düşününce oksijen seviyem düştü.

“Hoop. Kıçına ne kaçtı senin?” Babam bana kaşlarını çatarak baktı.

“Düzgün konuşun!” Mel ellerini havaya kaldırdı.

“Benim hayatım beni ilgilendirir, kahvaltı masasında tartışılmasını istemiyorum.” Çatal bıçağı bıraktım.

“Üniversite planlarından bahsediyoruz, götünü silip silmediğinden değil,” dedi Penn. “Sakin ol, dostum.”

Bailey baldırını benimkine çarparak Hava Kuvvetleri Akademisi’ne başvuru planımı açıklamam için iyi bir zaman olduğunu işaret etti. Yapmalıydım da. Gerçekten yapmalıydım. Ama yapamadım. Knight’ın gözleri masanın karşısından benimkilere dikilmişken yapamazdım. Bu bakışı biliyordum. *Babam çok şey atlattı, zar zor toparlandı. Bunu ona yapamazsın. Ben izin vermem,* diyordu.

Knight genel olarak hayatından memnundu. Ama aramızda tek bir anlaşmazlık vardı. O, hızlı arabalar ve pilot olma hayallerimle kendime yaratıcı ölüm yolları aradığımı, *bense* bunun onu hiç ilgilendirmediğini söylüyordum.

Umarım yüz ifadem ona cevabımı iletebiliyordu: *Babamın bu kadar harap olmasının bir sebebi de annem son nefeslerini verirken senin toz hâline getirebildiğin her boku çekiyor olmandı, kendi günahlarının kefareti bana ödetmeye kalkma sakın.*

Ailece eğlenme zamanı, ha? Kabilem buysa, yalnız kurt olmayı tercih ederdim.

“Yok, sorun değil. Lev haklı. Ben kendi işime bakayım.” Dixie özür dileyen bir gülümsemeyle babamı sakinleştirmek için elini onunkinin üzerine koydu. “Niyetim sınırı aşmak değildi. Umarım bunu biliyorsundur, Levy.”

“Yok ya, siktir et.” Knight homurdanarak ayağa kalktı, sandalyesi yerde ses çıkardım. “Özür dileme bundan. Sen sadece yardımcı olmaya çalışıyordun.”

“*Düzgün konuşun,*” dedi Edie şarkı söyler gibi.

“Karım hariç herkesi kovacağım şimdi.” Vicious’ın sesi son derece ciddiye.

“Çocukları kapının önüne nazıkçe bırakabilirsin,” diye önerdi Emilia. “Onlar bir şey yapmadı.”

Ayağa fırladım. Bailey de ânında yanımda belirdi. Ağır-lığımı masadaki yumruklarıma verdim. “Çenenin kapatmanı

öneririm, Knight çünkü bu muhabbeti yapıyorsak sebebi *senin* NFL'e girememendi."

"Ben istemedim." Sıkılmış numarası yaparak esnedi.

"Tabii." Homurdandım. "Ama aynısını ben yapamam, değil mi? Birinin sevgili babacığımızı mutlu etmesi lazım ve ikimiz de bu kişinin sen olmayacağını biliyoruz."

Bu laf Knight'ı tetikledi. "Mesele futbol değil, salak. Bana kalsa git feminist örgü alanında liberal sanatlar oku ve eline bir daha top alma derim. Benim derdim tehlike."

Babam kaşlarını çatıp ikimize baktı. "Ne tehlikesi?"

"Lev savaş pilotu olmak istiyor," dedi Bailey. Bundan utanmamalı veya mahcup olmamalıydım ama oldum.

"Lev savaş pilotu *olamaz*," dedi Knight kesin bir tavırla.

"Neden olamazmışım?" diye tersledim. "Senin gibi küçükler ligine koçluk yapıp erkek tangasıyla modellik mi yapayım?"

"Birincisi, tanga değil, *thongini*." Knight'ın bu hataya duyduğu öfke yüzünden açıkça okunuyordu. "İkincisi, *az önce de dediğim gibi*, senin futbol oynayıp oynamaman sikimde bi—"

"Benim umurumda," diye araya girdi babam. "Yeteneği var. Neden kullanmasın?"

"Çünkü istemiyorum!" Ellerimi havaya savurdum.

Babam şaşkındı. Kırılmıştı. Lazer bakışları beni hedef aldı. "Ne diyorsun sen? Futbolu seviyorsun sanıyordum."

"Çünkü ölen karının yasını tutmakla o kadar meşgulsün ki burnunun dibinde olan biteni göremiyorsun!"

Trent amca iç çekip portakal suyundan bir yudum aldı ve bakışlarını karısına çevirdi. "Sadece çocukları alıp Kanarya Adaları'na gidelim demiştin sana."

"Knight, sakinleş lütfen." Luna elini abimin koluna koydu, o da karısının kölesi olduğundan hemen oturdu. "Bu konuyu konuşmanın yeri ve zamanı değil."

"Affedersin, Ayışığı."

Umutşuz VÂRİS

Babamın gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Bana söylemek istediğın bir şey var mı?”

Kendi kararlarımı vermeme izin ver.

Kendi umutlarını, hayallerini, mutluluğunu benim üzerime yıkma.

Ama kelimeler ağızımdan çıkmadı. Tüm sırlarımı sakladığımı o kara delikte sıkışıp kaldılar.

Onları nazikçe serbest bırakmak yerine, tam bir ödleğ gibi arkamı dönüp hışımla oradan uzaklaştım.

Bailey

Lev'i böyle azarlanmış ve mutsuz görünce tüm dünyayı yerle bir edesim geldi. Hidrojen azit ve potasyum kloratı karıştırıp kimya bilgimi kötüye kullanmak istedim.

Ama ben Bailey'dim işte. Uysal. Tatlı. Çatışmalardan uzak duran. Fakat son zamanlarda o kız bana büsbütün yabancılaşmıştı. Sanki New York'tan San Diego'ya dönen uçağa bindiğimde yılan gibi deri değiştirmiştim. Xanax ve Vicodin'i bıraktığımdan beri durmadan bir şeyler hissetmeye başlamıştım. *Sürekli*. Keder. Karmaşa. Öfke. Kıskançlık. Aşk.

Dikkatimi Lev'in tekmelenmiş bir yavru köpek gibi görünmesine değil de kayağa vermiş gibi yapmaya çalıştım ama çok zordu. Tanıdığım en yetenekli, en becerikli, en komik, en zeki insandı o. Tek suçu babasını ve abisini fazla sevmesiydi. Hayatının kontrolünü ailesine bırakmasıydı. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Knight ve Dean'in niyetinin iyi olduğunu biliyordum. İkisi de iyi insanlardı, ailelerinden birini korumaya çalışıyorlardı. Dean oğullarını kaybetme korkusuyla yaşıyor, Knight da ailesine ve kardeşine yıllarca çektiği eziyeti telafi etmek istiyordu.

İkisi de Lev için gözünü kırpmadan kurşun yerd. Sorun şuydu ki şu anda onlar için kanayan Lev'di.

Vicious amca yeşil pistlerde biraz ısındıktan sonra, Emilia'yla teleferiğe binip profesyonel pistlere çıkacaklarını söyledi. Gruptaki herkes de onlarla gitmeye karar verdi. Geçen Noel'de Vicious karısına alışılmadık bir hediye vermişti. Dağdaki siyah, ileri seviye pistler arasında sadece ona özel bir pist satın almıştı. Pembe Pist. Herhâlde kendi karanlığına karşılık onu pembe görüyordu.

Lev dâhil tanıdığım herkes kayakta ya iyi ya da müthiş iyiydi. Senelerdir, rekabetçi baleye ara verdiğim dönemlerde buraya gelir, herkes karlı dağlara koşarken ben malikânede güzel bir kitaba gömülürdüm; sakatlıklarım ve aşırı dozumdan önce bile. Dolayısıyla onlarla gitmeyeceğimi söylediğimde kimse şaşırmadı veya kuşkulandı.

"Bailey'yi eve ben götürürüm," diye atıldı Lev bir adım öne çıkarak.

"Yok, ben hallederim." Her yanını saran, pembe bir kıyafet giymiş olan Daria kayak gözlüğünü başına kaldırdı. "Senin biraz molaya ihtiyacın var bence."

"Ondan mı?" Lev gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle süzdü beni. "Asla. Hadi gidelim, Güvercin."

"Kızıma nasıl baktığınızı gördüm," diye seslendi babam arkamızdan, tesisten çıkan ana yola döndüğümüzde. "Görevin ona göz kulak olmak, gönül eğlendirmek değil."

Lev çenesini sıktı. "Ben onun sadece bedeniyle ilgilenmiyorum."

"Böyle bir dönemde bedeni aklının ucundan bile geçmemeli."

Vicious amcanın şoförünün Escalade'le beklediği girişe doğru yürüdük.

"Haraç olmak için gönüllü oldun, sağ ol." *Açlık Oyunları*'ndan referans yaparak Lev'e dirsek attım, belki onunla temas kurarsam sonunda dayanamaz beni öpücüklere boğardı.

“Tabii, ne demek,” dedi sadece. Dalgın görünüyordu.

Aklından geçenleri çözmesine yardım etme isteğiyle, “Önce Knight’la olan meseleni halletmelisin. Ona beklenti ve hayallerinin birer istek değil ihtiyaç olduğunu anlat, sonra da babana açılırsın.”

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum.” Lev başını iki yana salladı.

Ama ben çözüm insanıydım işte. Her şeye cevabı olan. O yüzden ekledim: “Ya da Knight’ı tamamen atlayıp direkt–”

“Yeter!” diye bağırdı Lev yürümeyi keserek. “Konuşmak istemiyorum dedim.”

“Ama ben sadece–”

“Sen tavsiye alacağım en son insansın, o kadar.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak arabaya giden yolu başım önümde yürüdüm. Sözlerinin sızısı yakıcı bir acıya dönüştü. Ben ona yardım etmeye çalışırken benimle nasıl böyle konuşabilirdi? Zihnimin köşesinde bir yerlerden Eski Bailey, Lev’in kahvaltıdaki kapışmadan dolayı hâlâ hassas olduğunu söylüyordu. Ama Şimdiki Bailey –hâlâ duygu durum dalgalanmaları ve yoksunluk semptomları yaşayan Bailey– sürekli güvence istiyordu. O yüzden olacak ki hain ağzımdan şu sözler döküldü: “Eve dönünce Thalia’dan ayrılсан iyi edersin.”

Yanlış hamleydi. Lev öyle kolay lokma değildi. Ufukta silüeti görünen Escalade’e doğru yürümeye devam etti. Arabanın arkasında karlı dağ tepeleri ve ahşap oteller uzanıyordu.

“Ayrılmazsam *ne olur?*” Sesinde tehlikeli bir ton vardı. Ama şu an hassas olan tek kişi o değildi. Madem kavga istiyordu, o zaman istediğini alacaktı.

“Bu tatilde bana suratını neden rodeo atı gibi sunduğunu açıklamanın yaratıcı bir yolu mu var mı?” Sonra da yanaklarımdaki kızarıklığı, gözlerimdeki yaşları görmesin diye başımı çevirdim.

Lev dudak büktü. “Ona söyleyeceğimi nereden çıkardın?”

Umutlu VÂRİS

“Sen söylemezsen ben söylerim,” diye patladım. Madem onun için dediği kadar önemsiz bir kızdı, neden ayrılmıyordu?

Göz ucuyla omuz silktiğini gördüm. “Tüm semti sikssem ve Sevgililer Günü’nde ona zührevi hastalık hediye etsem bana ‘teşekkür ederim’ der.”

Midem ağzıma geldi. “Vay be. İğrençsin.”

“Başkasının erkeğiyle yatan sensin.”

Ooo. Beni kimse tutamazdı artık. “Kimsin sen ya?”

“Üzerine beklenti yağdırılmanın ve hiçbirini sikine takmanın ürünüyüm,” dedi asık bir suratla. Sonra ekledi: “Burada olanlar bir şeyin başlangıcı değil, Bailey. Sen ciddi bir rehabilitasyon programına girene kadar da olmayacak. Kaderimi bile bile bir bağımlının kaderine bağlamam.”

“Ben bağımlı değilim—”

“Evet, bağımlısın. Hem bağımlı hem de yalancısın. Güzel, dar bir amın var, orası kesin ama hayatımı mahvetmeye değmez.”

İşte bu kadardı. Çılgınlık treni resmen kalkmıştı. Mendilleri sallayıp çiçekleri fırlatma zamanı gelmişti. Eldivenler çıkmıştı artık, onu çıplak ellerimle öldürecektim.

“En azından ben hayallerimin peşinden gittim. Değer verdiğim şey için savaştım. Sen korkağın tekisin, Lev. Hem korkak hem de ödleğin birisin. Babanın karşısına dikilmeye cesaret edemediğin için mutsuz ve tatmin olmamış hâlde ölüp gideceksin. Beni kıskanıyorsun çünkü senin asla yapamadığın şeyi yaptım: isteklerimin peşinden gittim.”

Altın rengi gergin cildinin altındaki çene kasları kasıldı. “Sen önce ayık kalmaya odaklan, takılmaya değil.”

“Bu hafta sonu yaşadıklarımızın sıradan bir takılma olduğunu bilmiyordum.” Neşesiz, acı bir kahkaha attım.

“Eh, öyleydi.”

Yalan söylüyordu, değil mi? Normalde insanları okumakta ustaydım —özellikle de Lev’i— ama artık kendi yargılarıma gü-

venemiyordum. En azından konu bizken ve ben hâlâ bir asit bulutunun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissederken.

“Sen diğerlerinin yanına dönüp kayak yapsana. Evin yolunu biliyorum ben,” diye önerdim. Tam da zamanıydı çünkü Escalade’in önüne gelmiştik. Lev’in bu fikri reddetmesini, içindeki mağara adamını ortaya çıkarmasını ve şu an beni asla yalnız bırakmayacağını söylemesini bekliyordum. Ama umursamaz bir omuz silkişle saatine bakarak beni şaşırttı.

“Olur, iyi fikir. Görüşürüz. Ya da belki de görüşmeyiz.”

Buz gibi bir gülümseme ve tavizsiz bir tavırla arkasını dönüp uzaklaştı.

Kendimi kaldırımdan söküp arabaya binmem beş dakikamı aldı. Şoku çoktan geçmiş, sersemlik aşamasına gelmiştim. Araba yolculuğu boyunca kendi öfkemin suyunda haşlandım. İhanetin o keskin, yakıcı tadı dilimi kapladı.

Lev, Thalia’dan ayrılmayacaktı. Belki de hiç ayrılmayı düşünmemişti bile. Tam bir oyuncuydu ve ben oyuna gelmiştim. Bana basit bir numara yapmamış, başıma büyük bir çorap örmüştü.

Craftsman malikânesine vardığımda evde sadece dadılar ve çocuklar vardı. İkisi de beni yargılayamaz ya da durduramazdı. İşte o zaman farkına vardım.

Yapayalnızdım. Gerçekten, son derece yalnız. Kendi hâlime bırakılmışım.

Odama giden merdiveni ikişer ikişer, mermi hızında tırmandım. Dior bavulumu çevirip yatay fermuarındaki siyah kumaşı titrek ellerle yokladım. Sağ tarafa gizli bir cep dikmişim. Sökmek için can atarak dikişi aradım ama çoktan sökülmiş olduğunu gördüm. Bir işi yarım yamalak yapmak bana göre değildi ama belki de dikiş konusunda biraz paslanmışım. İşaret ve orta parmağımı içeri sokup hapları aradım ama parmaklarıma başka bir şey çarptı. Bir çeşit... kâğıt? Yavaşça çekip çıkardığımda sarı bir not buldum. Açtım, okurken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

REHABİLİTASYONA GİT, BAILEY.

L.

Lev haplarımı bulmuştu. Bulmuş ve ortadan kaldırmıştı. Çığlık atmak istedim. Düzeltiyorum; çığlık *attım*. Tekmeler attım, eşyaları parçaladım. Belki birazını kurtarabilirim umuyla klozet kapağını açtım, kesin buraya atmıştı; ne zaman yapmıştı bunu? Aynı anda iki şeyin doğruluğunu kavradım: Birincisi, haklıydı. Rehabilitasyon beni beklemiyordu, resmen bas bas beni çağırıyordu. İkincisi, *ona* dönüşmektense ölmeyi tercih ederdim. Ailemi memnun etmek için hayallerimden vazgeçemezdim. Juilliard, Hava Kuvvetleri Akademisi değildi. Yerine koyacak bir şeyim yoktu.

Alt kattaki mutfağa indim. Ortalıkta bulduğum bir şişe viskiyi kafama diktim. Berbattı ve ağır kesicilerin yerini asla tutamazdı. Çoğunu geri kustum. Dakikalar birbirini kovaladı, saatlere döndü. Kanım alkolü iyice emdi. Şu anda ölmek kulağa o kadar da korkunç gelmiyordu.

Sonra –*sürpriz!*– kanepede baş aşağı uzanmış, dünyam dönerken terli sırtımda serin bir el hissettim. “Ah, Bailey.”

Lenora. Evde kalmıştı. İkizleri emziriyordu. *Tabii ki çıkmamıştı.*

Uyuduğumu sanıyordu –ya da problemimi kesinlikle konuşmak istemediğimi anlamıştı– çünkü tek söylediği şu oldu: “Karanlık yanların olabilir. Hepimizin var. Ama onların kazanmasına izin vermemelisin.”

Gün karardı ve eve sıcak, sarı bir ışık doldu. Kayaktan dönenler içeri doluşmaya başladı. Onlar gelmeden önce kendimi duşa sürüklemeyi ve dişlerimi iki kez fırçalamayı başarmıştım, bu

yüzden kimsenin içtiğimi anlayacağını sanmıyordum. Belki sadece Lev anlardı çünkü ruhumu hızlı aramaya almış gibiydi ve her şeyi yüzümden okuyabiliyordu. Şansıma –bu kelimeyi mecazen kullanıyorum– dikkati hiç bende değildi. Odasına giderken ben yokmuşum gibi hışımla yanımdan geçti.

Yemek yedik. Havadan sudan konuştuk. Her şey yolundaymış gibi davrandık. Dean, Lev ve Knight hararetle aşırı kötü olduğu için iyi sayılması gereken filmlerden, vücut fonksiyonlarından ve NFL'den konuştu. Birkaç saat önce badem unlu *waffle*lar ve pastirmaların önünde nükleer savaş çıkarmamış gibi davranıyorlardı. Yemekten sonra hepimiz odalarımıza çekildik. Annem yanımda gece nöbetindeydi. Odayı darmadağın ettiğimi görünce hiçbir şey demedi. Sadece Vicious amcanın babama bazı iyilikler borçlu olduğuna ve bu konuda tantana yapmasa iyi olacağına dair bir şeyler mırıldandı.

Lev'in benimle iletişime geçeceğinden emindim. Ama geçmedi. Ne geceleyin ne de ertesi sabah. Racer, Knight ve Luna bana kayak öğretmek isteyip beni yeşil pistlerden birine sürüklerken de. Ve hep birlikte yeniden akşam yemeği için masaya oturduğumuzda da.

Dönüş uçağına binmeden önceki gece, ilk pes eden ben oldum ve sessizliği bozdum. Annem uyuduktan sonra yorganın altından ona mesaj attım.

Bailey: Bulmuşsun, tebrikler.

Bailey: Hapları diyorum, taşaklarını değil. Onlar hâlâ kayıp, ailenin de tasdikleyeceği gibi.

Veeee işte şimdi, bayanlar baylar, gecenin bomba doğruları kısmına gelmiştik.

Lev: Geçen gün onları uzun uzun emerken gayet iyi biliyordun nerede olduklarını.

Bailey: O senin sadakatsiz ve narsist bir pislik olduğunu öğrenmeden önceydi.

Lev: Rehabilitasyona git, Bailey.

Bailey: Aslında Hava Kuvvetleri Akademisi'ne başvurmadığına sevindim. Ülkemizin GERÇEKTEN cesareti olan insanlara ihtiyacı var. Top Gun oynamak isteyen şımarık veetlere değil.

Lev: Rehabilitasyona git, Bailey.

Bailey: Bir daha benimle iletişime geçme zahmetine girme. Bitti artık.

Lev: RGB. İyi geceler.

Yirminci Birinci BÖLÜM

17 yaşında

Bailey

Rosie'nin ölümünün üzerinden yedi yüz kırk altı gün geçmişti. Lev'le aynı odada uyumaya başlayalı yedi yüz kırk altı gün olmuştu. Aynı yatakta. Birbirimizin kollarında.

Kokularımız aşk adında bir parfüme dönüşeli yedi yüz kırk altı gün olmuştu.

Asla gitmeyeceğime, ona asla ihanet etmeyeceğime, asla kaybolmayacağıma söz vereli yedi yüz kırk altı gün.

İnsan uyum sağlayan bir varlıktı. En zorlu koşullara göre bile şekil almak üzere tasarlanmıştı. Dolayısıyla hayatımın zamanla kolaylaşacağını düşünebilirdiniz. Ama hiç de öyle olmadı.

Zorluklar üst üste yığılmaya devam etti. Sabahları yorganın altında tenime değen sıcak, davetkâr sertlik. Onunla ilgili daha önce fark etmediğim şeyleri fark etmeye başlamam. Mesela yeni yeni belirginleşip mükemmel bir şekil alan elmacık kemikleri. Ya da geçen yaz boyunca düz ve ipeksi saçlarının zamanla kalınlaşıp dalgalı bir hâl alması. Vücudunun her yerinin dol-

gunlaşması – pazuları, karın kasları, omuzları, sırtı. Biyoloji benimle dalga geçiyordu sanki.

Kapa çeneni, evrimsel psikoloji. Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

Ama sevimli ve alçakgönüllü arkadaşının içinden birdenbire aşırı yakışıklı bir adamın çıkmasına şahit olmak çok korkutucuydu.

Bana nasıl baktığını görüyordum. Hiç saklamaya çalışmadığı bir açlıkla bakıyordu. İstiyordum ki beni bütünüyle yutsun. Yasak meyveyi, çekirdeği ve kabuğuyla, her şeyiyle mideye indirsin.

Ama ben bu aptal, sıkıcı rolde sıkışıp kalmıştım. Ben onun yakın arkadaşı, azizesi, kurtuluşuydum. En sevdiği yemekleri pişiriyor, uyumadan önce ona sarılıyor, önemli maçlar ve ödev tarihleri yaklaştığında ona hatırlatmalar gönderiyordum.

Şu anda bile tribünde oturmuş, St John Bosco'ya karşı eyalet şampiyonluğunu kazandığı için ona tezahürat yapıyor, All Saints Lisesi için tarih yazmasını izliyordum.

Maç bitmişti. Kalabalık ayakta tezahürat yapıyordu. En çok zıplayan, en çok bağırان bendim. Dean amca ceketimden yakaladığı gibi beni kucakladı, kendinden geçmişti. Abisi bile Lev'i parmağıyla gösterip "İşte benim kardeşim!" diye kükreğinde gözlerime sevinç yaşları doldu. "Efsane be!"

Dean, Knight ve ben tribünlerden inerken mutluluk yerini bastırılmış cinsel gerilime bıraktı çünkü Lev'i formasını çıkarırken görmüştüm. Karın kaslarındaki her çıkıntı, her kıvrım öyle belirgindi ki Photoshop gibi duruyordu. Teni altın gibi parlıyor, her zerresinin yalanmasını talep ediyordu. Darmadağın saçlarını parmaklarımla taramak için yanıp tutuşuyordum. Ondan bir adım ötede durdum ve ağızlığını tükürüp abisine ve babasına sarılmasını sabırla bekledim. Elimde en sevdiği buzlu çay vardı. Sonra bana döndü.

“Seninle çok gurur duyuyorum!” diye haykırdım ve kollarımı açıp bana sarılmasını bekledim.

“Yemişim kibar sarılmaları. Eyalet şampiyonu olduk!”

Beni kalçalarımından kavrayıp havaya kaldırdı ve kendi etrafında dönmeye başladı. Beni gıdıkladıkça gülüyor, çığlık atıyordum; büyük ihtimalle hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kendi zaferlerimi kazandığımda bile.

Beni bebekmişim gibi havaya atıp tutarken “Lev!” diye ciyakladım. O da sırıtıyordu ve gözleri yaşlarla doluydu. Bu gözyaşlarının sadece babasını mutlu ettiği için değil, annesi bunları göremediği için olduğunu biliyordum.

Lev beni indirdikten sonra elleri belimde kaldı ve başımı çenesinin altına sıkıştırıp beni kendine çekti. “Bunu sensiz yapamazdım. Ayaklarıma zemin olduğun için teşekkürler... ya da her neyse işte, öyle bir şeyler.” Göz kırptı.

“Bana düz mü diyorsun?” Burnumu kırıştırdım.

“Sana yerçekimi diyorum.”

“Kulağa striptizci ismi gibi geliyor.”

Buna o kadar şiddetli güldü ki babası boğuluyor sandı.

Onu arkadaşlarıyla kutlamaya gitmesi için teşvik ederken benim iyi olduğuma, birlikte vakit geçirmeyecek olmamızı sorun etmediğime, zaten ödevlerim olduğuna dair bin kere yemin ettim.

Ama arabamı eve doğru sürerken aklımda ilk kez bencil bir düşünce belirdi. Onun şu anda seksi kızlarla partide olması düşüncesi midemi bulandırdı. Hem bunun beni rahatsız etmesi kesinlikle iyiye işaret değildi. Kıskanç olmayı göze alamazdım. Kıskançlık dürtülere yol açardı. Dürtüler de kaosa.

Ödevlerimi yaptım, odamı topladım, kitap okudum ve her iki saniyede bir saate bakıp durdum. Gecenin ikisine kadar bunu yaptıktan sonra telefonumu kontrol ettim. Lev’den mesaj yoktu. Hâlâ dışarıda, partideydi. Onun için endişeleniyor muydum yoksa onu kıskanıyor muydum emin değildim.

Rahat bırak. Çocuk bugün resmen eyalet şampiyonu oldu.

Umutlu VÂRİS

Kendimi oyalamak için postayı almaya dışarı çıktım. Kutuda kalın bir zarf bulunca kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Bu olabilir miydi? Ne zamandır buradaydı? Hayatımın en güzel haberi.

Zifiri karanlıkta zarfı yırttım ve telefonumun ışığını kelimelere tuttum. İşte bu. Yürümeyi öğrendiğim günden beri beklediğim kabul mektubu.

Juilliard. Kazanmıştım.

Başvuranlar arasından kabul edilen yüzde yedilik dilimin içindeydim. Dünyanın en yetenekli insanlarına karşı kazanmıştım. İçimde bir duygu balonu patladı. Haberi paylaşmak istiyordum ama annemle babam uyuyordu, Daria'yla Penn de Paris'te aşk yaşıyorlardı. Arkadaşlarımdan birini arayabilirdim ama bu kadar önemli bir haberi rastgele biriyle paylaşmak içime sinmiyordu.

Mesajı yazarken parmaklarım titredi.

Bailey: Bil bakalım ne oldu?

Lev: Kedi oğlan doğurdu.

Lev: Birkaç biradan sonra Benjamin Button

gibi altı yaşına dönüyormuşum ben belli ki.

Kusuruma bakma. N'oldu, B?

Bailey: Arayabilir miyim?

Lev: Finnlerdeyiz, çok gürültü var. Ama beklersen bir saate evde olurum

Bailey: Bekleyemem.

Lev: Hımm. Ne oldu?

Bailey: JUILLIARD'A KABUL EDİLDİM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Büyük ilanımı koca bir hiç takip etti. Bir dakika dörde, o da on beşe dönüştü. Yanıt yoktu. Sohbeti açıp mesajımın gidip gitmediğini kontrol ettim. Gitmişti. Işığı söneneye kadar ekrana baktım. Sonra gözümü kırptım ve fark ettim ki hâlâ

evin dışında, gecenin ortasıındaydım. Vücudumda garip şeyler oluyordu. Az önce içimde patlayan *piñatan*ın içinden paslı çiviler çıkmıştı sanki.

Bir buçuk asır sonra nihayet bir cevap geldi.

Lev: Harika bir haber bu. Seninle gurur duyuyorum, B.

Neden bilmiyordum ama bu mesaj derime işleyerek ölümcül bir zehir gibi kanıma karıştı.

Sonsuz desteğimden, tüm dikkatimi ona vermemden, antrenmanları kaçırmamın diye her sabah onun çalar saati olmamdan, büyük maçlardan önce yemek konusunda batıl inançları olduğu için tavuk göğsünü istediği şekilde pişirmemden sonra, benim için mutlu olma zamanı geldiğinde... mutlu değildi. *Değildi*. Hayatıma dair bu büyük haber, bu kutlama bir FaceTime görüşmesini bile hak etmiyordu.

Merdivenleri çıkıp odama girdim. Yatağıma kıvrılıp yüzümü duvara döndüm ve gözlerimi kapadım. O gece onu yatağında bekleyesim yoktu. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüp ağzıma doldu. Uyuyana kadar ağladım.

Bir süre sonra yatağımın tanıdık bir ağırlıkla çöktüğünü hissettim. Kaslı bir vücut arkamdan bana yaslandı. Sıcacıktı, muhteşemdi ve ev gibi kokuyordu. İkimizin de taşıdığı o eşsiz BaiLev kokusu, biraz alkolle harmanlanmıştı.

Kolları etrafımı sardı, onun çekimi karşısında çaresizdim. Lev yüzünü omzumun kıvrımına gömdüğünde ona karşı koymayışıma lanet okudum. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Birini haddinden fazla sevmek diye bir şey var mıydı? Galiba vardı. Güneşimi çaldığını düşündüm. Işığımı yuttuğunu. New York'a gitmeye, burada onunla kalmamaya kendimi ikna etmek için kendime kötü kötü hikâyeler uyduruyor olabilirdim ama ger-

çekten... Belki de ikimizin de birbirimiz olmadan kim olduğumuzu bulmaya ihtiyacı vardı.

“Güvercin.” Kafatasımın içine doğru mırıldanarak omurgamdan aşağı ürpertiler gönderdi. “Siktir. Sensiz ne yapacağım ben? Sana ihtiyacım var. Senin gitmemen gerekiyordu. Senin... Bilmiyorum. Uslu bir kız ol ve benim için burada kal. Beni önceliğin yap.”

O sarhoştı, benim de kalbim kırıldı, bu ikimiz için de iyi bir durum değildi. Ayrıca benim uyuduğumu sanıyordu ve bu, gerçeklerin ağzından bu kadar kolay döküldüğü tek zamandı.

“Juilliard’a girmeyi başardığın için senin adına mutlu olmalıydım. Başaracağını hep biliyordum. Ama bencilliğimden artık yanımda olmayacağını gerçeğinin ötesini göremiyorum.”

Yutkunduğunu duydum ve evrenin bizim genç ve aptal olduğumuzu unutup Tanrı’nın bütün gazabı üzerimize indirmeye karar verdiğinden şüphelendim.

“Haftalarca, aylarca, yıllarca kollarımda sen varken uyanık kalıp bir bacağının kırılması için dua ettim. Bir bağının kopması için. Sakatlanıp burada kalmak zorunda kalman için.” Lev bunları itiraf ederken boğazı düğümlendi, saçlarına doğru konuşuyordu. “Çok boktan biriyim ama yine de bunu umdum. Bir şeyin seni durduracağını umdum. Çünkü o şey ben olamazdım. Bunu sana yapamazdım.”

İçimde bir fırtına kopmaya hazırlandı. Konuşmaya devam ederken, popoma dayadığı yerde baksırının içinde sertleşti. Artık bir şeyi kendime itiraf edebilirdim: Uzun zamandır sadece arkadaş değildik. Seks son birkaç yıldır ilişkimizin kıyısında bekliyordu. Her gece sözsüz olarak neredeyse sürtünüyorduk. Yanlışlıkla birbirimizin karın kaslarına, meme uçlarına, *her yerine* dokunuyorduk. Birkaç kez sınıra yaklaşmıştı. Ben de öyle. Ama bunun hakkında hiç konuşmamıştık. Aylardır ateşle oynuyorduk. Şimdi? Benzine bulanmıştık. İliklerimize kadar ıslanmıştık.

Aramızdaki bu yalanı ateşe vermenin zamanı gelmişti.

Ben onun uyuduğundan emin olana kadar uzun süre öylece yattık. Bir ara konuşmayı kesti. Tüm sırlarını dökmüştü; yatakta beraberken hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde boşaldığı zamanları, okuldaki tüm potansiyel taliplerimi nasıl korkuttuğunu, bir keresinde Las Junta'stan bir çocuğu ben ona hiç yüz vermememe rağmen beni eve kadar takip ettiği için nasıl dövdüğünü anlatmıştı.

Nefesi düzene girdi. Tüm gece kafamda onun sözlerini evirip çevirdim. *BaiLev*. Yakın arkadaşlar. Birbirine kenetlenmişler. Her zaman birbirlerinin sırtını kollarlar. Bunların hepsi yalandı. Biz arkadaş değildik. Birbirine takıntılı, birbirinin önünü kapatan iki insandık. O benim balerin olmamı istemiyordu, ben de onun gerçek aşkı asla bulmasını istemiyordum. Eğer böyle devam edersek birbirimize karşı dolacak, en sonunda birbirimizden nefret edecektik...

Ne yapmam gerektiğini ve nasıl yapacağımı biliyordum.

Güneş pamuk şekeri bulutların arasından süzülüyordu. Gökyüzü pembe ve maviye boyanmış, ay bir tırnak izi kadar incelmışti.

Cesaretimi balo elbisesimin eteğini toplar gibi topladım ve arkamı dönüp Lev'i öpmek için hamle yaptım. Her şeyi mahvetmek için.

Çoktan uyanmış, bana bakmakta olduğunu görünce irkildim.

Gözbebeklerindeki kırmızı örümcek ağlarından hiç uymadığını anlayabiliyordum.

"Gitme." Yutkunduğunda boğazındaki çıkıntı inip kalktı. "Lütfen, Güvercin. Sadece... sadece kal işte. Bir sene daha. Sonra mezun olduğumda birlikte New York'a gidebiliriz. Lütfen beni bırakma."

"Lev," dedim. "Sen... Okul için Colorado'ya gitmek istiyorsun." Ama asıl söylemek istediğim, *bu ne cüret?* oldu.

Asıl söylemek istediğim, *ben senden asla böyle bir şey istemezdim. Bunu bana nasıl yaparsın? Rosie'ye sana her zaman göz kulak olacağıma dair verdiğim sözü ne kadar ciddiye aldığımı biliyorsun, oldu.*

“Evet. Biliyorum. Haklısın.” Dudaklarını yaladı. “Bak, sana bir şey getirdim.”

Arkasını döndü ve yerdeki kot pantolonunu karıştırdı. Hışırtılar duydum, gözlerim kaslı sırtına kilitlenmişti. Az sonra her şeyi mahvedecektim, tabii o çoktan mahvetmediyse. Lev bana döndü, avucuma bir şey yerleştirdi, sonra yumruğumu dudaklarına götürüp öptü. “Ne zaman hazır hissedersen, Güvercin.”

Parmaklarımı açtığımda gördüğüm şey... bir bileklik miydi? Hayır, iki tane. Uçlarına küçük ve ahşap birer güvercin takılıydı. Birebir aynı, sade siyah deridendiler.

“Partide kendim yonttum. O yüzden bu kadar uzun sürdü,” diye itiraf etti yanakları kızarıırken. Ben onun kızlarla takıldığını sanırken... o aslında bunları mı yapıyordu? Nutkum tutuldu. “Böylece New York'ta bir süperstar olduğunda bizi asla unutmazsın.” Göz kırptı.

Yüzümdeki gülümsemenin içi boş gibiydi. Bileklikleri nazıkçe aramızdaki yastığın üzerine koydum. “Ahşabı nereden buldun?”

“Sertleşen sikimden kestim şakası yapmak için uygun bir zaman mı?”

“Hayır.”

“O zaman, Finn'in evinde yenilenme zamanı gelmiş bir büfe vardı diyelim.”

“Teşekkür ederim,” dedim kibarca. “Çok güzel.”

“Bu kadar mı?” Bir kaşını kaldırdı. Sürekli şakır gibi övgü yağdırmama alışkındı.

“Hayır, bu kadar değil.” Birbirimize o kadar yakındık ki onun her santimini hissedebiliyordum. Kendime sadece arkadaş olduğumuzu söylediğim için gülesim geldi.

“Başka ne var?”

Sertçe yutkundum. “Öp beni.”

Lev’in ağzı açık kaldı. “Öpeyim mi?”

Başımla onaylayarak tırnağımın ucunu boynunda gezdirdim. Parmaklarım titriyordu. Bizi ayrı ayrı kurtarmak için birlikte mahvediyordum. Bize sadece birlikte değil, kendi başımıza da çiçek açma şansı vermek için. “Her zaman istediğin bu değil miydi?”

“Evet.” Gözbebekleri çılgınca dans ederek yüzümü taradı. “Ama nedense içimde bunun bir ödül değil de ceza olduğuna dair bir his var. Senden kalmanı istememle mi ilgili?”

Tüm ilişkimizle ilgili. Fedakârlıkla ilgili. Kefaretle. Birbirimize göbek bağıyla bağlı olmadan kim olduğumuzu bulmamızla ilgili.

“Sadece bir öpücük, Levy. Fazla anlam yükleme. Sadece iyi hissetmek istiyorum.”

Uzun parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. Çarpıcı bir güzelliği vardı, her zaman öyleydi gerçi ama şu an bir başka güzeldi. “Ben seni iyi hissettirmek için doğdum, Bailey Followhill.” Nefesleri yavaş, kalp atışları hızlıydı. “Ama senden bir öpücük almayacağım. Şu anda olmaz.”

“Neden olmasın?” Dudaklarım öfkeyle kıvrıldı. Beni istediğim her şeyden mahrum bırakma konusunda çok başarılıydı.

“Çünkü ilk öpücüğümüzün böyle olmasını istemiyorum.”

“Nasıl?”

“Benim endişem ve senin öfkenle lekelenmiş.” Burnunun ucunu benimkine değdirip büyük avuçlarıyla omuzlarımı tuttu. “Seni öptüğümde, dile getirilmeyen ama öpücüğün söyleyeceği her kelimeye inanacaksın. *Seni seviyoruma* inanacaksın, *Hep sendine* inanacaksın. *Sen ve ben sonsuza dek ayrılmayacağızda* ciddi olduğumu anlayacaksın. Hiçbir şüpheye yer kalmayacak.”

Dudakları çenemin kenarına doğru eğildi, sonra aşağı inerek boyun hatlarımı izledi. İlk temas elektrik şoku gibiydi ve dünya odak noktamdan kaydı. Tüm oda nefesini tutmuştu; duvarlar,

mobilyalar, tavan. Sonra dudakları tekrar yukarı doğru hareket etti ve benimkilerin üzerine kapandı. Mükemmel bir kilit ve anahtar eşleşmesiydi. Dudaklarının tadı harikaydı ama bu öpücüğü hayatta bir kez yaşanacak bir olay hâline getiren şey dudakları değildi. Şu âna kadar olduğumuz şeyin parçalanmasını simgeliyor olmasıydı. Arkadaşlığımızın sonunu.

“Bailey?” Babam odamın kapısından sesleniyordu. Panikle nefesimi Lev’in ağzına verdim ama onun tek yaptığı ağzımı aralamak ve dilini ağzımın içine sokarak yavaşça orayı keşfetmek oldu.

Babam bastırdı. “Odandan sesler duydum.”

Lev öpüşürken kıkırdadı. Onu ısırmayı denedim ama bu daha da çok gülmesine neden oldu. *Piç.*

“Efendim, baba!” diye seslendim, sesim boğuk çıkıyordu. “Her şey yolunda!” Aslında yolunda olmaktan da öteydi.

“Bir sorun yok değil mi?” Marx’ım, ne kabalık. Neden odamdan rastgele iniltieler duyduklarında beni kendi hâlime bırakan, ihmalkâr bir ailem yoktu ki?

“Ben... ağlıyordum?”

Bravo, Bails. Bir cümleyi soru işaretiyle bitirmek kadar güven aşılayan bir şey olamaz.

Lev alt dudağımyı kemirip sonra dikkatini yeniden ağzımın içine verdi.

“Neden ağlıyordun?”

Sen ne ara İspanyol Engizisyonu’na katıldın, baba?

“Bunlar... mutluluk gözyaşları.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Lev ağzımın kenarına doğru. Öpüyor, ısıyor, benimle oynaşıyordu. Babam bu dümenlerime artık sabrının tükendiğini anlatırken, ben en yakın arkadaşım ile aramdaki büyüye odaklandım. Beni kollarına alışına.

“Neden?” Babam ısrar etti.

“Çıktığımda söylerim.” *Teşekkürler, Juilliard, bana bahane edebileceğim bir haber verdiğin ve istemsizce de olsa Lev’in hayatını kurtardığın için.* “Bana biraz zaman ver.”

“Pekâlâ, bebeğim.”

Lev tenimi ısırmayı bırakıp başını birbirimizin gözlerinin içine bakabileceğimiz kadar geriye çekti. Üstümde yatıyordu. İkimiz de deliler gibi sırtıyorduk. Sonra bütün bunlara neyin sebep olduğunu hatırladım ve kalbim sıkıştı.

“Benden bir öpücük almayacağını söylemiştin hani?”

“Bu bir öpücük değildi.” Başını salladı. “Öpücük öncesi ön sevişmeydi. Bir niyet beyanı. Seni öptüğümde –evet, sadece öpeceğim, fazlası değil– haftalarca doğru düzgün düşünemeyeceksin.”

İki aptal gibi birbirimize sırtıttık.

“Artık beni ölümüne ezmeyi bırakabilirsin,” diye fısıldadım, beceriksizce omzuna vurarak.

“Bana bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemeden olmaz.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” diye yalan söyledim.

“Neden sana inanmıyorum?” Her bir gözbebeğinin kenarında bir damla ela bulunan yeşil gözleri beni taradı.

“Paranoyak olduğun için olabilir mi?” dedim tatlı bir gülümsemeyle.

“Juilliard hakkında söylediklerimde ciddi değildim. Gitmeni istiyorum.”

“Güzel çünkü gidiyorum.”

Bilekliği taktım. O da kendininkini taktı.

“Gökyüzü nasıl görünüyor, Güvercin?”

“Gün gibi açık.”

Yıkıcı İkinci BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #2016: İnsan vücudu yakıldıktan sonra ağırlığı 1 ila 4 kiloya düşer.

Jackson Hole'da babam ve Knight'la yaşadığım patlama içimde bir şeyleri değiştirmişti. Otomatik pilottan çıkmamı sağlamıştı.

Sevdiğim insanlar için doğru olanı yapmanın zamanı gelmişti.

İşe Bailey'den başlayarak dikkatini becerilmek yerine ayık kalmaya yönlendirmiştim. Evet, biraz yoldan çıkmıştık ama buraya kadar çok iyi gelmişti. Bir takıntıdan kurtulup başkasına kapılmasını istemiyordum, bu yüzden aramıza mesafe koydum.

Ama Bailey haklıydı. Onun tutkusunu kışkandığım *doğruydu*. Ben sahiden de *sürükleniyordum*. Babam ve Knight yüzünden futbol oynamış ve Hava Kuvvetleri Akademisi'ne başvurmamıştım. Bailey yüzünden hayatımda ilerleyememiştim. Thalia'yla sahte bir ilişki sürdürüyordum çünkü onun utanmasını ya da kullanılmış hissetmesini istemiyordum. Herkesi memnun etmeye çalışırken hiç kimseyi memnun edememiştim. Bu yüzden belki de en iyisi kendim için doğru olanı yapmaktı.

Belki de gerçekten kendiniz olmak, etrafınızdaki herkesi bir sürü acıdan kurtarırdı.

Yapılacaklar listemde sırada Grim Kwon vardı. O kaptan olmak istiyordu. Ben de... rahat bırakılmak istiyordum. Buna liseden sonra bir daha asla futbol oynamamak da dâhildi. Bu kendim için verdiğim tek karardı. Grim haklıydı, bu iş için doğru adam değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım. Tutku erdemdi.

Belki savaş pilotu olma hayalimin peşinden gidemeyecektim ama sırf babamın golf kulübünde arkadaşlarıyla konuşacak bir konusu olsun diye de futbol oynamayacaktım. Ve bu uğurda Grim'le hayali arasında girmeyecektim, bu konuda çok nettim.

Ve işte buradaydım; antrenman sonrası soyunma odasında Koç Taylor'ı köşeye sıkıştırıp kaptanlığı bırakmak istediğimi ama sene sonuna kadar oyuncu olarak görevlerimi yerine getireceğimi söylemeye hazırdım. Herkes hâlâ duştaydı.

Kıçını sabunlayan Mac, "Oğlum, kişisel alana saygı," diye homurdandı Ballsy'ye. Ben duşumu almış, giyinmiş, gitmeye hazırdım. Spor çantam omzumdaydı. Muhtemelen herkes çoktan gittiğini düşünüyordu.

"Taşaklarındaki her bir kılı görebiliyorsam, fazla yakınım-dasın demektir."

"Gerçi Ballsy söz konusu olduğunda, onunla aynı şehirde olmak yeter," diye dalga geçti Finn. Muhtemelen kaptanlık ünvanını devretmeden önce Todd'a pislik yapmamaları konusunda onları bir kez daha uyarmalıydım. Tam dolapların arkasından çıkıp bunu yapacaktım ki Austin'in sesi olduğum yerde donmama neden oldu.

"Dün sahilde Bailey Followhill'i gördüm."

Sahilde ne işi vardı? Kiminleydi? Evden çıkmayı nasıl başarmıştı?

"Ee?" diye sordu Finn. "Hâlâ ateşli mi?"

“Kardeşim, ateşli demek hafif kalır. Hatun lav işiyor olmalı, o derece seksi. Küçük sarı bir bikini giymişti, Victoria’s Secret kataloğundan fırlamış gibiydi. Her zamankinden daha bombaydı.”

“Ve her zamanki kadar ulaşılmazdır, eminim,” diye lafa girdi Grim. *Aferin oğluma.* “Üç yıl boyunca aynı okulda okumanıza rağmen varlığını bile fark etmedi. Üniversiteye gitti diye fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Steroidlerle sol taşağımın çiftleşmesinden doğmuş gibi görünmen de cabası.”

O an elimden gelse onu Miami Dolphins’in kaptanı yapardım.

“Au contradictoriany.” Austin Fransızca konuşmaya kalktı... ve bütün dili katletmeyi başardı. “Duyduğuma göre kız harbiden müptezel, yani hata yapma olasılığı yüksek. Kolay av yanı.”

O an İsviçre çakımla diz kapağını parçalamaktan beni alıkoyan tek şey, karşılaşmaları hakkında daha fazla şey duymak istememdi.

“Harbi mi? Müptezel gibi bir havası mı vardı?” dedi Ballsy şaşırarak.

“Müptezel falan değil,” diye homurdandı Mac. “Ottan daha sert bir şey kullansa zengin ailesi onu gecesi 5 bin dolarlık bir İsviçre köyüne kapatırdı.”

“Bir şeyler kullandığı kesin,” dedi Austin duştan çıkıp havluya sarınırken. “Birkaç gün öncesine kadar ev hapsinde miymiş neymiş. Ailesi şimdi uyuşturucu testi yapıyormuş ve temiz çıktığı sürece dışarı çıkmasına izin veriyorlarmış. Bana söylediği bu en azından.” *Ona güvenmiş miydi? Neden?* “Doğal olarak, onu bu hafta sonu *tüm* partilere davet ettim.” Austin’in suratında o dallama cinsinden boktan sırıtış belirdi. “Pantolonumun içindeki parti de dâhil.”

Sersemlemiştim. Mel ve Jaime dalga mı geçiyordu? Kızı bir bardağa iştetip sonra ne hâli varsa görmesine izin mi veriyorlardı?

Evet, neden olmasın, göt herif? Bailey'nin kimsenin ona ulaşamayacağı ya da asılamayacağı bir yere kapatılması fikrini çok sevdiğin için mi? diye payladı beni kafamın içinden bir ses. Bailey'nin benden intikam almak için başkasıyla yatacak özgürlüğü olmadığını bildiğimden, Thalia'yla hâlâ birlikteymişiz gibi davranmak kolay olmuştu. Ama artık durum başkaydı ve Bailey hayatı boyunca hiç bu kadar dengesiz ve kindar olmamıştı.

“Şuraya yazıyorum.” Austin dar kumaş pantolonunu ve kareli gömleğini giydi – tam bir *vasat ve beyazım* üniforması. “Bu haftanın sonunda Bailey'nin içine taşaklarıma kadar dalmış olacağım–”

“Kapa çeneni, Austin.” Ses tonum yüzünü paramparça edecek kadar keskindi. “Yoksa senin ağzına sıçar ve Grim'in geçen yıl başladığı işi bitiririm.”

Konusu hiç açılmazdı ama geçen yıl Austin gey bir birinci sınıf öğrencisine erkek arkadaşıyla el ele tutuştuğu için hakaret etmişti ve Grim'in öyle gözü dönmüştü ki Austin'in suratını dağıtmıştı. Üç kişi onu Austin'in üzerinden zor almıştık. Tek amacımız Grim'in tutuklanmasını engellemekti tabii. Yoksa bana göre Austin, birçok zührevi hastalıktan daha sevimsizdi.

“Buraya gelip bunu yüzüme söyleyecek cesaretin var mı?” Austin dişlerini gösterdi, tedirgin görünüyordu. Gitmemiş olabileceğimi tahmin etmemişti.

“Var diye düşünüyordum ama götün acayip tekinsiz görünüyor.”

“Göt demişken.” Austin'in dudakları çirkin bir küçümsemeyle gerildi. “Bailey'nin–”

Cümlesini bitirme şansı olmadı. Onu yere çarpıp üstüne çıktım ve beline oturarak yüzüne ardı ardına yumruklar indirmeye başladım. Kemiklerin kırılma sesini duydum ama durmadım. Her yere kan sıçramıştı. Şık, ıslak fayansların üzerine. On iki yıldır korumayı başardığım kusursuz sicilime. Kimin umurundaydı ki? Olmak istediğim yere gidiyor değildim zaten.

Austin çığlık atıyor, ellerini boynuma dolamak için kollarını kaldırmaya çalışıyordu ama ben daha iriydim, daha hızlıydım, daha güçlüydüm ve her şeyden daha güçlü bir silahım vardı: öfke.

Finn, Mac ve Antonio beni onun üzerinden çekmeye çalıştılar. Kollarımdan tutup beni çekiştirdiler ve onu öldürmeden önce durmam için yalvardılar. Ballsy ve Grim, Austin'in kollarından tutarak onu odanın diğer tarafına çektiler. Austin hâlâ elleriyle yüzünü koruyordu. Tasarımcı kıyafetleri kıpkırmızı olmuştu ve birkaç küçük kemiğini kırdığımdan oldukça emindim.

İkimiz, odanın karşı taraflarına itildik. Mac ve Antonio kollarımı duvara çivileyerek yüzünü biraz daha dağıtmama mani oldular. Nefes nefese kalmıştım, içimden öfke akıntıları sızıyordu.

“Ölmeden önce bir dileğin var mı?” Gerçekten merak ederek sordum çünkü benimle aynı semtteyken Bailey'ye bok atmak intihar etmek demekti.

Austin güldü, dişleri kan ve tükürükten pembeleşmiş, gözlerinin altı yumruklarımın morarıp şişmişti. “Kendini amma yüce görüyorsun, Cole. Bir kızdaki hoşlanman onun biz ölümlüler için yasak olduğu anlamına gelmez.”

“Senin benimle derdin ne?” dedim. Austin tanıştığımızdan beri canımı sıkıyordu. Onda bu bitmek bilmez öfkeyi uyandıracak bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Hatta birinci sınıfta ona matematikte yardım etmiş ve antrenman maçlarından önce onunla top oynamıştım.

“Benim seninle derdim,” dedi Austin yere kan ve belki de bir diş tükürerek, “tanıştığım her Cole erkeğinin tam bir alçak olması.”

Bir an kafam karışmış bir şekilde ona boş boş baktım. “Biz sadece üç kişiyiz.” Cayden'la birlikte dört ama ufaklık daha tuvalet eğitimi alıyordu.

“Olması gerekenden üç fazla,” diye hırladı. “Abin Knight, kaptanlık ünvanını *benim* abimden çaldı. Kız arkadaşını da çaldı.”

“Luna mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Austin başını iki yana salladı. “Poppy.”

Vay anasını, buzul çağından kalma bir olay. Poppy –Lenora’nın ablası– abimle en fazla iki saniyeliğine falan çıkmıştı. Ayrıca Knight’ın All Saints Lisesi’nde kaptanlık için kiminle yarıştığını bile hatırlamıyordum. Sanırım bu da Austin’in hissettiği kızgınlığın şu anda kişisel değil, kabilesel olduğunu kanıtlıyordu. Onun ailesi benim ailem için neredeyse görünmezdi.

“Abinin adı ne?” diye sordum. Neden sorduğumu bilmiyordum.

“Alvin.”

Hadi be. Adı da sincap adıydı demek. Çocuğa üzülmekten edemedim.

“Alvin şu anda bir emlak ofisinde muhasebeci. Abin onun hakkını çaldığı için,” diye suçladı Austin. “Bambaşka yerlere gelebilirdi.”

Çenem bir o yana bir bu yana kaydı. “Bak. Abine üzuldüm ama... bu konunun Bailey’yle ilgisi yok. Ondan uzak duracaksın, tamam?”

Austin onu tutan elleri silkti, bana kanlı kanlı gülümsedi ve başını sallayarak uzaklaştı. “Şunu bil ki bir şey istediğinde, senden önce davranıp o şeyi ben alacağım. Bunu ödeme gibi düşün, Cole. Dokunduğun her şeyi altına çevirmenin kötü yanı şu ki...” Duraksadı, benden birkaç santim uzakta duruyordu. “En sonunda elinde bir avuç ruhsuz ve cansız şeyle kalakalıyorsun.”

Listemde sırada Thalia vardı. Ona buluşmadığımız ya da iletişim kurmadığımız birkaç haftalık sahte bir ilişki fırsatı tanımış

Umutsuz VÂRİS

olsam da artık ipleri koparma zamanının gelmişti. Biraz daha sürmesini istediğini biliyordum ama bunu Bailey'ye yapamazdım. Thalia'ya da yapamazdım. Ona boş yere umut vermek acımasızlıktı ve Jackson Hole'dayken beni bombardımana tuttuğu trilyonlarca mesaja bakılırsa yaptığım şey tam olarak buydu.

Thalia: jacksonhall nasıl?

Thalia: özledim sni.

Thalia: <ek gönderdi> Bebeğime çıplak foto haha.

Thalia: fırsat olunca bni ara.

Thalia: Lev nerdesin? 😞

Herkesten yaklaşık bir karış daha uzun olduğum sivilceli yüzler denizinde, sahte her-ne-haltımsa onu bulmaya çalıştım.

Aramadık bırakmadım. Spor salonu. Sınıfı. Arkadaşları. Hatta kızlar tuvaletine girdim ve küçük bir yangına neden oldum. (*Gerçekten*. Benim hatam değildi gerçi. Okula saç düzeltirici mi getirilir?)

Aklımı kaybediyordum. *Ve* sabrımı. Hangi cehennemdeydi bu? Daha birkaç gün öncesine kadar nereye gitsem karşıma çıkıyordu; kafeteryada, soyunma odasında, futbol antrenmanında. Kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Birkaç gün önce onu aramamı istemişti. Ve ben her zamankinden daha boktan bir şey yaparak o mesaja cevap vermeyi *unutmuştum*.

“Selam, Birdie, Thalia'yı gördün mü?” Koridorda kankasını köşeye sıkıştırdım. Sırtı dolaba çarptı ve ders kitaplarını göğsüne bastırıp alt dudağını ısırıldı. Yüzüne yaklaşıncı göz kapakları düştü. Aşırı dramatikti ama bu kızlar böyle şeyler için yaşıyordu. *Riverdale* etkisi işte.

“Ha... Thalia?” Bu adı hiç duymamış gibi gözlerini kıstı.

“Evet. Resmen birlikte yaşadığın ve ekranına fotoğrafını koyduğun kız,” diye hatırlattım ve dudaklarıma bakmayı kesmesi için aramıza elimi sokup parmaklarımı şaklattım. Birdie

kırmızının elli tonundaydı ve bu hâlleri bana bir şeyler sakladığını söylüyordu.

“Ah... Bilmiyorum.”

“*Bilmiyor* musun?” On numara bir palavra radarım vardı ve şu an öyle bir ötüyordu ki sağır olacaktım. “En son ne zaman Thalia’nın nerede olduğunu bilmiyordun?”

“Ba... bak, üzgünüm. Ne diyebilirim ki? Onu bugün hiç görmedim.”

Bu hatundan baş ağrısından başka bir şey alamayacağım belliydi, bu yüzden günümü kısa kesmeye ve Bailey’yi ziyaret etmeye karar verdim. Aslında ona sakinleşmesi için biraz daha zaman vermeliydim. Ama etrafta sarı bikinilerle dolaşamayacağını bilmesi gerekiyordu. Arabama doğru giderken Thalia’ya mesaj attım.

Lev: Okulda seni aradım. Neredesin?

Üç saniye sonra yanıt geldi.

Thalia: evde hasta yatıyorum ☹️

Lev: Gatorade alıp uğrayacağım. Konuşmamız lazım.

Thalia: Ayrılmak içinse boşuna zahmet etme.

Lev: ?

Thalia: Hazır değilim.

Lev: Ama ben hazırım.

Thalia: Ama..... dediğimi yapmazsan...

Bu. Ne. Be. Resmen tehdit ediyordu ama beni neyle tehdit edebilirdi ki? Öyle veya böyle, her daim çizgisini korumuş biriydim. Sonra kafama dank etti. Bu saçmalığa son verirsem canını yakmakla tehdit ettiği kişi *ben* değildim.

Lev: Yapmazsın.

Thalia: Ne dediğini anlamadım! Bailey çok tatlı bir kız <3

Thalia'yı *boomer* silahıyla vurma zamanı gelmişti. Normalde yapmayacağım bir şey yapıp ona telefon açtım. *Aradım*. Hem de pat diye. Açmadı. Tekrar mesaj attım. Cevap vermedi. Duman sinyalleri gönderdim, güvercin yolladım, telepatiye bile denedim amına koyayım ama tık yoktu. Thalia telefonu açmıyordu. Ben Jackson Hole'da, Bailey'nin vücudundaki her deliğin suyunu emerken onu nasıl günlerce kaynamaya bıraktıysam, şimdi o da beni son mesajıyla haşlıyordu. Tamam, bu kadar sıvı benzetmesi yeterdi. En azından şimdilik.

Eve nasıl döndüğümü hatırlamıyordum. Bugatti'yi sekiz arabalık garajımızın önüne nasıl park ettiğimi bile hatırlamıyordum ama bir şekilde yapmıştım. Aklım tek bir şeye takılıydı: hayatım potansiyel olarak çok daha karmaşık bir hâl almak üzereydi. Thalia, Bailey'ye solucan gibi sokulup empatisini kazanmayı başarmıştı ve Bailey'nin muhakeme yeteneği son günlerde pek de iyi sayılmazdı.

Sendeleyerek Bailey'nin kapısına vardım –neden sanki kıtanın öbür ucunda yaşıyor gibi geliyordu?– kapıyı itip neredeyse sürüne sürüne odasına çıktım. Normalde böyle stres yapan biri değildim ama ona kötü bir şey olması, onunla evlenememe, aile kuramama, hayatlarımızı yaşlı bir meşenin kökleri gibi birbirine dolayamama düşüncesi başımı döndürüyordu.

“Artık şunu yapma,” diye seslendi Jaime ofisinden. “Evin ipotekini sen ödüyormuşsun gibi kafana göre daldığın yeter.”

Hâlâ ipotek ödeme ihtimali şöyle dursun, bu kelimeyi doğru yazabileceğinden bile şüpheliydim. Bailey'nin odasına vardığımda kapı aralıktı. İçeride kimse yoktu. Salak gibi öylece dikilip ondan bir ses duymayı bekledim. Bale stüdyosundan müzik

sesi gelmesini. Ama duyabildiğim tek şey Jaime'nin klavyesi-
nin tıkırtısı ve Bailey'nin penceresine yakın bir dala konmuş
güvercinlerin ötüşüydü.

*Yüzüme vurma, anne. Takviye göndermene gerek yoktu. Yar-
dımına ihtiyacı olduğunu biliyorum zaten.*

Sonra komodinin üstünde bir not gördüm –sarı, basit, özenle
katlanmış– ve bana yazıldığını anladım. Onu arayacağımı, ilk
pes edenin ben olacağını tahmin etmiş olması sinirimi bozdu.
Haplarını klozete döktüğüm için intikam alıyordu. Hele bir de
birkaç dandik sevişme uğruna tüm hayatımı da klozete dökmüş
olabileceğimi bilse...

Notu alıp açtım.

*Tüh. Üzgünüm, Lev,
taşakların burada da değil.
B.*

Yirmi Beüncü BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #5522: New York'taki Washington Square Parkı bir zamanlar mezarlıkmış. Hâlâ yaklaşık 20.000 kişinin kemiklerinin orada gömülü olduğu düşünülüyor.

Thalia'nın Bailey'ye uyuşturucu vereceğinden korktuğum için o hafta yapılan her partiye damladım.

Davetli olduğum partilere de gittim, olmadığım partilere de çünkü normal şartlar altında bu dangalakları varlığımla şereflelendirmeyeceğim açıktı. Tek derdim Bailey'nin bu partilerde olmadığından emin olmaktı. Cumartesi gecesine geldiğimizde artık tehlikeyi atlattığımızı düşünüyordum. Geriye sadece Donnie denen herifin partisi kalmıştı. Maço bir tipti, insanlara götlük yaparak daha havalı olacağını sananlardan. Donnie hayranım olduğundan partisini basacak olmak, hatta gerekirse yerle bir etmek umurumda değildi.

Arabamı Donnie'nin evinin önüne park edip indiğimde *asıl* umurumda olan şey Thalia'ydı. Bütün hafta okulu asmış,

mesajlarıma cevap vermemiş, kapıyı bile açmamıştı. Bir şeyler döndüğü belliydi ve bu kadar öfkeli olmasam endişelenirdim.

Donnie'nin anne babası mimardı. Yani evlerinde altı metre yüksekliğinde tavanlar, el yapımı bir şömine ve olimpik havuz büyüklüğünde bir jakuzi vardı.

Kapıdan girer girmez millet başıma üşüşüp son galibiye-timizi kurtladı.

Tavanlardan, yerden ve daha kim bilir nerelere yerleştirilmiş ses sisteminden Montell Fish'in "Hotel" şarkısı yankılanıyordu. Austin'in amuda kalkarak bira içtiğini gördüm, hâlâ dünyanın kaynaklarını israf etmeye kararlıydı. Grim'se havuza bakan cam kapılara yaslanmış, elinde kırmızı plastik bardağıyla Mac ve Antonio'yla muhabbet ediyordu. Bir süredir ona kaptanlık meselesini Koç'la konuştuğumu ve yakında bırakacağımı söylemeyi düşünüyordum ama Bailey ve Thalia'yla uğraşmaktan fırsat bulamamıştım.

Birdie sanki arkadaşmışız gibi koluma yapıştı ve rujlu dudaklarını yanağıma bastırdı.

"Aman Tanrım, Lev! Gelmişsin!"

"Çok keskin gözlemlerin var, Birdie. Thalia buralarda mı?"

Dans eden, sohbet eden ve birbirinin yüzünü yiyen insanlarla dolu odada ilerlerken biri kafasını eğip sessizce elime bir bira tutuşturdu.

"Yok," dedi Birdie dudak büzerek. "Fena hastalanmış."

Benden kaçmaya devam ederse en sonunda evine zorla girecek ve ev hapsine alınan bu sefer ben olacaktım. Birdie'nin ellerinden silkinip kurtuldum. *"Ondan haber alırsan söyle."*

Direkt Grim'e yönelip çocuklarla muhabbetinin ortasına daldım.

"Bailey'yi gördün mü?"

Grim dönüp bana buz gibi bir bakış attı.

"Merhaba Grim, nasılsın? Ben iyiyim, teşekkürler. Ya sen, Lev? Evet, doğrusu fevkalade bir akşam," diye kinayeli bir sesle

asıl etmemiz gereken sohbeti vurguladı. Tabii ben bu kadar gergin olmasaydım ve yirmi birinci yüzyılda yaşıyor olmasaydık.

“İngilizce öğrenme CD’si gibi konuşuyorsun,” dedim biramdan bir yudum alırken. “Nerede o?”

“Sikimde.” Antonio, yerine dair kimsenin şüphesi kalmasın diye eliyle kasıklarını gösterdi. Öldürücü bakışlarımı ona saptırdım. Birası ağzında güldü. “Vay be, Cole. Şu suratına bak. Kimde göt beyazlatıcı var? Biraz açılması gereken bir göt var da burada.”

Bu salakların arasından omuz ata ata geçip havuza indim. Birileri su voleybolu oynuyor, geri kalanlar da şezlonglarda yi-yi-yiyordu. Bailey’yi suyun etrafında göremeyince önce içim rahatladı.

Sonra onu köşede *görünce* rahatlamam çığırından çıkmış bir öfkeye dönüştü. Austin’le aynı şezlonga oturmuş, kahkahalar atıyor, gülücükler saçıyor, yeni seksi kişiliğini tamamen sergiliyordu.

Ha. Sik. Tir.

Üzerinde file gibi transparan bir mini elbise, altında da minicik, siyah bir bikini altı vardı. Anlaşılan bardaklara işeyip her seferinde temiz çıkıyordu.

Onun bu bozuk, madde bağımlısı hâlimden nefret ediyordum ama beni tahrik ettiğini de inkâr edemezdim. Onda tehlikeli, şeytani, kontrolden çıkmış bir şeyler vardı. Tanrı biliyor ya, onu ehlileştirmek ve yalnızca benim şeytanım yapmak istiyordum.

Austin kızı gözleriyle soymakla kalmıyordu. Ön sevişme, sakso ve seks sonrası sarılışlarını bile gözlerinde görebiliyordum. Her bir ânını. Austin kolunu Bailey’nin beline dolayıp elini sırtının çukuruna yerleştirdi ve müzikten dolayı kulağına eğilerek bir şeyler bağırdı. Ne dediğini duyamadım ama cebinden bir şey çıkardı. İçinde hap olduğunu düşündüğüm bir peçete.

Bailey hapları görünce gözleri slot makinesinin jackpot ışıkları gibi parladı. *Ding ding ding.* Austin parmak boğumla-

rıyla nazikçe Bailey'nin saçlarını yüzünden çekti, kulağına bir şeyler fısıldadı ve Bailey başını sallayıp ayağa kalktı.

Başını geriye atıp güneş sarısı saçlarını bronz omuzlarına ve sırtına dökerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kaslı, narin bacaklarıyla Austin'in dizine oturup kollarını havaya kaldırıp kucak dansı yapmaya başladığında yüzünde gram utanma emaresi yoktu.

İlk başta şokun etkisiyle ne olduğunu kavrayamadım. Aletim ayağa kalkıp onun cesaretini alkışlarken, beynim Austin'in taşaklarından kasıklarına kadar yarıp iç organlarını en yüksek teklifi verene satmanın hesabını yapıyordu. Olanları idrak ettiğimde harekete geçmemek için kendimi tuttum çünkü o piçi gerçekten, harbiden, *ciddi ciddi* öldürebilirdim.

Sanki bir işaret verilmiş gibi, biri Silk'in "Freak Me" şarkısını açtı. Kafamı çevirdiğimde Grim'i gördüm, Bluetooth'a bağlı telefonun yanında duruyor, bana sırtarak başparmak işareti yapıyordu. *Az sonra bu siktiri boktan yerdeki herkesi katledecektim.*

Bailey'ye tüm gözlerin üzerinde olduğunun farkında bile değildi. O kendi dünyasındaydı, müziğin esiri olmuş, kalçasını Austin'in uyluğunda gezdirmeye dalmıştı. Bakışları ona kilitlenmiş, ritme ayak uydurarak onunla sürtünüyordu. Sanki bunun için doğmuştu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Uyuşturucu karşılığında Austin'le dans eden bu yabancıyı izliyordum. Evet, eski Bailey gibi mükemmel, tatlı, komik ve zeki değildi. Ama seksiydi, cüretkârdı, umursamazdı ve açıkçası çileden çıkarıcıydı. Güvenli bir liman değildi artık ve olmamasından hoşlandığımı fark etmeye başlamıştım. Bu ne kadar boktan bir şeydi? Çok.

Austin avucundan bir hap alıp dişlerinin arasına yerleştirdi ve yarısını dışarda bıraktı. Bailey yemi yuttu, öne eğilip onu öperek hapi çaldı. İşte o anda otokontrolüm bayat bir kurabiye gibi un ufak oldu. Bira şişesini sıkıca kavradım, bir dikişte içtim ve onlara doğru yürüdüm. Şu an hangi yetkiyle hareket

ettiğimden emin değildi, sonuçta onun erkek arkadaşı değildim. Bu yüzden kendime Austin'in Bailey'nin duygularını inciteceği gibi saçma bir bahane uydurdum. Oysa bu bok beyinliye sıra gelene kadar bir bardak çiş Güvercin'in kalbini kıracaktı zaten.

"Gösteri bitti millet." Onu elbise demeye bin şahit isteyecek şeyinden tutup Austin'in üzerinden çektim ve müstehcenliğini örtmek için bir kolumu etrafına doladım. "Eşyalarınızı alın, şarkıyı değiştirin ve siktir olup gidin buradan."

Austin bana döndü, yüzü yara izleri ve şiş damarlarla doluydu. Benim eserim. "Manzarayı beğendin mi, Cole?"

Ağzında hap yoktu, demek ki Bailey çoktan yutmuştu. Ne yuttuğunu biliyor muydu ki? *Umurunda* mıydı?

Bu dangalağı görmezden gelip Bailey'ye döndüm. "Konuşmamız lazım."

Dokunuşumdan sıyrılırken bana güneş gibi bir gülümsemeyle baktı.

"İlk ben konuşayım o zaman; *siktir git*."

Birkaç hafta önce olsa küfrettiği için afallardım. Şimdiyse derdini anlatmak için beni bıçaklamadığına seviniyordum.

Austin sırtlan gibi gülerek bacağını tokatladı. "Vay be, ne kadar mütevazı hissettiren bir tecrübe, değil mi, Kaptan?" O kadar mutluydu ki kesin pantolonuna boşalıyordu. "Hep birinin çıkıp seni yükseklerden biraz indirdiğini görmek istemişimdir. Ama sen resmen gökdelenin tepesinden düştün."

Gözlerimi en yakın arkadaşşıma dikerek –evet, o hâlâ öyleydi; *her zaman* öyle kalacaktı– tane tane konuştum: "Bana sorarsan iki seçeneğin var, Güvercin. Ya benimle kendi isteğinle gelirsin ya da aileni arar, çöpu almalarını söylerim çünkü çöp poşeti patlamak üzere."

Şok içinde ağzı açık kaldı. "Bana çöp mü diyorsun?"

"Tatlım, sen kendine öyle davranıyorsun. Ben niye demeyeyim?" Onu *cık cık*ladım, sonra etrafıma bakındım ve ekledim: "Ayrıca burası uyuşturucu kaynıyor."

Etrafına şaşkın şaşkın baktı. “Yoo.”

Cebimden, oradaki esrarkeş bir patenci çocuktan ödünç aldığım ot paketini çıkarıp önünde salladım. “Emin misin, Güvercin?”

Bu tartışmayı kazanamazdı, bunu o da biliyordu. Gözlerinden okunuyordu. Bana karşı nefretten alev almışlardı ve elimde olmadan alt dudağımı ısırp ısırmanın o olmasını diledim. Çünkü Tutkulu Bailey, en yeni bağımlılığımdaydı.

“*Bir* dakikan var,” diye tısladı. “Burada bekle, Austin.”

“Sen nasıl istersen, bebeğim.”

Arkamı dönüp yukarı, تنها bir yatak odasına doğru yürüdüm. Bailey peşimden geldi. Üst kat koridorunda, benimle aynı Kalem Gücü ve Birleşmiş Milletler Model Konferansı münazara takımlarında olan Maria’yı gördüm. Aynı zamanda hayattaki amacı benim sikime binmekten ibaret olmayan nadir birkaç kızdan biriydi. “Maria, bizimle gelir misin biraz?” diye seslendim.

Kaşlarını çatarak dikkatini inek arkadaşlarından bana çevirdi. “Neden?” diye sordu. “Üçlü falan yapmam ben.”

“Kahroldum,” dedim düz bir sesle. “Beni takip et.”

“Çıkarım ne olacak?” diye gürledi Maria. Bailey’nin bakışlarının sırtımı arkadan deldiğini hissedebiliyordum, bu işin nereye varacağını merak ediyor olmalıydı.

“Yüz dolar,” dedim.

“İki yüz.” Maria kollarını kavuşturup çenesini dikleştirdi. “Enflasyon var, Cole. Ha bir de Todd’un numarasını istiyorum.”

Ballsy? Kahkahamı zor tuttum.

“Neden olmasın?” Yüz ifademden kendisiyle dalga geçtiğimi sanınca suratı düştü. “Beni ona layık görmüyor musun?”

“Yok canım... Boş ver. Söylemek bana düşmez. Anlaştık. Gel bakalım.”

Üçümüz odalardan birine girdik. Öyle ruhsuz bir yerdi ki misafir odası olmalıydı, gerçi düşününce Donnie'nin odası da olabilirdi.

Kapıyı arkamızdan kapadım. Karşımdaki iki kız da sinirliydi.

“Kıyafetlerinizi değiştirin,” diye emrettim.

Bailey bana boş ve uyuşuk gözlerle baktı. “Geber.”

“Gebereceğim zaten, büyük ihtimalle bu fahişe kıyafetiyle bana geçirteceğin kalp krizinden hem de. Ama önce Maria'yla üstünü değiştireceksin.”

“Pardon?” diye bağırdı Bailey. “Kolları katlanmış beyaz gömlek, başparmak yüzüğü... Asıl sen bir erkek fahişe gibisin.”

“Ben bu kelimenin her türlüünden rahatsız oluyorum,” diye mırıldandı Maria, kafası karışmış hâlde bir ona bir bana bakarak.

“Bailey, değiştir şu siktiğimin kıyafetini,” diye homurdandım sabırsızca, ellerimi kumaş pantolonumun ceplerine sokarak. Fazla şıktım, doğru ama babamın büyük yatırımcılarından biriyle kulüpte yemek yemiştik, oradan geliyordum.

Maria'yla Bailey birbirlerine baktılar. Maria burnunu kıristırdı. Üzerinde bol bir kot pantolon ve ekoseli uzun kollu bir gömlek vardı. Bailey'nin onu rahatsız etmek istemediğini de fark etmişim. Özünde Güvercin hâlâ düşünceli bir insandı.

Bailey bana döndü. “Hayır,” dedi kararlı bir sesle. “Kıyafetimde bir sorun yok.”

“Var,” diye karşı çıktım. “Yırtık.”

“Ne saçmalıyorsun sen? Hiç de—”

Ama lafını bitiremeden kişisel alanına daldım ve o saçma sapan file elbisenin yakasından tuttuğum gibi üzerinden söküp aldım. Paramparça hâlde sırtından kayıp yere düştü. “Gördün mü? Tam bir facia. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol.”

“Ben ne giyeceğim peki?” diye ciyakladı Maria. “Şu *Pretty Woman* kostümünü parçaladığına göre?”

Brunello Cucinelli gömleğimin düğmelerini çözüp Maria'ya fırlattım. "Dizlerine kadar gelir, hem de beş yüz papel eder. Bir şey değil."

"Sen kafayı sıyırmışsın," diye söylendi Maria öfkeyle.

Bailey usulca, "Özür dilerim," dedi ona. Ardından ekledi: "Gömle ben giye—"

"Hayır, sen giymeyeceksin," diye lafını kestim. "Seni yatak çarşafına sarmadığıma dua et."

Sonra onlara mahremiyet tanımak için arkamı döndüm. Birkaç dakika sonra Maria, "Tamam, giyindik," dedi. Arkama döndüm, ona birkaç yüz dolar verdim, Ballsy'yle tanıştıracığıma dair söz verdim ve onu yakında paramparça olacak vajinasıyla birlikte uğurladım. Şimdi karşımda mütevazı giyinmiş ve küplere binmiş bir Bailey vardı.

"Sen burada ne arıyorsun ki?" Sarı saçlarını yüksek bir topuz yaparken kendini biraz sakinleştirdi. "Austin, Donnie'den hoşlanmadığını söylemişti."

"Eğlence, belli değil mi?" Sesim David Duke'un karısından bile kuruydu. "Asıl *sen* burada ne arıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdi. "Ayık olduğum sürece —ki maalesef öyleyim— istediğimi yaparım."

"Peki ya o sik suratlıyla paylaştığın hap?" Kaşımı kaldırdım. Başını iki yana salladı. "Jelibondu."

Tüm olan bitenlere ve söylenenlere rağmen bunu duymak kalbimin göğsümde dans etmesine neden oldu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim yumuşak bir tonda.

"Thalia burada mı?" Sanki yatağın altından çıkıp onu pusuya düşürecekmiş gibi odaya bakındı. Aslında ne sorduğunu biliyordum ve Thalia'yla artık bir ilişkimiz olmadığını ona söylemekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama önce Thalia'yla uzlaşmak daha iyi olacaktı.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim satır aralarını okuyup endişelenecek bir şey olmadığını anlamasını umarak, dileyerek,

dua ederek. Thalia onun rakibi değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Aramızdaki tek şey, birbirimizi kaybetme korkusuydu.

Bailey ciddiyetle kafasını salladı. “Gidebilir miyim?” Burununu çekti. “Şu anda seninle gerçekten konuşmak istemiyorum.”

Onu suçlayamazdım ve şu anda ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Bu yüzden gitmekte özgür olduğunu anlaması için kapıyı göstermekle yetindim.

Bir saat sonra, oyun odasında bira pongu oynuyordum. *Üstsüz olarak.* Grim’le futbol tayfasını iki takıma ayırmış, birbirimize karşı yarışıyorduk. Eğer bu ironinin zirvesi değilse, neydi bilmiyordum. Altına sıçmaktan ötesini beceremeyen Mac’le eşleşmeme rağmen takımım kazanıyordu. Bailey oyun boyunca çevremdeydi, diyet kolasını yudumlayıp kız arkadaşlarıyla konuşuyordu.

“Oyunu biraz daha ilginç hâle getirelim mi?” diye sordu Austin. Grim’in takımındaydı.

“Striptiz bira pongu diye bir şey yok,” diye azarladı onu Finn. “Hem Ballsy’nin iki plaj topu büyüklüğündeki testislerini görmek istemeyenler de vardır.”

Kalabalıktan Maria’nın, “Hayal kırıklığı,” diye mırıldandığını duydum.

Austin hiç duraksamadı. “Eğer biz kazanırsak, Cole kaptanlık rozetini Grim’e verecek.”

Tüm oda bir anda sessizliğe büründü. Grim ifadesiz şekilde bana bakıyordu. Koç’a zaten bırakacağımı söylediğimden bu bahis bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Tek yapmam gereken Grim’i resmî olarak bilgilendirmektir ki bunu da pazartesi günü yapmayı planlıyordum. Neden olmasındı?

Ama rahatlığımı çok da belli etmemem gerekiyordu, bu yüzden “Ben kazanırsam ne olacak?” diye sordum.

“Kazanamazsın,” dedi Grim, hiç duraksamadan. “Ama bir mucize olur da kazanırsan, sana açık çek vereceğim. Bir iyilik isteme hakkı. Ne istersen, ne zaman istersen. Sorgusuz sualsiz.”

Omuz silktim. “Olur.”

“Hadi bakalım.” Ballsy ellerini çırpı ve ovuşturdu. “İşler iyice ilginç bir hâl alıyor.”

Tüm parti bira pongu masasının etrafında toplandı ki bunun aslında şu an mahvetmekte olduğumuz bir hava hokeyi masası olduğundan emin gibiydim. Bira dolu plastik bardaklar sağa sola kayarak işimizi zorlaştırıyordu.

Sıra Mac’e geldi ve bira bardağını ıskaladı. Yuhalayanlar, tezahürat yapanlar, gülenler oldu. Göz ucuyla Bailey’nin yaklaştığını ve merakla oyunu izlediğini fark ettim.

“Sıra bende!” Austin öne çıktı. “Bailey, bize şans getirsin diye bir öpücük ver, bebeğim.”

Yanağını Bailey’ye uzattı, o da sırtarak bana bakıp bir öpücük kondurdu. Austin topu zahmetsizce yüzen bir bardağa soktu. Öfkeden titriyordum.

Sıram geldiğinde topu bardağa soktum.

Grim ıskalayınca bir küfür savurdu. Gergin görünüyordu ve terliyordu. Haberi hemen vermek geldi içimden ama açıkçası, eğer bu oyunu kazanıp kimseye çaktırmadan sessizce kenara çekilsem ve sanki sahada beni alt edip kaptanlığı doğrudan Koç Taylor’dan almış gibi görünürse daha çok hoşuna gideceğini düşündüm.

Bailey kalçasını hava hokeyi masasına yasladığında üç sayı öndeydim ama Grim’e karşı başlangıçtaki üstünlüğüm de yavaş yavaş eriyordu. Bailey tam yanı başımdaydı. Az önce ağzımın payını verdiği için hâlâ canım yanıyordu, bu yüzden yüzüne bakamadım.

Grim pinpon topunu bardağa öyle bir gömdü ki herkes çılgınca tezahürata başladı. Bu gidişle kazanacak gibiydi.

“Hadi Grim, yaparsın sen!” dedi Güvercin. Onun her maçında, hem içeride hem deplasmanda, beni desteklediği o güzel günler geldi aklıma. Sahip olduğumuz her şeyi değersiz görmüş, yine de doymak bilmez ben, daha fazlasını istemişti. Şimdiyse artık ben-olmayan-her-kimse Bailey onun tarafındaydı.

“Yakınında dur, Bailey. Başka bir erkeğe doğru nefes aldığını görünce kendini kaybediyor,” dedi Grim bardağa bir top daha atarken.

Bailey sırtarak poposunu hokey masasına yasladı, sırtı bana dönük, gözleri Grim’deydi. “Nasıl gidiyor, Grim?”

“Fena değil işte. Juilliard nasıl?”

“Süper.”

Hah, süpermiş. Dilimi ısırp burnumdan soluyarak topları bardaklara sokmaya devam ettim.

“Çok iyi görünüyorsun,” diye flört etti onunla Grim. “Seksenlerden kalma berbat bir kovboy filminden fırlamış gibi giyinsen de.”

“Hey!” diye bağırdı Maria odanın arkasından. “Duydum bunu!”

“İyi ya,” diye karşılık verdi Grim. “Artık düzgün giyinirsin belki. Rica ederim.” Sonra tekrar Bailey’ye döndü. “Lev başını ağrıtıyor mu?”

“Bir kadına başka ne sunabilir ki zaten?” diye dalga geçti Bailey.

Küçük yalancı. Parmağımın ucuyla dokunmadan bile boşaltabilirdim onu.

“Sabrım hızla taşıyor,” diye uyardım ikisini de.

“Ne güzel işte,” Bailey dudak büzerek bakımlı tırnaklarını süzdü. “En azından o hızlıymış, kendin sahada yürüyüş temposundan öteye geçemiyorsun da.”

“Kapak!” Bütün futbol takımı kahkaha attı. “Ağır oldu, Cole!”

“Bailey, çekil şuradan,” diye çıkıştım.

“Sen benim patronum değilsin.” Bugün nadir görülen bir havadaydı. Belki de yoksunluk sonrası ruhsal dalgalanmalardan birini yaşıyordu. Okuduklarıma göre bunların aylarca sürdüğü oluyordu. Normalde durumunu anlayışla karşılardım ama zaten canım yanmışken beni yerden yere vurunca karşılayamıyordum.

“Patronun olmayabilirim ama ikimiz de biliyoruz ki hâlâ bana aitsin, o yüzden lafımı dinlesen iyi edersin.”

“Kapaaaaak!” İnsanlar gülerek ellerindeki plastik bardakları buruşturdu.

“En azından eşyalarımın çoğunu kendim alıyorum,” diye karşılık verdi. “Araban ne kadardı bir hatırlatsana?”

“Gideceğin rehabilitasyon merkezinden daha ucuz,” diye cevabı yapıştırdım.

Hakaretim onu tam da vurması gereken yerden vurdu, nefesi kesildi. Yanakları kızardı. Bir saniye boyunca birbirimize baktık.

“Birisi Donnielerin arka bahçesinde şenlik ateşi yakmış!” diye bağırdı bizim sınıftaki bir keş. “Harika bir görüntü millet, gelsenize.”

“Gelemeyiz, eyaletteki en iyi gösteriyi izliyoruz şu an.” Grim güldü.

Güçlkle yutkundum ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıp bilerek kaybettim. Topu bardağa nişan alır gibi yaptım. Yutkundum. Ve hafifçe sağa doğru fırlattım.

En az yedi santimle ıskaladım.

İnsanlar heyecanla kükredi.

“Millet, futbol takımının yeni kaptanı Grim!”

Grim zıp zıp zıplıyordu, öyle mutluydu ki. Ben de somurtuyormuş gibi yapsam da aslında çok mutluydum.

“Offf.” Yanaklarımı şişirdim ve pinpon topunu parmağımda basketbol topu gibi döndürdüm. “Hep kaybetmenin DNA’nda olduğunu düşünürdüm. Ama demek ki iyi oynayabildiğin bir top oyunu varmış.”

Grim'in burun delikleri genişleyince ağızından çıkan sözlerin dayaklık olduğunu fark ettim. Ama o klas duruşunu bozmadı ve bana sözlerimi umursamadığını kanıtlamak için yine kocaman gülümsedi.

“Gördünüz mü çocuklar? Hayatınızı bir korkak olarak yaşarsanız olacağınız şey bu. Sevdiğiniz kıza sahip çıkamayacak kadar ödle, babanıza top oynamak istemediğinizi söyleyemeyecek kadar korkak olmayın.” Bana doğru bir adım attı, burnunun ucu neredeyse benimkine değecekti. “Bir gün gelecek...” Aramızda parmaklarını şıklattı. “Bum. Patlamana izin vereceğim, Lev Cole ve en sonunda elinde yıkıntılardan başka bir şey kalmayacak.”

Onu evire çevire dövmek gibi pişmanlık duyacağım bir şey yapmadan arkamı döndüm ve Bailey'yi bulmak için dışarı çıktım. Kendi şahsi doğal afetimle başa çıkma zamanı gelmişti; Bailey Kasırgası.

Dışarıdaki salak ateşi hatırlayıp doğruca oraya yürüdüm. Donnielerin arazisini teğet geçen tepelik virajın yanındaydı. Bir grup insan X Ambassadors'ın “Boom” şarkısıyla dans ediyordu. Aralarında Bailey'yi gördüm. Onu saçları ele verdi, bir lise takımı ceketinin üzerine ayçiçekleri gibi yayılmış o göz alıcı sarı saçları.

All Saints Lisesi takımının ceketini giyiyordu.

Üzerindeki Knight'ın oynadığı zamana bir saygı nişanesi olan altmış dokuz yani benim numaram değildi.

Austin'inkiydi.

*Austin'*in kucağında oturmuş, söylediği bir şeye kıkır kıkır gülüyordu. Bailey gibi zeki bir kızın Austin gibi bir *herife* değil de *herifle* gülmesi imkânsızdı. Bu salak, sınıfta Leonardo DiCaprio'nun Sistine Şapeli'ni kaç yaşında boyadığını soran salakla aynı kişiydi. Bailey kesinlikle bira pongundaki atışmamızın intikamını alıyordu. Başarılı da oluyordu. Hay sikeyim, Austin sevdiğim kıızı kucağına oturttuğu için zevkten dört köşe olmuş gibiydi.

Kalabalığı yarıp ateş başında oturdukları yere gittim. O salak ceket arkadan kavradığım gibi Güvercin'i ayağa kaldırdım ve düşmesin diye sırtını göğsüme dayadım. Şaşkınlıkla bağırdı.

"Gösteri bitti demedim mi ben? Seni eve götürüyorum."

Dönüp beni göğsümden itti. "Çek elini üzerimden, iki yüzlü puşt!"

"Çıkar şu ceket." Bunu giydiğini görmek midemi o kadar bulandırıyordu ki kusmadığıma şaşıırıyordum. Bu okulda takım ceketlerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Ona *bizzat* söylemiştim.

"Üşüyorum."

"Ben ceketimi veririm."

"Üstünde *gömlek* bile yok, Lev."

"O zaman derimi veririm. Şimdi mesele daha da büyümeden çıkar şu ceket."

Dudak büktü ve tıslayarak, "Madem bu kadar istiyorsun, yalvar Levy'cik," dedi.

Herkes *oooo* ve *uuuu* gibi şaşkınlık nidaları kopardı. Kulaklarım birkaç saniyeliğine su altındaymışım gibi sağır oldu. İyice sapıtmıştı ve az sonra onu Austin'in hayatta kaldığına şükredeceği acı dolu bir gerilime sürükleyecektim. Piç kurusu nasıl da poz kesiyordu.

"Evet, Levy," diye lafa katıldı. "Dizlerini kirlet biraz, değişiklik olsun?"

Dudaklarımı büzüp tekrar Bailey'ye döndüm. "Al çantayı. Gidiyoruz."

"Yok, ciddiylim." Ellerini havaya kaldırıp boğuk bir kahkaha attı. *Seksi* bir kahkaha. Şu an karşımda Normal Bailey yoktu ama o Bailey hâlâ içinde bir yerlerdeydi. "Madem bana evcil köpeğinmişim gibi emir veriyorsun, o zaman adil olan senin de benim köpeğim olman, değil mi? *Sürün* bana, Lev Cole. Hadi ama. Ne var ki? Üç adımcık?" Geri çekilip aramıza mesafe koydu. "Seninle gelmem için yalvar."

O an, onu uyuşturucuyla tanıştıranı elime geçirsem ona çok aptalca, çok fena şeyler yapabilirdim.

“Yapmazsam ne olur?” diye sordum sıkılmış gibi. Güney Kaliforniya’da bizi izlemeyen göz yoktu şu an.

“Yapmazsan,” dilini dudaklarında gezdirdi ve gözlerini gözlerime dikti, “bu gece Austin’le yatarım.”

Austin arkada uluyarak güldü. Yalan söylemediğini biliyordum. Yüzde yüz yapardı ve onu engellemek için elimden hiçbir şey gelmezdi. Onu omuzlayıp arabama atsam bile –ki teknik olarak yapabilirdim– bir yolunu bulur, sırf bana inat olsun diye yine yapardı. Kendinde değildi, düzgün düşünemiyordu. İçindeki şeytan et istiyordu ve ben kalbimden bir parça koparıp onu doyuracaktım.

Sahiden yapacak mıydım?

Daha önce hiç kimseye yalvarmamıştım, şimdi de başlama niyetim yoktu. Tehlikeli bir emsal oluşturunuyordum. Bailey içimdeki çatışmayı, gözlerimdeki saf nefreti gördü ve iç çekti. “Prezervatifin var mı Austin? Gerçi seçici değilim. Yanında prezervatif olan herkes işimi görür.”

Yoksunluk sarmalının pençesindeydi. Terleyişinden, gözlerinin boş ve kederli bakışından anlayabiliyordum bunu.

Hiç kimse onun teklifini kabul edecek kadar salak değildi. Benim önümde ona evet demek, erkenden mezara giden bir biletti. Ama ben ortalıktan kaybolur kaybolmaz Austin’in dayanamayacağını biliyordum. Ve buna izin veremezdim. Güvercin’in başka biriyle olmasına izin veremezdim. O benimdi.

Yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm. Nefesi kesilir gibi oldu. Kimsenin suratını görmemek için başımı eğdim.

Ve ona doğru sürünmeye başladım.

Bunun ne kadar boktan bir durum olduğunu ve Thalia’nın kulağına gideceğini biliyordum. İnsanların telefonlarıyla kayıt yaptığını biliyordum. Onun burada olduğu iki ayda itibarıma tüm hayatımda verdiğimden daha çok zarar verdiğimi biliyordum.

Dizlerim sürtündüğü toprak ateşten dolayı sıcaktı. Herkes gülüyor, fısıldaşıyordu ve *lanet olsun ki* bunu asla affetmeyecektim. Ne Ayık Bailey'yi ne de Kafası Güzel Bailey'yi. Onun tüm versiyonları, artık âşık olmamam gereken tek bir insanda birleşmişti.

Sonunda ayaklarına vardığımda, başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. İlk talebine kıyasla şimdi biraz daha ayık görünüyordu –sahiden yapacağımı düşünmemişti belki de– çünkü kocaman açılmış gözleri birden pişmanlıkla doldu. İçi kızarmış ve hüznle gölgelenmişti.

Sessiz özrünü görmezden gelip –*siksen kabul etmezdim bu arada*– ayağa kalkıp ona ölümcül bir bakış attım. “Mutlu musun?”

Yutkundu ama bir şey demedi.

“İyi. Şimdi çıkar şu siktiğimin ceketini.”

Titreyerek söylediğimi yaptı. Tüm bunlar olurken etrafımızdakileri daha çok dert etmeliydim belki ama Grim haklıydı galiba. Belki de içe doğru patlıyordum. Ceket üstünden çıkar çıkmaz parmaklarının arasından kaptığım gibi ateşe fırlattım. Daha yere düşmeden alevler ceketini mideye indirdi. Austin, “Ne yapıyorsun, Cole!” diye sızlandı.

Bailey'yi belinden kavradığım gibi omzuma attım ve o salak yerden çıktım. Donnie peşimizdeydi. “Hadi ama, Cole, parti yeni başlıyor! Daha bira fıçıları gelecek, babamın Macallan'ını da açacağım şimdi!”

Ön kapıdan çıkarken herkesin gözü üzerimizdeydi. Bailey yorgun bir kahkahayla iki orta parmağını kaldırıp rastgele salladı. “Hah, bakın bakın mükemmel, Bailey Followhill'e. O kadar da mükemmel değilmiş, ha? Uyuşturucudan uzak durun çocuklar.”

Tanrım. Austin'in gevşek çenesinden bile daha gevşekti.

“Nasıl geldin buraya?” diye çıkıştım.

“Annem getirdi, arkadaşım Avery de bana göz kulak olacağına söz verdi. Hâlâ araba kullanmama izin vermiyorlar.”

“Çok şaşırdım. Seni eve götürüyorum.”

Onu arabaya tıktım. Gömleksiz olduğumu ancak motor çalışıp klima buz gibi hava üflemeye başlayınca fark ettim. Park yerinden çıkıp yola koyuldum. Güvercin tek kelime etmedi, iyi ki de etmedi. Hâlâ bu geceyi hazmetmeye çalışıyordum. Beni herkesin önünde rezil etmişti. Gerçi bir bakıma ben de onu rezil etmiştim. Bunca yıllık arkadaşlığımızda bu çizgiyi ilk kez aşıyorduk.

İkimiz de bilekliklerimizle oynuyorduk. O kadar sinirliydim ki kendiminkini koparmama ramak kalmıştı.

“Özür dile—”

“Kapa çeneni, Bailey.”

“Ben... şey...” Gergin gergin yanağını kaşıyıp boşluğa baktı.

“Sen ne?” diye çıkıştım sabırsızca.

“Jackson Hole’a gitmeden önce ben... senin koleksiyonundan birkaç uçağı ödünç aldım... para lazımdı, şey için...”

“Uyuşturucu için,” diye tamamladım. Uzaktan kumandalı uçaklarım benim mutluluk kaynağımdı. Bunu en iyi o bilirdi. En pahalılarından birkaçını o almıştı, kendi kazandığı parayla.

“Evet,” dedi usulca. “Annem her şeyimi takip ediyor çünkü bağımlıların uyuşturucu için eşya çalıp sattığını biliyor. Bildiğin gibi onların kredi kartlarını da reddetmişim, kendi ayaklarımın üzerinde durmak istemişim...” Sesi giderek kısıldı.

Kırmızı ışıktaki bir an gözlerimi kapattım. Umarım en iyilerinden birini satmamıştı. Onu tanıyorsam satmamıştı. Ama yine de. Ne büyük şerefsizlik.

“Uyuşturucu testlerini nasıl geçiyorsun?” diye sordum.

“Ben... şey...” Etrafına bakındı, bana bakmamak için her şeyi yapıyordu. “Aslında artık hiçbir şey kullanmıyorum. O yüzden herkese bu kadar kötü davranıyorum. Ayık olmak bok gibi.”

“Temizsin yani?”

Kafasını salladı. Sonra ağlamaya başladı. *Hüngür hüngür.*

Dudağımı öyle bir ısırđım ki kanadı. Demek bu geceki davranışlarının sebebi buydu.

“Lev, özür dilerim,” dedi daha da şiddetli ağlayarak. “Her şey için. Bu gece için, uçakların için—”

“Lütfen, *lütfe*,” diye homurdandım. “Kapa çeneni, bırak arabayı süreyim yoksa ikimiz de bir köprüden aşağı uçacağız.”

Yolun geri kalanında kendimi ve *onu* sakinleştirmeye çalıştım. Acı çektiğini hatırlatıp durdum kendime. Canı yanıyordu. Bacağının biri öyle şişmişti ki kemiğı dışarı fırlayacak gibiydi. Bu açıdan biraz anlayışlı olabilirdim.

Bizim sokağı yaklaşırken Bailey yine konuştu. “Beni ormana götür.”

“Olmaz. Oraya Austin’i götürüp uzuvlarını tek tek koparacak, sonra da ailesine cesedini toplattıracağım.”

Gülümsemedi bile. Bana döndü, gözleriyle yalvarıyordu. “*Lev.*”

Her zamanki gibi hayır diyemedim.

Arabayı gizli yerimize doğru sürdüm. Kafam öyle karışık ki patlayacaktı sanki. Ama bir gün buraya varacağımızı biliyordum. Tam bu noktaya. Düşmanla âşık arasındaki o ince çizgiye.

“Haplar...” Bailey boğazını temizledi. “Juilliard’dayken haplara ağrı veya sakatlıklarım yüzünden başlamadım. Yani evet, onların da payı vardı tabii. Ama asıl sebep onlar değildi.”

“Değil miydi?” dedim. Bana içini döküyordu; tanıdığım en inek insanın nasıl uyuşturucu bağımlısına dönüştüğünü anlatıyordu.

“Hayır.”

Başı ellerinin arasına düştü ve omuzları sarsıldı. İçgüdüsel olarak elimi koluna koyup onu teselli etmeye çalıştım.

“Uyuşturucu bir baş etme yoluydu. Asıl derdim üzerimdeki mükemmel olma baskısıydı. Onur öğrencisi. Mürthiş balerin. Gözde evlat. Hiç başarısız olma lüksüm yokmuş gibi hissediyor-

dum. Hiçbir şeyde. Asla. Üstesinden gelebileceğimi sanmıştım... ama en ufak şeyde bile uçuruma yuvarlandım.”

Aramızdaki sessizlik on tonluk bir duvar gibiydi ve bu duvarı ellerim kan içinde kalıncaya dek yumruklamak istiyordum.

“Başıma gelen bir şeyi unutmak istedim. Ve olmayan ama belki de olması gereken şeyleri. İşler artık bir kaynama noktasına ulaşmıştı. Tüm hayatımı kusursuz olmak ve bunun için kendimi yırtmakla geçirmiştım ama en iyi hâlim bile Juilliard’a yetmiyordu. Bu yüzden sürekli kendimi zorluyor, daha çok çalışıyor, gaza geliyordum. Uyanık, enerjik ve motive kalmak için Xanax almaya başladım. Sonra sakatlıklarım oldu ve Xanax artık işe yaramamaya başladı. İşte o zaman benzolar ve Vicodin devreye girdi.”

“Mükemmellik fazla abartılıyor,” dedim boğuk bir sesle. “Ne empati kurulabilir ne sürdürülebilir bir şey, hem de sıkıcı.”

Şimdi aklımı kurcalayan tek bir soru vardı; başına gelen neyi unutmak istemişti?

NEYİ UNUTMAK İSTEMİŞTİ?

NEYİ UNUTMAK İSTEMİŞTİ?

Ormanın eşiğine park edip motoru kapattım.

“Başına gelen bir şey unutmak istediğinden bahsettin.” Sesim çakıllı gibiydi. “Neydi o?”

Dudakları aralandı ve dünya durdu sanki.

“Artık bakire değilim.” Gözlerini bacaklarına dikti ve soluk pembe tırnaklarını etine geçirdi. “Bekâretimi kaybetme şeklim... pek ideal değildi. Sanırım içten içe hep bekâretimizi birbirimize vereceğimize inanmıştım, kulağa ne kadar zavallıca gelse de.”

“Hiç de zavallıca değil.” Kanamasına fırsat tanımadan ellerini bacaklarından çekti. “Ben de buna inanıyordum. Bazı günler beni ayakta tutan tek şey bu oldu.”

“Partilere gidip gitmediğimi sorduğun geceyi hatırlıyor musun? Birileriyle takılıp takılmadığımı?” Burnunu çekti.

“Evet,” dedim. “O gece bizden vazgeçtiğim geceydi. Bir nevi. Geçici olarak.” *Hayatımın en büyük hatasını yaptığım gece.*

“O zaman amacıma ulaşmışım.” Dudaklarını yaladı. “O gece aslında ders çalışıyordum. Ama aynı günün akşamı bir şey olmuştu.” Umarım bu şey onu ilişkiye zorlayan bir herif değildi çünkü öyleyse o adama yapacaklarımdan sonra hiçbir yargıcı beni serbest bırakmaya ikna edecek bir kefalet miktarı yoktu. Bailey yüzümdeki ifadeyi okumuş olacak ki başını hızla iki yana salladı. “Hayır, öyle bir şey değil. Rızam vardı.”

“Tamam.” *Nefes al. Nefes. Nefes.*

“Bir erkek balerindi. Yetenekliydi. Komikti. Çok alımlıydı. Ve seviliyordu, Lev. Herkes ona bayılıyordu. Onaylanmaya ne kadar muhtaç olduğumu biliyorsun. Hem sana da kızgındım.”

“Bana kızgın mıydın?” Kaşlarım havaya kalktı. “Neden?”

New York’a taşındığında aramız açılmıştı ama nedenini hiç anlayamamıştım. Eyalet şampiyonluğunu kazandığımız gün ona yarı oral yaptığım için olamazdı. Çünkü çok daha önceden beridir birbirimize yarı orgazmlar yaşıtıyorduk zaten.

“Çünkü Juilliard konusunda hiç destekleyici değildin. Sonra bana aşkını itiraf ettiğinde... Beni burada tutmak için numara yaptığını düşündüm. Hayallerimi çalmak için. Sana içerledim.”

Avucumu yüzümde gezdirip inledim. Bana kızmakta haklıydı. Bir nevi çocukluğunu çalmıştım. Tüm duygusal sermayesini bana yatırmıştı ki annemin başına gelenler yüzünden büyüdüğümde zıvanadan çıkmayayım. Sıra karşılık vermeye, Bailey’yi ve başarılarını kutlamaya gelince onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Ama artık onu yüzüstü bırakmıyordum. Bura daydım ve bu geceki rezilliğin utancına katlanacaktım çünkü nihayet bana açılıyordu.

“İşte o çocuk. Payden—”

“Off.” Dişlerimi gıcırdattım. “Adı bile uyduruk. Kim çocuğuna Payden adını koyup da büyüyünce tam bir göt çıkmasını bekler ki?”

Dudaklarına acı bir gülümseme yerleşti. “Birkaç kere çıktık. Seni tamamen unutmak istiyordum. Çocuk aynı zamanda kampüsün torbacısıydı. Ama ben hiçbir şeye elimi sürmedim, cidden. Arada bir Xanax işte. Herkes yapıyor diye kendimi avutuyordum. Artık biraz salma vaktiydi.

“O öğleden sonra yurttaki odamda biraz sarhoş olduk. Duymak istediğim şeyler söyledi. Çok güzelsin. Büyük işler başaracaksın, muhteşem bir balerinsin... Ciddi bir şeyler istiyordu. Yağcılıkla Xanax öldürücü bir ikiliydi. Ben de... oltaya geldim.”

“Kendi malıyla kafanı bulmanı sağladı,” dedim dümdüz bir sesle, çenemin kasıldığını hissederek. “Bağımlı etti seni.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne yaptığının farkındaydım. Öyleydi böyleydi derken...” Ciğerlerinden uzun bir nefes koptu ve bacaklarında bıraktığı hilal şeklindeki tırnak izlerine baktı. “Bir baktım üstümdeydi. İçimdeydi. Sesi seninkine benzemiyordu, senin gibi kokmuyordu, ağırlığı çok hafif, çok umursamaz, fazla Lev-dışıydı. Sonra daha da derine girdi ve canım yandı. Bıçak sokuyordu sanki. Ama onu durduramayacak kadar utanmıştım.” Yüzünden yaşlar süzölmeye başladı. “Zaten hakkımda yaygın yargılar vardı. Buz gibi. Soğuk. Fazla kasıntı. O yüzden öylece yattım ve katlandım. Onu değil, kendi itibarımı sikiyordum, bilmem anladın mı? Ve... ve işi bitince...” Hıçkırmaya başladı, çok fena ağlıyordu. “Başım ağrıyor dedim çünkü gitmesini istedim. O da bana ağrı kesici verdi.”

“Seni kullandı,” diye tekrarladım.

Dudaklarını yaladı, gözlerini yere indirdi.

“Kullandı mı ki? Çünkü o geceyi tekrar tekrar yüzüme vurmasına rağmen hap için onunla görüşmeye devam ettim. Belki de bu bir kendimi cezalandırma, ne kadar dibe battığımı kendime gösterme yöntemiymiş. Hap vermek için odama her gelişinde –ki bu haftada bir oluyordu– daha fazlasını teklif ediyordu. Hiç üstü kapalı da değildi sözleri. Bazen uygunsuz

yerlerime dokunurdu. Ama haplara olan sevgim ona olan nefretimi hep bastırdı. Büyük bir travma falan olmadığını biliyorum, saçmalıyorum–”

“Saçmalamıyorsun. Bekâretini hak etmeyen birine verdin. Bu... ne bileyim, kedi yavrularını boğan bir yardım kuruluşuna bağış yaptığını fark etmek gibi bir şey.”

Kalbime öyle bir acı saplanmıştı ki kederden boğulacaktım.

Normalde benden beklenmeyecek derecede zırvalamış olmam onu güldürdü. “Sorun o değildi.” Bakışları bana dönüverdi, gözlerimiz kilitlendi. “Sorun *sen* olmamasıydı.”

Uzanıp belini kavradım, o da orta konsolun üzerinden kucağıma atladı. Üstümdeydi, sarılıyorduk, yüzüm saçlarındaydı ve bir anlığına derin ve temiz nefes alabildim, kendime gelmiş gibi hissettim.

Sırtını okşadım. Gözyaşlarını öpücüklerle sildim.

“Biz... en azından ikincilerimizin kıymetini bilsek?” dedi, dudakları tenimde titreyerek. “İkinci dans. İkinci sevişme. Her şeyin ikincisi.”

Beni görebilsin diye başımı arkaya yasladım. “İkinci seferler daha önemlidir. İlk seferler abartılır. Çoğu hatadır.”

“Ne?” Ekoseli gömleğinin koluyla gözlerini sildi, kafası karışmıştı.

“Thalia sayılmaz. Padlock sayılmaz. İlk seferlerimiz birer sapmaydı. Gerçek değildi.”

“Adı Payden.”

“Gerçek bir isim değil bana göre,” dedim ifadesizce. “Hadi baştan başlayalım. *Bu* bizim ilk seferimiz olacak. Başka hiçbir şey sayılmaz.”

“O iş öyle olmuyor.” Başını üzüntüyle salladı.

“Kim demiş?” diye karşı çıktım gardını düşürecek bir sırıtışla. “Burada evrensel kurallar geçerli değil. Zihninin berrak olmasının en güzel yollarından biri kuralları kendin koyabilmen.”

Umutsuz VÂRİS

Onu arabadan çıkarırken içim kan ağlıyordu çünkü Bailey'nin yaralarının görünenden çok daha derin olduğunu idrak etmeye başlamıştım. Akranları onu incitmiş, ona ihanet etmişti. Diğer öğrenciler tarafından kullanılmış, ailesi ve arkadaşları tarafından baskılanmıştı.

Haplar dönemlik bir şey değildi. Bir kaçıştı.

Ve tedavi edilmezlerse... onu bitireceklerdi.

Yirmi Dördüncü BÖLÜM

Bailey

Lev hâlâ üstsüz bir vaziyette beni brandamıza götürürken Lavucuma değen avucu terli ve sertti. Brandanın üzerini temizlediğimi fark etmemişti bile. Ailem tasmamı gevşettiğinden beri buraya geliyor, güvercinlerimizi besliyor, dünyadaki bu küçük köşemizle ilgileniyordum. Hava kapkaranlıktı ama biz şu anda buraya muhtaçtık. Dünya yanıp kül olsa farkına bile varmazdık herhâlde.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Ona her şeyi anlatmadığıma seviniyordum. Payden yüzünden sadece bekâretimi değil, erkeklere olan güvenimi de nasıl kaybettiğimi.

“Hey, bana bak. Gözlerini benden ayırma. Nerede olduğunu unutma.” Lev beni etrafımı saran yoğun sefalet sisinin içinden çekip çıkardı ve elimi sıktı. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip onlarla oynadı. “Gel geçmişimizi yeniden yazalım, Bailey.”

Telefonunu çıkarıp müzik uygulamasında gezinmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seninle hep bu şarkıda dans etmek istemişimdir.” Telefonunu brandaya fırlatıp bana kollarını açtı. All-American Rejects’in “It Ends Tonight” şarkısı çalmaya başlarken kendimi

kollarına bıraktım. Şarkı öyle bitiş havasında, öyle hüzünlüydü ki herhangi bir anlam çıkarmamaya çalışsam da elimde değildi. Gözlerim doldu. İkimizin bitmesini istemiyordum ama bizi nasıl kurtaracağımı da bilmiyordum.

Başımı omzuna koyup gözlerimi kapadım ve şarkının sözlerinde kayboldum. Kalplerimiz birbirine bastırılmıştı. Ruhlarımız iki kedinin kuyruğu gibi kusursuzca sarılmıştı. Bu ânı tamamıyla yaşayacak kadar ayık olduğuma seviniyordum. Şarkı bittiğinde birkaç saniye daha öylece durdum, Lev düşüncelerimi toparlamam için bana zaman tanıdı.

Sonunda konuştu. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değ—”

Parmağımı dudaklarına bastırıp başımı iki yana salladım. “Hayatımda hiçbir şeyi bunu istediğim kadar istemedim.”

“Sen gerçekten Bailey misin?” dedi boğazı düğümlenerek. “Âşık olduğum kız mısın?”

Başımı hafifçe eğdim. “Benim, Lev. Yemin ederim.”

Beni çiyden nemlenmiş brandaya yatırıp vücudumun her santimini öptü. Her morluğu. Her kusuru. Her beni ve çatlağı. Alnımdan başlayıp aşağı indi. Göğüslerime. Karnıma, sonra daha da aşağıya, bacaklarımın arasına. Bana tapıyordu ve o an buna izin verdim. Sürekli karşımdakini memnun etme takıntımı bıraktım. Vermeyi bıraktım. Almaya başladım. Ona ne istediğimi, nereme istediğimi ve hangi hızda istediğimi söyledim. Önce üstümüz giyinikken öptü, sonra beni soydu, parça parça, tenime fısıldayarak, “Çok güzelsin,” “Sana doyamıyorum,” “Sen benim her şeyimsin, Bails. Başlangıcım, hayatım ve sonum,” diye devam etti ve bütün tüylerim çiçek açar gibi ürperdi. Baş bacaklarımın arasındaydı, parmaklarıyla bacaklarımı ayırıp dilini üzerimde kaydırды. Titreyerek tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Sonra iki parmağını içime daldırdı, klitorisimi emerek içimde gidip gelirken sesimdeki arzuyu saklamak imkânsızdı.

“Lev...” Dizlerimin bağı çözüldü, baskı artarken ve parmakları daha hızlı ve derine giderken her yerim titriyordu. “Boşalıyorum.”

“Dilime boşal, minik güvercin.” İçimde ardı ardına sıcak zevk dalgaları yayılırken dilini içime kaydırdı. Titremelerim dindiğinde başını kaldırdı, dudakları şişmiş ve parlıyordu, parmaklarımla oynadığım saçları dağılmıştı. “Merhaba.” Sırıttı.

“Selam.” Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Yukarı doğru beni öpe öpe gelirken ikimiz de çıplaktık. Terli tenlerimiz birbirine yapıştı. Duygularla boğuluyor, arzuyla sürükleniyordum. Sonra üzerime çıktı; güçlü, koruyucu, beni asla yarı yolda bırakmayacak adam.

“Prezervatif yok,” diye fısıldadı, aletinin ucunu vajinamda gezdirirken. “Bunu bekle—”

“Ben temizim,” dedim aceleyle. “Ve hormonlarımı ve olası ağır regl dönemlerini kontrol altında tutmak için spiral kullanıyorum... yani, sanırım sorun yok.” Aramızda hiçbir engel olsun istemiyordum. Yıllar boyu yeterince engelle karşılaşmıştık.

Başını yana eğip bana seksi bir bakış attı. “Vay be, Güvercin. Edepsiz konuşmalarda rakip tanımıyorsun.”

Omuz silktim. “Sürprizlerle doluyum galiba.”

Dudakları aşağı indi ve dili ıslak bir öpücükle benimkileri buldu. Beni kollarında toplayarak tüm parçalarımı birleştirdi. İyi ve kötüyü. Güzel ve çirkini. “Ben de temizim.”

Gözlerimiz buluştu ve ona hafifçe, belli belirsiz başımı salladım. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve santim santim içime girdi. Santimler *bitmek bilmiyordu*. Vücudum kasıldı ve nefesimi tuttum, zevk ve acı içimde birbiriyle savaşıyordu. “Durmamı istersen söyle.” Lev’in sesi boğuktu, arzusunu zor zapt ediyordu.

“İyisin.” Bunu birden fazla anlamda söylemiştim.

Lev tamamen içime girdiğinde bu kadar acımasına şaşır-dım. Bakire değildim, sıırılsıklam olmuşum, üstelik az önce

parmakları ve diliyle beni tatmin etmişti. Neden içime kocaman bir tenis topu sokulmuş gibi hissediyordum?

“İyi mi böyle?” Saçlarımı nazikçe okşadı, gözleri şefkat ve endişe doluydu.

En iyisini kaptım, dedim içimden. Tanıdığım tüm enfes erkekler, futbolcular, milyonerler ve beyinsiz alfa bozuntuları arasından bir şekilde en iyisini kaptım.

“Biraz acıyor,” diye itiraf ettim boğulur gibi. “Ama senden gelen acı, başkasından gelen zevkten iyidir.”

“Kimse sana acı çektirmemeli, Güvercin. Hele sevdiğin biri, asla.”

Parmağına tükürdü ve kolunu aramıza sokup klitorisime masaj yapmaya başladı, içimde hareket etmeye cesaret edemiyordu. Büyüklüğüne alışmama zaman tanıyor, dikkatimi bacaklarımın arasında toplanan tatlı zevke çekiyordu.

Başta klitorisimin tekrar boşalamayacağım kadar hassas olduğunu düşündüm. Ama içimden bir orgazm geçene kadar okşadı, oynadı, masaj yaptı. Bacaklarım iki yana açıldı ve esnediğimi hissettim, bedenim onu içine almak için bir çiçek gibi açıldı.

Kaldırım çiçeğinden yaban çiçeğine dönüştüğüm an bu oldu.

Lev hareket etmeye başladı. Önce yavaşça. Sonra bana bakıp ikinci orgazmın ardından nefes nefese inlediğimi görünce, hareketleri kontrolsüz ve sarsıntılı bir hâl aldı. Tek vücut olmuş, mükemmel bir uyumla hareket ediyorduk; içimi büyük bir mutluluk kapladı, bu kadar iyi hissettiren bir şey yanlış olamazdı.

“Güvercin, daha fazla dayanamayacağım. İçinde olmak fazla iyi geliyor.” Alnından bir damla ter ağzıma düştü. Yaladım ve tam onun da boşaldığını belli eden sıcaklık içime yayılırken yoğun bir orgazmıla titredim.

Birbirimize sıkıca tutunmuş, altımızdaki eski branda parçalanmanın eşiğindeymiş, altımızda cehenneme giden dipsiz bir uçurum varmış gibi bırakmıyorduk. Alınlarımız birbirine

yapışıktı. Hızlı soluklarımız giderek yavaşladı. Saniyelerce öyle kaldık. Sonra dakikalarca. İkimiz de ayrılmak, ânın büyüsunü bozmak istemiyorduk.

Sonunda ben geri çekildim. Saatlerdir üstsüz olan Lev, beni gecenin buz gibi soğuşundan korumuş ve artık üşümeye başlamıştı.

“Gitmemiz lazım.” Dudaklarım onunkilere değdi.

“Gitmemiz lazım,” diye katıldı gözlerini kapatarak. “Ama seninle kaçmayı tercih ederim.”

“Kaçmaktan yoruldum. Üniversitenin öğretmediğı bir şey varsa o da sorunların hep senden daha hızlı koştuğudur.” Onu nazikçe üstümden ittim ve yanıma sırtüstü uzandığında omzunun kenarını öptüm. “Hem artık birlikte olabilir miyiz bilmiyorum, Levy. Sen savaş pilotu olacak adamsın. Bense hasarlı mal.”

Hızla bana döndü, çatık kaşlarının arasında çakan şimşekler buna kesinlikle katılmadığını gösteriyordu. Çenemi tutup gözlerinin içine bakmamı sağlayacak şekilde çevirdi.

“Hasarlı mal da değerlidir. Onu özel yapan çentikleridir. Onu *o* yapandır. Hayatta kalmıştır. Deneyimleriyle şekillenmiştir. Yaralarla gurur duy, Güvercin. Çünkü senin zorluk gördüğün yerde ben fırsat görüyorum. Senin kusur gördüğün yerde ben gelişim görüyorum. Senin başarısızlık gördüğün yerde ben çaba görüyorum. Senin umutsuzluk gördüğün yerde ben umut görüyorum.” Nefes aldı. “Sen yeterince değil, *gerçek olmayacak* kadar iyisin.”

O anda, eski püskü bir brandanın üzerinde, ormanın ortasında, sevdiğim çocuğun kollarında, tüm bunların sonunda, her ne olursa olsun, hayatta kalacağımı anladım.

Belki de bu yeterli olacaktı.

Yirmi Beşinci BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #9228: New York'ta insanların intihardan ölme olasılığı cinayetten ölme olasılığından daha yüksektir.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım, derimin altında yılanlar geziniyordu. Ortada hiçbir neden olmasa da titriyordum. Üzerimde kapüşonlu vardı, dışarısı bin dereceydi ve seksek sekiz kiloluk saf bir kas kütesiydim. Yine de midem buruluyordu. Çünkü kendimi o küçük mavi düğmeye tıklamaya ikna edemiyordum. Hava Kuvvetleri Akademisi'ne başvurumu gönderemiyordum.

BAŞVUR

Son teslim günüydü. Son şansımdı. Formu dikkatlice doldurmuş, gereken her altı yüklemiştim –mezuniyet puanı, notlar, özgeçmiş– tek yapmam gereken düğmeye tıklamaktı. Neden yapamıyordum?

Dün gece Bailey'yle yaşadıklarımız bana bunu yapabileceğimi *düşünme* cesareti vermişti. O güçlü, dirençli, açık ve umutluydu. Gerçek manada bir savaşçıydı, kim bilir, belki ben de öyleydim.

Başvur düğmesine tıkla.

“Yapmalısın bence.” Arkamdan cesaretlendirici bir kadın sesi geldiğinde koltuğumdan öyle bir sıçradım ki kafam tavana çarpacaktı. Mutfaktaydım. Babam Vicious amcanın evindeydi, bu yüzden birkaç saat yalnız kalacağımı düşünmüştüm. Dixie tabii ki bizdeydi. Dixie *hep* bizdeydi, babam aletini yalatma konusunda fikrini değiştirirse diye gümüş bir tepside bekliyordu.

Tamam. Böyle düşünmem adil değildi. O iyi bir insandı. Ama son zamanlarda işime burnunu sokma merakının durmasını istiyordum.

Tarayıcıyı küçültüp ona yan yan baktım. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Son teslim tarihi.” Çantasından yumurta şeklinde bir nemlendirici çıkardı ve dudaklarında gezdirdi. “Bu aralar değil mi?”

“Bugün,” diye homurdandım. Web sitesini çoktan görmüştü demek. Gizlemenin manası yoktu.

“Şimdi başvurmazsan kaçıracaksın.” Bilineni Dile Getirme Kaptanı kapıdan geçip mutfak masasına hızla yaklaşırken, sokağın aşağısındaki muhteşem fırından alınmış iki kahve taşıdığını fark ettim. Birini masanın öbür ucundan bana uzattı. “Üç shot, iki şeker, biraz da sütlü krema. Doğru yaptırmış mıyım?”

“Evet.” Kahveyi dudaklarıma götürüp bir yudum aldım ve kaşlarımı şüpheyle çatarak ona baktım. Kahve siparişimi nereden biliyordu? “Ofisinde parmak izlerimi, tükürük örneğimi ve güvenlik kamerasından çekilmiş görüntülerimi astığın bir pano yok, değil mi?” Gözlerimi kıstım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, hayır.” Bir an duraksadıktan sonra, “Eve sakladım. O kadar amatör değilim.”

Zoraki güldüm.

“Sen Knight’ın kardeşisin ve onun için önemli olan herkes benim için de önemlidir,” diye açıkladı.

“Görüyorum ki bu ziyaretin ucuz nutuk kısmına geldik.” Sandalyemde arkama yaslandım. Ona öküzce davranmaktan cidden vazgeçmeliydim. En yakın arkadaşım ile ilgili kaygılarımın tetiklediği çözülmemiş anne sorunlarım olması onun problemi değildi.

“Fazla uzatmayacağım.” Dixie bordo tırnaklarını masaya vurup samimiyetle gülümsedi. “Dediğim gibi, bence yapmalısın. Baban anlayacaktır.”

“Anlar, ha?” Burnumdan güldüm. “Ne dediğini sen de duydu—”

“Ne dediği kimin umurunda?” diye araya girerek beni ba-yağı bir şaşırttı.

“Hımm... senin?” Alaycı bir şekilde sıırttım.

“Hayat senin hayatın, onun değil. Seçiminin sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan kişi sen olacaksın. İnan bana, verdiği kararların yükü her zaman senin omuzlarında olacak, başka kimsenin değil. Ben bilirim. Oğlumdan vazgeçtim ve onunla geçirebileceğim anları kaçırmamanın acısı her gün yakamı bırakmıyor.”

“Son zamanlarda mesele sadece babam ve Knight olmaktan çıktı.” Dudaklarımı yaladım. Birine bu konuyu açmak iyi gelmişti. Dixie çenesini eğmiş, beni inceliyordu. Şaka maka çekici biriydi. Babamın derdi neydi anlamıyorum.

“Neden peki?” dedi.

“Öncelikle, Bailey var. Ona göz kulak olmak zorundayım. Yatılı bir rehabilitasyon merkezine gidene kadar. Bağımlı olduğunu bile bile öylece çekip gidemem.”

“Birine yardım etmek —en sevdiğin kişi bile olsa— asla kendi hayatını mahvetmek anlamına gelmemelidir,” dedi tereddüt etmeden. “Onun hayallerini mümkün kılmak için kendi hayallerini sabote etmenin yollarını düşünmeye başladıysan, ikiniz

için de yanlış yöne doğru ilerliyorsun demektir. Eğer Bailey gerçekten yardıma hazır olsaydı, yardım bulurdu.”

Söylediği her şey mantıklıydı ama konuyu tam olarak bilmiyordu. Bailey ona en çok ihtiyaç duyduğumda benim için tüm bu fedakârlıkları yapmıştı.

“Birinin çabalarını sabote edeceğinden endişeleniyorum. Mesela...” Kahvemden büyük bir yudum aldım. “Thalia.”

“Neden öyle bir şey yapsın ki?” Dixie yüzünü buruşturdu.

“Eğer onunla ilişkimizi sürdürmezsen bunu yapmakla tehdit etti. Tam olarak ne planladığından emin değilim.”

Oda sessizliğe gömüldü. Duyulan tek ses, derimi yırtıp göğüs kafesimden dışarı fırlamaya ve yeni bir kimlik edinip iade anlaşması olmayan bir ülkeye kaçmaya çalışan kalbimin atışlarıydı.

Dixie yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Thalia’nın neden birlikte kalmak istediğini çok iyi biliyorum. Sen kaybedilmeyecek kadar iyi bir avsın. Ama asıl konumuza dönelim.” Masanın üzerine eğildi ve parmağıyla bilgisayarımın kenarına dokundu. “Bana sadece *potansiyel* sorunlardan bahsettin. Bunlar gerçek birer engel değil. Ya şimdi ya hiç. Ya şimdi seçimini yap ya da sonsuza dek pişman ol.”

Ona boş boş baktım. “Klişe film karakterleri gibi konuşmayı bırakmalısın.”

“Ne yapayım, insanın içini sıcacık ediyorlar. Özellikle de Noel filmlerindekiler.” Kahkahası odada sıcak bir güneş ışığı gibi süzüldü. Ayağa kalktı. “Konuşmak istersen beni nerede bulacağını biliyorsun. Gidip babanın 1964 model Ferrari’sinin anahtarlarını alacağım.”

“Ne yapacağım dedin?” diye haykırdım. Ehliyetimi aldığımdan beri o arabaya daha elimi sürememiştim.

Omuz silkti. “Otuz dört milyona satılacak bir ev için ödünç almama izin verdi. Evin garajı çatıda, bu arabayla aşırı havalı görünecek.”

Umutlu VÂRİS

“Fifi’yi almana izin mi verdi?” Gözlerimin yuvalarından fırlamamasına şaşırıyordum. Vay anasını. Babam Knight’la benim Fifi’ye *dokunmamıza* bile izin vermezdi. Efsaneye göre zamanında annemle orada çılgınca, sapkınca şeyler yapmışlardı (sağ ol Daria, iğrenç sürüngen seni) ve bu anıları kirletmemizi istemiyordu. Babam kendisi bile bozulmaması için ara sıra bir iki tur atmak dışında kullanmıyordu.

“Bu kadar pısırik olduğunu bilmiyordum,” diyerek kendi kendime güldüm.

“Öyle değil.” Dixie pancar gibi oldu. Gülümsemesini bastırarak kızaran yanağına dokundu.

“Başka bir sebebi olamaz. Arabanın içindeki tozu silmeme bile izin vermez. Fifi onun için kutsal.”

“Evi satıp komisyonu almama yardımcı olmak istiyor. Gözüme kestirdiğim bir yer var, bu bonusu peşinat olarak kullanabilirim.”

“Neden ondan borç istemiyorsun?” diye kaşlarımı çattım.

Yüzü asıldı. “Öyle bir şeyi asla yapmam. Sizinle özel jetlerde, süper villalarda tatile gelmem bile fazla zaten.”

Fazla alçakgönüllüydü. Dixie bu aile için tonla şey yapıyordu. Alelade bir bedavacı değildi.

Ayağa kalkıp araba anahtarlarımı aldım. “Tamam, ben de Thalia’ya gideyim. Belki onu gafil avlarsam, şantaja boyun eğecek biri olmadığımı kafasına sokabilirim.”

“Ne kadar romantik,” diye iç geçirdi Dixie. “Ama dur, başvuru düğmesine basmadın daha!”

Kapıdan çıkarken onu duymazdan geldim.

Geleceğim bekleyebilirdi. Bailey için şimdide kalmalıydım.

“Uyan hadi, uykucu. Çok uyudun.” Babam kahvaltı tepsisini komodinin üzerine koydu. Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi ovuşturdum.

“Dün biraz hasta gibiydin, o yüzden bu sabah antrenmanın olmasına rağmen uyumana izin verdim.”

Hasiktir. Antrenmanı kaçırmama göz mü yummuştun? Normalde antrenman günü altıdan bir dakika geç kalksam ensemde biterdi.

“Sağ ol,” dedim çatallı bir sesle.

Babam bana bir şey demek istermiş gibi kapıda oyalanıyor, omzunun üstünden bakıp duruyordu.

“Baba, çıplağım.” Yorganı işaret edip kaşımı kaldırdım.

“Ee?” O da kaşını kaldırdı. “Görmediğim şey değil ya.”

“Kasık kıllarım çıktıktan sonra görmedin. Lütfen kişisel alanımı tahliye eder misin?”

“Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı?” diye üsteledi.

Ona boş boş bakarak, “Ne gibi?” dedim.

“Futbol? Üniversite?” diye sordu tedirgince. Ama hiç tedirgin olmasına gerek yoktu. Tek mutluluk şansımı çoktan sıçır batırmıştım. “Şu üst kattaki uçuş stimülatörü şeyisini göstermek ister misin bana?”

“Simülatör,” diye düzelttim. “Ve hayır.” O çıktıktan sonra yastığı yüzüme bastırıp çığlık attım.

Son tarihi kaçırmıştım.

Hayalim suya düşmüştü. Hava Kuvvetleri Akademisi işi yatmıştı. Hayatımda hiç bu kadar boş hissetmemiştim. Bailey’nin hayalinin peşinden gitmek için bazı aşırılıkları neden göze aldığını anlamaya başlıyordum.

On sekiz yıllık sevgi, adanmışlık, tutku ve üç yaşımdan beri tüm harçlığımı yiyen uzaktan kumandalı uçak hobisi, hepsi bok yoluna gitmişti.

Ben beş yaşındayken, babamın üniversiteden bir arkadaşı bizi ziyarete gelmişti. Savaş uçağı pilotuydu ve telefonundan bana bir sürü video izletmişti. Dudak uçuklatan akrobatik uçuşlar, manevralar. Aşırı havalı, aşırı sakin, aşırı... Ne bileyim, hoşnuttu. Ziyaretinin sonunda –ki dört gün sürdü ve bu süre zarfında her

gün ona bin tane soru sorarak başını şişirdim— babamdan beni havacılık hakkında daha fazla şey öğrenebileceğim YouTube kanallarına abone yapmasını istedi. Bana havacı gözlüklerini de bıraktı. O zamandan beri bir bağımlıydım.

O kadar yıkıktım ki dün kapıyı açmadığı için Thalia'ya kızmaya zahmet bile etmedim. Evdeydi. Pencereden eğilip onu içerideki odaya koşarken görmüştüm. Darmadağın görünüyordu ve bu tuhaf davranışlarının altında belli ettiğinden daha fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kendimi okula sürükleyerek götürdüm. Beni ayakta tutan tek şey cumartesi gecesinin hatırasıydı. Futbol antrenmanının sonuna yetişmiştim, Koç Taylor bütün takımı etrafına toplamıştı.

Beyzbol şapkasını aşağı eğdi. “Hepiniz için önemli bir duyurum var.”

“Ballsy taşak küçültme ameliyatı mı olacak?” diye bağırdı Finn. “Fazlasını Bamya Yetiştiricileri Derneği'ne mi bağışlayacak?”

“Bu tıbbi bir sorun!” Todd yumruklarını sıkarak yeri tekmeledi.

Grim göz ucuyla beni fark etti ve çenesini bana doğru salladı. “Bakın kimler gelmiş. Uyuyan Güzel uyanmış.”

Koç arkasını dönüp bana soğuk bir bakış attı ve elindeki panoya döndü. “Dediğim gibi, bir duyurum var. Uzun zamandır gelmesi gereken bir an bu.”

Neyse ki kimse orgazm şakası yapmadı. Grim'in yanında durdum.

Beni görmezden geldi. Az sonra zafer dansını yapacaktı. Bundan emindim çünkü yeniden yapılan kaptanlık seçiminin sayımında bulunmasam da beni sandığa gömdüğünü biliyordum.

“Son birkaç haftadır takım olarak dayanıklılık, üstünlük ve uzun ömürlülük gösterdik. Oyunumuz iyi ama moralimiz zayıf. Bu takımı yenilmez kılmak için demokrasinin en iyi çözüm olmadığına karar verdim.”

Herkes bana baktı ve rahatsızca kıpırdandı. Koç sözlerine devam etti. “Lev Cole bir oyuncu olarak sahada herkesten üstün bir performans sergiledi. Ancak kaptan olarak hiç heves göstermedi ve adanmışlık konusunda eksi on puan aldı.”

Eğer konuşmanın alınmam gereken kısmı burasıysa hedefi birkaç eyaletle ıskalamıştı.

“İkimiz de takımda varlık gösterecek, her antrenmana on dakika erken gelecek ve sahadan en son ayrılacak birine ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikirдик. Her oyuncuyla tek tek konuşmaya zaman ayıracak, cesaret verecek, yol gösterecek birine. Gözetimindeki oyuncuların kepçeyle birbirinin üzerinden geçmiş gibi görünmesini istemeyecek biri.” Taylor’ın gözleri tokatlanıp peruk geçirilmiş bir göte benzeyen Austin’e kaydı.

Austin, “Kepçe yola gelmek üzereydi,” diye mırıldandı. “Ama birileri sinir krizi geçirdi. Kimseyi ispiyonlamayacağım ama.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, “Dayak yemeyi hak etti,” diye homurdandım.

“Sorun yüzünü dağıtmış olman.” Koç Taylor iç çekti.

“Pardon. Bence hâlâ aynı görünüyor.”

Koç Taylor bunu duymamış gibi yaptı ve elindeki panoyu asistanının göğsüne vurdu. “Kısacası, yeniden kaptan seçtik ve seçtiğiniz kişi Grim Kwon. Oyların çoğunluğunu o aldı, bu yüzden karardan memnun olacağınıza inanıyorum. Tebrikler evlat, hiç zorlanmadan kazandın.”

İlla yüzüme vuracaksın, göt herif.

Grim kaskatı kesildi. Âdemelması bir inip kalktı, sonra ağzı tereddütlü bir gülümsemeyle açıldı. Onu ilk kez dişleriyle gülümserken görüyordum. Ya da duyguyla. O güne kadar, bu şeylerin ikisine de sahip olduğundan emin değildim.

“Oha, Koç. Ciddi misin sen?” Kulakları koyu kırmızıya döndü.

“Hayır, şaka yapıyorum. Bu benim gülen hâlim,” dedi Koç Taylor dümdüz bir ifadeyle.

Herkes kutlama yapmak için izin istercesine dönüp bana baktı. Ben de Grim'i kucaklayıp saçlarını karıştırdım. "Gel buraya, sikik herif. Tebrikler."

"Siktir git lan," diye tısladı kulağıma, beni iterek. "Çok geç kaldın. Sırf kendi hayalinin peşinden gidecek cesaretin olmadığı için benim hayalimi üç yıl boyunca rehin tuttun. En yakın arkadaşına böyle davranıyorsan, düşmanına neler yaptığını bilmek istemiyorum."

Omzunu benimkine çarpıp geçti. Takım etrafına toplanıp alkışlamaya, omzuna vurmaya başladı. Tam ona futbolun bir nezaket yarışması olmadığını –ondan daha iyi olduğum için seçildiğimi– hatırlatacaktım ki göz ucuyla onu gördüm. Jimnastik takımının ceketini giymiş, kıvrak bir vücut otoparktan spor salonuna doğru hızla ilerliyordu.

Thalia.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Ona ulaşmak için neredeyse uçuyordum. Geldiğimi fark etti. Panikten yüzü çarpılmışa döndü.

Onu ceketinin eteğinden yakalayıp geri çektim ve duvara yapıştırdım. Kollarımın arasında sıkışmış, köşeye kısıtılmış bir hayvan gibi görünüyordu.

Öne doğru eğilerek ona dişlerimi gösterdim. "Üzgünüm, tatlım. Bir bomba attın, şimdi hasarıyla yüzleş. Bana bazı cevaplar borçlusun. Bunları senden alacağım."

"Ben seni arayacaktım aslında." Thalia, şaibeli biriyle tek gecelik ilişkiden sonra ciltte beliren döküntüler gibi her yerimdeydi. Elleri göğsümde, dudaklarını büzmüş, asla alamayacağı bir öpücük bekliyordu. Onu yakaladığım anda tavrı yüz seksen derece dönmüştü.

Bunu yüzüne vurabilirdim ama daha önemli işlerim vardı, o yüzden bir yandan iş birliği yapmasına minnettardım.

“Ne oluyor?” diye sordum, elini yanağımdan çekerek.

“Ne demek istiyorsun, Levy’ciğim?” Masum masum gözlerini kırptırdı.

“Bailey’ye savurduğun tehdidi kastediyorum,” diye hırladım ve ekledim, “Bu ayrılığı resmîleştirirsem en yakın arkadaşşıma zarar vereceğini ima ettin. Ben tehdide gelemem. Hatta, beni tehdit edenin canına okumak gibi bir huyum vardır.”

“Yaaa, demek konu yine şu kıymetli Bailey’nin,” diye karşılık verdi ve işte o an gördüm. Ona yaşatmayacağıma yemin ettiği acı, yara izleri gibi yüzünü kaplamıştı.

“Söyle, ne oluyor?” Gözümü kırpmadım. “Bu saçmalık nereden çıktı şimdi? Neden ayrılmak istemiyorsun?”

Ağzını kapadı. Gözlerini yere dikti. “Ah, kocaman bir salaksın!” Yaşlı gözlerini gökyüzüne çevirip başını salladı. “Senden hiçbir zaman ayrılmak istemedim ki. Her zaman uzun vadeli düşündüm, bir gün uyandığında birlikte ne kadar iyi olduğumuzu fark etmeni bekledim.”

Çenem kasıldı. Başını geriye atıp konuşmaya devam etti. “Sana bahsettiğim bursu hatırlıyor musun? Hani bir burs verilecekti bana?”

“Evet?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Gitti. Yani verilmeyecek. Teklifi geri çektiler. Akademik usulsüzlük.” Yüzünü görememem için başını eğdi. Bir yanımda hemen ona üzüldü ve elimi omzuna koydum.

“Siktir, T. Çok üzüldüm.”

Tuttuğum omuz titriyordu. Devam etti: “Onlara verdiğim notlarla All Saints Lisesi’nin gönderdiği notlar arasında uyumsuzluk tespit edilmiş. Buraya kadarmış. Hiçbir üniversiteye gidemeyeceğim. O yüzden bir... bir... B planına ihtiyacım vardı. Sanırım o da sendin.”

Hâlâ kızgın olsam da onu anlamamak mümkün değildi. İsteddiği geleceği elde edecek imkânı yoktu. Alnımı onunkine yaslayıp başımı salladım. “Bana söylemeliydin. Sana yardım edebilirdim. Eğitimine devam etmeni sağlayabilirdik. Başvurabileceğin—”

Birden mutluluğa bürünen bakışlarının omzumun arkasına kaydığını fark ettim, başımı çevirip ne gördüğüne baktım.

Bailey sokağın karşısında, hurda arabasının yanında durmuş bize bakıyordu. Şu an nasıl görüldüğümüzü biliyordum. *Siktir, siktir, siktir.*

Ve şimdi gerçeği olduğu gibi görüyordum.

Thalia bursunu kaybetmiş olabilirdi ama beynini de kaybetmişti. Bu Bailey’ye hâlâ birlikte olduğumuzu göstermek için kurulmuş bir tuzaktı. Onu buraya Thalia çağırmıştı. Geleceğini biliyordu. Zamanını da antrenman bitişine ayarlamıştı. Onun şu an antrenmanı olamazdı çünkü spor salonu kapalıydı. Bir de uzaktan bakınca epey samimi görünüyorduk, dip dibe durmuş birbirimize dokunuyor, duygusal bir konuşma yapıyorduk.

Bailey’yle başlattığı yangını söndürmeden önce bu pisliği önce onunla çözmem gerektiği için başımı Thalia’ya çevirdim. “Tanrım, rezil birisin.”

Bariz olanı inkâr etmeyi mi yoksa kendini haklı çıkarmaya mı çalışacağını düşündüğünü görebiliyordum. İkincisini seçti.

“O sana göre değil, Lev. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Sana yük o!” Thalia ceketimin yakasına yapıştı ve cankurtaran simidi gibi tutundu. Onu üstümden attım. “Birlikte büyüdüğünüz için aklın karışık sadece. Sen ve ben... ikimiz de bir numara sporcularız.”

“Bunun ne önemi var?”

“Aynı şeyleri istiyoruz.”

“Hayır. Ben onu istiyorum.”

“O bir müptezel!” diye patladı Thalia ve ona karşı kalan sabrım da tükendi.

“Müptezel olmak senin gibi ezik olmaktan iyidir. Sanki senin hayatın çok yolunda. Bailey kötü durumda olan iyi bir insandı. Sense toplum için tehlike arz eden bir oksijen israfısın. Hükümetin seni küresel ısınmanın sebebi ilan etmemesine şaşmalı,” diye saydırdım kontrolümü kaybederek. “Kendini onunla kıyaslamaya kalkma. Her türlü kaybedersin.”

Thalia, muhtemelen beni tokatlamamak için kendini zor tutsa da kendini gülümsemeye zorladı.

“Sen hayatta kalma mücadelesi verenleri, varoluşu için savaşanları asla anlayamazsın. İçgüdülerin fazla körleşmiş, Lev Cole.” Dudaklarını yaladı ve o boş, sıradan mavi gözlerini yüzüme dikti. Bunları nasıl Güvercin’in kutup mavisinin huzur ve dinginliğiyle kıyaslayabilmişim ki? “Altılı karın kasların olabilir ama her anlamda bir zengin bebesisin. Tatmin olmuş, hâlimden memnun, şımarık.” Beni bu kadar az tanıması inanılmazdı. Yolculuğumdan, mücadelelerimden bu kadar habersiz olması. Ama belki de suç onda değildi. Hiç görmesine izin vermemiştim ki. Thalia baştan çıkarıcı bir şekilde dudak büküp manikürlü parmağını göğsümde gezdirdi. “Ama yine de fikrini değiştirmen için sana şans tanıyacağım çünkü güç tamamen sende ve aramızdaki şeyin kurtarılabilceğini düşünüyorum. Teklifim geçerli ama uzun süre değil, Lev. Aklın başına gelince ararsın.” Saçlarını omzundan savurdu.

Bailey’ye koşup her şeyi açıklamak üzereydim ama ben harekete geçtiğimde o çoktan gitmişti. Arabası da yoktu. Bu kavgaya tanık olmadan gitmişti.

Muhtemelen Thalia’yla birlikte olduğumuzu düşünüyordu ve doğru yolda kalmaya çalışan bir bağımlı için bu çok büyük sorundu.

Okuldan kaçıp kaçmamayı düşünmedim bile, asıl mesele arabama ne kadar hızlı koşabileceğimdi.

Eve varmam on dakika sürdü –bütün trafik kurallarını çiğnemekten kaçındığımda normalde on beş dakika sürerdi– ve nefes nefese evlerine daldım. Odasına koştum ama boştu. Evde ondan bir iz aradım, sonra dışarıdaki sallanan sandalyenin ritmik şekilde hareket ettiğini fark ettim. *Bingo*.

Balkon kapısını açıp hemen konuşmaya başladım, “Bails, açıklayabilirim–”

“Lütfen açıklama,” dedi Jaime umursamaz bir tavırla. Havuza bakan sandalyenin önüne geçince oturanın o olduğunu gördüm. Elinde gazlı, pembe bir limonata ve *The Economist* dergisi, gözünde pilot gözlüğü vardı. “Ben ergen dramalarını bırakalı çok oldu. Tam da istediğim yerdeler, yani geçmişte.”

Daha dik durup bir gün damadı olarak görebileceği birine benzemeye çalışarak, “Merhaba, Bay F., Bailey’yi gördünüz mü?” dedim.

“Gördüm, hem de çok kez. Ama son birkaç saattir görmedim. Eski kıyafetlerini Goodwill’e bırakacaktı. İstersen burada bekleyebilirsin.”

“Bir saat sonra gelirim,” diye mırıldandım.

Jaime gazetesinden başını kaldırıp gülümsedi. “Öyle diyorsan.”

Bu ne demek oluyordu şimdi? “Evet, öyle.”

“Ses tonuna dikkat et bakalım, Levy.”

“Sorun ne?”

“Sorun şu ki lafla peynir gemisi yürümüyor. Yani herkese Hava Kuvvetleri Akademisi’ne gitmeyi ne kadar çok istediğini gösterip hatta *söyleyip* sonra –kanatlarını bu kadar kırdığını duysa kahrolacağını bile bile– sırf babanı memnun etmek için futbol oynamaya devam edersen sözünün pek de bir ağırlığı kalmaz. Anlıyor musun ne dediğimi?”

Jaime –Bailey’yle o kadar yakın arkadaş olmamın sonucu olarak– benim için hep ikinci bir baba gibiydi. Bu yüzden dedikleri çok kanıma dokundu.

“Babamın haberi–”

“Ah, haberi var. Bailey konuştu onunla,” dedi Jaime. *Siktir.* Demek bu yüzden sabah üniversite konusunu açmıştı. Olayı tamamen yanlış anlamıştım.

Ayrıca Bailey benim için babamın karşısına dikilmişti, ha? *Vay. Anasını.* Tüm ikincileri olmak istememe şaşmalıydı.

“Çok karşıydı,” dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

“Eh, insanları bir şeylere ikna etmek benim kızımın özel kabiliyetidir.”

Doğru. Bailey muhteşemdi. Babamın mantıklı düşünmesini sağlamıştı. Ama nasıl?

“Şu mahalle hem fazla küçük hem de fazla meraklı,” diye mırıldandım ve dönüp evime doğru yürüdüm.

Jamie’nin kahkahası kapıya kadar kulaklarımda çınladı. “Gençlik gençlerin elinde heba oluyor, evlat.”

Yirminci Altıncı BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #15: Bir zamanlar telgraf kodundaki “LOL” can kaybı anlamına geliyormuş.

Telefonumda saate bakıp Goodwill’e gitmeye karar verdim. Bailey’yi hâlâ yakalayabilirdim belki. Ama vardığımda ortalarda yoktu. Akşam çökmeden önce şehir merkezindeki bütün yardım mağazalarını dolaştım, araba kullanmadığım her an mesaj attım. En iyisi eve gidip duş almak, kendime çekidüzen vermek ve yalvarma işini sonraya ertelemekti.

Evin kapısını itince mutfaktan kahkaha sesleri geldi. Daha içeri adım atmamıştım ki babamı karşımda gördüm, hayaletе dönmüştü sanki. Gözleri faltaşı gibi, kafası dağınıktı.

“Selam, dostum. Ben çıkıyorum. Bir şey lazım olursa ara.” Beni omuzlayıp geçti ve soygundan kaçan bir hırsız gibi arabasına binip gözden kayboldu.

Ne oluyor lan?

Babam birkaç dakika durup sohbet etmeden (yani futbol ve günüm hakkında beni sorguya çekmeden) asla gitmezdi. Bu şoktan daha yeni çıkmıştım ki içeri girdiğimde daha da garip

bir şeyle karşılaştım, Dixie yemek masasında sırtı bana dönük oturmuş, yüzünü elleriyle kapamıştı.

İçeri girdiğimde önceden sandığım gibi gülmüyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Bu manzara karşısında neyin ortasına düştüğümü anladım. Masa ev yapımı yemeklerle doluydu. Yanık omletler ya da restoran kapları göremiyordum, demek ki bunları Dixie yapmıştı. Masanın ortasında mumlar yanıyor. Arka planda yumuşak, eski bir asansör müziği çalıyordu. Sıkıcı, misyoner tarzı seks için birebir. Dixie dar kırmızı bir elbise giymiş, saçlarını da lüks restoranlarda servis edilen tatlılar gibi süslemişti. Siktir, bu bir baştan çıkarma yemeği.

Ya da baştan çıkarma yemeği *olacaktı* ki babam 90'lı yılların yapımlarındaki Julia Roberts gibi kaçıp gitmişti.

Vay anasını. Dixie her şeyi riske atmış, babam karşılığında onun kalbini kırmıştı.

Ve ben de bu boktan durumun göbeğine düşmüştüm. Bugünkü şansıma karşı uzaklaştırma kararı çıkartmalıydım.

Tam araya girip teselli edecektim ki konuştuğunu duydum. "Denedim, Brooke."

Son baktığımda adım Brooke değildi, demek ki telefondaydı. Başımı yana eğince ellerinden birinin kulağında olduğunu, telefonunu tuttuğunu gördüm. "Elimden gelen her şeyi yaptım. Her şeyi. Yemek. Seksi elbise. Konuşma."

Şimdi ya ayaklarımın ucuna basa basa sıvışacak, ya kendimi belli edecek, ya da bu trenin raydan çıkıp kendini uçurumdan atmasını izlemeye devam edecektim.

"Onu sevdiğimi söyledim. Beni sadece arkadaş olarak gördüğünü söyledi. Artık devam edemem. Yoluma bakmalıyım. Eğer bebek istiyorsam –ki Tanrım, başka hiçbir şeyi bu kadar istemiyorum– vazgeçmek zorundayım. Zaten yaşıam sınırında. Hamile kalacaksam bu sene olmalı."

Dixie babamı çocuğunun babası yapmak istiyordu. Yani babamın torunundan küçük bir çocuğu olacaktı. *Benim* de yeni bir kardeşim. Gerçi geldiğimde yüzünde gördüğüm dehşeti düşünürsek, bebek partisi davetiyeleri göndermek için biraz erkendi. En hafif tabirle yani.

Telefonuma bir mesaj gelince suçüstü yakalandım. Dixie başını çevirdi, ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Şey, sonra konuşuruz, Brooke.” Telefonu kapatıp telaşla ayağa kalktı. Bailey’den mi diye mesaja baktım. Gerçi bugün bu kadar boktan giderken iyi bir haber almış olamazdım.

Thalia: Kıymetli kız arkadaşınla aranız iyi mi?

Gözlerimi Dixie’ye çevirip elimi kaldırdım. “Sorun değil. Ben...” Hiçbir şey duymadım mı diyecektim? Yemezdi. Bütün konuşmayı duyduğunu biliyordu. Onun yerine, “Nasıl hissettiğini anlıyorum. Karşılıksız Aşk Kulübü’nün başkanımı ya, unuttun mu?” dedim.

Dixie telaşla burnunu çekip lezzetli yemekleri toplamaya koyuldu. “Özür dilerim! Hemen masayı toplayıp gidiyorum.”

“Hayır. Oturup yiyebilirsin.” Ne saçmalıyordum ben? Neden oturup kendisini reddeden adamın evinde hayal kırıklığını kemirmek istesin ki?

İç çekti. “Benden hoşlanmadığını biliyorum...”

Dur bir dakika, *ne?* “Hayır, yanlış biliyorsun.” Kaşlarımı çattım. “Seni bayağı seviyorum.”

“Seni suçlamıyorum. İşine burnumu sokup durduğum için sinir bozucu olabiliyorum—”

“Evet, sokuyorsun. Babam da öyle. Bailey de. Knight da. Jaime de. Vaughn da. Grim de. Beni sikine takan herkes gibi. Ama hepsini seviyorum. Hem benim dediklerimin ne önemi var? Somurtkan bir ergenim ben. Bizden bir bok olduğu yok. Senin işin bizi adam etmek.”

Aynı anda hem burnunu çekti, hem kıkırdadı, hem ağladı. Yüzünde bir sürü şey oluyordu. “Peki... acıktıysan...”

“Ben hep açım. Knight’ı da arayayım. Eminim o da acıkmıştır.”

Yüzünde saf bir dehşet ifadesi belirdi. Babamla ilişki yaşamaya çalıştığını benim bilmemde o kadar sorun yoktu ama Knight’ın nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. “Knight senin babama âşık olduğunu biliyor.”

“Nasıl?” Kızaran gözleri telaşa büyüdü. “Ona söyledin mi?”

“Yani, hayır.” Ona manalı bir bakış attım. “Ama bunu pek gizlemiyorsun. Adama somurtkanlığın ilacını bulmuş gibi bakıyorsun.”

“Muhtemelen bulmuştur da. Annen için.” Sesinde bir parça hayal kırıklığı vardı.

Buruk bir gülümsemeyle, “Muhtemelen, evet,” dedim. “Ama artık burada olmadığına göre...”

Başını kaldırdı, aynı anda hem perişan hem de umutlu görünüyordu.

Gülümsedim. “D planının vakti geldi.”

İki saat sonra Dixie çoktan gitmişti. Knight’la ona sarılıp teselli etmiş, ne kadar güzel olduğunu söylemiştik. Şimdi abimle ikinci salonda oturmuş, bira içiyor (Knight’ınki alkolsüz), kim daha çekici diye tartışıyorduk: Yasmine Bleeth mi Tiffani Thiessen mi (aynı hatun olmadıklarına insan inanamıyordu). Ön kapı çarpıldı ve babam içeri girdi, üç parçalı Armani takımıyla maraton koşmuş gibiydi. Gördüğünüz gibi gayet normal bir ailede yaşıyordum.

“İş kıyafetiyle koşuya mı çıktın?” diye homurdandı Knight bira şişesine doğru.

“Evet,” dedi babam normalmiş gibi ve koltuğa yığılıp terli saçlarını alnından geriye itti. “Evet, öyle yaptım.”

“Süper!” dedi Knight neşeyle. “Hiç de garip değil.”

“Konuşmamız lazım.” İçkimi bıraktım.

Babam kaşlarını çatıp ikimize baktı. “Neden kredi kartlarının faturasını ödediğim iki kişi tarafından cezalandırılacakmışım gibi hissediyorum?”

“Çünkü cezalandırılacaksın,” dedim, Knight da parmağını salladı.

“Ayrıca yanlış bilgi veriyorsun, baba. Ben ekonomik olarak bağımsızım.”

“Çünkü Times Meydanı’nda tangayla çekilmiş, kalkık aletin silüetini HD kalitede gösteren dev bir reklam panosu var,” diye hatırlattım abime.

“Hiç de bile.” Knight başını geriye atıp hırıltılı bir kahkaha attı. “En fazla yarı kalkıktı.”

Babam Knight’a döndü. “Kendi taşaklarını yalamayı bitirdin mi?”

Knight hayallere dalmış gibi iç çekti. “Keşke. Luna’yla ne kadar yoga yapsam da bir türlü başaramadım. Ama yapabildiğimi bir düşünsenize? İnsanın önünde sonsuz olasılıklar açılır. Luna da biraz dinlenmiş olurdu.”

Gördüğünüz gibi, fazla detaya girme huyu aileden geliyordu.

Babam şimdi ikimizin önünde parmaklarını şaklatıyor ve giderek huzursuzlanıyordu. “Odaklanın. Biri bana neden müdahale edildiğini açıklayabilir mi?”

Knight’a baktım. Dixie’ye daha yakın olduğu için belki konuyu o açmalıydı.

“Anneme bok gibi davranıyorsun.” Knight ona sakın ama ölümcül ciddilikte bir bakış attı.

Tamam. Belki de o açmamalıydı.

“Sözlerine dikkat et, evlat.” Babamın yüzünden şimdi öfke sızıyordu. Artık kafası karışık değildi, sinirliydi. “Annemize her şeyimi verdim. Fedakâr—”

Knight lafını kesti, “Annem olan annem değil, öz annemden bahsediyorum.”

Babam ona delirmiş gibi baktı. “Ne?”

“Sen kaçtıktan sonra Dixie’nin telefon konuşmasını duydum.” Koltuğumda öne eğildim.

“Ben kaçmad—”

“Hiç deneme bile, baba.” Knight ellerini kaldırıp başını salladı. “Aşırı Fotojenik Maratoncu Adam mimine benziyorsun. Etrafına mutluluk saçmayan versiyonu ama. Annem öldüğünden beri kuru çimento gibi kaskatısın.”

“Ya, sağ ol.” Babam ona gözlerini kıstı.

“Bak,” iç geçirdim. “Kadın sana âşık. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok. Çocuk istiyor ve yaşı artık... kaç? Kırk iki mi? Kırk dört mü?”

“Otuz sekiz.” Babam başı belaya girmiş bir öğrenci gibi koltuğunda kıvrandı. “Daha vakti var.”

“Var da, sen onun vaktini harcama konusunda uzman olmuşsun.” Knight ayağa kalkıp babama doğru sallana sallana yürüdü. Babam ayağa fırladı. Şimdi neredeyse göğüs göğüse gelmişlerdi. Fazla agresif görünüyorlardı ve Knight’ın aslında Dixie’yi ne kadar çok önemsedğini fark ettim. Hatta belki de seviyordu. Babam da öyle. Kendi romantik olmayan tarzıyla.

Knight elini kaldırdı. Babam gözünü kırpmadı. Nefesimi tuttum ama Knight sadece babamın ceketindeki tüyü sildi. “Öküzlük yapma, baba.” Sesi yumuşak ve sakindi. “O seninle mutlu mesut yaşamak istiyor, sense annemden sonra hayat var mı ondan bile emin değilsin. Ya adam olup kadına istediğini ver ya da bırak gitsin. Net olman lazım. Hiç şansı yok. Asla olmayacak. Bunu ona hiç söyledin mi?”

Babamın çenesindeki kas seğirmesinden, cevabın hayır olduğu belliydi. Dixie'yi hiç doğrudan reddetmemişti. Sadece biraz uzağında tutmuştu. Knight devam etti.

“Davetlere ve hayır yemeklerine götürecek biri olsun diye ona boş umut verme. Ya suya dal ya havuzdan çık. Ara sıra ayak parmaklarını suya sokup çıkarman ikinize de zarar veriyor. Artık kadının zamanını çalma. Hayatının çoğunu kaçırmış zaten.”

Knight'ın Dixie'yi böyle savunduğunu daha önce hiç görmemiştim. Duygulandım biraz. Birden içimi çarpık bir kıskançlık kapladı çünkü en azından onun *bir nebze de olsa* annesi vardı.

Babam yere bakıp çenesini ovuşturdu. “Ben almayayım.”

Ayağa fırlama sırası bendeydi. “Annem sana söz verdirdi, hayatına devam edecektin.”

“Hiç kimse onun yerini tutamaz,” diye patladı babam, gözleri ikimizin arasında delice gidip geliyordu. Sanki onu pusuya düşürmüştük. O an kafama dank etti. Babam yalnızdı. Kalabalık odalarda bile yalnızdı. İşte, partilerde, tatillerde. Ruh eşi gitmişti. Onun tek normal anları benim futbol maçlarımdı. Onu annemle paylaştığı geçmişe götüren şeyler. O eski güzel günler. Her zamanki öfkemin yerini üzüntü aldı. Aslında niyeti hiçbir zaman beni beklentiye boğmak olmamıştı.

“Hem size ne oluyor?” Babam gözlerini kıstı. “Annenizi bu kadar çok sevdiğim için, flört havuzuna geri atlayıp ne kadar hastalık varsa kapmadığım için sevinmelisiniz.” Şu havuz benzetmelerini artık bıraksak iyi olacaktı.

“Seviyordun,” diye düzelttim usulca. “Seviyordun, baba. Annem öldü.”

“Dört sene oldu.” Knight'ın gözleri yaşlarla parıldıyordu. “Onu çok özleyorz, baba. Gerçekten. Ama onun dileği bizim mutlu olmamızdı. Doyasıya yaşamamız. Yas tutmak yerine hayatı seçmek ona ihanet değil, onu onurlandırmak.”

“Anneme olan sevgini bir gün bile sorgulamadık,” diye ekledim. “Onu fazlasıyla yad ettin. Biz seni mutlu görmek istiyoruz. Aslında...”

Kendi umutlarımı ve hayallerimi anlatmak için mükemmel bir fırsattı. Nasıl hepsinin önünde durduğunu söylemek için. Hava Kuvvetleri Akademisi bu sene olmayacaktı ama kim bilir? Belki seneye olabilirdi.

Knight ve babam başlarını yana eğip bana döndüler.

“Ne?” dediler aynı anda. Knight bana *sakın cüret edeyim deme* der gibi baktı.

Ama başkaları için yaşamaktan bıkmıştım artık.

“Aslında, baba, bütün mutluluğunu bize bağlamam üzerimizde büyük baskı yaratıyor. Yani *benim* üzerimde. Ben... şey... futboldan nefret ediyorum.”

Babam bana baktı ama bir şey demedi. Biliyordu galiba. Son birkaç gündür buna dikkat etmek nihayet aklına gelmiş olabilirdi.

“Hem oyun olarak hem kavram olarak hem de sikik bir hobi olarak nefret ediyorum. Yani...” Ensemi kaşıdım. “İngilizler haklı. Asıl futbol onlarınki. Bizimki... el topu falan herhâlde?”

“Çok iyi isim,” diye mırıldandı Knight.

Babam sanki mutfak lavabosuna âşık olduğumu ve Vegas’a kaçıp evleneceğimizi söylemişim gibi baktı.

“Hiç sevmedim,” diye devam ettim. “Yani evet, ilkokulda, ortaokulda fena değildi, aileyi bir araya getiriyordu falan, o yüzden çok takmıyordum. Ama iş ciddileşmeye başlayınca... eh, sadece sen mutlu ol diye devam ettim. Maçlara gelmeyi seviyordun, bir gün profesyonel bir takıma alınacağımı hayal ediyordun.”

Yüzündeki ifade midemi bulandırdı. Yıkılmıştı. Dehşete düşmüştü.

“Bak.” Knight araya girdi ve gülerek ortamı yumuşatmaya çalıştı. “Zararı yok, tamam mı? Lev’in dediği sadece—”

“Saçmalık.” Babam Knight’ın kollarından sıyrılıp bana döndü. Transa geçmiş gibiydi. “Ciddi misin sen, Levy? Gerçekten sadece benim için mi futbol oynadın? Bailey geçen gün kanatlarını kırdığımı söylediğinde ben...” Dudaklarını yaladı. “*Abartıyor* sandım.”

Abartmıyordu. Tam üstüne basmıştı. Babam inanmak istediğine inanmıştı.

Çaresizce omuz silkip çoraplarıma baktım. “Seni seviyorum. Mutlu olmanı istedim. Futbol oynamam seni mutlu ediyordu.”

“Sikerler, daha ne kadar sürdürecektin bunu?” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Bir an düşünüp yatak odama gittim. Oturma odasına döndüğümde babamla Knight bıraktığım yerdeydiler. Lastik bantla tutturulmuş kabul mektuplarını babama verdim. Bandı çıkarıp mektupları karıştırdı.

“TCU. Michigan. Ohio State. Clemson. South Carolina. Vay anasını...”

Knight dehşet içinde bana döndü. Kendimi sahtekâr gibi hissettim. Ve aşırı salakmışım gibi. Tanrı bana bu yeteneği verirken ne düşünüyordu acaba? Mitchell Schwartz’a verseydi ya.

Babam mektupları avucunda buruşturdu. Gözleri dolmuştu.

“Rosie burada olsa beni öldürürdü. Ne halt ettim ben?”

“Annem burada değil, yani sırrın benimle güvende.” Ona doğru bir adım attım. Her şey tıkrındaymış gibi yapmayacaktım ama götlük yapmanın da âlemi yoktu. “Gerçi Knight’ı bilmem. Çenesi düşüktür, yayabilir haberi.” Başımla abimi işaret ettim. Üçümüz de güldük. “Önemli olan artık başkalarının hayallerinin peşinden koşmuyorum. Kendi hayallerimin peşinden gitme vakti. Savaş pilotu olacağım.”

Babam tek kelime etmedi, sadece beni çekip sarıldı. Göğsündeki de dâhil bütün kasları bu sarılmanın bir parçasıydı. *Özür dilerim* ve *Seni seviyorum* ve *Düzelteceğim, göreceksin*, diyen bir sarılma. Ondan bir şeyi düzeltmesini beklemiyordum ama

sırtımdan altı ton yük kalkmış gibi hissettim. Beni omzuna o kadar bastırdı ki neredeyse nefesim kesilecekti. “İzin veriyorum, oğlum.”

Ayrıldığıımızda yanağımdaki bir damla gözyaşını başparmağıyla sildi. Bundan utanmadım bile. Erkekler ağlamaz derler ya, gerçek erkekler ağlar. İyi olanları en azından.

“Koç biliyor mu?” Babam parmaklarını saçlarımda gezdirerek saçlarımı düzeltti. Eski alışkanlıkları bırakmak zordu.

Kafa salladım. “Kaptanlıktan istifa ettim.”

“Nasıl hissediyorsun peki?”

Bu soru beni şaşırttı çünkü futbolla ilgili bir şeyde nasıl hissettiğimin sorulmasına alışkın değildim. Sadece en iyisini yapmaya, kendimi daha çok zorlamaya devam etmem gerektiğini duymaya alışkındım. “Doğru... doğru geliyor.”

Babam derin bir nefes aldı. “Bir dönemin sonu.”

“Daha çok bir *hatanın*,” diye mırıldandım. Birbirimize sıırttık.

Gözlerini devirdi. Ne kadar destekleyici olsa da Tek Gerçek Spor hakkında şaka yapmak için henüz erkendi. Ama en alaycı bakışı bile dudaklarının kenarındaki gururu gizleyemedi. Hayalini gerçekleştiremesem de en azından sonunda inandığım şeyin arkasında durabildiğimi göstermiştim. Belki de tek istediği buydu zaten.

“Bu Oscar’lık performansı böldüğüm için üzgünüm,” dedi Knight bize bakarak. Yüzündeki rahatlama olmasaydı ona kızardım. “Ama konuya dönebilir miyiz?”

“Şu ereksiyon reklamına mı?” Gözlerimi kırptııırdım.

“*Tom Ford*,” diye düzeltti Knight. “Ve dediğim gibi, yarıdan bile az kalkıktı.”

Babam sırtını sıvazladı. “Heyecanlanman normal, oğlum.”

“Dixie’yi ne yapacaksın peki?” diye tersledi Knight.

Babamın yüzü düştü. “Bilmiyorum.”

Umutsuz VÂRİS

“Bir haftaya karar ver, yoksa seninle bütün bağıını kesmesini ben söylerim,” diye tehdit etti Knight. Ona inanıyordum. Dixie’nin sadakatini en iyi bilen oydu. “Bir hafta, baba. O kadar.”

Babam ciddiyetle başını salladı ve elindeki kabul mektuplarını kaldırdı. “Bunları arka bahçede yakabilir miyiz?”

“NEREDEN BİLDİN!” diye güldüm çünkü her posta geldiğinde içimden geçen tam olarak buydu.

Babam kafamı kolunun altına alıp beni dışarı çıkarırken saçlarımı karıştırdı. “Bu sokakta bir şeyleri yakmak hobi gibi bir şey. Vicious amcana sor anlatsın.”

Aynı gece, boğazımda bir yumruyla Grim’in kapısındaaydım. İspanyol kolonyal tarzı malikâneleri palmyeler, böbrek şeklinde havuz falan, her şeyiyle tam tekmildi. Kapıyı çaldım. Annesi saniyesinde açtı, dört dörtlük bir Hermes takım giymiş, kaşlarını hafif çatmıştı. Ölümcül derecede ciddi görünüyordu. Grim’in aile şirketini devralmak için ne kadar baskı altında olduğunu hatırladım.

“Bayan Kwon.” Gülümseyerek baktım. “Grim evde mi?”

Bana tepeden tırnağa hızlı bir bakış attı. “Neden, seni davet mi etti?”

“Hayır,” dedim. “Aslında beni görmek isteyip istemediğinden emin değilim. O yüzden buradayım aslında.”

“İlginç bir mantık. Ziyaretçi kabul ediyor mu sorayım.” Kapıyı suratıma çarptığında gülmeden edemedim. Grim’in huysuzluğuna şaşmalıydı. Genlerinde vardı bu.

Nedense beni kabul edeceğinden emindim. Grim kaçak güreşmezdi, aramız bozuk olsa da her türlü zorluğun üstüne giderdi. Tam da bu yüzden kaptanlığı fazlasıyla hak ediyordu. Kapı tekrar açıldı. Bu sefer Grim’i gördüm, üzerinde 90’lar-

daymışız gibi No Fear kapüşonlusu ve batık eşofman altı vardı. Bana kaşlarını çatı.

“Çöpü çıkardım sanıyordum.”

“Kardeşim.” Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım. “Biraz konuşsak mı?”

“Aslında benim tek bir şey duymam lazım.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne olduğunu biliyorsun.”

“Özür dilerim.” Kelimeler ağzımdan kolayca döküldü. Bir bok yediğimde bunu bilirdim ve Grim’e kesinlikle bok gibi davranmıştım. “Kendi egomu senin mutluluğundan daha çok önemsedim, insan en iyi arkadaşına böyle şerefsizlik yapmaz. Altın çocuk olmak kafamı öyle güzel yaptı ki ilkelerim çürüdü. Ailenin pençesinden kurtulman için bu zafere ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyordum ama yine de yanlış olanı yaptım.”

“Peki neden yaptın?” Gözlerini kıstı. Kolay kolay affetmeyecekti. Beni daha kapıdan içeri bile almamıştı. “Neden bana bu kadar çektirdin?”

İç geçirdim. “Çünkü babamla abimi mutlu etmek istedim. Onların onayı kendi hayallerimden önemliydi. All Saints Lisesi’nin futbol kaptanı olmak aile geleneği idi, bozmak istemedim. Ama o *beni* bozdu.” Parmaklarımı saçlarımda gezdirip ayaklarıma baktım. “Başkalarını mutlu etmek için yaptım ve sonunda herkesi çok mutsuz ettim. Sen ve ben dâhil.”

Grim dişlerini gıcırdatarak laflarımı tarttı. “Eh, bunu telafi etmen gerekecek.”

Başımı kaldırıp kaşlarımı çatıp. “Nasıl?”

“Bailey olayını sıçır batırmamakla başlayalım. Dağınıklığını temizlemen lazım, biliyorsun.”

“Başladım bile.” Kafamı onaylarcasına salladım.

Grim gözlerini devirdi. “İçeri gelmek ister misin?”

“Gelemem,” dedim. “Söndürmem gereken çok yangın var.”

“Eh.” Grim sırtıttı. “Benimkini sönmüş say.”

Yirinci Yedinci BÖLÜM

Bailey

Mutfaktan aşırđığım kemik bıçağıyla tenime güvercin şeklinde bir kesik yaptım.

Annem görse çılgına dönerdi. Ama beni azarlayamazdı çünkü burada değildi. Stüdyomun güvenli kollarındaydım. Sadece ben ve şeytanlarım vardık.

Tenimdeki taze yaradan kan sızıyordu. Bu el yapımı dövme için kalça kemiğimi seçmiştim, görünmesin diye. Kendimi kesmemin tek sebebi Lev'in Thalia'yı değerli bir hazineymiş gibi tuttuğunu görmem değildi. Aynı zamanda sakatlıklarım gözlerimi acıdan sulandırdığı için de yapıyordum bunu. Endorfin sakatlıklarımın acısını hafifletiyordu. Hem zaten hayat bu günlerde hayal kırıklığıyla özensizce dikilmiş kısa Lev kesiklerinden ibaretti.

Bütün acıyı dindirmek için ağrı kesici ve Xanax kullanabiliirdim. Boğazımı tıkayan kaygıyı. Ama Lev hepsini tuvalete dökmüştü. *Piç kurusu.*

Eserimden tatmin olduğumda –güvercin küçücük ve kıpkırmızıydı– kanlı bıçağı yere attım. Telefonumu alıp Lev'in bir gün önceki mesajlarına göz gezdirdim.

Umutsuz VÂRİS

Yukarıdan gelen şen şakrak, tiz ses sığınağımı delip geçti. “Merhaba, Bayan Followhill! Bailey burada mı? Bir kontrol edeyim dedim!”

Thalia.

Ayağa fırlayıp oturma odasına çıkan basamakları koşarak tırmandım. Buraya gelemezdi. Lev’le arasında ne olduğundan emin değildim ama anlattıklarının ruh hâlime ya da ayıklığıma iyi gelmeyeceğinden emindim. Hem zaten bir gün önce spor salonunda antrenman yapacağız bahanesiyle beni All Saints Lisesi’ne çağıran da oydu. Bunun bir tuzak olduğunu anlamalıydım. Ama işte, insan başına geldikten sonra anlıyordu.

İki çift ayağın tahta döşemeyi gümbürdettiğini duyduğumda merdivenin yarısındaydım. Thalia karşımda belirdi, arkasında da annem. Thalia kanarya kapmış kedi gibi sırtıyordu. Ya da benim durumumda, güvercin kapmış. Uzun zamandır ilk kez benim ikinci versiyonum gibi görünmüyordu. Solgundu, gözlerinin altı mosmordu.

“*Aman Tanrım, Bails! Dün nerelerdeydin? Birlikte çalışacaktık hani!*” Omzuma vurup iki yanağımı yanağını dokundurmadan öptü. Annem bizi dikkatle süzüyordu. Muhtemelen palavra dedektörü o kadar yüksek sesle ötüyordu ki sağır olacaktı.

“Tatlım, ziyaretçi kabul ediyor musun? Thalia onu beklediğin konusunda epey ısrarcıydı.” Annem birini kesecekmiş gibi bakıyordu. Keskemek demişken, kesinlikle stüdyoma girmemeliydi, yoksa içerisinin mini bir cinayet mahalline benzediğini görecekti. *Off.*

“Şu an pek müsait değilim.” Zoraki gülümsedim, “Seni sonra arayayım?”

“Sen Thalia’yı yukarı çıkar,” diye önerdi annem. “Ben de stüdyoya inip boş su şişelerini alayım—”

“Olmaz!” diye haykırdım. “Oraya giremezsin.”

Annemin yüzü gerildi. “Neden?”

Çünkü görünen o ki ne zaman kafayı bulamasa kendini kesecek kadar alçalan biriyim.

“Bugün geri dönüşüm kutusuna atacağım onları. Senin bunlarla uğraşman içime sinmiyor.”

“Olur mu canım?” Annem kolumu sıktı. “Hiç sorun değil. Dün bütün evi temizledin zaten.”

Yanımdan geçerken annemin görmesindense Thalia’nın görmesinin daha iyi olacağına karar verdim. Onu hemen durdurmam gerekiyordu, kendimi şunu söylerken buldum: “Thalia ve ben şimdi orada çalışacağız.”

Annem başını çevirip Thalia’nın kıyafetini inceledi; iki santimlik topuklular, özel bölgesini zar zor örten bir etek ve babamın sütşört –sütyen gibi tişört– dediği türden bir üst. Tam itiraz edecekti ki Thalia sırt çantasını çıkarıp havaya kaldırdı. “Çantamda antrenman kıyafetlerim var.”

“Çantayı aramam gerek, hap kontrolü,” dedi annem dümdüz bir sesle. Utançtan ölmek üzereydim.

Thalia çantasını annemin eline attı, soğukkanlılığın vücut bulmuş hâliydi. “Buyurun, Bayan Followhill.”

Annem çantayı ters çevirip her bir eşyayı titizlikle inceledi. Ders kitapları, tampon kutusu ve bir sürü meyveli dudak nemlendiricisini eşeleyip durdu. En sonunda derin bir nefes alıp başıyla onay verdi ve yukarı çıktı. Ben de isteksizce Thalia’yı bale stüdyosuna götürdüm.

Thalia kapıyı kapatıp arkasını yasladı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Aslında onun *şeytani* olduğunu düşünmüyordum. Çok az insan gerçekten kötüydü. İnsanlar normalde başkalarının acı çektiğini görünce ince bıyıklarını burup *muhahaha* diye gülmezdi. Ama bazı insanların sınırları yoktu ve muhakeme yetenekleri kıttı. Thalia’nın da bu kategoriye girdiğini hissediyordum.

“Ne istiyorsun?” Kanlı bıçağı alıp gömleğimin ucuyla sildim.

Thalia etrafına bakındı. “Öncelikle, burada ne olmuş böyle? Yerde neden *kan* var?”

“Muayyen günümdeyim,” diye mırıldandım elime yerdeki teri silmek için bulundurduğum kâğıt havlu rulosunu alırken. “Tekrar soruyorum, neden buradasın?”

Thalia kapıdan uzaklaştı. “Çünkü dün planladığımız gibi çalışamadık, şaşkın! Neden aniden çekip gittin?”

“Neden gittiğimi biliyorsun.” Kirli kâğıt havluları çöpe attım. Havadaki metalik kan kokusu dilimi yakıyordu.

“Herkes senin gibi zekâ küpü değil, canım. Bana tane tane anlatır mısın?”

“Seni Lev’le yakalamamı istedin.”

“Kendi erkek arkadaşımın nasıl *yakalayabilirsin* ki beni?” Şok olmuş gibi nefesi kesildi. Bu kızdan daha inandırıcı fantastik romanlar okumuştum. “Ne olmuş yani bir an yaşadıysak? Seni fark etmedik bile.”

“Hâlâ birlikte misiniz?” diye sordum boğuk bir sesle. Birkaç adım uzakta durup beni süzdü. Berbat göründüğümü biliyordum.

Aniden, sorduğuma pişman oldum.

Masum surat ifadesi keyifli ve şaşkın bir gülümsemeye dönüştü. Kalbim daha da sıkıştı. “Seninle konuşmadı mı? Ah. *Tabii ki* birlikteyiz.” Aramızdaki mesafeyi kapayıp kollarını bana sardı. “Hem de senin sayende. Arkadaşlığın ve tavsiyelerin bana çok yardımcı oldu.”

Kollarının arasında kaskatı kesilmiştim. Kalbim delicesine çarpıyordu. Bu konuşmayı bitirmek istiyordum.

Gerçek, kan fışkıran bir yara gibi döküldü ağzımdan: “Cumartesi günü onunla yattım.”

Şimdi kaskası kesilme sırası Thalia’daydı.

“Ne?” diye fısıldadı.

Saçlarının arasında kafa salladım. “Bunu seni incitmek için söylemiyorum, yemin ederim. Ama ya birlikte olduğunuz

konusunda yalan söylüyorsun ya da seni aldatıyor. Her iki durumda da gerçeği bilmeyi hak ediyorsun.”

Alev almışım gibi geri kaçtı. “Yani, her şey mükemmel değil ama düzeltmeye çalışıyoruz. Özellikle de şimdi, olanlardan sonra.”

“Ne oldu?” Boğazım kurudu. Parfümü –*benim* parfümüm– dudaklarıma yapışmış, acı tadı ağzıma dolmuştu. O an bu parfümü bir daha asla kullanamayacağımı anladım. Benim için sonsuza dek mahvolmuştu.

“Sana iyi haberi vermedi mi?” Kirpiklerini kırıştırdı. “Üniversiteye gitmiyorum. Nereye giderse onunla gideceğim. İçimde bana evlenme teklif edecekmiş gibi bir his var.”

Başımdan aşağı kızgın yağ döküldü sanki. İç organlarım kavruldu ve her şeyimle kül oldum. Geriye sendeledim. Sırtım aynaya çarptı. Omzumun üzerinden arkama baktım. Yüzüme. Güç buldum. Kim olduğumu hatırladım.

“Yalan söylüyorsun.” Kelimeler ağzımdan kendiliğinden döküldü.

Yüzündeki o huzurlu sırıtış daha da genişleyerek başıma vurdu.

“Yaaa, biliyordum şok edici. *Hiç* beklenmedik bir şey! Ama yani, sizinkiler hep genç yaşta evlenmiş zaten, değil mi?”

Evet. Âşık oldukları insanlarla. Lev, Thalia’ya âşık değildi. Arkamı dönüp telefonumu yerden aldım ve rehberimde aşağı kaydırarak onun adını buldum.

“Ne yapıyorsun?” Sesine panik karışmıştı.

“Onu arıyorum, hâlâ birlikte olup olmadığınızı soracağım.”

“T-telefonu indir, manyak.”

Onun yerine arama tuşuna bastım. Yemişim Thalia’yı. Şimdiye kadar kafam dağınık olduğu için kolayca manipüle olmuşum ama bir şey çok açıktı; Thalia başından beri bana oyun oynuyordu.

Thalia üzerime atlayıp telefonumu parmaklarımın arasından kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Telefon karşıdaki aynaya çarpıp gürültüyle çatlattı. Büyük bir ayna parçası yere düşüp telefonumu örttü. Thalia omzumdan tutup beni kırık ayna denizinin üstüne itti. Beni *yaralamaya* çalışıyordu. Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi, kollarımı kaldırıp onu geri ittim. Gömleğimi yakalamaya çalıştı ama kaçtım ve kapıya doğru koştum. Ancak o daha hızlıydı. İlk o kapıya ulaştı ve önüne geçti.

Annemlere seslenmek için ağzımı açtığımda eliyle ağzımı kapadı, gözleri çıldırmış gibiydi.

“Buradan canlı çıkmak istiyorsan, çılgılık atmaya kalkışmasan iyi edersin, Bailey.” Elini ağzımdan yavaşça çekti.

Dehşet içinde ona baktım. Gözleri yaşlarla doluydu. Açık seçik kıyafetlerinin içinde titriyordu. “Bırak onu.”

“Ne?” dedim. “Ona yapışan ben değilim, Thalia. Onun üzerinde hiçbir hak iddia etmiyorum.”

“Bu kadar açgözlü olma.” Sesi yükseldi. “Etrafında bir sürü zengin, yakışıklı çocuk var. Hepsi seni mutlu edebilir. Ben sadece birini tanıyorum. Sadece biriyle şansım var. Ve sen şansımı mahvediyorsun.”

Mesele bu muydu? Kendine rahat bir gelecek garantilemek mi? Yoksulluğunu ya da yaşam mücadelesini küçümsemiyordum ama Lev bir maaş çekinden ibaret değildi. O benim tüm dünyamdı.

Başımı iki yana salladım. “Olmaz, Thalia. Elimden gelen her şeyle onun için savaşacağım.”

“Ne şanslıyım ki *her şeyin* pek bir şey etmiyor,” diye tersledi.

Hışımla güvercinli bilekliğimi yakalayıp bileğimden kopardı. Bileklik aramızdaki yere düştü, tek hamlede ölümcül darbe. Nefesim kesilerek dizlerimin üstüne çöktüm ve kırıkların arasında çılgınca güvercini aramaya başladım. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Neredeydi?

“Sen ağzında gümüş kaşıkla doğmuş bir prensessin,” diye suçladı beni. Lev’in sözsüz ilanıaşkını ararken üzerimde dikilmiş, ayağının altındaki ayna parçalarını çatırdatıyordu. “Her zaman mükemmel olman şaşırtıcı değil. Tüm dünya avucunun içindeyken mükemmel olmak kolay. İşler gerçekten zorlaşmaya başlayınca da dağıldın. Şu hâline bak.” Boğazından buz gibi bir kahkaha yükseldi. “Cılız, morarmış bir enkaz. Lev’in kafası karışık olabilir ama bu hata yaptığını anlamayacağı anlamına gelmiyor. Tekrar bir araya geleceğiz.”

“Tanrım.” Derin bir nefes verdim. “Buna inanıyorsan kafayı yiyen sensin. Lev ben olsam da olmasam da sana asla âşık olmazdı. O nazik bir insan. Ufku geniş biri. İkinizin ruhları yağ ve su gibi. Ne kadar karıştırırsan karıştır, birbiriyle özdeşleşmez.”

Thalia tepeme dikildi, yüzünde aşağılayıcı bir ifade vardı. “Yukarı bak, Bailey.”

Baktım. Ve parmaklarının arasında sallanan güvercini gördüm.

“Ruhlarımızın uyuşmasına gerek yok. Aşk, ayrıcalıklı ahmakların yutmaya doyamadığı bir masaldır. Tek uyması gereken şey onun aletiyle benim bacak aram ve o konuda hiçbir sorunumuz yok.” Çıldırılmış gibi güldü.

Beni düşmüş hâlde tekmelemesine fırsat vermeden doğruldum; zaten düşmüştüm ve zaten tekmeliyordu.

“Üstelik artık bununla belki onu gerçek aşkı olduğuma ikna edebilirim.” Güvercini kalbine bastırıp sırtıttı. “Külkedisi’nin ayakkabısı gibi...”

“Sen kafayı sıyırmışsın,” diye fısıldadım.

“Hayır, sen sadece olayları yavaş kavırıyorsun. Her güzel hikâyenin bir kötü karaktere ihtiyacı var sanırım.” Thalia’nın dudakları acı bir gülümsemeye büründü. “Ve senin hikâyedeki kötü karakter benim.”

“Neden yapıyorsun bunu?” Cevabını bildiğim hâlde sormuştum. Yapmamamız gereken şeyleri neden yapardık ki? Acıdan. Çaresizlikten. Öfkeden.

Sorum Thalia’yı ayıltmış gibiydi, gerçekten içtenlikle cevap verdi.

“Peri masalını kendime istedim ve sen Doğu Yakası’na gittiğinde bunu elde edebileceğimi düşündüm. Kalpler ve güller istedim. Aşk ilanları ve boynuma kondurulan öpücükler. Gösterişli hayatlar, lüks arabalar, yıl boyu tatiller istedim. Ve kenarda durup tüm Coleların, Followhilllerin, Rexrothların ve Spencerların nasıl genç yaşta evlendiklerini izledim. İyi evlilikler yaptılar. Hepiniz çok mutlu, çok şanslı görünüyordunuz. Kendim için de bunu istedim. Kendi kaderimi yazmak. Lev olağanüstü biri. Ya sen? Sen sıradanlık timsalisin.”

“Sıradan ve olağanüstü zıt anlamlı değildir, Thalia,” dedim hüznle. “İkisi mükemmel bir uyum içinde var olur. Çirkinlik olmadan güzellik olmaz. Nefret olmadan sevgi, yağmur olmadan gökkuşağı olmaz. Özel olmanın özel bir yanı yok. Bizi muhteşem yapan şey kontrol edebildiklerimizdir. Seçimlerimiz. Sen?” Başımı iki yana salladım. “Sen iyi biri değilsin. Seni asla sevemez.”

Gizli kamera arıyormuş gibi sağa sola baktı. Korkunç bir his tüylerimi diken diken etti. Pis bir şeyler planlıyordu.

Thalia sütyeninin içine elini soktu ve bir şey çıkarıp ellerime fırlattı. İçgüdüsel olarak yakaladım ve avucumda tuttum. Elimi açmadan bile içinde ne olduğunu hissedebiliyordum.

Haplar.

Huzur.

Hepsi küçük, şeffaf bir poşette.

Cennet.

Elimi göğsüne yapıştırdım. “Hayır. Kullanmıyorum.”

“Buna *ihhtiyacın* var,” diye üsteledi.

Birisi bodrum kapısına güm güm vurdu. Annemin sesi aralıktan sızdı. “Bir kırılma sesi geldi. Her şey yolunda mı?”

Thalia’yla göz göze geldik, ikimiz de gözümüzü kırpmıyorduk, ama o artık o kadar tehditkâr görünmüyordu. Uyuşturucu poşetini aramıza bıraktım. Ayaklarımızın ucuna düştü. Vücudumdaki her hücre eğilip almak için çılgılık atıyordu. Ama yapamazdım. Daha iyi olmak istiyordum. *İyileşmek*. Bu yüzden hayal kırıklığına uğratamayacağım insanları düşündüm. Ailemi. Daria’yı. Lev’i. *Kendimi*.

“Bailey? Bailey, cevap ver bana!” Annem daha sert vurdu.

“Alsana,” diye tısladı Thalia, gözleri ince iki çizgi hâlini almıştı. “Başka şansın olmayacak. Sydney yarın şehir dışına çıkıyor. Yap şunu.”

“Anne!” Arkamı dönüp kapıyı açmak için var gücümü kullandım. Annemin kollarına yığıldım, ağladım, ağladım, ağladım. Kırıklar, kan ve şeytanlarla doluydum.

“Gitsen iyi olur,” dedi annem Thalia’ya kısaca ve başımı ellerinin arasına aldı. O an kendimi dünyanın en kırılğan şeyi gibi hissettim. Paramparça olmuş bir kâğıt mendil gibi.

Thalia eşyalarını toplayıp sıvıştı.

Annem aynayı sormadı.

Kanı sormadı.

Hâlimi sormadı.

Sadece başımı öptü ve “Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum,” dedi.

Ve işte o anda, beni koşulsuz seven bir annenin kollarında, gerçek zenginliğin ne demek olduğunu anladım.

Annem duş almam için beni teşvik etti. Muhtemelen başından aşağı bir kova kan dökülmüş Carrie’ye benzediğim içindi. Bu sefer itiraz etmedim. Duş başlığının altına kıvrılıp oturdum

ve suyun kâğıt gibi ince tenimi kırbaçlamasına izin verdim. Alt katta kapının açıldığını ve Lev'in geldiğini duyunca acı bir kahkaha attım. Tabii ki, nihayet ben müsait olmadığım da gelecekti. Ama bu sefer bekleyeceğini söyledi. Musluğu kapadım, duşta çıplak ve titreyerek oturup ailemle konuşmasından duyabildiklerimi dinlemeye koyuldum.

“...hiçbir yere gitmiyorum. Kızınızı yakalamak başkanı yakalamaktan daha zor.”

“Ne zaman başkanı yakalamaya çalıştın ki?” diye sordu babam sohbet havasında. “Adresi herkese açık bir bilgi, haberin var değil mi?”

“Bugün pek iyi durumda değil,” diye mırıldandı annem.

“Onun için en iyi durum rehabilitasyona gitmek olur,” diye araya girdi babam. “Kız kırk beş kilodan az. Saatli bomba resmen.”

Hayır, değildim. Kaşlarımı çatıp kendime daha iyi bakmak için aynaya yaklaştım. Belki de *gerçekten* kırk beş kilodan azdım. Yanaklarım çökmüştü, tenim solgundu ve gövdemdeki her kemik net bir şekilde görünüyordu.

“Peki ne öneriyorsun, kapı dışarı mı edelim çocuğu?” diye çıkıştı annem. Annemle babam *hiç* kavga etmezdi, o yüzden yeni bir suçluluk çöktü üzerime. Juilliard'dan döndüğümünden beri başımdan bela, kalbimden acı eksik olmamıştı. Ailemi perişan etmiştim. Lev'in hayatını mahvetmiştim. Daria'ya acı ve keder vermekten başka bir şey yapmamıştım.

“Eğer ayıklığı tehlikedeyse, tabii ki,” dedi Lev huysuzca. Kime kızdığımı bilmiyordum ama öfkeden kuduruyordum. Belki beni satmış olduğu için ona, belki bu rezil düşüşüm için kendime. Ya da belki de dünyaya, on sekiz yıl boyunca her şeyin yolunda gideceğine inandırıp aile evinin güvenli limanını terk edeli bir yıl dolmadan beni paramparça ettiği için.

Bu kadarı yeterdi. Aşağı inip daha bugün Thalia'nın bana uyuşturucu vermeye çalıştığını ama onu reddettiğimi yüzlerine vuracaktım.

Duştan çıkıp bornozumu giydim. Tenim buz gibiydi ve yoksunluktan titriyordum. Alt katta tartışma sürerken gözüm kalça kemiğimdeki ize takıldı. Güvercin dövmesi biraz iyileşmişti ve pürüzlü deri kabarmıştı. Parmağımı üzerinde gezdirirken ürperdim. Dışarıdan bir esinti geldi. Pencere kapalıydı. Çılgıncaydı belki ama bir şeyler hissediyordum. Rosie buradaydı sanki.

Aşağıda Lev, "Bu hava nereden geliyor?" diye sordu.

Gözyaşlarımla savaşıarak dudaklarımı sıktım. "*Teşekkürler Rosie,*" diye fısıldadım.

İçinde boğulduğum karanlık denizde bir umut pırıltısı vardı. Rosie'nin bizi izlediğine ve belki de bizi bu durumdan kurtarmak için muhteşem bir planı olduğuna dair minicik bir umut.

"Ne havası?" diye sordu babam. Giyinmeye başladım ve banyodan odama geçerken onları dinlemeye devam ettim. "Her neyse, bir programa girmeden onu Juilliard'a geri göndermek benim aklıma yatmıyor. Destek grubu toplantılarını aksatmaya başladı."

"Juilliard artık endişelenmemiz gereken bir konu değil," dedi annem kesin bir tavırla.

Kalbim paramparça oldu. Kımıldayamadım.

Nefes.

Alamıyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye düşüncelerimi dile getirdi Lev. Sessizlik oldu, çok uzun bir sessizlik, dayanılmaz bir sessizlik. Marx'ım, *bir şey söyle. Biri bir şey desin. Ne olursa.*

"Mektubu dün postayla aldık," diye iç geçirdi annem sonunda. "Bailey'den sakladım. Biliyorum, çok kötüyüm çünkü ona gönderilmişti. Ama öğrenmesini göze alamazdım..."

"Ne yazıyordu mektupta, Mel?" Babamın sesi telaşlıydı.

“Geri dönmeyecek.” Annemin sesi bir dal gibi çatırdadı. “Juilliard’ın katı bir uyuşturucu karşıtı politikası var. Bu konuda aşırı titizler. Bailey’ye olanlar sır değil ve okul için korkunç bir görüntü. Ayrıca iyileşmesini istiyorlar. Göze almak istedikleri bir risk değil, açıkçası onları suçlayamıyorum.” Kısa bir sessizlikten sonra son darbeyi indirdi: “Bailey Juilliard’a dönmeyecek. Kararı onun yerine okul verdi. Ve kararları kesin.”

Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımdan vahşi bir çığlık koptu. Ağzım kupkuru, kulaklarım tıkalı ve uğultuluydu.

Rüya bitti.

Rüyası bitti.

Rüyam bitti.

Hiç mantıklı değildi. Bana sınava tekrar girmem için e-posta göndermişlerdi. Neden fikirlerini değiştirmişlerdi ki? Sonra annemin Jackson Hole’a giderken uçakta söylediklerini hatırladım. Juilliard böyle şeyler için genelde e-posta göndermez demişti.

Haklıydı, normal posta kullanırlardı. Ama biri bana e-posta göndermişti. Sadece gerçek değildi. Kim beni eski bir hayalin peşinden koşmaya, uyuşturucu kullanmaya itmeye çalışırdı?

Thalia.

Telefonumu alıp e-postayı tekrar açtım. Tabii ya, adres şüpheli görünüyordu. julliardokulyoneticisi@yahoo.com.

Bunu nasıl gözden kaçırmıştım?

Resmen bir Yahoo adresiydi bu. Üstelik Juilliard *yanlış* yazılmıştı.

Bu ne amatörce bir işti böyle? Hemen fark etmem gerekirdi.

Ama tabii ki gözümünden kaçmıştı. Hap almıştım, acı çekiyordum ve ayrıntılara odaklanamayacak kadar bitiktim.

Juilliard’ı hak etmiyordum. Ya da Lev’i. Ona sadece ayak bağı olurdum. Onun kaderinde büyük şeyler vardı, ya ben? Ben vasatın altındaydım.

Göz ucuyla komodinin üzerinde duran bir şey dikkatimi çekti. Thalia’nın getirdiği haplar. Annem beni teselli ederken,

çıkmadan önce yılan gibi buraya sürünüp koymuş olmalıydı. Oradaydılar işte, göz önünde, yutulmayı bekliyorlardı. *Bunu nasıl gözden kaçırmıştım?*

Son birkaç ayda kaçırdığın onca şey gibi işte.

Juilliard yoktu. Gelecek yoktu. Ve... itiraf edelim, kaybetmişim güvercinden sonra belki Lev de yoktu artık. O bileklik bizim can simidimizdi. İkimiz farklı kıyılarda yaşarken bile bizi birbirimize bağlayan tek şeydi.

Komodinin üzerindeki o şeylerse... Beni tamamen uyutabilir, bana kim olduğumu unutturabilirdi.

Yürümek yerine komodine doğru süründüm. Dizlerim yere çarptı. Üç hapi ağzıma atıp susuz yuttum. Sonra kalanları da aldım –ne olduklarını bile bilmiyordum– ve mideme indirdim. Utanç içinde başım önümde, karyolama yaslanıp pencereden dışarı baktım.

Ağacımdaki güvercinlere.

Gökyüzünde parlayan güneşe.

Hayatımın son günü olabilecek bugüne.

Yirminci Sekizinci BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Gerçekler #75: Viktorya döneminin yas tutma gelenekleri değişkenlik gösterse de dul kadınlar genelde iki buçuk yıl, dul erkeklerse üç ay yas tutardı.

“**K**abalık etmem istemem ama Bails duşta boğulmuş olabilir mi?” dedim Jaime ve Mel’e dönerek. Kırk dakikadır oturma odalarında Bailey’nin inmesini bekliyordum. Tamam, kız olduğunu ve kadınlara erkeklerden üç kat daha uzun duş alma hakkı tanıyan yazısız bir kanun olduğunu biliyorum. Ama kırk dakika da çoktu. Bu sürede saçını yıkar, yüzüne o pahalı maskelerden yapar, iki posta kendi işini görür, kurulanır, saçını fönler, üç kıyafet değiştirir, yine de süresi artardı.

Jaime viskisine öyle bir bakış attı ki her an duvara fırlatacak gibiydi. “Mel?”

Melody başını iki yana salladı. “Ona güvenmediğimizi düşünmesini istemiyorum.”

“Neden?” dedi Jaime. “Güvenmiyoruz zaten.”

“Ben gidip bir bakayım.” Ayağa kalktım.

“Hah, Playboy malikânesinde parti verip tek boynuzlu atlarla dalış yaptığın rüyalarında görürsün.” Jaime kalktı ve omzumdan bastırıp beni tekrar kanepeye yapıştırdı.

Gözlerimi devirip elime La Croix’mı aldım. “Onu daha önce çıplak gördüm.”

Bana öldürücü bir bakış atıp merdivenden çıkmaya başladı.

Mel bana dönüp gülümsedi. “Bu arada, arkadaşı Thalia az önce buradaydı. Bayağı kavga etmiş gibiydiler. Belki de ona üzölmüştür, ne dersin?”

Üst kattan Jaime’nin boğuk çığlığı geldiğinde ağzım açık Mel’e bakıyordum. “Mel, çabuk yukarı gel! Ambulans çağır! HASİKTİR!”

Yaşamıyor, yaşıyor numarası yapıyordum.

Kalbim, plastik pipet gibi dümdüz olmuştu.

Düzgün düşünemiyordum.

Önümü göremiyordum.

Hiçbir şey...

“Şu siktiğimin yoluna bak, hepimizi öldüreceksin!” Babam yolcu koltuğundan bağırıp kendime gelmem için göğsüme bir tokat attı.

“Siktir. Pardon.” Gözlerimi ovaladım.

“Bırak ben süreyim,” diye seslendi Knight arkadan.

“Hayır, yapabilirim.”

“Dünyada var olan bütün trafik kurallarını çiğnedin, henüz icat edilmemiş olanları bile,” dedi babam.

Ama bir an önce hastaneye varmamız gerekiyordu. Jaime onu yatak odasında halının üzerinde baygın bulmuş, ambulans Bailey’yi hastaneye götürmüştü. Yukarı fırlayıp onu görmüştüm. Orada öylece yatışını, bembeyaz, melek gibi... *ölü gibi* görünüyordu. Travmam yük treni gibi çarpmıştı. Annemi tabutunda

o hâlde görmekten kaçınan ben, şimdi karşısında sevdiği kızın cansız bedenini bulmuştu.

“Sakinleş artık!” diye bağırdı Knight, Tesla’nın arka kol-tuğundan. Sanki bu işe yarayan bir şeymiş gibi.

Onu takmayıp babama döndüm. “Mel’i arayıp bir gelişme var mı diye sorabilir misin?”

İçimden bir ses, benimle paylaşmak istemedikleri kötü haberler olduğunu söylüyordu.

Bunun benimle ilgili olmadığını kendime hatırlatmaya çalışıyordum ama benimle *ilgiliymiş* gibi geliyordu. Annemi ve hayatımın aşkını dört yıl arayla toprağa vermek adaletsizlikti. Üstelik hayatımın aşkının bu boku kendi eliyle başına sarması *daha da büyük* adaletsizlikti.

Babam telefonunun hoparlörünü açıp bana bir bakış attı. “Gözün yolda kalsın, Levy.”

Sağ şeritteki arabalara makas atıyor, herkese korna çalıyor, kırmızı ışıklarda geçiyordum.

Mel telefonu açtı, soluğu kesilmiş gibiydi. “Dean.”

“Haber var mı?” Babamın sesi mahcuptu. “Rahatsız ettiğimiz için kusura bakma ama Lev...” Gerisini getirmesine gerek yoktu.

“Yoğun bakımda. Tıbbi komaya sokuyorlar. Dean, ben... Dayanamayacağım galiba buna. İki ay içinde bu ikinci. O kadar güçlü değilim ben. Değilim.”

“Mel...” Babamın sesi çatallandı.

Arka planda Jaime’nin birine bağırdığını duydum: “O benim kızım, bana bir açıklama yapacaksınız lan!”

Bir şekilde hastanenin otoparkına vardık. Yoğun bakım koridorlarına doğru sürüklendim. Babam ve Knight iki koluma girmişti. Her an yere yığılacağımı düşünüyorlardı.

Koridorun sonuna vardığımda, kapalı bir kapının önünde duran birkaç mavi plastik sandalyenin yanında Jaime’yi gördüm. Yere oturmuş, yüzü avuçlarında, omuzları sarsılıyordu.

“Hayır!” Babamın ve Knight’ın ellerinden kurtulup ona doğru koştum. Dizlerimin üzerine çöküp Jaime’yi omuzlarından kavradım ve deli gibi sarstım. “Hayır, Jaime. Bana bu doğru değil de.”

Hiçbir şey demedi.

Bu senaryoyu daha önce okumuştum. Trajediler olurdu. Her gün. Ve hayatımın yazarı –eh, annemi çoktan öldürmüştü– şimdi neden dursundu ki? Neden bir çelme daha atmaktan çekinsin?

“Jaime, hayır.”

“Lev, adamı rahat bırak,” dedi babam.

“HAYIR. Sikerim böyle işi!”

“Bırak adamı, Levy.” Knight’ın ellerini sırtımda hissettim. Vura vura onu kendimden uzaklaştırdım. Delirmiştim. Tekmeler attım. Çırpındım. Haykırdım. Kollar vardı. Eller. Ve gözlerimden yağmur gibi gözyaşları yağıyordu. İnsanlar beni o kapıdan uzağa taşıyordu.

Ama pes etmedim.

Orada kaldım.

Yirmi Dokuzuncu BÖLÜM

Dixie

Hava Kuvvetleri Akademisi son başvuru günü

Lev gitti ve ardında pahalı tıraş losyonunun kokusunu bıraktı. Kapının çarpılma sesini duydum ve mutfakta birkaç saniye daha oyalandım. Bana işine burnumu sokmamamı söylediğinin gayet farkındaydım. Hem de birkaç kez. Onu gayet net duymuştum. Ama orada öylece durup bu zeki, güzel ve bunalmış çocuğun hayatının en büyük hatasını yapmasına göz yumamazdım.

Fırsatlar kapınızı iki kez çalmaz, bunu en iyi ben bilirdim.

Dean'ın Lev'in orduda pilot olmasını, canını tehlikeye atmasını istemediğini biliyordum. Ama bu Dean'ın hayatına devam edememesinden kaynaklanıyordu. Riskleri, yeni fırsatları ve değişimi kucaklayamamasından. Dean sonsuza dek aynı yerde çakılı kalmayı seçtiyse, bu onun tercihiydi.

Tıpkı senin tercihin gibi. Sen de Rosie'nin artıklarıyla yetinmeyi bekleyerek oyalanmayı seçtin.

Neticede bunların hiçbirisi Lev'in suçu değildi. O mutlu olma şansını hak ediyordu. Dünyayı açgözlülükle yutmayı, başka birinin hayatta kalması için istemediği bir şey yerine, sulu bir

meyveyi ısıtır gibi dünyaya dişlerini geçirmeyi. Bunun için çok çalışmıştı. Ama asla babasına karşı gelmeyecekti.

Tereddütlerimi ve özgüvensizliğimi aklımın bir köşesine iterek hızla masadaki bilgisayara yöneldim. Lev'in boş bıraktığı sandalyeye oturup tarayıcıya çift tıkladım. Hava Kuvvetleri Akademisi'nin sitesi karşımda belirdi. Tarayıcının otomatik olarak yenilenmesine ve Lev'in tüm emeklerinin boşa gitmesine sadece birkaç saniye vardı. Ya şimdi ya hiç. Ve hiç, korkunç derecede uzun bir süreydi.

Bu seni hiç ilgilendirmez, Dixie.

Rahat bırak çocuğu; yeterince derdi var zaten.

Dean seni öldürür. Hem de vahşice. Yavaş yavaş. Ve büyük bir zevkle.

Belki de bu sefer anneliğe *hazırdım*. Çünkü âşık olduğum adamı düşünmek yerine, üzgün görmeye dayanamadığım oğlunu düşündüm. Ve ailesine göz kulak olmam için beni buraya getiren merhum karısını. Bu aileye Lev de dâhildi.

Gözlerimi sıkıca yumup yüzümü ekrandan çevirerek başvuru düğmesine tıkladım.

Bunu yaptıktan sonra, o parlak kırmızı çizgiyi aştığım için en ufak bir pişmanlık bile duymadım. Gerginlik omuzlarımdan akıp gitti. Oda daha sıcak, daha aydınlık oldu. Yeni bir şafaktı bu. En azından bir Cole için.

Rosie öldüğünde, Dean'in kalbi de onunla birlikte ölmüştü. Ama Lev? Lev hâlâ yaşayabilirdi.

Şimdi

Lev'i arka bahçede, uzaktan kumandalı uçaklarından biriyle uğraşırken buldum. Uçağı uçuruyor, etkileyici dönüşler yapıyor, pike yapıp son anda, yere birkaç santim kala toparlıyordu.

Umutсуz VÂRİS

Çocukta ciddi yetenek vardı ve Dean'e bunları bunca yıl görmezden geldiği için fena hâlde kızgındım.

Dean'le, beni bırakıp gittiği günden beri konuşmamıştım. Aslında ona söyleyecek bir şeyim de yoktu. Buraya Lev için gelmiştim.

Coleların verandasının arka kapısını itip açtım ve sessizce arkamdan kapayıp Lev varlığını fark edene kadar bekledim.

Sırtı bana dönük, "Nasıl girdin içeri, Dixie?" diye sordu.

"Baban anahtarı vermişti, dairem boyanıyor." Yanaklarım hafifçe kızardı. Boya işi için bekleyebilirdim aslında. Ama buraya sığınmak için bir bahane arıyor, bunun beni Dean'e yaklaştıracığını umuyordum. Gerçekteyse sadece daha da uzaklaşmıştık. Onun içimi şeffafmışım gibi okuma yeteneği, tarifi imkânsız şekilde yaralamıştı beni.

Dean'in üç yıl önce dediklerini, Rosie'nin öleli daha bir yıl olmuşken sarhoş olup onu öpmeye kalkıştığım o ilk seferde söylediklerini kabullenmeye başlıyordum.

"Nefesini ve umutlarını benim gibi biri için harcama, Dixie. Ben asla senin olamam. Arkadaşın olabilirim. Ama asla ve asla hayat arkadaşın olamam."

Sonrasında ondan uzaklaşmamam hataydı. Fikrini değiştireceğini sanmıştım. Knight sayesinde zaten aramızda bir bağ vardı.

Gerçekliğe dönersek, Lev kumandasıyla uçağı gökyüzüne gönderip kusursuz daireler çizerek üç kez döndürdü. Gözleri lazer gibi uçağa odaklanmıştı, bana değil. "Tabii. Babam burada değil."

"Baban için gelmedim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bailey nasıl?" diye sordum.

Lev omuz silkti. "Ölümsü."

"Lev."

Küçük uçağı bakımlı çimlerin üzerine güvenle indirdi, kumandayı bıraktı ve bana dönüp bana baktı. “Tıbbi komada. Ne zaman uyandıracaklarını bilmiyorlar. Neye uyanacağını da. Beyninde ya da sinir sisteminde hasar var mı, yok mu, bilmiyorlar. Ha, bir de bacağı sakat kalacakmış galiba, sonsuza dek.” Duraksadı. “İyi ki komada çünkü ona söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar bitkin ama aynı zamanda bu kadar öfkeli.

“Günde yirmi saat hastanedesin,” dedim. “Okula bile gitmiyorsun.”

“Ölmesini istemiyorum tabii ki ama... çok kızgıyım.”

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü *şükürler olsun, hayattasın ve bu arada sana deliler gibi âşığım* ile *bize yaşattıkların için senden tiksiniyorum* arasında sıkışıp kaldım. Anlıyor musun?”

Anlıyordum. Hem de hayal edebileceğinden çok daha iyi. Rosie'den kalan, el oyması beyaz ahşap salıncağın kenarına iliştirdim. En sevdiği okuma köşesi idi burası. Artık aramızda olmayan bir kadının eşyalarına bu kadar aşına olmak garipti ama onu tuhaf bir şekilde her gün özlüyordum. O zaman Knight'a veremediğim hayatı ona o verdiği için minnettardım. Hem de kendi savaşını verirken yapmıştı bunu.

Beni Todos Santos'a çağıran oydu. Sevdiklerinin hayatlarında oluşacak boşluğu doldurmayı görev edinmiş gibiydi. Sonra ne mi oldu? Onun tüm dünyasına âşık oldum. Dean'e. Knight'a. Ve... evet, Lev'e de.

Anlaşılan, Rosie LeBlanc'ın hayatındaki erkekleri kolayca sevinebilir kılmakta üstüne yoktu.

Lev, annesinin yerinde oturan bana bakıyordu. Bir an için kalkıp gitmemi söyleyeceğini sandım. Ama derin bir nefes alıp yanıma oturdu. Omuzlarım gevşedi.

“Hava Kuvvetleri Akademisi’nin son başvuru tarihini kaçırdığın için ne hissediyorsun?” diye sordum temkinli bir şekilde.

Alt dudağını ısırıp kaşlarını çatarak çimlere baktı. “Ne önemi var ki artık? Daha büyük dertlerim var.”

“Ne gibi?”

“Bailey,” dedi. “Babam gitmek istersem izin vereceğini söyledi –gerçi son başvuru tarihini kaçırdığım için bunun artık bir anlamı yok– ama o uyanırsa... *uyandığında*, onunla ilgilenmem gerekecek.”

“Yapma,” dedim istemsizce.

Başını geri çekti. “Ne dedin sen?”

“Yapma dedim.” Omuz silktim. “Onunla sen ilgilenme.”

Gözlerinde bir fırtına toplandı. “Sen bilmezsin. O benim için çok şey yaptı. Annem öldüğünde–”

“Senin kontrolünde olan bir şey değildi,” diye araya girdim. “Anneni kaybetmeyi sen seçmedin. Bailey’nin bir seçimi var. Olacak. Onu *uyandırdıklarında* bazı zor kararlar vermesi gerekecek. Ve eğer her gün uyandığında senin yanı başında olduğunu, ona bebek gibi baktığını görürse, doğru kararları vereceğinden şüpheliyim. Ona bu imkânı sen veriyorsun. Belki de kurtarılmak istemeyen birini sürekli kurtarmaya çalışarak ikinize de zarar veriyorsun. İkinizi de başarısızlığa sürüklüyorsun. Birine yolculuğunda destek olmakla, deli gibi araba kullanan birinin yan koltuğuna bile bile oturmak bambaşka şeyler ki sen *tam olarak* bunu yapıyorsun.” Yüzüm ısınmış, sesim tizleşmişti, galiba zavallı çocuğa bağıırıyordum. Yine de durduramıyordum kendimi, durdurmak da istemiyordum. “Başkaları için yaşamayı bırakmalısın. Böylece sadece kendine değil, onlara da iyilik yapmış olursun. Bailey’yi kendi hâline bırak. Yanında ol, her zaman bir telefon uzağında. Ama ona bakıcılık yapmak için kendi hayatını hiçe sayma. Onun için kendinden ne kadar vazgeçersen, ona bağlı olan sevgin ve mutluluğun o kadar azalır.”

Bana boş boş bakarak gözlerini kırptırdı. İçimi görüyor-muş gibi hissettim. Sanki aklımdan geçen her şeyi okuyordu.

“Tecrübe konuşuyor,” dedi usulca ve salıncağı sallandırmak için ayaklarıyla yeri itti. Öğleden sonrasının meltemi yüzümü okşadı. Gözlerimi kapadım, burnuma okyanusun tuzlu kokusu doldu. Teksas’ta bunca yıl nasıl dayanmıştım kim bilir. Okya-nusun yanında yaşamak gerçekten büyülydü.

“Evet.” Boğazımdaki yumruyu yutkundum. “Öyle.”

“Ama sen babamı bırakmıyorsun.”

Kalem eteğimdeki hayali bir kırışıklığı düzelterek, “Aslında bırakıyorum,” dedim. “Bu sabah bir sperm bankası sitesine üye oldum. Bir de dairemin kontratını uzattım, yani artık sizin yanınızdaki evi almıyorum. Nasıl? Söylediğimi yapıyor muy-muşum?”

Gözlerindeki acıma ifadesi o kadar rahatsız ediciydi ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

“Bu... üzücü.” Boğazını temizledi. “İşlerin istediğin gibi gitmemesine üzüldüm.”

“Evet.” Gülümsedim. “Ben de.”

İkimiz de ileriye, kasabayı çevreleyen dağların turuncu zirvelerine baktık. İlk konuşan yine ben oldum.

“Peki şu an benim hakkımda ne düşünüyorsun? Birden ona kadar. Bir *seni görünce bile midem bulanıyor*, on ise *seni anne gibi seviyorum*.”

Kaşlarını çattı. “Yedi buçuk ile sekiz arası.”

Kızarıyor muydum? Kızarıyormuşum gibi hissettim. Kendimi ortalama bir beşe hazırlamıştım.

“Aferin bana. Ama hazır ol çünkü birazdan eksi on üç civarına düşeceğim.”

Lev’in yüzü sertleşti. “*Dixie*,” diye azarlamaya başladı bile. “Yine sınırı aştın, değil mi?”

Yüzümü buruşturdum.

Salıncağı daha da hızlandırmak için tekrar yeri tekmeledi.
“Ne yaptın?”

“Sana söylemeden önce kalkıp aramıza biraz mesafe koysan iyi olacak galiba.”

“Off, siktir.” Aşağı baktı. “Spor ayakkabı giymişsin. Sen spor ayakkabı *giymezsin*. Gerekirse seni yakalayabileceğimi biliyorsun, değil mi?”

Beceriksizce kıkırdayarak ayağa kalktım ve veranda kapısına yakın bir yere doğru yürüdüm. Lev salıncaktan bana delirmişim gibi bakıyordu. Muhtemelen delirmiştim. İnsan başkasının çocuğunu askeri akademiye yazdırır mıydı? Babası istememesine rağmen? O aptal bendim işte. Memnun oldum.

“Kendimi tutamadım.” Teslim olur gibi avuçlarımı kaldırdım.

“Ne yaptın?” Ayağa kalktı. Tam karşımda dikildi.

“Ben...”

“Hadi, çıkar baklayı.” Bana doğru birkaç adım daha attı. Terliyordum. Beni öldürmezdi, değil mi? Coleların hepsi oyuncak ayı gibiydi. Dışarıdan heybetli olsalar da içleri pamuktu.

“Hava Kuvvetleri Akademisi’ne başvurdum. Şey, senin adına tabii ki.”

Donakaldı, ağzı açıktı. “Ne?”

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kendimi gelecek darbeye hazırlandım. “Sen gitmiştin. Bilgisayarın duruyordu. Her şeyi doldurmuştun zaten. Bir hataydı, oldu işte.”

Sessizlik. Şok. Panik. Oksijen yetersizliği. Açıklamaya devam ettim.

“Kusura bakma. Düşünemedim. Ben... sadece... Bu başarıyı hak ediyorsun. Bileğinin hakkı.”

“Dixie.” Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Ama ben... Bütün belgeleri...” İyi haber şuydu ki, *ölümcül* bakışlar atmıyordu da dilini yutmuş gibiydi. Küçük bir zafer. “Bütün belgeleri ekleyememişim aslında... Yani, beni *alırlar* mı bilmiyorum bile.”

Sonra muhteşem bir şey oldu. Yani muhteşem, ama biraz da tuhaf. Lev başını geriye attı ve omuzları kahkahayla sarsılmaya başladı. Gülmesinin sebebi, anladığım kadarıyla rahatlamasıydı. Çünkü her şey için çok geç değildi. Çünkü muhtemelen bilgisayardan kalkıp gittiği andan beri başvurmadığına bin pişmandı.

Beni kollarına alıp havada döndürdü, gözlerinde bir ışıltıyla bakıyordu bana. Bailey geri döndüğünden beri onu ilk kez mutlu görüyordum. Ben de ona gülümsedim. İkimiz de neden burada olduğumuzu hatırlayınca gülümsemesi söndü.

Bailey. Dean. Kırık kalpler. *Doğru ya.*

Beni yavaşça verandaya indirdi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Rica ederim, canım.” Avuçlarımı yanaklarına bastırdım ve küçük bir çocukmuş gibi sıktım.

Evden, tezgâha bir şey fırlatılma sesi geldi. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Dean’i gördüm, vahşi bir yırtıcı hayvan gibi bize doğru yürüyordu.

İçgüdüsel olarak geri çekildim. Lev kılını bile kıpırdatmadı.

“Neler oluyor burada?” Dean bir ona bir bana baktı.

“Dixie’ye asılıyordum.” Lev’in yüzünden şeytani bir sırıtış geçti, o an babasının tıpatıp kopyası gibiydi. *Of, şu genler.*

Dean yanımızda bitti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Tetikte. *Canlı.* Bunun masum, sevgi dolu bir an olmadığını düşünmesine inanamıyordum. Nesi vardı bunun?

“Şaka yapıyor!” Gözlerimi kıstım. “Gerçekten oğluna yazacağımı mı düşünüyorsun?”

“Senin ona yazacağını düşünmüyorum ama bir şeyi kanıtlamak için onun sana yazmasına şaşırırmam.”

“Neymiş kanıtlayacağım şey?” Lev kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu, eğleniyordu.

“Dixie’yle benim birlikte olmamız gerektiği,” diye patladı Dean.

“Ha, pardon ben yanılmışım. Şu an *kesinlikle* çocukça bir kıskançlık patlaması yaşamıyorsun.” Lev’in göğsü gümbürdedi.

Dean’in kaşları çatıldı. “Dixie, seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

Saate bakıp yüzümü buruşturdum. Otuz dakika sonra müşterilerimden birinr ev gezdirecektim. Lev’le konuşmamızın neredeyse bir saate uzayacağını düşünmemiştim. “Aslında şu an pek müsait değilim.”

Dean suratına tekme atmışım gibi baktı. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Ona hiç hayır dememişim. Ama gerçek şu ki... şu an *hiç* iyi bir zaman değildi. Belki de az önce Lev’e verdiğim tavsiyeye kendim de uymalıyım. Hani şu sevdiğin insanlarla birlikte dibe çekilmeme konusu.

“Tamam...” dedi yavaşça. “Bu akşam olur mu?”

“Of, of.” Lev kıkırdayarak yumruğunu ağzına götürdü. “Acı çekiyorum şu an.”

“Kapa çeneni,” dedi Dean ona bakıp gözlerini kısarak.

“Bu akşam da olmaz.” Başımı iki yana salladım, yanaklarım kızarıyordu. “Los Angeles’ta emlakçı programının çekimleri var ya, hatırladın mı? Ofisimiz de o partilerden birine katılıyor. İyi PR olurmuş.”

“Evet. Hı hı.” Dean dilini yanaklarının içinde dolaştırdı. “Anlaşılan asistanını arayıp randevu alacağım, madem birden bu kadar meşgul oldun.”

“Harika.” Alaycılığını görmezden gelip neşeli görünmeye çalıştım. Madem böyle kabullenmiş bir ruh hâline girmişti, yara bandını tamamen söküp atacaktım. “Bu arada, oğlun adına Hava Kuvvetleri Aakdemisi’ne başvurduğumu da söylemeliyim.” Haberi dobra dobra, öldürücü bir vuruş olarak verdim. Dean bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle. Hayret ve hayranlık arası bir şey. Sanki biraz da nefret karışmıştı. Ama geri adım atmamayı başardım.

Onu görmezden gelerek, parmak uçlarımda yükseldim ve Lev'in yanağını çimdikledim. "Bence alacaklar onu. Başarıları fazlasıyla yeterli."

Coleların evinden ilk kez, bana ait olmayan bir şeyi çalmaya çalışıp kovulmuş gibi utanç içinde kalmadan ayrıldım.

Dean Cole'un kalbi henüz yeniden atmaya başlamamış olabilirdi...

Ama sanırım hepimiz hafif bir nabız duymuştuk.

Lev

"Baba, yine çöpü dışarıda bırakmışsın," diye seslendi Knight, botunun ucuyla beni arka bahçedeki çimlerin üzerinde yuvarlayarak. Elimde bir bira şişesi vardı ama sarhoş değildim. Azıcık bile. Şişeyi açtığımda biranın çoğu toprağa dökülmüştü. Çünkü görünüşe bakılırsa, bir yudum bile içemeyecek kadar depresyondaydım. Harika.

"Komiksin. Babam evde değil," dedim donuk bir sesle ve bakışma yarışmasındaymışız gibi gözlerimi kısıp güneşe baktım. Sanki kazanabilirmişim gibi.

"Dibe vurdun mu?" Yarı çömelip ellerini dizlerine koymuş, bana bakıyordu.

"Sanırım," diye mırıldandım şişeye doğru ve bir yudum aldım. Havuz şezlongu iki adım ötedeydi. Verandadan çıktığımda neden oraya oturmadığımı hatırlayamıyordum bile.

"Süper!" Knight güneş gibi parlayarak gülümsedi. "O zaman bazı acı gerçeklere hazırsın. Ben rahatıma bakayım."

Havuzumuzun kenarındaki şezlonglardan birine oturdu, beni de tişörtümün arkasından tutup yan şezlonga oturttu. Bazen bu evde sadece nefes alarak bir traktörü yerinden oynatabilecek tek izbandut olmadığımı unutuyordum. Knight bir canavardı.

“Kalbini kırman gerekecek,” dedi Knight.

“Biliyorum,” dedim, çünkü biliyordum. Sikeyim, benimki zaten kırılmıştı ama en azından şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum. Parçaları yapıştırıp tekrar çalıştırmam gerekiyordu.

“Öyle mi?” Knight öne eğilip bana yan yan baktı. Gözlüğü burnundan aşağı kaydı.

“Evet. Dibe vurması gerek. Dixie söyledi.”

“Dixie akıllı kadındır. Ama mesele sadece bu değil.” Dilini alt dudağında gezdirdi. “Gerçekte kim olduğunu yeniden bulmak için yapman gerek bunu.”

“Kimmişim ben?” Kaşımı kaldırıp bira şişesini havuz kenarına bıraktım.

“Şerefsizin teki değilsin.”

“Şu an öyle miyim?” diye sordum ama gerçeği zaten biliyordum. Tüm bu süreçte tam bir bok kafalı gibi davranmıştım. Altı ay önce biri bana uyuşturucu almış birini parmaklayacağımı, becereceğimi, cinsel olarak sömüreceğimi söyleseydi suratına gülerdim. Ama işte tüm bunları yapmıştım. Bütün çizgileri aşmıştım. Yapmamam gerektiğini bile bile onun tadına bakmıştım. Öpmemem gerekirken dudaklarını öpmüştüm. Kendime bir sürü bahane bulmuştum. Kendimi onun ayık olduğuna ikna etmek için tüm yalanlarına kanmıştım. Tam rızası olduğuna inanmak için. Ama gerçeği biliyordum.

Tüm bunları bilmeme rağmen abime yalan söyledim çünkü o an gerçeği kaldıramayacak kadar acizdim. “Eğer Bails’le uyuşturucu kullanırken takılmamdan bahsediyorsan, o bana asıldı.”

“Kendinde değildi ve sen de bunu biliyorsun.” Knight bana bir *iyi denemeydi* bakışı attı. “Onun tam rızası yoktu, kardeşim.”

Yüzümü ellerimin arasına gömüp başımı iki yana salladım. Yoktu. Ve hayatımın geri kalanında bu gerçekle yaşamak zorunda kalacaktım. “Biliyorum. Bu beni kahrediyor.”

“Hey.” Knight omzuma dokunup boştaki eliyle parmaklarını şaklattı. “Bu eski Bailey’nin farklı bir seçim yapacağı

anlamına gelmez, tamam mı? Gerçekler sevimsizdir, çünkü bizim istediğimiz gibi eğilip bükülmezler ama bazen onlarla yüzleşmek zorunda kalırız.”

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, iç organlarımı çürütüyordu. Bailey’yle her şeye yanlış başlamıştık. Peri masalımız lanetli bir kâbusa dönüşmüştü. Ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundaydım.

“Ne ara bu kadar akıllandın sen?” Başımı kaldırıp Knight’in omzunu ittim.

“Luna bana kitap falan okutuyor.” Knight iç çekti. “Resimli bile değiller. İnanabiliyor musun?”

“Belli ki sana ilaç gibi gelmiş,” dedim.

“Tadına da etkisine de doyamadığım, çekinmeden tükettiğim tek ilaç.” Sırıtarak göz kırptı.

“Hey.” Ensemden tutup beni kendine çekti. Alınlarımız birbirine değiyordu. Gözlerimin içine bakıyordu, biraz ürkütücüydü ama sanırım söyleyeceği şeye tüm dikkatimi vermemi istiyordu. “Düzelecek, kardeşim.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bailey’nin geçtiği yoldan ben de geçtim.”

“Yani?”

“Seni öldürmeyen şey ne yapar? Bazen diriltir.”

Bailey

Kulağıma ilk çalınan ses, EKG makinesinin tekdüze ritmiydi.
Bip. Bip. Bip.

Sakin ve huzur vericiydi, beni bilinçle bilinçsizlik arasında götürüp getiriyordu. Üşüyordum. Ağzım kurumuştı. Yavaş yavaş kendime gelirken, geri dönen hisler sağanağından muhtemelen tıbbi komada olduğunu anladım. Doktorların neden birini sistemden çıkarıp mavi ekran moduna aldığını biliyordum. Juilliard'a gitmeden önce tıp hazırlık dersleri almıştım. Bana her ne yaptılarsa uyanırken dayanamayacağım bir şeydi.

Pek bir şey hatırlamıyordum. Aslında... Hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama içimden bir ses kötü şeyler olduğunu söylüyordu.

Bu ölümle burun buruna gelmek değildi. Bu resmen ölümün o soğuk, mavi dudaklarını öpmek, onun tarafından yutulmaya ramak kalmaktı.

Ne kadar zamandır kendimde olmadığımı merak ederek gözlerimi açtığımda, ilk gördüğüm şey karşımdaki koltukta kestiren ablam oldu. Arkasında sıradan, mavi bir duvar vardı. Kapüşonlumu göğsüne örtmüş, teselli olmak için onu kokluyormuş gibiydi.

Gözlerimi sağa çevirdim. Annem yanı başımda dik oturur pozisyonda uyuyordu. Sola baktığımdaysa zifiri karanlıktan başka bir şey görmedim, sadece ağustos böceklerinin sesi geliyordu.

Yutkunmaya çalıştım. Beceremedim.

Ne kadar zaman geçmişti?

Ne bok yemiştin ben?

Thalia ve Juilliard mektubunun anıları zihnime tsunami gibi üşüştü. Elimden geldiğince bastırdım onları. Hazır değilim. Henüz değil.

Temkinli bir şekilde ses çıkarmayı denedim. Ağzımı açıp nefes verdim. Gıcırtilı bir ses çıkarabilmişim. Bu küçücük mucizeye, sesimi kaybetmemiş olmanın verdiği basit mutluluğa minnettardım.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes çektim. Bu basit, istemsiz hareket içimi umutla doldurdu.

Nefes alabiliyordum.

Hâlâ nefes alabiliyordum.

Vücuduma çektiğim onca şeyden sonra bile. Acımasızca sınırlarını zorladıktan sonra bile hâlâ buradaydım.

“Bails?” diye mırıldandı Daria. Gözlerim kapalıydı ama yanaklarımdan süzülen yaşlardan uyanık olduğumu anlamış olmalıydı. Hastane önlüğüm sırılsıklam olmuştu ve yüzümü silmek istiyordum ama o kadar çok makineye bağlıydım ki ellerimi oynatmak bile acı veriyordu.

Daria kalktı ve ayaklarında çoraplarıyla yanıma geldi. Yatağa yanıma uzandı, uzun, kıvrak bacaklarını benimkilere doladı ve yüzümü usulca sildi. Yanağımı öptü. Çocukluğumuz gibi kokuyordu; yumuşak yastıklar, sıcak çikolata ve güneş ışığı. Sarı saçları benimkilere karıştı ve bana sanki kırık bir şeymişim gibi sarıldı. Öyleydin zaten.

Hasarlı mal da değerlidir, Bailey, diye yankılandı Lev’in sesi kafamın içinde.

“Burada olduğun için çok mutluyum.” Sesi ağlamaktan kısılmıştı. Ben daha da çok ağladım, hıçkırıklarla sarsılıyordum. Bu sağlığım için iyi olamazdı. Beni içine çeken bu duygu selinde boğulacaktım.

“Şşşt.” Daria beni sakinleştirmek için başımı okşadı. “Annemi uyandıracaksın, neredeyse iki gündür gözünü bile kırpmadı. Cildinden bile belli oluyor.”

“Ne kadar zamandır baygınlığım?” diye fısıldadım.

“İki gündür.”

Keskin bir nefes aldım. Gözlerimi kapadım. Ah, Marx’ım.

“Çok üzgünüm,” dedim.

“Ben de.”

Neden üzgündü ki? O bir şey yapmamıştı. Tabii... tabii yaptığı bir şey için değil de bir duruma üzülmüş de olabilirdi. Bu düşünce yüzüme yansımış olmalı ki Daria’nın nefesi kesildi.

“Bailey...” dedi tereddütle. “Aşağı bakma ama...”

İster istemez aşağı baktım. Çünkü insanlar *bakma* denilince bakarlardı. Üstelik, bana bir kova ağrı kesici vermiş olmalılardı ama bacağım yine de fena ağrıyordu. İnce hastane örtüsünün altındaki kocaman şişliği görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne var orada?”

“Kaval kemiğine bir çubuk yerleştirmek zorunda kaldılar. Acı çekmene rağmen dans etmeye devam ederek kendine bayağı zarar vermişsin. Ağrı kesiciler sayesinde devam ettin muhtemelen ama kemiğini resmen ikiye ayırmışsın.”

Çenem titredi. Ama kendime, Juilliard’a, Thalia’ya ya da dünyaya öfkelenmek yerine tarif edilemez bir minnettarlık hissettim. Kendimi ne kadar zorlamış olsam da hâlâ hayattaydım. Buna inanamıyordum.

“Bale...” diye söze başladı Daria.

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Hayır. Şu an olmaz.”

“Tamam.” Doğrulup oturdu ve beni kolunun altına aldı. “Haklısın.”

“Annemle babam bana kızgın mı?” Alt dudağımı ısırđım ve birden kendimi küçücük bir çocuk gibi hissettim.

Daria yaşlarla dolu gözlerini devirip güçlü görünmeye çabaladı. “Uyandığını öğrendiklerinde bu akıllarına gelecek ellinci duygu bile olmayacak. Ama Bailey...”

Biliyordum. Rehabilitasyona gitmemi istiyorlardı. Orada kalmamı. İyileşme konusunda ciddi olmamı. Saçma gelebilir ama şu an böyle bir şeyi düşünemiyordum bile. Ailemden uzak kalmayı. Tek istediğim annemle babamın yatağına kıvrılıp bir daha yanlarından hiç ayrılmamaktı.

“Bu konuyu da konuşmasak?”

Bu sefer cevap vermedi. Bir süre birbirimize baktıktan sonra, “Sana bir şey gösterebilir miyim?” diye sordu.

Ağır ağır kafamı salladım.

Telefonunu cebinden çıkardı. Ekran koruyucusunda Penn ve Cressida kameraya komik suratlar yapıyordu, Sissi’nin parmakları da kırmızıya boyanmıştı. Anneler Günü için Daria’ya kart hazırlıyorlardı. *Sissi*. Ölmüş olsaydım onu bir daha kucaklayamazdım.

Daria telefonun kilidini açıp video galerisine girdi. Bir şey arar gibi uzun süre yukarı kaydırdı.

“San Francisco’dan Todos Santos’a uçarken bolca boş vaktim oldu, ben de eski çocukluk videolarımıza baktım. Hani annemin geçen Noel gösterdiği videolar vardı ya?”

“Evet,” derken sesim gıcırtılı çıkmıştı. “Evet, hatırlıyorum o videoları.”

Hatırlıyor *sayılırdım*. Lev’i süzmek ve hap yutmakla meşguldüm.

“Hah, işte buldum!” Daria, sesi sonuna kadar açıp AirPods’larını kulağıma taktı.

Bu videoyu hatırlamıyordum ama nerede çekildiğini biliyordum. Dört ya da beş yaşındayken, bale dersindeki hâlimdi.

Miniciktım ve etraftaki diğer kızların soluk pembe ve beyaz kıyafetlerinin aksine ben fosforlu yeşil bir tütü ve mayo giymiştim.

Arka planda öğretmen, “Sıraya gir, Bailey,” diye sesleniyordu –adını bile hatırlayamıyordum şimdi– ama kamera beni takip ediyordu: bale barına tırmanmış, bacaklarımı bara dolayıp kollarım açmış baş aşağı sallanıyor, kıkır kıkır gülüyordum.

Annem kameranın arkasından güldü. Gerçek bir kahkaha, *içten*, sanki benim kahkahamış gibi ciğerlerimde dans eden bir kahkaha. İçim ısındı.

“Ne yapıyorsun öyle, Bails?” diye şakıdı annem.

“Büyük gösterime hazırlanıyorum!” Var olmayan pazularımı bir süper kahraman edasıyla kameraya gösterdim. Üstteki iki dişim düşmüştü ve gülünç görünüyordum ama bir o kadar da özgüvenli ve mutluydum, dertsiz tasasız.

“Ah, izlemeyi iple çekiyorum.” Annemin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Hangi şarkıda dans etmek istersin?”

“Smooth Criminal!”

“Ama o bale şarkısı değil ki,” dedi annem.

“Kim demiş?” diye karşı çıktım. “İyi bir balerinsen her şarkı bale şarkısıdır.”

“Bailey, geliyor musun?” diye kızdı öğretmen arkadan.

“Evet, Bayan McFadden!” Ayaklarımın üstüne atlayıp omzumun üstünden şımarık bir edayla gülümsedim. “Anne, dansımı izle!”

Ve sonra... sonra tilki dansına başladım. Cidden. Havai bir gülümseme ve saçma sapan hareketlerle. Annem kıs kıs gü-lerek kamerayla beni takip ediyordu. Video birkaç saniye daha devam etti. Diğer kızlarla birlikte sıraya girdim –kıyafetim ve eşit olmayan iki atkuyruğumla hemen göze çarpıyordum– ve hepsiyle birlikte dans ettim. Sınıfın en iyisi değildim. Dürüst olmak gerekirse sınıfın en iyi üçüncüsü bile değildim. Ama dans ettiğim süre boyunca... heyecanlı görünüyordum. Neşe

doluydum. Yüzümden tebessüm hiç eksilmedi, bir saniyeliğine bile, Bayan McFadden sürekli düzeltmede bulunsa bile.

Video bittiğinde hem hemen tekrar izlemek hem de bir daha hiç izlememek istedim. Her şeyin nasıl başladığını görmek öyle buruk bir duyguydu ki, annemin dayattığı hayalin baskısıyla değil, sadece dans etmeyi seven, saf bir küçük kız vardı karşımda.

AirPod'ları çıkarıp Daria'nın açık avucuna bıraktım.

"Sen hep yolculuğun kendisinden keyif alırdın, sonu umurunda olmazdı," dedi Daria usulca. "Tatil köylerine gittiğimizdeki o boktan gece partilerini hatırlıyor musun? Hep dans ederdin. Herkes kendini çok havalı sanıp geri dururdu ama sen öyle değildin. Macarena yaparken kimse umurunda olmazdı."

"Doğru," dedim boğuk sesimle. "Unutulmaz bir şarkıydı."

İkimiz de ağlamaklı bir kahkahaya boğulduk.

"Ne oldu bize?" dedi Daria boğuk bir sesle.

Gözlerim annemin uyuduğu yere kaydı. Ama uyumuyordu artık. Gözlerindeki yaşlardan belliydi ki bütün konuşmayı dinlemişti. Burnuna mendilini bastırmış bizi izliyordu.

"Ben oldum," dedi annem dirseklerinin üzerinde öne eğilip kolumu tutarak. "Ben yaptım bunu sana. Tıpkı Daria'ya yaptığım gibi. Üstünüzde çok baskı kurdum. İkinizin de ne kadar yetenekli olduğunu görünce, benim elde edemediğim her şeye sizin sahip olmanızı istedim. Daria daha dik başlıydı, onu baleye yönlendirmeye çalıştığımda karşı koydu. Ama sen, Bailey..." Annem perişan hâlde yere baktı. "Sen hep beni memnun etmeye çalıştın. Sana karşı çok daha dikkatli olmam gerekirken ittim de ittim. Sonra bak ne oldu. Senin de bacağın kırıldı. Ama benimki bir kazaydı. Sen bunu kendi kendine yaptın. Bacağına *çelik çubuk* taktılar, Bailey." Vay be. İkisi de moral verme konusunda çuvallıyordu. "Benim yüzümden. Ben—"

"Senin yüzünden değil," diye sözünü kestim. "*Benim* yüzümden. Olanların sorumluluğunu almalıyım. Evet, beni ba-

şarıya ittin. Juilliard'a gitmem için zorladın. Ama istediğim an durdurup reddedebilirdim seni. Çok da direnmezdin."

"Evet ve ergenliğini sürekli başarısız hissederek geçirmezdin," dedi annem, kendini affetmeye hiç niyeti yoktu. "İkinize de berbat bir anne oldum."

Daria başını arkaya atıp güldü. "Marx'ım, anne. Çok dramatiksindir."

"Bir kızım müdürü tarafından taciz edildi, diğeri de uyuşturucu bağımlısı oldu," diye hatırlattı bize.

"Kazananlardan oluşan bir aileyiz işte." Daria yumruğunu havaya kaldırdı.

Ben de hafifçe gülümsemek zorunda kaldım. Çünkü o bunu komik bulabiliyorsa, belki bir gün ben de bulabilirdim. Yani Daria şimdi hayatından gayet memnun görünüyordu, oysa bir zamanlar onun için bütün umutlar tükenmişti.

İşte o an aydınlandım.

Meğer motivasyon dibe vurunca değil, hayatımı değiştirmesem kaybedeceğim onca şeyi görünce gelecekti. Ailemi. Tutkumu. Evet, Juilliard'la sonumuz kötü olsa bile dans hâlâ tutkumdu. *Lev'i*. Ona ne kadar kötü davranmıştım. Etrafımdaki herkese.

Tekrar o videodaki kız olmak istiyordum. Baş aşağı sallanmak, saçma sapan danslar yapmak, rengârenk tütüler giymek. *Mutlu* olmak istiyordum. Odadaki en başarılı kız olmasam da mutlu olabilmeliydim. Muradıma erdiğimde hayatımda kocaman sahneler, ödüllere dolu raflar ve dünya çapında bir ün olmasa bile.

Kapı açıldı ve babam içeri girdi. Tahmin ettiğim gibi elinde kendisi, annem ve Daria için aldığı kahveler vardı. Beni uyanık ve üçümüzü de ağlar hâlde görünce kaşları havaya kalktı.

"Uyanmış." Kahveleri yere düşürdü. Üç bardak da patladı ve kahverengi sıvı her yere saçıldı. Odadaki kimse gözünü bile kırpmadı.

Nasıl olduysa, gülümseyebildim. “Döndüm baba ve bir daha *asla* size böyle bir şey yapmayacağım.”

Yatağımın yanında diz çöktü ve bütün batırılmış iğnelere rağmen elimi öptü.

Şimdi babam da ağlıyordu. Koca Jaime Followhill. Asi ruh. Geleneklere ve beklentilere orta parmağını gösterip lise öğretmeniyle evlenen adam. Bir imparatorluk kuran adam. İki deli fişek kız yetiştiren adam. Bir diğer deli fişekle evlenen adam. Ağlıyordu. Çocuk gibi ağlıyordu.

Kaybedecek çok şeyin var, Bailey. Bunun için savaşmaya değer. Bunun için yaşamaya değer.

Hepimiz sarılıp kucaklaştık. Ayrıldığımızda boğazımı temizledim.

“Juilliard...” diye başladım.

Annem atıldı. “Mektubunu açtığım için çok özür dilerim. Sınırlarını aşmak istememiştim. Sadece çok endişe—”

“Anne, bitirmeme izin ver.” Bileğine dokundum.

Fermuarı çeker gibi yapıp ağzını kapadı. Titriyordu. Ben de öyle. Artık bunu yapamazdım. Sırf kendi hayatım istediğim gibi gitmedi diye herkesin hayatını mahvedemezdim.

“Juilliard bana göre değilmiş. Başarılı olmak istiyordum ama zerre kadar keyif almıyordum. New York’tan nefret ettim. Soğuşundan nefret ettim. O rekabet ortamından nefret ettim. Her şeyde başarılı olmaya alışmıştım, okul hep eğlenceliydi benim için, dans da çocuk oynucağıydı—”

“Tamam, tamam Mütevazı Hanım, anladık,” diye mırıldandı Daria.

Hepimiz güldük.

“Yani,” diye devam ettim, “Bir şeyde başarısız olmaya başlayınca durumu kabullenemedim. Kendimi zorladım da zorladım. Ve sonunda yanlış insanlarla arkadaşlık kurdum.” Payden geldi aklıma. “Rehabilitasyona gitmeye hazırım. Bunu doğru düzgün yapmalıyım. Yapmak *zorundayım*. Ben hep bir bağımlı

olacağım. Zamanı geri alamazsın. Ama en azından yanında güvenle durulabilecek, ayık bir bağımlı olmak istiyorum. Bunu sadece kendime değil, sevdiklerime de borçluyum.”

Dört bir yanımı kollarıyla sardılar. Gözyaşları ve öpücükler sel oldu. Ve o an, kim bilir ne kadar süre göremeyeceğim sevdiklerimin arasında, öyle veya böyle, iyi olacağımı biliyordum.

Çünkü hasarlı malların güzel bir yanı vardı.

Hâlâ değerliydi. Sadece biraz tamir edilmeye ihtiyaçları vardı.

Otuz Birinci BÖLÜM

Bailey

Taburcu olmadan önce on gün hastanede kaldım.
Lev beni bir kez bile ziyaret etmedi.

Aslında, bu tam olarak doğru değil. Her gün geliyordu ama içeri girmiyordu. Sürekli odamın dışında babamla, Penn’le, annemle ve Daria’yla konuştuğunu, durumumu sorduğunu duyuyordum. Ona bağırıp “Madem beni görmeye gelmiyorsun, hastane raporumu her sabah e-postayla göndereyim de trafikte vakit kaybetme!” demek istiyordum. Ama böyle şımarıklık yapmaya hakkım olmadığını biliyordum.

Neden girmiyordu ki içeri? Nedenini sanırım biliyordum ve bu beni korkutuyordu.

İyi haber şu ki artık resmen ziyaretçi kabul edebiliyordum.

Knight ve Luna, yanlarında Cayden ve Luna’nın özellikle benim için aldığı bir yığın kitapla geldiler.

Vaughn ve Lenora da ikizleri almadan geldi, DoorDash’ten söylediğimiz akşam yemeği eşliğinde iki saat sanat konuştuk.

Daria’yla her gece film izliyor ve geçmişten konuşuyorduk – hep geçmiş, asla gelecek değil. Gelecek fazla büyük, fazla belirsiz, fazla ürkütücüydü. Ona hiç dokunmuyorduk.

Eve tekerlekli sandalyeyle döndüm. Bacağım alçıdaydı ve teoride koltuk değneği kullanabilirdim ama doktorlar aileme işi yavaştan almam gerektiğini söylemişti. Radyoda sevdiğim bir şarkı çalarken yerimden fırlayıp dans edememek, arka bahçede oturup yeni doğan yoğun bakım ünitelerindeki bebeklere bere örmek, insana gerçekten acizliğini hatırlatan bir deneyimdi.

Lev'le neden iletişime geçmediğimden emin değildim. Gururdan değildi. Hiçbir zaman fazla gururlu biri olmamıştım zaten. Sanırım bir yanımda aramıza neden mesafe koyduğunu anlıyordu. Neden beni bıraktığını. Ona korkunç davranmış, hayatını zindana çevirmiştim. Üstüne üstlük, tüm o haklı ve yerinde yalvarışlarına rağmen yine uyuşturucu kullanmıştım. Annem hep aşkın bir dayanıklılık testi olduğunu söylerdi. Ben hayatın insanın önüne çıkardığı genel zorlukları kastettiğini sanırdım. Birimizin kendini kaybedip diğerine zulmetmeye başlamasını değil.

Yine de nereye giderse gitsin, üniversiteye gitmeden önce konuşacağımızı biliyordum.

Rehabilitasyona gitmeden önce. Ne zaman olursa artık.

Gökyüzü nasıl görünüyor, Güvercin? diye yankılandı sesi kafamın içinde.

Gökyüzü tepeme çöküp beni paramparça etti. Ama ben, hayatta kaldım.

Rehabilitasyon merkezini çocukken dondurma seçerken yaptığım gibi seçtim, gözlerimi sımsıkı yumup parmağımı özenle hazırlanmış listenin üzerinde gezdirdim ve rastgele bir yerde durdum.

Annem, babam, Daria ve Penn yanımdaydı. İçeriden destek ekibim.

“Bakmak yok!” diye şakıdı annem, durumu korkunçtan eğlenceliye döndürmeye çalışarak. Gülümsememi bastırdım. Parmağımı el yazısıyla yazılmış listenin üzerinde kaydırıp durdum.

Sessizlik. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

“İyi bir yer mi çıktı? Kötü mü?” diye sordum, gözlerim hâlâ kapalıydı. “Okuyabiliyor musunuz ki? Daria’nın el yazısı felaket.”

“Hop!” diye güldü Daria.

“Aaa! Bu çok güzel görünüyor. Fotoğraflara bayıldık,” dedi sonunda annem. “Hadi aç gözlerini, Bailey. İşte hayatının geri kalanının başlangıcı.”

Rehabilitasyon merkezi Pennsylvania’daydı. Eyalet dışına gitme kararımın nedeni, benimle ailem ve Lev arasındaki görünmez göbek bağına koparmak istememdi. Sevdiklerimin hafta sonu ziyaretlerini beklemeye değil, iyileşmeye odaklanmak istiyordum. Bazen insanların değerini anlamak için onlarsız kalmak gerekiyordu.

Gerçi Lev’i olası ziyaretçiler listesinden çoktan silmiştim. İki adım atıp beni evde görmeye bile gelmemişti.

Rehabilitasyon programını seçtikten üç gün sonra evin ön verandasında oturuyordum, etrafım bavullar ve çantalarla çevriliydi.

“Temiz, mutlu ve süper sakın dönsen iyi edersin,” diye uyardı Daria, bir yandan pembe kulaklığını ve en sevdiğim simli çoraplarımı el çantama tıktırıp fermuarla boğuşurken. “Annemle babama altmış bin dolara patladı. Program sonunda diploma falan veriyorlar mı bari?”

“Oha, vicdan yaptırıyorsun resmen?” Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdım. Ama aslında kızgın değildim. Haklıydı.

Hem aşırı doz aldığımdan beri her şeyini bırakıp yanımda kalmıştı.

“*Evet.*” Rapunzel saçlarını omzuna attı. “Vicdan yapmayı hak ediyorsun ama utanmayı değil. İşten izin almak zorunda kaldım. *Hem de* detoks programımı yarıda kestim.”

“Eminim Penn’le ikiniz faturaların altından kalkarsınız.” Kocas 49ers’tan sezon başına milyonlar kazanıyordu ne de olsa.

“Mesele para değil. Sorumluluklarım var. Hedeflerim. *Tutkum.*”

“İşinden mi bahsediyorsun yoksa detoksundan mı?” diye kaşlarımı çattım.

“İkisinden de.” Güldü. “Taş gibi hatun rutinimi bir sanat eserine çevirdim resmen, ayrıca öğrencilerimi fenaaa özlüyorum.”

İşine gerçekten bu kadar tutkuyla bağlı mıydı? Hiç fark etmemiştim. Muhtemelen Daria’nın bu işi mecburiyetten, hayatında bir şeyler yapmış olmak için seçtiğini düşündüğümündendi.

“Yaptığın iş gerçekten seviyor musun?” Ablamın Amerikan gençliğine verdiği moral konuşmalarını hayal edebiliyordum. Sert sevgi ayırdı, Daria Scully’nin tarzı ayrı. O daha çok... *BDSM tadında* şefkat gösterirdi.

“Bayılıyorum.” Dudaklarında sevecen bir gülümseme belirdi, gözleri yumuşadı. “Bak, Bails, profesyonel bale ve amigoluğun parıltısından sonra da hayat devam ediyor. Sessiz sakın ama ödüllendirici bir şey yapmak gerçekten güzel. İşin olduğu için değil, istediğin için, keyif aldığın için spor yapmak.” Buna inanabilirim. “Şu an rehber öğretmen olarak, amigo kaptanı olarak yaptığımdan daha fazla fark yaratıyorum. Bu dünyadaki olumlu ayak izim daha büyük. Bunu başarısızlık olarak görme.” Başını iki yana salladı. “Hepimiz düşeriz. Asıl kazananlar, ayağa kalkanlardır. Bir kez yere düştüğünde, yüksekleri daha çok takdir etmeyi öğrenirsin.”

Gözleri benimkilerden karşı kaldırımdaki malikâneye kaydı. Kaşını kaldırıp ön kapıya döndü. “Benim kaybolma vaktim

gelmiş. Babam on dakika sonra arabayı çalıştıracak, yani âşkınla vedalaşmak için o kadar vaktin var.”

Daria evin içinde kayboldu. Önüme bakıp Lev’in kendi evinden çıkıp bizimkine doğru yürüyüşünü izledim. Siyah bir kapüşonlu ve bol gri eşofman altı giymişti. Bavullar ve çantalarla kuşatılmış hâlimi görünce keskin çenesi seğirdi. Orman yeşili gözleri okyanus mavisi gözlerimle buluştuğunda gülümsemedi.

Kalbim ağzıma geldi. Bunun bir veda olduğunu biliyordum, en azından şimdilik. Ama ya *sonsuz* *dek* veda edecekse? Ya aramızda geçenler geçmişte bırakamayacağımız kadar ağırsa?

Kapının önündeki fildişi mermer basamakları sıçrayarak çıkıp önümde durdu.

“Müsaitsen konuşalım mı?” Her şeye rağmen sesi hâlâ tatlı ve tanıdıktı.

“Bundan daha uygun zaman mı olur? Nasılsa rehabilitasyona gitmeme...” Telefonuma baktım. “Dokuz dakika yirmi üç saniye var.”

Sesime yayılan gücenmişliğe engel olamadım. Ona çek-tirdiklerimden sonra beni görmek istememesine kızamazdım. Ama yine de içim parçalanıyordu. Döndüğümünden beri ikimiz de o kadar çok hata yapmıştık ki güzel olanları kirleten tüm bu kötü anılardan nasıl sıyrılacağımızı bilmiyordum.

Lev yanıma oturdu. Ona bakmaya cesaret edemedim; o keskin düz burnuna ya da mükemmel, simetrik dudaklarına.

Aramızda söylenmemiş sözlerden bir dağ vardı.

Lev gözlerini kapatıp yutkundu ve o sözler moloz gibi yıkılmaya başladı.

“Aşırı doz aldığın andan beri tek yaptığım, uyandığında sana ne söyleyeceğimi düşünmek oldu. Bunca zaman sonunda anladım ki bizim durumumuzda doğru kelime diye bir şey yok. Dolayısıyla doğru şeyleri söylemeye değil, *gerçeği* söylemeye odaklanacağım.”

Gerçek hep yumruk gibi çarpardı insanı. Nefesimi tuttum.

“Öncelikle senden özür dileyerek başlamak istiyorum. Bu özrü çoktan dilemeliydim. Annem öldüğünde onun yerini dolduracak birini aradım. En kolay seçenek sendin. Sana adil olmayan bir yük yükledim. Hiçbir çocuğun taşımaması gereken beklentiler. Sen benim her şeyimdin; annem, kardeşim, akıl hocam, en yakın arkadaşım, olası sevgilim. Hem günahkâr hem azizeydin. Hem hastalık hem çare. En sevdiğim yemekleri yaptın, yatağında uyudun, okul çantamı hazırladın, bir yandan da her fantezimin başrolünde oynadın. Sende bir şey vardı, Güvercin. Çok güvenilirдин. O yüzden herkesin nasılsa başarır dediği kişiydin.”

Dehşet içinde izledim onu. Lafın nereye varacağına dair bir his vardı içimde.

Devam etti. “Birinin omuzlarına bütün dünyayı yüklersen, beli kırıldığı zaman şaşırma. Sen çökünce Bailey, sana olan sevgim nefrete dönüşmeye başladı. Senden nefret etmek istemiyorum. Seninle geçirdiğim anları tedirginlikle geçirmek istemiyorum. Ama korkuyorum işte. Yanındayken, kendine hâkim olamayan bir piçe dönüşüyorum. Kendi kurallarımı çiğniyorum. Ben...” Uzamış saçlarını karıştırdı. “Seninle, kafası güzel biriyle asla yapmayacağım şeyler yapıyorum. Sınır yok. Normlar yok. Hayatım boyunca babam ve abimin düştüğü o bağımlılık çukuruna düşmemeye çalıştım. Seni kazanmak pahasına da olsa kendimi kaybetmek istemiyorum.”

Anlamak istemesem de ne demek istediğini tam olarak anlıyordum. Normal Lev, sarhoş ya da kafası güzel birinden faydalanmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Onun kendinden iğrenmesine sebep olmuşum.

“Doğduğumuzdan beri her şeyi beraber yaptık. Artık yalnız durmayı öğrenme vakti geldi.”

“Ben... Sana yaşattıklarım için özür dilerim—”

“Önemli değil.”

“Hayır, önemli,” diye ısrar ettim.

“Artık hiçbir önemi yok,” dedi dümdüz bir sesle.

Gözlerim spor ayakkabılarıma takıldı. Elimden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. *Bizden* uzaklaştığını.

“Bana verdiği kutularda ne vardı?” diye soruverdim. Hep sormak istemiştim ama hiç yeri gelmemişti. “Yani, boştular tabii ama belli ki önemli bir mesajı kaçırmışım.”

“Gökyüzünden bir parça.” Gülümsemesi tenime vuran gün ışığı gibiydi. “Her gün bizim evin çatısına çıkıp sana bir parça gökyüzü kestim. Sınırsız seçeneğin olduğunu hatırla istedim. Sonsuz olasılıklar. Güvercinler yollarını bulmakta iyidir. Bale, hayatının ne başı ne de sonu. Sen benim güvercinimsin, yolunu bulacağını biliyorum. Gökyüzü senin, Bailey.” Sesi öyle hüznü, öyle duygu yüklüydü ki nefes alamıyordum. “Gökyüzünde yeniden yolunu bulabilirsin. O yüzden... Juilliard’ı, baleyi, yarışmaları falan bir anlığına unut ve *kendini* düşün.”

Duygular boğazıma düğümlendi, her şey aynı anda hem çok güzel hem de çirkindi.

“Rehabilitasyondayken bana bir iyilik yapmanı istiyorum,” duyduğum ses benimkiydi.

“Tabii,” dedi. “Ne istersen.”

“Payden.” Ona dönüp dizlerimi kendime çektim.

Lev’in yüzü düştü. “Seni ne kadar sevsem de Payden’la birlikte olmam.”

Gülümsemeye çalışarak açıkladım: “Payden benim torbacımdı. Artık bu işi yapmıyordur herhâlde ama... emin olamıyorum.”

“Hasiktir. Doğru, hâlâ devam ediyor olabilir,” diye mırıldandı.

“Aylardır içimde bir boşlukla dolaşıyorum çünkü yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdim. Her gece yatmadan önceki son düşüncem *acaba birini öldürdü mü?* oluyor. Bu yüzden bir şey hazırladım.” Dudaklarımı yaladım, yanımdaki spor çantasına uzanıp önceden basılmış bir tomar kâğıt çıkardım.

“Polise vermen için ifademi yazdım, rehabilitasyondaki iletişim numaram da var içinde. Onun tüm bilgileri de var. Polis beni arayabilir.”

Lev kâğıtları alıp koltuğunun altına sıkıştırdı. “Halloldu bil.”

“Sağ ol.” Tekrar gülümsemeye çalıştım. *Yine* başaramadım. “Gerçekten teşekkür ederim.”

Garip bir sessizlik oldu. İşkence gibiydi. Lev’le daha önce hiç böyle garip bir sessizlik yaşamamıştık. Yaşadıysak da muhtemelen daha konuşmayı öğrenmemiştik.

“Rehabilitasyona gitmene sevindim,” dedi.

“Ben de,” diye iç geçirdim ve acı acı ekledim: “Juilliard’dan kovulduğum ve ailem rehabilitasyonu bitirmeden eve dönmemi yasakladığı için programım boşalmıştı, iyi oldu.”

Gülümsemedi. “Oraya her şeyini kaybettiğini bilerek gitmelisin. Her şeyi geri kazanmak için savaşıyorsun, anlaşıldı mı?”

“Her şeyimi değil.” Endişeyle yüzüne baktım. “Hâlâ sen varsın, değil mi?”

İşte o anda *her şeyimi* kaybettim. Lev güvercinli bilekliği parmaklarıyla yokladı ve yavaşça bileğinden çıkardı. İkimiz de büyülenmiş gibi izliyorduk. Sanki bir uzvunu kesiyordu. Benimkine dokunmak için uzandım ama Thalia’nın çaldığını hatırladım. Güvercinler gitmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda ikimizinki de yaşlıydı. Burnu kızarmıştı. Ağlamak üzereydi. Benim bilekliğimin artık olmadığını fark ettiyse de bir şey demedi. Belki de en iyisi buydu. Belki de onu kaybetmem konusunda ne düşündüğünü duyamamam daha iyiydi.

“Üzgünüm, Güvercin. Geçmişimiz hep bizim olacak ama bugünün sana ait olmalı, benim geleceğimi ise alamazsın.”

“Lev...”

Ayağa kalktı. Ben de kalktım. Bu sefer kaval kemiğimdeki acıyı tüm şiddetiyle hissettim –alçının içinden bile– ve gözlerime taze yaşlar dolsa da yeniden bir şeyler *hissetmek* garip bir

şekilde tatmin ediciydi. Haplar uzun zamandır beni uyuşturmuş, gerçeklikten koparmıştı.

“Seni seviyorum ama sevmeye devam edebilmem için seni bırakmam gerek. Sen de aynısını yapmalısın.”

“Ama Rosie bana söz verdirtti—”

Lev yanaklarımı avuçlarına aldı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Burunlarımız değdi. Nefesi yüzümde gezindi, bir keşin kopardığı son doz gibi zevkten titretti beni.

“Annemin ne istediğini biliyorum. Senden bunu unutmanı istiyorum. Son zamanlarda öğrendiğim bir şey varsa o da annemin bıraktığı boşluğun etrafında hayatlarımızı yeniden kurmamız gerektiği. Ben devam etmeliyim artık. Bırak. Beni. Gideyim.”

Tırnaklarım kollarına battı, göğsünde hıçkırarak onu bırakmanın tam tersini yaptım. Nefesi tıkanmıştı ve kalbi kaburgalarını delip çıkacakmış gibi atıyordu.

“Senden nefret ediyorum,” diye söylendim ve yumruk yaptığım ellerimle onu ittim. Garaj kapısı açılmaya başladı. Babam her an çıkıp eşyalarımı bagaja yüklemeye başlayabilirdi. “Senden öyle nefret ediyorum ki.”

Ama ondan nefret etmiyordum. Onu seviyordum. Sadece onu kaybettiğim için öfkeliydim.

Lev beni kollarıyla sarıp yumruklarımı göğsüne aldı. Şu anda bile, vedalaşmamıza saniyeler kala onu incitiyordum ve o katlanıyordu.

“Kendimden nefret ediyorum.” Bu sefer başka telden çalmış, sonunda gerçeği söylemişim. “Kendimden öyle nefret ediyorum ki.”

Lev başımı eğip saçlarıma bir öpücük kondurdu. “*Ben* seni seviyorum.”

“Thalia güvercinli bilekliğiymi çaldı,” diye mızızlandığımı duydum. Siktir, bebek gibiydim. “Ben asla çıkarmazdım!”

Umutstuz VÂRİS

Kollarını gevşetip evine doğru geri adım attı. Arkasını dönmeden önce parmaklarıyla dudaklarına dokundu. “Belki de artık ona ihtiyacın yoktur.”

Otuz İkinci BÖLÜM

Lev

İçler Acısı Ger... Yok. Artık bunu yapmayacağım. Hayat kafayı ölüme takmak için fazla kısa. Anneme ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden yaşama vakti geldi.

Karşıya geçtiğimde Dixie beni evde bekliyordu. Onu, henüz dökülmemiş gözyaşlarımın ardından, mutfak penceresinden bakarken gördüm, amatör sapık filmi çekiyordu sanki. Onu hep sevmiştim ama son zamanlarda daha da bir ısınmıştım. Hava Kuvvetleri Akademisi başvurusu yaparak Yılın En Taşaklı Kadını ödülünü hak etmişti ama şimdi de kabul edilip edilmeyeceğim konusunda sürekli stres yapıyordum. Açıkçası pek şansım yoktu. Özgeçmişimi daha da şişirebilirdim. Daha fazla referans mektubu gönderebilirdim.

Kapıyı açtığımda babamın ona "...benim evimde, *gözümün önünde* olduğun hâlde telefonlarımı açmaman başka bir saçmalık seviyesi, Dix," dediğini duydum.

Heh. Yine *Dix* moduna geçmişti demek.

“Ben buraya Lev için geldim, senin için değil. Hem, Jessica’dan randevu almamışsın,” dedi Dixie alaycı bir tavırla, pencereden verandaya geçip beni takip ederken.

“Madem buradasın, şimdi—”

“Çok kalmayacağım. Knight on dakikaya Lev’le beni almaya gelecek. Lev’in zor bir gün geçirdiğini biliyorsun. Bailey’nin rehabilitasyona gitmesi falan.”

“Sen kafayı mı yedin?” Babam ona ters ters baktı. “Tabii ki biliyorum! O benim *oğlum!* Onları yemeğe götürecek olan ben olmalıyım, sen değil.”

“Moruk, kusura bakma ama,” bir Gatorade’i kafama dikip boş şişeyi avucumda ezdim, “Şu an pek iyi durumda değilsin ve benim yaralarımı sarmam lazım.”

Dixie sakın bir gülümsemeyle babama döndü. “Sinirli görünüyorsun. Anahtarını geri vereyim mi?”

“İstemez,” diye tersledi. “Sende kalsın. Nasılsa o yıkık dökük dairende yine bir şey bozulur, tekrar buraya taşınmak zorunda kalırsın.”

“Ben o *yıkık dökük dairemi* gayet seviyorum.” Dixie babamın berbat kelime seçimine vurgu yaptı. “Alırken verdiğim her kuruşu alın terimle kazandım, o daire benim ekonomik özgürlüğümü temsil ediyor.”

Babam kızardı. Harbiden. Hasiktir. Resmen *kızardı*. “Yanlış konuştum. Öyle demek istememiştim.”

Dixie’nin eksiksiz şefkatini kaybettikten sonra ne kadar acınası görüldüğünün ve konuştuğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Bir gün birlikte olurlarsa, annemle olan ilişkisine hiç benzemeyeceği belliydi. O büyük, her şeyi kaplayan aşktan ziyade... birbirini ayaklarının dibindeki uçuruma düşmekten koruyan iki insan olacaktı. Ama bu da fena değildi. Tutunacak bir can simidi gibi. Şu an benim ihtiyacım olan da buydu.

Verandada Dixie bana o efsane pastaneden bir kahve uzattı. Her zamanki siparişim. Alıp bir yudum içtim.

“Hallettim.” Eşofmanımın cebinden güvercinli bilekliğini çıkardım. “Onunkini Thalia çalmış.”

Sikik sürük. Thalia o bilekliği geri almayacağını sanıyorsa kafası güzel olmalıydı.

Dixie bana anlayışlı bir bakış attı. “Seninle gurur duyuyorum. Kolay olmadığını biliyorum ama bugüne kadar hep hazır bulduğu şeyler için savaşması gerektiğini anlamalıydı. Kaybedeceklerin ne kadar değerliyse, o kadar sert dövüşürsün.”

Ona inanıyordum çünkü o da dipleri görmüştü. Bazen savaşçı olmak için savaşçıyı dinlemek gerekirdi. Bailey’nin bu bağımlılıktan kurtulmak için dişini tırnağına takması lazımdı. Kalbini kırmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ama yine de yaptım çünkü bu onun hayatını düzeltmesine yardım etmek demekti.

Babam somurtarak terasa geldi. Elleri ceplerinde, “Ee, Bails’e vedan nasıldı?” diye sordu.

“Süperdi. Her gün yapmayı düşünüyorum.”

“Jaime doksan günlük programa yazıldığını söyledi.” Dixie’ye bakmamak için kreş çocukları gibi ayakkabısıyla toprağı eşeledi. “Düzgün bir yere benziyor. Sevinmelisin.”

Sevinmek mi? Bu hayatta değil. Umutlu, üzgün, bitkin ve rahatlamış olabilirdim, evet ama açıkçası kafam allak bullaktı. Bu işin sonuna gelip Bailey rehabilitasyondan çıkana kadar ne hissettiğimi tam olarak anlayamayacaktım.

Dudaklarımı sıkarak, “Âşık olduğun birinin geceyi atlatıp atlatamayacağını bilememek harbinden boktan bir şey,” dedim.

“Biliyorum,” dedi babam boğuk bir sesle. “Ben de yaşadım. Ama sabah uyanıp da onun hâlâ orada olduğunu, nefes aldığını görmek bambaşka bir şey.”

Dixie’nin zor yutkunduğunu *duyabiliyordum*, gözleri bir bende bir babamdaydı. “Ben sizi yalnız bırakayım.” Eve girdi. Babama baktım, o da bana baktı ve bir an onun peşinden gidecek sandım.

Ama onun yerine boğazını temizledi. “Hava Kuvvetleri Akademisi, ha? Umarım kazanırsın. Senden daha uygun birini düşünemiyorum. Knight... Onun benden ne istediğini hep bilirdim. Bir baba figürü. Bir mentor. Ama sen öyle değildin. Nedense hep sen bana babalık yapabilirmişsin gibiydi. Ve bu beni korkuttu. O yüzden bazen...” İç çekti. “Çoğu zaman seni kendi hâline bıraktım. Doğru olanı yapacağına güvendim. Daha ilgili olamadığım için üzgünüm. İhtiyaçlarına, isteklerine karşı daha tetikte olmalıydım.”

Üst dudağını ısırarak, “Bu sadece senin suçun değildi. Benim açımdan seni mutlu etmek için bir fırsattı. Annemi kurtaramayınca bende sikik bir kurtarıcı kompleksi oluştu ve sen kurtarılmak *istiyordun*.” Omuz silktim. “Bazen annemin yatakta yaptığı o aile toplantılarını özlüyorum. Saatlerce oturup duygularımızdan konuşurduk. Gerçi bir doksan boyunda üç herifle pek olmuyor.”

Babam güldü. “Pek olmuyor, hayır. Üçümüzün yan yana sığması için iki king size yatak lazım. Ama yine de benimle her zaman konuşabilirsin.”

“Biliyorum.” Suratım asıldı. “Yani, artık biliyorum.”

“Ben de söz veriyorum, tüm umutlarımı ve hayallerimi artık sana ve Knight’a yüklemeyeceğim. Aklımda birkaç fikir var.”

Gözlerim cam kapıya kaydı, tek kaşımı kaldırdım. Babam başını iki yana salladı. “Düşündüğün gibi değil ama evet. Sanırım Dixie de bu planın bir parçası. Ama... biraz alışılmışın dışında bir şey olacak. Gel bakalım buraya,” diye beni davet etti.

Annem yollarımız ayrılmadan önce sorunları bir kenara bırakıp sarılmamızı emrederdi. Birbirimizden kötü ayrılma-
mızdan hiç hoşlanmazdı. O insanı bir daha göreceğin kesin değildi, göreceğini *varsayardın* sadece. İşte bu yüzden annem bunun hayatı hafife alan insanların bir huyu olduğunu söy-
lerdi. Hatta son Nakd Bar’ı kimin yediği üzerinden Knight’la kapıştığımızda (hep Knight yemiş olurdu. Ayrıca, küçük bir

not: on dört yaşındayken Knight gülerek bana Nakd¹⁰ Bar vadedtiğinde, ilk kez meme göreceğimi sanıp heyecanlanmıştım, geri kalan hayatımda hiç o zamanki kadar yanıltılmadım) bizi Tanrı kompleksiyle bile suçlardı.

Babam yanıma gelip beni kollarına aldı ve kemiklerimi gıcırdatacak kadar sıkı sarıldı.

Omzuna doğru güldüm. “Kes şunu, manyak.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun peki, yani eğer...” Sorunun gerisini getirmedi. Hava Kuvvetleri’ne giremezsem.

“Askere yazılırım. Görevde kendimi kanıtlarım. Sonra yeniden başvururum.”

Vücudu kaskatı kesildi ama karşı çıkmadı.

“Seni seviyorum, Levy.”

“Ben de seni seviyorum, baba.”

“O iyi olacak,” dedi ve kimi kastettiğini çok iyi biliyordum. Alnımı boynuna yaslayıp derin bir nefes aldım. “Biliyorum.”

10 (İng.) Çıplak. –y.h.n.

Otuz Beinci BÖLÜM

Lev

Bailey rehabilitasyona gittikten bir gün sonra okula döndüm. İki haftadır ortalarda yoktum. Bütün zamanımı onun hastane odasının önünde pinekleyerek geçirmiştım. Taburcu olduktan sonra da notlarımı sikleyecek durumda değildim. Resmen enkaza dönmüştüm ama yalnız değildim. Üniversiteye kabul edilmiş ya da başvurusunu çoktan yapmış olan herkes okulu salmıştı.

Ama bugün orada olmam gerekiyordu. Okulda. Kapatmam gereken bir hesap vardı.

Bailey komadayken, Mel'le birlikte odasının önünde oturmuş, bayat hastane kahvesini yudumlayarak stresli bir muhabbete dalmıştık. Jaime'nin Bailey'yi baygın bulup bizi çağırmasından hemen önceki ânı hatırladım. Mel, Bailey aşırı dozdan almadan birkaç saat önce Thalia'nın onu ziyaret ettiğini söylemişti. Üstelik Jaime'yle birlikte daha önce evi didik didik arayıp hiçbir uyuşturucu bulamamışlardı. Neler döndüğü gün gibi ortadaydı. Bailey uzun süredir ben hariç *sadece* Thalia'yla görüşüyordu. Ve ben tabii ki ona uyuşturucu vermediğime göre geriye tek bir şüpheli kalıyordu...

Ona uyuşturucu vermekle *tehdit eden* kişi. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Thalia resmen pis pis tütüyordu.

Onu dolabına yaslanmış, kitaplarını göğsüne bastırırken buldum. Austin dibine girmiş onunla flört ediyordu. Yaklaştığımı görünce Thalia'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Kıskançlık yapacağımı sanıyordu. Bu kız, kirli bir don kadar sağduyudan yoksundu.

Austin'i rahatça itip aramızdan çıkardım, sendeleyip kışının üstüne düşünce birkaç kişi kıkırdadı. Eski kız arkadaşımının suratına yaklaştım. "Biraz yürüyelim seninle."

Thalia dudak büküp bana döndü. "Bilmem ki, Cole. Bu ses tonuyla bana hiç çekici gelmiyorsun."

Baştan çıkarıcı bir gülümsemeye eğilip kulağına fısıldadım: "Şimdi benimle gelmezsen seni uyuşturucu alıp satmaktan polise ihbar ederim ve üniversite hayallerin de itibarınla beraber çöpe gider. Nasıl fikir, tatlım?"

Kafasını geri çekip dehşetle bana baktı. "Yürü." Thalia dönüp kitaplarını dolaba tıktı ve kapısını çarparak kapadı. Ben çoktan koridorun öbür ucuna varmıştım. Telaşla peşimden geldi. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyordum ama bu salak hayatta en sevdiğim insanı az kalsın *öldürecekti*, dolayısıyla sakın kalmak pek kolay değildi. Laboratuvara girdim, o da arkamdan geldi. Kapıyı kilitleyip elimi başının üstüne koydum. Gözleri korkuyla büyüdü. Dürüst olayım, korkması da gerekiyordu zaten.

"Bailey sana her ne dediyse," diye başladı Thalia parmağını aramıza sokarak, "Ben olsam inanmazdım. Ne de olsa müp—"

Parmağımı ağzına bastırdım, salak da hemen dokunuşumla eridi. "Bir şeyi netleştirelim, Bailey'den bir daha müptezel ya da başka bir şüpheli sıfatla bahsedersen çıplak fotoğraflarından birini sınıfın WhatsApp grubuna atarım. Sakın yapmayacağımı düşünüp beni hafife alma. Gamzelerim ve iyi notlarım seni

yanıltmasın, ikimiz de istediğimde ne kadar şerefsiz olabildiğimi biliyoruz.”

Yutkunup dudaklarını yaladı. Elimi ağzından çektim. Kafa sallayarak mesajı aldığını gösterdi.

“Şimdi, bazı gerçekleri ortaya koyalım.” Elim boynuna sardı. “Bailey’ye uyuşturucu sattığını ve/veya onu uyuşturucuya yönlendirdiğini biliyorum. Aşırı doz aldığı gün de ona hapları sen verdin. Bunu yaptın çünkü sana basit bir dille yatağımı ısıtmaktan öteye geçemeyeceğini açıklamama rağmen aramızda bir şeyler olabileceğini sandın. Yanlışım varsa düzelt.”

Gözleri doldu ama bir şey demedi. Ağzımdan çıkan kelimeler beni de tiksindiriyordu ama yaptıklarından dolayı ondan daha çok nefret ediyordum. Hem belki de Bailey’yi yeniden uyuşturucuyla tanıştırmasaydı, Güvercin rehabilitasyona gitmek zorunda kalmayacak ve şimdi yanımda olacaktı. Bu sağlıksız bir düşünceydi. Bailey’nin rehabilitasyonda olması *iyi* bir şeydi. Ama yakın arkadaşına olan duygularım sonsuza kadar aşkla takıntı arasında gidip gelecekti. Thalia gibi birinin Bailey’yi kötü niyetle mahvetmesine izin veremezdim.

“Her neyse, öyle olsun.” Thalia’nın sesi aylardır içten içe çılgılık atıyormuş gibi boğuktu. Belki de öyleydi. Çılgılıklarını duymadığımdan emindim. Ben sadece ve sadece tek bir kıza odaklanmıştım. “Evet, gayet doğru. Ne olmuş yani? İntikam olarak hayatımı mı mahvedeceksin?” diye çıkıştı. “Fakir bir kızın hayatını mahvetmekten zevk mi alacaksın?”

“Meselenin fakir olmanla alakası yok. En yakın arkadaşımı az kalsın öldürüyordun.” Açık avucumu başının yanına öyle bir vurdum ki çılgılık atıp sıçradı. Ses odada yankılandı. Kontrolü kaybetmeden önce öfkemi dizginlemem gerekiyordu.

“Bailey hayır diyebilirdi.” Thalia çaresizce beni itip kaçmaya çalıştı. “Demedi. Uyuşturucuyu senden daha çok önemsiyordu. İstedığın kadar parmak salla, gerçek şu ki Bailey bozulmak istiyordu ve bunu sana göstermeye cesaret eden tek kişi bendim.”

“Sen oksijen israfısın,” diye tısladım ondan uzaklaşarak. Yüzüne bakınca midem bulanıyordu artık.

“Her neyse,” dedi homurdanarak ve çantasını karıştırmak için bir dizinin üstüne çöktü. “Ne yapacaksın? Nasılsa bir ceza düşünmüşsündür, söyle de bitsin.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla. Thalia en hafif tabirle ahmağın tekiydi.

Gözlerini devirdi, saçı için bir lastik bulup topuz yaptı. “Polise şikâyet edecek olsan bu şovu yapmazdın. Benimle konuşmaya hiç hevesli olmadın. Daha çok vajinamla ilgilendin.”

“Bana torbacının bilgilerini vereceksin ki o piçin tabutuna son çiviye çakıp uzun süre içeride çürümesini sağlayayım,” diye başladım.

Thalia kafasını salladı. Bu basit bir fedakârlıktı. “Başka?”

“Bailey’ye yaptıkların için içten, yürekten, *pişmanlık dolu* bir özür mektubu yazacaksın,” devam ettim. “Ve rehabilitasyondan çıktığında ona vermem için bana teslim edeceksin.”

“Rehabilitasyona mı gitti?” Gözleri parladı. “Aslında bunu duyduğuma sevindim. Hastaneye kaldırıldığını duyunca... bilmiyorum, endişelenmişim,” diye mırıldandı Thalia, gözlerini kaçırarak. Şaka gibi ama ona inandım. Thalia’nın kötü biri olduğunu düşünmüyordum. Kafası karışık, biraz da sıkıntılı bir tipti ama o da kendini kaybedenlerdendi.

“Ve sonra kendini hayatımızdan tamamen çıkacaksın,” diye bitirdim. “Yani, sonsuza kadar Bailey’nin yakınında bile görmeyeceğim seni.”

“Aynı semtte yaşıyoruz,” diye itiraz etti Thalia.

“Carlsbad’a taşın o zaman,” dedim kelimeleri uzatarak. “Verdiğin uyuşturucular yüzünden kız *komaya* girdi, seni moron. Ya hapse girersin ya da defolup gidersin. Seksen dokuz gün sonra Bailey çıkacak, o andan itibaren Todos Santos’a ayak basmayacaksın.”

Umutsuz VÂRİS

Tabii *çıkabilirse*. Belki daha uzun kalırdı. Belki çıkar çıkmaz tekrar başlardı. Belki programı bitiremezdi bile. Ya da buraya hiç dönmemeye karar verirdi? Yeni bir yerde baştan başlamak isterdi? Düşünmeyi kesmem lazımdı yoksa kafam patlayacaktı.

Thalia derin bir nefes aldı. “Bunları yaparsam kimseye bir şey anlatmayacak mısın?”

Başımı yavaşça salladım. “Ha, bir şey daha var.”

Avucumu açtığımda beklentiyle bana baktı. “Bailey’nin güvercinli bilekliği. *Ver.*”

Burnunu kıvrıp etrafına bakındı. Sinirle elini cebine atıp bilekliği bana verdi. Sanki çalmamış da hediye edilmiş gibi hatıra olarak yanında taşıyacak kadar yüzsüz olduğuna inanamıyordum. Cebime koyar koymaz Bailey’ye ait bir şeyi yanımda taşımanın rahatlığını hissettim.

İlk seferimi yaşadığım kızla böyle vedalaşacağımı düşünmezdim.

Gerçi son birkaç ayda birçok şey boka sarmıştı.

“Biliyor musun,” dedi Thalia boğuk bir sesle, “Futboldan nefret ettiğini biliyordum. Bana karşı da pek tutkulu olmadığını. Ama hep yola geleceğini düşündüm.” Burnunu çekti. “Hayatın sana sunduğunu kabul edeceğini. Gayet de tatlı bir anlaşmaydı.”

Öğretmen masasına yaslanıp ayak bileklerimi üst üste attım. “Öyleydi,” dedim. “Ama ben tatlıya düşkün değilimdir.”

Üç gün geçti, sonra dört. Her gün Jaime ve Mel’i ziyaret edip Bailey’yi sordum. Pek bir şey bilmiyorlardı. Gelişmeleri danışmanından öğreniyorlardı. Bailey’nin henüz telefon kullanma izni yoktu. Danışmanı ilerleme kaydettiğini söylüyordu. Kurallara mükemmel uyduğunu, başkalarına yardım etmeyi sevdiğini. Bu kadar Bailey’lik başka bir şey duyamazdım herhâlde.

Bailey yokken ve mezuniyete bu kadar yakinken yapacak pek bir şeyim kalmamıştı. Güvercinlerimizi ziyaret ettim. Annemin bıraktığı yemek tarifi kitabını buldum ve ezberlemeye karar verdim. Özel tariflerinin hepsini yapmayı öğrendim. Bailey'ye bağımlı olmayı bırakacaktım.

Annemin *rigatonisini*, şehriyeli tavuk çorbasını ve tarçınlı-pekmezli *waffle*ını yaptım. Babam karın kaslarını mahvettiğimi söyleyip beni evden atmakla tehdit etti. Knight ve Luna da tam zamanında Cayden'i her öğleden sonra bize bırakıyordu, ona akşam yemeği yediriyordum.

Pek göremediğim tek kişi Dixie'ydi. Babama aralarında ne geçtiğini sormak istiyordum ama fazla üstüne gitmek de istemiyordum. Zaten onunla bütün kavgalarımın nedeni de bu değil miydi? Kimse kimsenin işine burnunu sokmamalıydı.

Grim sonunda sıradan bir cuma gecesi beni dışarı sürüklemeyi başardı. Sadece yakınlarda panayır olduğu ve mavi pamuk şekere zaafım olduğu için kabul etmiştim. Grim kaptan olduktan sonra aramız hemen düzelmişti ama tabii başta biraz yalvarmam gerekmişti. Çıkmadan önce babama gece yarısından önce dönmeyeceğimi söyledim. Grim'le çıkınca birkaç bira devirmeyi seviyorduk, eve de genelde Uber'le dönüyordum. Ama bu sefer on buçukta eve geldim. Grim'in suçu. Herif birini tavlayıp gecenin yarısında ortadan kaybolma konusunda ustaydı.

Evin kapısını açtığımda üst kattan sesler geliyordu.

Babamın yatak odasından.

Hasiktir. O kadar şaşırmış ve heyecanlanmışım ki kulak misafiri olmamayı düşünmedim bile. Asla. Çizgi filmdeki hırsızlar gibi parmak uçlarımda merdivene yürüyüp kulaklarımı diktim.

"...bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu babam. İyi ki onlar işe koyulmadan önce gelmiştim. Gösteri başlamadan tüyeceğim kesindi.

"Evet," Dixie'nin sesi kararlı ama biraz titrekti. "Eminim. Ya sen?"

Iyy. On beş yaşında iki ergen gibi konuşuyorlardı. Gerçi babamın annemle tanışmadan önce tam bir erkek orospusu olduğu düşünülünce bu hâli bayağı tatlıydı.

“İstiyorum,” dedi babam boğazını temizleyerek. “Aslında... *ihtiyacım var* buna. Lev askere gidiyor ve kendime meşgale bulmam gerek. Ve bu meşgale yetişkin çocuklarımin hayatına burnumu sokmak olmamalı, anlıyor musun?”

“Lafı öyle güzel döndürüyorsun ki,” diye iltifat etti Dixie. Babam güldü. Ben de.

Hadi be, baba. Bir hamle yap artık.

Ama kıyafet hışırtısı ve öpüşme sesleri duyup ömürlük travma yaşamayı beklerken Dixie’nin şöyle dediğini duydum: “Tamam o zaman. Güzel. Yapalım bunu. Arkadaş olarak.”

“*En yakın* arkadaş,” diye düzeltti babam. “Tamam.”

“O zaman hemen teklif veriyorum. Pazartesiye kadar beklemenin alemi yok. Pazar günü evi yine gösterecekler, birileri nakit verip kapacak diye korkuyorum.”

Ha? Ne?

Sokağın aşağısındaki Dixie’nin alacağı evden bahsediyorlardı. Ne büyük hayal kırıklığı. Ben düzüşecekler sanmıştım.

“Sorun ne ki? Sen de nakit ödeyeceksin ya,” dedi babam. Güldü. “Hangi nakitle?”

“*Benimkiyle.*”

“Dean, ben—”

“Hayır, beni dinle. Bunun yürümesi için yakında oturman lazım.” Neyin yürümesi? Neler dönüyordu? “Benim param var. Senin de hevesin.”

“Ben... gerçekten içim rahat etmez,” diye kekeledi Dixie.

“İyi ya işte, alıştıрма yaparsın. Nasılsa bebeğimi karnında taşıırken binbir türlü rahatsızlık duyacaksın. Lev neredeyse dört kilo doğdu. Tam bir faciaydı. Biz Coleların bebekliği hep iri olur.”

Ha. Sik. Tir. Adamda edepsiz konuşma namına bir şey kalmamıştı. Zavallı Dixie.

“Süreçle ilgili... sorun yok değil mi?” diye boğazını temizledi.

“Dalga mı geçiyorsun? Rosie öldüğünden beri el işinde uzmanlaştım.”

Evet. Tamam. Bu adam umutsuz vakaydı.

Dixie'nin topukluları üst katta tak tak ederken, ben kaçmaya fırsat bulamadan merdivenin tepesinde belirdi. Göz göze geldik. Suçüstü yakalanmıştım. Ama nedense utanmıyordum, az önce duyduklarım beni aşırı heyecanlandırmıştı. Başparmağımı kaldırdım.

Dixie gülümseyip göz kırptı.

Ben de ona göz kırptım.

Teşekkür ederim dedi ağzını oynatarak. Kafa salladım.

Babamın kalbini ona emanet ediyordum. Az buz bir şey değildi bu.

Otuz Dördüncü BÖLÜM

Lev

Posta kutumuzu mutlaka her gün kontrol ediyordum çünkü Mel bana Bailey'nin kaldığı rehabilitasyon merkezinin hastalarını sevdiklerine mektup yazmaya teşvik ettiğini söylemişti.

Hiç mektup gelmedi ve bu beni her seferinde şaşırttı, şaşırmamam gerekse de. Dostluk bilekliğimizi çıkarmıştım. Üstüne bir de aramızdaki her şeyin bittiğini söylemiştim. Bunların üstüne mektup beklemek ekstra mallıktı. Evimi ateşe vermediğine şükretmeliydim.

Bir mektuptaki Kaliforniya eyalet logosu gözüme çarptı. Şahsıma gönderilmişti. Koca eyaleti nasıl kızdırmış olabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu boktan yerde geri dönüşüme gidecek çöpü doğru ayıklayan sayılı vatandaştan biri idim.

Belki de bunun için beni ödüllendireceklerdi. Adımı bir caddeye falan verseler fena olmazdı. Ya da acaba jüri görevine mi çağırıyorlardı?

Mektubu alıp eve girdim. Kalçamı yemek masasına yaslayıp zarfı yırttım. İçindekileri görünce ağzım bir karış açık kaldı.

Todos Santos Belediye Başkanı Graham Bermudez'den gelen bir tavsiye mektubunun kopyasıydı. Gözlerim kelimeleri relaşla taradı.

"...talebiniz üzerine mektubun aslı Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri Akademisi'ne gönderilmiştir. Size bol şans dileriz. Başka bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin..."

Oha.

Bailey yıllardır beni sahil temizliği ve seçim zamanı broşür dağıtımı gibi şehir için gönüllülük işlerine sürüklemişti. Ben bunlara sadece *onunla* vakit geçirmek için katılırdım, ucunda bir tavsiye mektubu olabileceği için değil. Bunları Bailey hatırlamış olmalıydı çünkü ben siksen hatırlamazdım. Bu tavsiye mektubu *çok büyük* bir şeydi. Ama... Bailey Hava Kuvvetleri'ne başvurduğumu nereden biliyordu? Hiç mantıklı değildi bu.

Dixie'yi aradım. Daha ilk çalışta açtı.

"Cevap evet." İç çekti. "Bailey'den yardım istemek zorunda kaldım, Lev. Başvuruda eksik bıraktığın bir sürü şey vardı ve Bailey senin hayatını benden daha iyi biliyor. Hatta senin özgeçmişin ve referans alabileceğin yerlerle ilgili koskoca bir klasör hazırlamış, biliyor muydun? Bunun gibi on tane daha mektup yolda."

Yemek masasını öyle bir kavramıştım ki parmaklarım bembeyaz olmuştu, kendimi kaybetmek üzereydim. Bailey yapmıştı bunu. Kendi içindeki şeytanlarla boğuşurken bile gidip başvurumu desteklemek için tavsiye mektupları toplamıştı. Kendi hayalleri gözlerinin önünde can çekişirken benim hayallerimin peşinden koşmama yardım etmişti.

Ben de karşılığında ona artık benim hayatımda yeri olmadığını söylemiştim. Piçliğe bak. Cehennemin yolu iyi niyet taşlarıyla döşeliydi işte.

“Bu yüzden aradığımı nereden bildin?” diye sordum Dixie’ye, şaşkınlıkla.

“Bu aralar akademiden cevap geleceğini, bu yüzden son derece stresli olduğunu tahmin ettim.”

“Bailey tam olarak ne yaptı?”

“Bildiğim kadarıyla...” dedi Dixie. “Biri belediye başkanından, diğeri gönüllü çalıştığın uçak müzesinin müdüründen olmak üzere sana on tane tavsiye mektubu ayarladı. Ayrıca ders dışı aktiviteler kompozisyonunu yazdı –eminim biraz süslemiş– ve öğretmen değerlendirmeleri için hocalarınla görüştü. Yani başvurunda eksik olan her şeyi tamamladı.”

“Ama bunları son tarihten sonra yapmış olmalı.”

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu. Kalbim öyle gümbürdüyordu ki ta Pennsylvania’dan duyulacak sandım.

Nihayet, Dixie konuştu. “Onları aramış ve... *durumunu* anlatmış. Başvuruya ek yapması için ona yirmi dört saat mühlet tanımışlar. Nasıl yaptı bilmiyorum ama yapmış işte. Kesin olan bir şey var ki bu kız bir şeyi kafaya koydu mu mutlaka yapıyor.”

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Parçalarım ayrı-ayrıkça gibiydim. Bailey imkânsız başarıydı. Benim için dağları yerinden oynatmıştı. Kendi dertlerinin üstesinden gelebilseydi, bizim için tek sınır gökyüzü olurdu.

Dixie aklımdan geçenleri okuyordu sanki. “Doğru olanı yaptın, Lev. Ona hayatını geri kazanma şansı verdin. İkinci için hâlâ geç değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü birbirinize nasıl baktığınızı gördüm,” dedi, sesi sakin ve kararlıydı.

“Ve?”

“Ve birlikte yaktığınız ateş etrafınızdaki bütün gölgeleri yok etmeye yeter.”

Otuz Beşinci BÖLÜM

Bailey

“**H**arika gidiyorsun, Bailey. Mürthiş ilerleme kaydettin.”
Danışmanım akşam yemeği sırasında masamın yanında durdu. Granolalı yoğurdumdan başımı kaldırıp gülümsedim. Yemeğimin yanında taze bahçe sebzeleri ve tatlı olarak da bir kâse soya pudingi vardı. En son ne zaman böyle düzgün yemek yediğimi hatırlamıyordum. Hatta en son ne zaman doğru düzgün bir şeyler yediğimi bile hatırlamıyordum. Son birkaç aydır iştah denen şeyle aramız açılmıştı.

“Teşekkürler.” Bayan Hall’un uzattığı eli tutup gülümse dim ve bu sefer yüzümdeki gülümsemenin gerçek olduğunu hissettim. “Enerjim yerine geldi,” diye itiraf ettim.

Hayatım güllük gülistanlık değildi elbette. Ailem ve Lev’in neden yatılı bir rehabilitasyon programına girmem için bu kadar direttiklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Program acımasızdı. Detoks süreci şaka değildi ve bizi buraya getiren sorunları derinlemesine incelememiz için ağır bir terapiden geçmek zorundaydık. Burada bütün ergenlik dönemimde ağladığımdan daha çok ağlamıştım.

Bunalmış, yalnız ve hiçbir pudingin ya da maddenin gideremeyeceği bir açlık içindeydim. Ama artık her duyguyu tam anlamıyla hissedebiliyordum ve bunu bir kazanç olarak görüyordum.

“Akşam pickleball oynamaya gelecek misin?” diye sordu Bayan Hall.

Başımı iki yana salladım. “Şu bacağımla ilgilensem iyi olacak.”

Ayıldığımdan beri vücuduma daha iyi bakmaya başlamıştım ve bu gözle görülür şekilde belli oluyordu.

Bayan Hall elimi bırakırken memnuniyetle gülümsedi. “Tam da duymak istediğim buydu. Akşam iyi okumalar.”

Bayan Hall, komodinindeki etkileyici kitap yığınına gördüğü için her akşam odamda kitap okuduğumu sanıyordu. Ama aslında daha başka şeyler okuyordum.

Annemin Juilliard için aldığı, benim de içini boşaltıp uyuşturucu deposuna çevirdiğim günlük vardı ya? New York’ta hastaneye kaldırıldığımda bir ara onu alıp eve götürmüş olmalıydı. Çünkü rehabilitasyona yerleşirken bavullarımdan birinde bulmuştum onu. Ama şimdi içi uyuşturucuyla dolu değildi. Annemin benim için yazdığı notlarla doluydu. Tam doksan bir not. *Her güne bir tane. Bir tane de fazladan var çünkü seni seviyorum.* Bunu çantamda bulduğumda öyle bir ağlamıştım ki ayakta zor durmuştum.

Yemeğimi bitirdim, masayı topladım, burada edindiğim birkaç arkadaşla selam verdim ve odama yürüdüm. *Gerçekten* güzel bir odaydı, anneme babama bunca para harcattığım için suçluluk duymama neden oluyordu. Kendimi kocaman yatağın üzerine atıp nereye gidersem gideyim peşimi bırakmayan günlüğe bakarak iç geçirdim. Başka bir not çekip açtım. Annemin düğün davetiyesi fontu gibi zarif ve upuzun el yazısı belirdi.

28. Gün

Bailey,

Bir yerlerde okumuştum, flamingolar yavrularını büyü-
türken pembeliklerini kaybedermiş çünkü yavru büyütmek
onlar için çok yıpratıcı bir deneyimmiş. Ebeveynlik
görevleri bitince pembeliklerini geri kazanırlarmış.

Bunu okuduğumda, keşke insanlar için de böyle
olsaydı, demiştim. Ama biz anne babalar pembeliğimizi
bir daha geri alamıyoruz sanırım. Sonsuza dek sizin
için endişeleneceğiz.

Yavrular büyüdüğüçe sorunlar da büyüyor.

Ama bilmeni isterim ki senin annen olmak benim
için en büyük onur. Sen akıllı, yaratıcı, iyi kalpli ve
yenilikçisin. Eşsiz bir armağansın. Baban ve benden
çıkabilecek en güzel şeylerin vücut bulmuş hâlisin.

Keşke bizim sana verdiğimiz değer kadar
kendine değer versen.

Sevgiler, Annen

Gülümsedim ve gözyaşlarımı sildim.

Pencereye baktım. Camdan süzülen son ışık hüzmeleri et-
rafı sarı ve pembenin tonlarına boyuyordu. Aniden beliren bir
güvercin, pencere pervazına kondu. Kendine bir yuva arıyormuş
gibi sabırsızca ayaklarını yere vurdu. Gagasında bir şey vardı.
Bir çöp... hayır, çöp değildi. Bir dal. Zeytin dalı? İmkânsızdı.
Burası Pennsylvania'ydı. Bir zeytin ağacının burada yaşaması
için serada yetişmesi gerekirdi.

Ama işte buradaydı. Tıpkı benim gibi. Tüm umutların
tükendiği anda Nuh'un Gemisi'ne gönderilmiş bir işaret.

Umutstuz VÂRİS

Karanın. Umudun. Varılacak bir kıyının. *Güvenli bir li-manın işareti.*

Juilliard'da öğrendiğim çok değerli bir ders vardı ve bunu bana profesörler öğretmemişti: Kendi değerini, özsaygını başarı uğruna feda etmemelisin.

Bu, insanın en değerli varlığıdır.

Kendi değerini bilmek paha biçilemez bir hazinedir.

Hayatımı yeniden inşa etme ve her şeye sıfırdan başlama vakti gelmişti.

Otuz Altıncı BÖLÜM

Bailey
7 ay sonra

Rehabilitasyonda fazladan dört ay daha takıldım. Veda vakti geldiğinde kendimi hazır hissetmemiştim. Açıkçası sakatlıklarına hak ettikleri dinlenme süresini tanımak da mantıklı geliyordu. Vücudum bu iyiliğimin karşılığını verdi. Artık ne hâlsizlik kalmıştı ne baş dönmesi ne mide bulantısı ne de kırılmalık.

Şimdiyse San Diego havaalanında ailemin beni almaya gelmesini bekliyordum. Dünyevi eşyalarım ve hafif bir anksiyeteye baş başaydım. Üzerimde pembe, baklava desenli bir crop kazak, beyaz tenis eteği, diz üstü çoraplar ve siyah Mary Jane'lerim vardı. Çiselemekten vazgeçmeyen yağmurun bir fiyonkla süslediğim kusursuz atkuyruğumu mahvetmeşinden korkuyordum.

Lev'le yedi aydır konuşmuyorduk. Zaten ayrılış şeklimiz geride bizden pek bir şey kalmadığının sinyallerini veriyordu.

Annemin onunla ilgili verdiği tek haber Hava Kuvvetleri Akademisi'ne kabul edildiği idi. Dixie'yle harcadığımız çabayı

ve Lev'in tartışmasız yeterliliğini düşününce şaşırdığım söylenemezdi.

Yani hâlâ Todos Santos'ta mıydı, onu bile bilmiyordum ama içimden küçücük, minicik bir parça, ailemle birlikte beni almaya geleceğini umut ediyordu.

İşte bu yüzden, yapayalnız bir bakirin aklını başından alacak bu şişme bebek kıyafetlerine bürünmüştüm.

Önümde bir Porsche Panamera durdu. Orta yaş bunalımındaki zengin bir herif tarafından kaçırılmak gibi bir hayalim yoktu ama yine de Lev'siz bir hayattan iyiydi.

Yolcu kapısı ardına kadar açılınca içgüdüsel olarak geri çekildim ve bir yabancıнын inmesini bekledim ama karşımda annem belirdi. Babam da sürücü koltuğundan indi. Kalbim önce yere çakıldı sonra ikiye bölünüp ayaklarımın altında yuvarlandı.

"Yeni araba almışsınız!" Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. (Lev nerede?) "Hayırlı olsun! Görünüşü..." *Yeşil. Çok yeşil. Nükleer atık yeşili. "...süper."*

"Ay tatlım, rol yapmana gerek yok." Annem gerçek olduğuma inanmıyormuş gibi bana sımsıkı sarıldı. "İkimiz de bu arabanın gereğinden fazla yeşil olduğunu biliyoruz. Babanın yaşı gelmiş işte."

"Yirmili yaşlarda, baba kompleksli bir sekreteri olacağına neon yeşili Porsche'm olsun."

Annem hırkasını düzeltirken kocasına sevgi dolu bir bakış attı. "Aa ama tatlım, nafakalı boşanma belgelerinin yanına çok yakıştırdı!"

"Vay be. İki yüz saatlik yoğun terapi iki dakikada çöpe gitti. Harikasınız." İki başparmağımı havaya kaldırdım. Önce birbirlerine sırtıp sonra katılarak gülmeye başladılar. Belli ki buzları eritme yöntemleri buydu.

(LEV NEREDE?)

“Bails! Tanrım, nasıl özlemişiz seni.” Annem beni yine göğsüne bastırdı. Babam da arkadan sarıldı. Bir süre sonra kendimi ahtapot kollarından kurtardım.

LEV. NEREDE. LEV?

Babam valizleri Porsche’nin bagajına yerleştirirken annem de beni, sanki kaçacakmışım gibi arka koltuğa tıktı. Kafam allak bullaktı. Gerçekten gelmemiştir. Ne kadar salakça olsa da içimden bir ses Lev’in geleceğini söylemişti. Bu kadar zaman uzaktayken belki fikrini değiştirmiştir, her şeye rağmen beni hayatında istiyordur diye düşünmüştüm.

İçimde kocaman, açgözlü bir boşluk açıldı. Duygularım iç organlarımı yiyip bitiriyordu sanki. Ki bu... hiç de keyifli değildi. Neyse ki rehabilitasyondan yeni çıkmış, başa çıkma teknikleriyle donanmıştım. On kere derin nefes aldım, düşüncelerimi başka yöne çevirmeye çalıştım ve... Evet, hayat hâlâ boktandı.

Ama en azından ayıklığım tehlikede değildi. Üzgün olmak, madde kullanmak anlamına *gelmiyordu*.

“Ben acayip acıktım,” dedim kemerimi takarken. Babam ön koltuğa geçti. Annemle göz göze gelip yine sırttılar.

Suratımı astım. “Komik bir şey mi oldu?”

“Yok canım,” dedi babam, annem de aynı anda açıklamaya girişti: “Rehabilitasyona gitmeden önce aylarca ağzına bir lokma koymadın. Peşinden koşturup ağzına zorla enerji barları tikiş-tırıyordum. Muhteşem görünüyorsun Bailey. Tıpkı... *kendin gibisin*.”

“Evet, benim, açlıktan ölüyorum ve kesinlikle enerji barı falan istemiyorum.” Burnumu çektim. “Eve giderken Pizza My Heart’a uğrayabilir miyiz?”

“Seksenlerde doğan biri utanmadan bel çantası takabilir mi?” Kaptan Spontan, yani babam, havayı yumrukladı. “Hiç sormayacaksın sanmıştım!”

Araba trafiğe karışıp San Diego havaalanından uzaklaştı. Yolda on dakika geçmişti ki dayanamayıp patladım: “Lev şimdi Colorado’da mı yoksa?..”

Tüm işaretler beni çoktan unuttuğunu gösterirken bunu sorduğum için kendimi çok acınası hissettim. Bu yüzden hemen şunu ekledim: “İyileşme sürecinin yedi aşamasından biri ona bir özür mektubu yazmaktı ama daha göndermedim. Posta kutusuna mı bırakayım, yoksa... okuluna mı yollayayım?”

Bu söylediğim yalan değildi. Artık ayık biri olarak yalan söylemeyi de geride bırakmıştım.

“Colorado’da,” dedi babam buruk bir sesle ve ruhum baştan aşağı hayal kırıklığıyla çöktü. Babam alt dudağını ısırды. “İçini rahatlatır mı bilmem ama Dean’in anlattığına göre onu köpek oyuncu gibi çiğniyorlarmış. Her gün kafasına bilgi pompalayıp durmadan fırça çekiyorlarmış. Anlaşılan orada profesyonel bir oyuncu olmak yeterli olmuyormuş. Sırf fiziksel zorlandığı için her gün kusuyormuş. Okul arkadaşları ya Deniz Harbiyeli, ya Genç Denizci ya da daha önce askerlik yapmış tiplermiş, yani onun şimdi alışmaya çalıştığı şeylere çoktan alışkınlarmış.”

“Bu... hiç de içimi rahatlatmadı.” Juilliard travmamı hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

“Beni rahatlattı.” Babam direksiyona vurdu. “Kızımı üzdüğü için.”

Değerli kızının Lev’i düşmanıyla yatmakla tehdit ederek bütün sınıfın önünde resmen *süründürdüğünü* itiraf etmemeye karar verdim.

“Mektubu akademiye gönderirim,” dedim kararlı bir tavırla.

Beni özlemiş gibi görünüyor muydu, hiç beni sormuş muydu... Bunları sormak istedim ama gerçek çok güçlü bir silahtı ve şu an kırılğan egomun paramparça olmasını göze alamazdım.

“Aa!” Annem parmaklarını şaklatıp yeniden neşelendi. “Daria dedi ki bu hafta sonu ailecek ziyarete geliyorlarmış. Sissi, Yves Saint Laurent’i hecelemeyi öğrenmiş.”

“Bu” –doğru kelimeyi aradım– “ürkütücü.”

“Luna da sana Ali Wong bileti almış.”

“Süper! Sağ ol anne, söylediğin iyi oldu.”

“Tabii canım!” diye cıvıladı annem. “Ha bir de işlerinin başından aşkın olduğundan bahsetti. Yeni bir kitap yazıyormuş ya. Senin o müthiş organizasyon yeteneklerinden ve her şeyi madde madde listeye dökme maharetinden faydalanmak istermiş. Karşılığında da iyi bir ücret verecekmiş tabii.”

Şimdiye kadar rehabilitasyondan çıkmış bir bağımlıya acıyıp yapılan en kibar iş teklifiydi bu. O yüzden mecburen, “Bir kuruş bile almam. Seve seve yaparım. Hem kafamı meşgul eder,” dedim.

“Harika!”

“Süper.”

Off. Lev belki bana fazla bel bağlıyordu ama ben de onun ilgisiyle yaşıyordum. O ilgi olmadığında ben kimdim?

Arabada sadece üçümüz yoktuk. Spor çantalarımınla aramda bir yerlerde milyon dolarlık bir soru da vardı.

Bu değerli hayatının geri kalanında ne yapacaksın, Bailey?

Rekabetçi bale artık masada değildi. Ne masası, aynı semtte bile değildik artık. Juilliard beni kovmasa bile vücudumdaki her savaş yarası bir kez ölümden döndüğümü hatırlatıyordu ve şansımı zorlamamak en iyisiydi.

Açıkçası, balerin olmak için ikinci bir şans *istediğimi* bile sanmıyordum. Son birkaç yıldır perişan hâldeydim. Aşırı çalışmış, aşırı stres olmuş, elimdekilerin değerini bilmemiştım.

Ne yapmak istediğimden tam emin değildim ama ne *istemediğimi* gayet iyi biliyordum: umudu cezalandıran bir hayalin peşinden koşmak.

Pizza My Heart’a uğrayıp mantarlı ve ananaslı (hiç laf etmeyin) üç dilim pizza ve bir *milkshake* aldım. Daha araba garaja girmeden –ki on dakika bile sürmedi– hepsini mideye indirmiştım. Ancak içimdeki boşluğa hiç faydası olmadı.

Umutlu VÂRİS

Eve vardığımızda valizleri açmak yerine yatak odamın penceresine yürüyüp Lev'in evine baktım. Artık orada yaşamadığı için ev ne kadar da cansız görünüyordu. Eskiden, bir nefes, bir mesaj, pencereye atılan bir çakıl taşı kadar yakınımdayken evi bana yaşayan, nefes alan bir canlı gibi geliyordu. Bir bedendi. Bir dosttu.

Dışarı bakarken kazağımın eteğini kaldırıp kalça kemiğimdeki güvercin şeklindeki yara izini okşadım. Bizim güvercinler onun penceresinin önündeki dalda oturmuş, dışarı çıkıp onlara yem vermesini bekliyorlardı.

Güvercinler her zaman eve dönüş yolunu bulur.

Kazağımı indirip onlara verecek bir şeyler aramaya gittim. Artık evdeydim. Kıyıya dönmüştüm.

Ailemle yaşamak istemediğime karar vermem uzun sürmedi. En güzel çocukluk anılarımın mekânı olan bu ev artık kırık camlar, gizlenmiş haplar ve çirkin kavgaların anılarıyla doluydu.

Ailemin evinden yirmi dakika uzakta, La Jolla'da küçük bir stüdyo daire tuttum. İhtiyacım olursa –Marx korusun– yetişebilecekleri kadar yakın ama endişeli bakışlarıyla boğulmayacağım kadar uzak.

Dairem minicik, sade ve temizdi. Sahile bakıyordu ve her sabah kendilerini rahatsız bırakmayan turistlere bağırarak fıkırların seslerine uyanıyordum. Her gün yeni bir fırsattı. Her sabah bir nimetti. Günlerimi kendimi yeniden inşa edecek şeylerle doldurmaya çalışıyordum. Eskisi gibi olmak için değil – o kız asla geri gelmeyecekti. Ama Eski Bailey'yle Bağımlı Bailey'nin birlikte yarattığı bir kıza dönüşmek için. İkisinden de daha güçlü bir versiyon olacaktı bu. Ve evet, hâlâ uyuşturucu almak istediği anlar oluyordu ama öyle olunca ya ablasını arıyordu, ya annesiyle alışverişe çıkıyordu, ya da güzel bir kitap okuyordu.

Annemle babam rehabilitasyon masraflarını karşılamıştı ama bunu onlara kuruşu kuruşuna geri ödemeye kararlıydım. Bu yüzden Luna'nın organizasyon guruluğu teklifini kabul

ettim. *Gerçekten* tam zamanlı birine ihtiyacı olduğunu görünce de ücret almayı kabul ettim.

Her gün beş altı saat evine gidip evrak işlerini yapıyor, e-postaları yanıtlıyor, kitap siparişlerini işleme koyuyor ve sosyal medyasını yönetiyordum.

“Seni Tanrı gönderdi.” Luna, kendince ofise çevirdiği oyun odasına her girişinde başını omzuma yaslıyordu. Yeni motivasyon kitabını yazmak için deliler gibi çalışıyordu ama Cayden haftada sadece üç gün kreşe gidiyordu.

“Marx gönderdi,” diye düzelttim göz kırparak.

Ek gelir olsun diye öğleden sonraları liselilere özel ders veriyordum. Sonunda lisede aldığım binlerce ek ders bir işe yaramıştı. Prekalkülüs benim sevgi dilimdi, istatistik de baştan çıkarma dansım. Daria sonunda İnekler Cenneti’ne girdiğimi söylüyordu. *Ayrıca dediğine göre rehabilitasyondan çıktığımdan beri kaşarlı tostun domatesi gibi cayır cayır yakıyordum.*

Ki –itiraf edelim– güzel iltifattı.

İki haftada bir destek grubu toplantılarına katılıyordum, hatta her gün mesajlaştığım bir destekçim bile vardı artık. O toplantılarda kendimi yabancı gibi veya savunmada hissetmiyordum artık, oraya ait değilmişim gibi gelmiyordu. Tam yerindeydim.

Destekçim Will, bana zaten bildiğim bir şey söyledi – Lev’e o özür mektubunu göndermem gerekiyordu. Bunun ona karşı karmaşık duygularımla ilgisi yoktu. Olanları geride bırakmadan önce gerekeni yapmalıydım. Kişiler değil eylemin kendisi önemliydi. Haklı olduğunu biliyordum ama yine de Lev’i rahatsız edecekmişim gibi geliyordu. Belli ki hayatına devam etmişti ve okulda başarılı olmaya odaklandığı bir dönemde bu ekstra kafa karışıklığına ihtiyacı yoktu. Hele de ben çekilince hayatı nihayet yoluna girmiş gibi görünürken.

Bir gün, destek grubundan arabama dönerken bir vitrin önünde durdum. *Pointe Made*. Buraya binlerce kez gelmiştim.

Annem küçük işletmeleri desteklemeye bayıldığından malzemelerimizi internetten sipariş etmek yerine hep buradan alırdık.

Parlak camın arkasında altı katlı bir tütü eteği duruyordu. Neon yeşiliydi ve kalın saten kumaştan bir kuşağı vardı. Gözüme hemen bu takılmıştı ve kalbim ritmi teklemeye başladı.

Yoluna devam et, Bailey. Bu hayat sana göre değil.

Ama yerimden kıpırdayamadım. Gözlerimi alamıyordum.

Beni üzerinde hissetmek istediğini biliyorum, dedi o komik yeşil tütü. Seni sardığımda ne kadar iyi hissedeceğini de.

Bunu bana hem bir tütünün hem de Pedro Pascal'ın söylebileceği cümleler klasörüne attım.

Ah keşke bale dünyasına kimseyle yarışmadan dönmenin bir yolu olsaydı... yüreğimi ortaya koymadan dönmenin...

Dönüşü olmayan bir noktaya tehlikeli biçimde yaklaştığımı hissedip çantamdan telefonu çıkardım ve Will'i aradım. Daha ilk çalışta açtı.

"İyi misin?" Sesi telaşlıydı. İyi ki vardı.

"Evet! Merak etme. Sadece... Yapmamam gereken bir şeyi yapmak için garip bir dürtü hissediyorum."

"Bana neler olduğunu tek tek anlat." Oturduğunu duydum. "Buradayım. Seninleyim. Dinliyorum."

Will, Kuzey Kaliforniya'daki prestijli bir özel okulun yıldız beyzbolcusuydu. Kokain bağımlılığı yüzünden sadece Ivy League'deki muhteşem yerini değil, beyzbol kariyerini, kız arkadaşını ve sonunda –defalarca onlardan para çaldığı için– ailesini kaybetmişti. Bugünkü hâline gelmesi altı yılını almıştı ve hâlâ düzeltemediği ilişkileri vardı. Üstelik profesyonel beyzbolcu olmak yerine, burada hem diğer bağımlılara destek veriyor hem de sabah dokuz akşam beş çalışıp güneş enerjisi sistemleri satıyordu. Bu kötü bir iş değildi ama yapmak *istediği* bir iş de değildi.

Boğazımı temizleyip, "Şu an vitrinde gördüğüm tütüyü almamak için kendiyi savaş veren bir kızım," diye itiraf ettim.

Bu kültürel göndermeyi anlamadı tabii çünkü o Lev değildi, sekizinci sınıfta bale yarışmasını kazandıktan sonra ayaklarıma masaj yaparken benimle *Notting Hill* izlememişti. “Tütü giymek senin için neden kötüydü, hatırlatır mısın?”

İç çekerek bariz cevabı verdim: “Çünkü dans beni madde kullanmaya sürükledi.”

“Hayır,” dedi Will ciddi bir sesle. “*Sen* kendini madde kullanmaya sürükledin. Bale değil. Bale masum bir şahitti. Bale seni profesyonel olmaya zorlamadı. Bale seni sınırlarının ötesine de zorlamadı.”

“Ama ben zorladım.” Dizlerimin bağı çözüldü, başım öne düştü. “Ben yaptım hepsini ve artık bale bana hep düşüşümü hatırlatacak.”

“O zaman ikisini birbirinden ayır,” dedi. “Sevdiğin bir şeyi yapmak iyidir, Bailey. Ben evimin yakınındaki ilkokulun beyzbol takımına koçluk yapıyorum. Kendi çocuğum bile yok daha!” Acı acı güldü. “Aslında düşündüm de biraz ürkütücüymüş. Bazen çöküşün aslında çöküş değildir. Sen çok karanlık bir dönemden geçerken arka planda olup bitenlerdir.”

Bir an sessiz kaldım. Gözlerimi hâlâ tütüden alamıyordum.

“Ama bak ne diyeceğim!” dedi Will. “İlk tanıştığımızda bana rehabilitasyonu sevmenin bir sebebinin de haftada beş kez, birer saat diğer hastalara dans dersi vermek olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Bunu söylerken gözlerin parlıyordu. Belki de bu tutkunu yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmiştir, ne dersin?”

Yapamayan öğretirmiş, derler, belki de doğrudur. Ama bazı insanlar hem yapabilir hem öğretebilirdi ama öğretmeyi daha tatmin edici bulurdu, bu da bir gerçektir. Herkes çiçek olmak istemezdi. Bazıları yaşama sevincini bahçıvanlıkta bulurdu.

Ben de öyleydim işte. Besleyen, veren biriydim. Otuz beş yaşındaki iyileşmekte olan bir alkoliğin hayatında ilk kez arabesk

hareketi yapışını izlemek, bana ulusal yarışmalarda sahneye çıkmaktan daha büyük keyif verirdi.

İnsanlara dansın getirdiği neşeyi, beden dilinin zarafetini öğretmek hiç de azımsanacak bir şey değildi. Ve bu dünyada benim gibi birkaç kişiye yapmaktan keyif aldığınız şeyi canınızı çıkarmadan sevmenin kabul edilebilir olduğunu gösterebilmek bana yeterdi.

“Öğretmenlik,” diye mırıldandım kendi kendime. “Öğretmenlik yapmalıyım.”

“Buldun işte.” Will’in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Zaten öğretmenlik yapıyorsun, değil mi? Özel ders. Yardım. Destek. Her ne şekilde olursa. Seni çağıran kader bu, Bailey. Görmezden gelme. *Cevap ver.*”

Kararımı vermiştim. Dükkâna girdim, tütünün yanı sıra yeni bir çift bale ayakkabısı aldım. Dükkân sahibi yaşlı Gaston beni özlediğini söyledi. Juilliard’ı bıraktığıma sevindiğini de. Bale tutku işiymiş ve tutku öğretilemezmiş.

Minik daireme döndüğümde sırtımı kapıya yaslayıp yere kaydım ve ayakkabıları burnuma götürüp kokusunu içime çektim. Tutkal, deri ve umut kokusu doldu burun deliklerime, keyifle mırıldandım. Saten pırıl pırıldı, tabanı el değmemiş, vaatlerle doluydu.

Uzun zaman sonra ilk kez ne yapacağımı biliyordum.

Ayakkabıları giydim. Tütüyü normal kıyafetlerimin üzerine geçirdim.

Havaydım. Uçucuydum. Her yerdeydim. Yenilmezdim.

Ve bundan sonra uyacağım tek ritme göre dans etmeye başladım.

Kendiminkine.

Otuz Beşinci BÖLÜM

Bailey

Lev'siz (kalpsiz) var oluşum katlanılabilirdi. Tıpkı şekersiz, sulu yulaf ezmesinin katlanılabilir olduğu gibi. Sürekli bir tatsızlık vardı hayatımda.

Yeni bale ayakkabılarımı almamın üzerinden üç hafta daha geçtikten sonra nihayet Lev'in özür mektubunu posta kutusuna atacak cesareti toplamıştım. Tüm bahaneleri tüketmiştim ve açıkçası artık umursamıyordum. Evet, ona korkunç davranmıştım. Evet, korkunç şeyler yapmıştım. Evet, bunları telafi etmek için çok çalışmaya istekliydim ama zamanı geri alamazdım. Ve ikimizin de bu kapanışa ihtiyacı vardı. Bu arkadaşlığa –veya herhangi bir şeye– kapıyı kapatacağımız anlamına geliyorsa da razıydim. Belirsizlikten bıkmıştım.

Dean'den adresini alıp mektubu gönderdim ve sonra kendimi bunu unutmaya zorladım. Seçmelere katıldığımda yaptığım gibi.

Seçmeler demişken, artık onlara girmek zorunda olmadığım için çok mutluydum. Sürekli mükemmel olamaya zorlanmamak güzeldi. Şimdi üniversitelere başvurmaya odaklanmıştım. Eğitim fakültesine gitmek istiyordum. Ve hoş bir yerde okumak.

Güneşli. Güzel. Beni geliştirecek bir yer. Bu yüzden UCLA, Stanford ve FAU'ya başvuru gönderdim.

Lev'e mektubu gönderdikten sonra ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Bir telefon mu? Mesaj mı? Belki el yazısıyla bir cevap?

Beklentilerimi düşük tutmaya çalışıyordum. Kendimi okulda aşırı meşguldür diye avutuyordum. Ama canım yanıyordu. Günler günleri kovaladıkça uzayan, o beni unutmaktan memnunmuş gibi süren o sessizlik... Evet, aramızda korkunç şeyler yaşanmıştı.

Ama biz bir zamanlar birbirimizin çok yakın arkadaştık. Hatta, bir zamanlar birbirimizin *her şeyiydik*.

İşler zora binince bir kenara atılacak şey değildi bu.

Tabii... tabii en yakın arkadaşın sana *en kötü* hâlini yaşatmamışsa.

Mektubu gönderdikten altı gün sonra, hiç cevap vermeyebileceği gerçeğiyle yüzleştim. Bir ay, belki iki ay sonra ailelerimizin ortak bir davetinde karşılaşacak, zoraki gülümseyecek, havadan sudan konuşacak ve yarım ağızla özür dileyecektik. İkimiz de birbirimizi utandırmamak için mektubumdan hiç bahsetmeyecektik. İki yabancı olacaktık. Kibar. Nazik. Soğuk.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordum Luna'ya, sırt çantam omzumda evinden çıkarken. Üzerimde siyah bir dans mayosu, gümüş rengi örgü bir üst ve beyaz bir tayt vardı. Yakınlardaki bir huzurevinde hayatımın ilk gönüllü dans dersini verecektim. Juilliard'daki oda arkadaşım Katia'nın kulağına giderse bir başka Lauren hikâyesine dönüşeceğimi düşündüm. Başarısız olmuş bir kızın hazin hikâyesi. Oysa ben başarmıştım; hem hayatta kalmayı hem de kendi hayalimi bulmayı.

Luna ilk taslağının sayfalarından başını kaldırıp dalgın dalgın. “Ne? Ah, yok! Her şey tamam. Çok sağ ol, Bailey. İmdadıma yetiştin.”

Göz kırpıp gülümsedim.

“Baksana.” Sesi kapıya doğru giderken adımlarımı durdurdu ama dönüp bakmadım. “Meşgulmüş, tamam mı? Knight telefonda konuşacak vakti bile zor bulduğunu söyledi. Haftada bir kez ancak görüşüyorlar.” Lev’in benimle iletişime geçmemesi konusunda beni teselli etmeye çalışıyordu.

Kafa salladım ve “Biliyorum,” dedim boğazım düğümlenerek. Bilmiyordum. Başa çıkmaya çalışıyordum. Derin nefesler aldım. Kendi kendime buradan çıkınca Daria’yı arayacağıma söz verdim.

Arabama binip davet edildiğim adrese doğru sürdüm. Aileme gönüllü olmak istediğimi söyler söylemez annem bana bu işleri ayarlamıştı. Spor salonu olarak da kullanılan konferans salonuna vardığımda, koca otoparkta sadece birkaç araba vardı. Annem destek olmak için geleceğini söylemişti, herhâlde geç kalmıştı.

Motoru durdurup derin bir nefes aldım, kendime her şeyin yolunda olduğunu hatırlattım ve indim. Stüdyoda sadece birkaç yaşlı kadın vardı. Kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Derin bir nefes alıp kendimi tanıttım. “Merhaba. Ben Bailey, bugün sizin dans öğretmeniniz olacağım.” Hafifçe el salladım, gülümsedim ve çok uzun zaman sonra ilk defa, gülümsememin zoraki olmadığını fark ettim. Üçü de bana döndü. Onların gülümsemeleri de içtendi.

“Ah, biz de seni bekliyorduk. Hem heyecanlıyız hem de kalçamızı kıracağız diye ödümüz kopuyor!” dedi içlerinden biri kahkahayla.

Ben de güldüm. “Merak etmeyin. Sizi olimpiyatlara hazırlamaya gelmedim. Sizi mutlu etmek için buradayım. Bedenlerinizi gevşetmek ve eğlenmek için.”

“Ben seksenime bastığımdan beri bedenimi gevşetmiyorum ki o da üç yıl önceydi.” Bir diğeri güldü. “Artık her yerimiz hayal kırıklığı.”

Sırıttım. “Meydan okumaları severim.”

“O zaman benimle çalışmayı *bayılacaksınız.*”

Kendilerini Alma, Ruth ve Mariam olarak tanıttılar.

Telefonumu müzik setine bağlayıp çok hafif bir ısınmayla başladım. Omuzlarımı geriye doğru çevirirken sadece üç kişinin gelmiş olduğu gerçeğini kafamdan atmaya çalışıyordum. Nefes alırken pozitif enerjiyi içime çektim. Verirken negatifliği dışarı verdim. Bu arada *annem neredeydi?*

Bu benim dönüm noktam olacaktı. Aradığım umut ışığı. Keşke güvercinli bilekliğim yanımda olsaydı, ona tutunup güç alabilirdim. Ama burada kimse beni *istemiyordu* bile. Şu üç hanım dışında.

Onlar da önemli, diye hatırlattım kendime. *Hem de çok.*

Kürek kemiklerimi birbirine yaklaştırdım, onlar da beni taklit etti. Klimalı odada hafif bir müzik çalıyordu. O kadar kendi düşüncelerime gömülmüştüm ki kapının açıldığını duymadım ama bir ara orada bir silüet belirdi. Annem nihayet gelmişti. On dakika geç de olsa hiç gelmemesinden iyiydi.

“Şimdi bara geçelim, size bazı... şey, basit hareketler göstereceğim. Parmak uçlarında durmanıza gerek yok ama düzgün bir duruş omurganızı ve... şey, ona destek olan kaslarınızı güçlendirir.”

Marx'ım, kendimi toparlamam şarttı. Özgüvensizliğim belli oluyordu. Bu işte çok iyi değildim ve bu beni kahretmişti çünkü B planım buydu.

Üç kadına tek tek yaklaşıp duruşlarını düzelttim ve onlara bale barını tutturdum. Beş pozisyonu sırayla yaptık. Öğrenci kızlar gibi kıkırdıyorlardı ama ben hâlâ gergindim; kelimeleri birbirine karıştırıyor, müziğin ritmine ayak uyduramıyordum. Dersten önce el ilanları dağıtmış, her yerde reklamını yapmış-

tım. Bu benim kurtuluşum olacaktı, başarısızlığım olmasını istemiyordum.

Eğleniyorlar. Sen de biraz neşelen.

“İyi misin, küçük hanım?” diye sordu Mariam.

“Az kişi geldi diye canını sıkma. Bizim yaşımızdakiler yeni şeylere pek açık değildir,” dedi Alma.

“Yok canım! Yani canımı sıkıyorum!” dedim tiz bir sesle. “Hiç sorun değil. Her şey mükemmel.”

“Bir öğrenciye daha yer var mı?”

Kapıdaki silüet oradan ayrılmış bize doğru yaklaşıyordu. Ama bu annemin sesi değildi, hiç değildi.

Başımı kaldırdığımda karşımdaki... *Lev'di.*

İnsanın içini acıtacak kadar bronz ve yakışıklı bir adam. Yürek burkan bir nezaket. *Mükemmel* derecede Lev.

Üzerinde mavi kumaş pantolon ve gömlektен oluşan üniforması vardı. Saçları kısacık ve yeni kesilmişti, öyle harika görünüyordu ki nefesim kesildi. Gözleri muzipçe parlıyordu ve durumun komikliğine rağmen yüzünde ciddi bir ifadeyle bale barının başına geçtiğinde kalbim göğsümde eriyip gitti.

“Bizim yaş grubumuza dâhil değilsin gibi, delikanlı.” Ruth resmen ona hayran hayran bakıyordu. Aslında hepsi öyleydi, gözlerinde katıksız bir hayranlık vardı.

Omzunun üstünden bakıp Ruth’a göz kırptı. “İnan bana, ben size ayak bağı olurum.”

Aklım sorularla doluydu. Burada ne işi vardı? Eve ne zaman gelmişti? Okulu yok muydu? Yıl ortasında öyle pat diye çekip gidemezdi ki. Ağzım açık kaldı ve tam ona soru yağdırmaya başlayacaktım ki, “Güvercin, hadi bekliyoruz,” diye fısıldadı.

İçeri girdiğinde etrafa saçtığı büyü tozunu silkelemek için başımı sallayıp grubun en önünde yerimi aldım. İnanılmaz ama Lev tüm derse katılıp bana moral verdi. Dördüncü pozisyon dan beşinciye geçerken inledi, kollarını havaya kaldırıp dönerken aşırı komik ve sevimli görünüyordu. Ara sıra bana göz kırpıp

gülümsüyor, işimi iyi yaptığıma dair sessizce güven veriyordu. Kadınlar da sadece eğlenmekle kalmıyor, Lev nefes bile alsa mest oluyordu.

“Hanımlar.” Lev demi plié¹¹ yaparken o yuvarlak, kaslı poposu ortaya çıkınca ciddi ciddi el çırtım. “Gözleriniz bende olmalı, Bay Cole’da değil.”

“Sen gelecek hafta da buradasın. Ama Bay Cole için söz veremezsin!” diye kıkırdadı Mariam.

Ders bittiğinde üçü de hem ders hem de eğlence için tekrar tekrar teşekkür ettiler. Salondan çıktıklarında Lev’le baş başa kaldık. İkimiz de hâlâ soluk soluğaydık. Yüzündeki muziplik bir anda ciddiyete döndü.

“Lev, ben—” Ağzımdan ne çıkacağını bilmiyordum ama artık şu sessizliğe dayanamayacaktım.

Ön cebinden mektubumu çıkarıp önümde açarak lafımı böldü. “Al. Özrünü istemiyorum.” Kâğıdı göğsüme bastırdı.

Kalbim sıkıştı. Buraya kadar geldiğini düşününce, beklediğim muamele bu değildi.

“Sen... istemiyor musun?”

“Hayır.” Başını salladı. “Ben senin sonsuzunu istiyorum.”

Az sonra kalp krizi geçirme olasılığım çok yüksekti. İhtimal onda on ikiydi hatta.

“Ama sen dedin ki—”

“Başka bir yerde konuşalım.” Kolumdan tutup beni dışarı çıkardı. Spor çantam içeride kalmıştı ama umurumda bile değildi. Kapıdan çıkıp arabama doğru yürüdük. Herhâlde buraya Uber’le gelmişti.

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Mektubunu alır almaz ailenin evine gittim. Bu arada o mektubu haftalardır bekliyordum. Senden bir yaşam belirtisi.

11 Balede yarı çömelme hareketi. -y.h.n.

Seni tekrar aramak için bir bahane. Annen burada olduğunu söyledi. Onun yerine ben geldiğim için kızgın değilsin, değil mi?"

Zar zor başımı iki yana salladım. Arabaya vardığımızda direksiyona o geçti ve sürmeye başladı. Nereye gittiğini biliyor gibiydi. Aslında ben de biliyordum. Evren hızla dengesini buluyordu sanki, her şey yerli yerine oturuyor, aramızdaki o birkaç yıllık mesafe silinip gidiyordu.

Kısa süre sonra ormana vardık. Arabayı durdurdu, indik ve peşinden yürümeye başladım.

Brandamıza. Dünyamıza. Güvercinlerimize.

İşte burada, bizim küçük kar küremizde, gözlerinde yaşlarla bana döndü. Karşılıklı duruyorduk. Sanki işaret almış gibi, güvercinlerden biri Perseus ağacın tepesinden süzülüp Lev'in omzuna kondu.

Andromeda da hemen arkasından gelip benim omzuma kondu. Karşılıklı gülümsedik. Birbirimizin kaderinde olmadığımızdan nasıl şüphe edebilmişim ki? Birbirimiz için yaratılmadığımızdan?

"Ben bu işte yokum dediğim için özür dilerim." Lev'in sesi titredi. "Rehabilitasyonu aceleye getirmeni istemedim. İyileşmekten başka bir şey düşünmeni istemedim. Kendini yeniden bulabilmen için seni gerçekten bırakmam gerekiyordu. Mecburdum."

Önümde diz çöküp başını karnıma yasladı. İçgüdüsel olarak başını kollarımın arasına aldım. Kısacık kesilmiş saçlarının dokusu farklı geldi. Alışana kadar elimi üzerinde defalarca gezdirmekten kendimi alamadım.

"Biliyorum." Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. "Mecbur olduğunu biliyorum ve sana minnettarım. Kızgın değilim. Sadece sana yaşattıklarımın dolayısı utanıyorum. Sadece sana değil. Etrafımdaki herkese yaşattıklarımın."

Göbek deliğimden başını kaldırıp baktı, yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. Kolları belime sıkıca sarılmıştı. "Tekrar deneyebilir

miyim?” diye sordu. “Aşkımı ilan etmeyi? Aynı manzarada. Aynı kıza. Farklı bir yılda?”

Yanağını sevgiyle okşadım. “Ben artık aynı kız değilim,” dedim boğuk bir sesle. “Bir daha asla o kız olamayacağım.”

Yanağını avucuma bastırıp gözlerini kapadı. “Haklısın. Sen ondan bile daha sevilesisin. Zorlu bir savaştan geçtiğinin kanıtı yaralarının var artık.”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Hadi tekrar deneyelim.”

“Bailey Followhill, sana âşığım. Sana âşık olmadığım bir zamanı hatırlamıyorum bile. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Ben doğmadan önce de vardın, ben öldükten sonra da olacaksın. Sen benim başlangıcım, ortam ve... muhtemelen sonumsun.” İkimiz de güldük. “Yani demem o ki lütfen, *lütfen*.” Ellerini kavuşturdu. “Lütfen mutlu sonumuzu birlikte yazalım. Of, sen böyle konuşmalarda benden çok daha iyisin.”

Lev arka cebine uzandı. Nişan yüzüğü çıkarmayacağını biliyordum. Her şeyin bir zamanı vardı ve hazır olmadan önce daha çok şey yaşamamız gerekiyordu. Buluşmalar istiyordum. Dudaklarımız şişene kadar öpüşmeler. Birlikte güldüğümüz günler, birlikte ağladığımız günler, sadece *birlikte* olduğumuz, sarılıp seviştığımız geceler istiyordum.

Cebinden çıkardığı şey kalbimi durdurdu. Nefesim kesildi. “Bileklikleri tamir etmişsin. İpler yepyeni.”

“Ama güvercinler aynı. Değişmez. Tıpkı bizim gibi.”

“Peki ya Thalia...”

“Artık hayatımızdan çıktı. Sonsuza dek.”

Perseus ve Andromeda havalandı. Bu onları son görüşümüz olacaktı ve her nasılsa –nasıl olduğunu sormayın– bize veda ettiklerini iliklerime kadar hissettim.

Rosie onları bize birbirimize giden yolu göstermeleri için göndermişti.

Görevlerini yerine getirmişlerdi artık.

Lev

7 ay sonra

“Kardeşim, eve bu kadar erken mi dönüyorsun?” Ranza Karkadaşım Bryan, sanki akşamın sekiz buçuğu değilmiş ve ben sabah beşten beri ayakta dikilmiyormuşum gibi kaşlarını kaldırdı.

Saatime bakıp suratımı buruşturdum ve çantamı omzuma attım. “Florida uçağına yetişmem lazım.”

Birinci sınıf öğrencilerinin neredeyse hiç tatili yoktu ve Bailey rehabilitasyondan döndüğünden beri uzaktan yürütüyorduk, yani acelem var demek hafif kalırdı. Onunla sadece iki hafta geçirebilecektim. Onun da ilk haftasını, üstüne tuzsuz tereyağı sürülmüş bayat ekmekten hâllice ev arkadaşı Sienna’yı seviyormuşum gibi yaparak geçirecektim.

İkinci haftayı ailelerimizle Jackson Hole’da geçirecektik. Ve –şükürler olsun ki– bu sefer reçeteli ilaç olmadan.

Bryan gözlerini devirdi. “Kız arkadaşına nasıl vakit buluyorsun ya?”

Aslında bulamıyordum. Ama hayatta öğrendiğim bir şey vardı, senin için önemli olan şeylere yer açman şarttı. Uyku zayıflar içindi.

“Ona değer. Hadi bakalım, iki hafta sonra görüşürüz.” Bryan’la yumruk tokuşturup özgürlüğüme ok gibi fırladım. Sivil hayata. Taksiye atlayıp havaalanına gittim. Grim beni orada bekliyordu, dinlenmiş ve her zamanki gibi kendini beğenmişti. Boulder’a gidiyordu. Güçlü bir futbol takımları vardı ve canı istediğinde tam bir göt olmasına rağmen göz kamaştırıyordu.

“Vay be, Lev. Bok gibi görünüyorsun diyeceğim ama senden daha güzel boklar gördüm.”

Eminim doğru söylüyordu. Hava Kuvvetleri Akademisi’nde bir laf vardı: Burası kışına beş sentlik bozukluklarla sokulan 150 binlik bir okul.

Sarılp sırtını tokatladıktan sonra bir adım geri atıp güldüm. “Mutlu görünüyorsun.”

“*Mutluyum*,” dedi ciddiyetle. “Son anda kafanı götünden çıkardığın için sağ ol.”

“Şu bok benzetmelerini kesebilir miyiz artık?” diye homurdandım.

Göğsüme kahverengi kâğıt torbada bir donut çarptı, elime de bir kahve tutuşturdu. “Keseriz de daha taşaklarını tokatlamayı bitirmedim.”

İkimiz de kapıya doğru yürümeye başladık. Omzumu onunkine vurdum. “Hâlâ kendini Miami Grand Prix’sindeki o pilotla arandaki şeyin ciddi olmadığına mı inandırırıyorsun?”

Tatilini Todos Santos’ta ailesiyle geçirmek yerine Florida’ya gidiyor olmasının sebebi buydu. En azından ben hayatımın aşkını görmeye gidiyordum. Ama o, o herifle daha beş saniye önce tanışmıştı ve şimdiden onun için Miami’ye transfer olmanın yollarını arıyordu.

“Ciddi değil,” diye üsteledi. “Ve milyonuncu kez söylüyorum, Miami Grand Prix’si değil. Key Biscayne Motorpark’ı. F1’den bile daha prestijli.”

“Bu dediklerinden tek anladığım herifin arka bahçesinde jet pisti olduğu.” Sırıttım.

Fort Lauderdale uçuşu ölüm gibiydi. Tüm yolculuk boyunca Güvercin’le mesajlaştım.

Lev: Üstünde ne var?

Bailey: Siyah lululemon tayt, senin Moschino sweatshirtün ve pofuduk çoraplar. Sienna klimayı 21 dereceye ayarlıyor! Çevreyi hiç düşünmüyor, ayrıca sürekli donuyorum.

Lev: Tamam. O zaman şöyle sorayım: Sapık fantezilerimin hatırı için ne giyiyorsun?

Bailey: Bir çift Jimmy Choo ayakkabı ve yenilebilir tanga dışında hiçbir şey.

Bailey: Tabii ki pastırma aromalı.

Lev: SENİ O KADAR ÇOK SEVİYORUM Kİ BİR GÜN SENİNLE EVLENECEĞİM.

Bailey: Ben de seni o kadar çok seviyorum ki bir gün bebeklerini doğuracağım. Hem de beş yüz tane. Sonuncuyu doğurduktan sonra karnım kurabiye hamuruna dönecek.

Lev: Kurabiye hamuruna bayılırım. Nasıl her geçen gün daha da mükemmelleşebiliyorsun?

Bailey: SEN ne giyiyorsun?

Lev: Kalbimi giyiyorum tabii ki. Beni havalı görünmekten mahrum bırakıyorsun.

Bailey: İnmene ne kadar kaldı?

Lev: Kırk dakika, bebeğim.

Bailey: Tamam. O zamana kadar yenilebilir
pastırma aromalı tanga bulabilir miyim bir
bakayım.

İndiğimizde güneş neredeyse doğmak üzereydi.

Bailey havaalanında bekliyordu, kareli pileli bir etek, spor
ayakkabılar ve beyaz örgü Polo kazak giymişti. Sarı saçları koca-
man siyah saten bir kurdeleyle toplanmıştı. Eskiden yemeklerde
ve lise etkinliklerinde gizli gizli bakıp kendime onunla konu-
şabildiğimi hatırlattığım kızın her bir zerresini yansıtıyordu.

Üzerime zıplayıp bacaklarını belime doladı. Parmaklarım
kalçasına gömülürken ağzını iştahlı ve ıslak bir öpücükle işgal
ettim.

“Bu kıyafetlerin altında yenilebilir pastırma aromalı tanga
vardır umarım, Güvercin,” diye inledim ağzına doğru.

Ağzımın içine kıkırdadı. “Öğrenmenin tek bir yolu var.”

“Gidin bir oda tutun,” diye inledi arkamdan Grim. “Vaz-
geçtim, direkt sığınak tutun.”

Bailey hâlâ bana sarılmış, insanların bakışlarından habersiz,
yüzümü öpücüklere boğuyordu. Grim’e orta parmağımı gösterip
arkamı döndüm ve Bailey’nin arabasını park ettiği yere doğru
yürüdüm. “İki hafta sonra görüşürüz, sik suratlı.”

“Görüşmememiz için elimden geleni yapacağım,” diye mı-
rıldandı Grim.

Bailey’nin dairesine varır varmaz Sienna tam bir oksijen
israfı olmamaya karar verip, “Ben sabun alışverişine gidiyorum!
Sonra dönerim,” diye duyurdu.

Aynen. Sabun alışverişi. Dediğim gibi bayatın da bayatı.
Gerçi şikâyet etmiyorum. Bailey’yle birbirimizin üstündeki-
leri oracıkta, salonda çıkarmamız için fırsat oldu. İki kere üst

üste sevişmeden ona bir şeyler içmek isteyip istemediğini sorma fırsatım olmadı. Üç kere daha sevişip ekranda çıkan ilk şeyi DoorDash'ten söylemek zorunda kaldık. Neyse ki Küba yemeği idi. Salata olsa üzülürdüm. Sonra, sekizinci seferden sonra akşam olup da Sienna tatlı kokulu sabunlar ve o gün dışarıda yaşadıklarına dair sıkıcı hikâyelerle döndüğünde, Bailey'yle yatağına geçtik ve sarılıp konuşmaya başladık. Hafta içi tek yaptığımız konuşmaktı zaten. Ama sıcacık tenini benimde hissetmek bambaşka bir şeydi.

“Okul nasıl gidiyor, Güvercin?” Nergis sarısı saçlarını okşarken kokusunu içime çektim.

“Okulu çok seviyorum.” Tırnakları göğsümde dolaşırken ürperdim. “Senin?”

“Nefret ediyorum. Ama yıllar geçtikçe berbatlığı azalıyormuş.”

Bailey'yle bu uzak mesafe ilişkisini daha uzun süre sürdürmemiz gerekcekti. En azından o mezun olana kadar. Zor olacaktı ama degecekti. Sonsuza kadarımız için çok ter dökmüştük. Başarısızlık gibi bir seçenek yoktu. Bu yüzden ona yapmak üzere olduğum şeyi yapmam gerekiyordu.

“Güvercin?”

“Hı?”

“Jackson Hole'a gitmeden önce Kaliforniya'ya kısa bir yolculuk yapsak nasıl olur?”

“Nasıl olur...” Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Saat farkından biraz sersemlerimiz herhâlde. Neden ki?”

Yatağının altındaki çantamdan ikimize aldığım biletleri çıkardım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lev, bu biletteki uçak dört saat sonra kalkacak. *Miami'den!*”

Ona masum masum baktım. “Sen hızlı toplanırsın.”

Kaliforniya'ya indiğimizde, eve uğramakla bile vakit kaybetmedim. Nasılsa sonra zaman olacaktı. Babam dediğim gibi Tesla'yı anahtarıyla birlikte havaalanına bırakmıştı. Bailey bana tüm yol boyunca hem şüpheli hem heyecanlı gözlerle baktı.

"Bu bizim evlerin yolu değil," dedi El Dorado sitesine giden iki sapağı da es geçince.

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor." Kalçasını hafifçe okşadığımda hemen yarı sertleştim. Askerlik hayatımı sikeyim. "Zaten hep çok zekiydin."

"Konuyu değiştirme." Gözlerini kıstı.

"Gördün mü? Hem zeki hem de dikkatlisin."

"Lev."

"Benim adım, Lev, evet."

"Nereye gittiğimizi söylemezsen en önemli organını arabanın döşemesinden toplarsın."

Şehir merkezinden uzaklaştık. Birkaç blok ilerledik. Kütüphaneyi geçtik.

"Gerçekten kalbin insan vücudundaki en önemli organ olduğunu mu düşünüyorsun? Yani öyle ama akciğerlerin ya da karaciğerin olmadan da yaşayamazsın. Ama onlara hak ettiklerinin yarısı kadar bile değer—"

"Lev!" diye gülerek bağırdı Bailey sabırsızlıkla. "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim."

Doğru. Bailey ipleri elinde tutmaya bayılırdı. Ama bu seferliğine bana uyacaktı.

"Eh, ben senin sevgilim, o yüzden biraz idare et, prenses."

On dakika sonra ormandaki gizli mekânımızdaydık. Bu kısım biraz hazırlık gerektirmişti. Babam ve Knight'ın bazı ricalarda bulunması, bir şeyleri halletmesi gerekmişti. Mekânı peri masalından fırlamış gibi göstermek için brandayı temizlemiş, ağaçtan ağaca ışıklar asmış ve bir jeneratör getirmişlerdi.

Alacakaranlıkla ışıkların buluşması, gizli köşemize gerçekten büyümlü bir hava katmıştı. Ya da belki de evet diyeceğine kendimi inandırmak için masal anlatıyordum.

Elinden tutup onu oraya götürdüm, mekânımızı görünce yüzü aydınlandı.

“Lev!” Bana sarılmak için döndü. “Muhteşem olmuş.”

“Sen muhteşemsin,” diye homurdandım huysuzca. Somurarak. Biraz gergindim, tamam mı?

“Kim yaptı bütün bunları?” Etrafa bakındı.

“Babam ve Knight. Bana borçluydular.”

“Neden?” diye sordu gülümseyerek, etrafımızdaki güzellikleri keşfederken. Neydi bu, CIA sorgusu mu?

“Ne bileyim, var olduğum için.” Etrafıma baktım. “Hımm, benden uzaklaşıyorsun. Gel buraya.”

Çok iyi gidiyorum, değil mi? Ama stresliydim. Ve umutlu. Ve *hasiktir*, bütün hayatım pamuk ipliğine bağlıydı şu an.

Bailey döndü, hem telaşlı hem de eğlenmiş görünüyordu. Yanıma gelip gülümseyerek elini omzuma koydu. “Buradayım.”

“Güzel. Burada kal. Uzaklaşmak yok.”

“Neden terliyorsun, bebeğim?” Sırıttı.

Çünkü otuz saniye içinde kalbim paramparça olabilir.

Yüzünü paha biçilmez bir mücevher gibi ellerimin arasına aldım ve burnumun ucunu onunkine sürttüm. Diz çökmeyecektim. Onun için sürüneceğimi zaten biliyordu. “Bailey. Sen benim için teksin. Benim *her şeyimsin*. Sensiz hayatı kısa bir süre tattım ve açık ara hayatımın en kötü dönemiydi. Annemin ölmeden önce bana öğrettiği bir şey varsa o da zamanın sevdiğinden uzakta harcanamayacak kadar değerli olduğudur. Güvercinlerimiz gitti ve bu bir tesadüf değil. Artık onlara ihtiyacımız yok. Bize sonsuza dek birlikte olacağımızı hatırlatacak başka bir şey var artık; *biz*. O yüzden beni dünyanın en şanslı piçi yap ve evet de.”

Umutсуz VÂRİS

Annemin nişan yüzüğünü cebimden çıkarıp aramızda tuttum ve Bailey'nin gözlerinin içine baktım. Babam başta annemden kalan hiçbir şeyi vermek istememişti –özellikle de ona taktığı yüzüğü– ama bana çektiydiklerini hatırlattığımda en azından Bailey takarsa yüzüğü her gün görebileceğini, bu sayede annemi ve aşklarını hatırlayacağını söyledim. Onu ikna edenin bu sonuncusu olduğunu düşünüyorum.

Ama Bailey hâlâ evet dememişti. Şu an bana daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyordu. Sonra beklemediğim bir şey yaptı.

Göğsüme bir yumruk attı. “Lev!”

Hasiktir. “Ne?”

“Hiç sormayacaksın sandım!”

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. “Yani... bu evet demek mi?”

“Kesinlikle evet!” Yüzüğü parmaklarımın arasından *kaptığı* gibi parmağına geçirdi. Bakmadı bile. Pırlanta umurunda değildi. Tanrım, bu kızı nasıl da seviyordum. “Seni seviyorum!”

“Ben de seni seviyorum. Şimdi, Güvercin?”

“Ne?”

“Kıpırdamadan dur ve öp beni.”

Bailey

“Aman Marx'ım, Bailey. Bu yüzük çılgın bir şey! Kocaman. Göz alıcı. Bayıldım.” Daria elimi sıkıca tutmuş, nişan yüzüğümün üzerine salyalarını akıtıyordu. Kayakla geçen uzun bir günün ardından akşam yemeğindeydik. Jackson Hole'a en son geldiğimde bağımlılığımın zirvesindeydim. Burası hâlâ beni tetiklese de Lev'in sandığı kadar değildi. O yine de golden

retriever bakışlarıyla sürekli beni kontrol ediyor, iyi olup olmadığımdan emin olmaya çalışıyordu.

Yanımda oturarak boştaki elimi tuttu –diğer elim bu çatı altındaki kadınların esaretindeydi– ve omzuma gelişigüzel bir öpücük kondurdu.

“Şaka yapmıyorum.” Lenora gözlerini kocaman açarak yüzüğü inceledi. “Bu taşla gerçek boyutlu bir bebek heykeli yapılır.”

“Bu kadar bebek yeter,” diye mırıldandı Vaughn.

“Resmen para kokuyor,” dedi Luna.

“Rosie kokuyor,” diye düzeltti Dean masanın karşısından, bir brüksel lahanasına çatalını saplayıp ağzına atarken. Normalde bu noktada hepimizi azarlayıp Rosie’den karısı olarak bahse-derdi –şimdiki zamanla– ama hepimiz ona dönüp baktığında sadece omuz silkip yemeğine döndü.

Odadaki herkes farkında olmadan rahat bir nefes aldı.

Dixie elini Dean’ın omzuna koyup bana gülümsedi. “Harika görünüyorsun, Bailey. Sağlıklıydın, mutlusun. Yüzük de sana çok yakışmış. Ne güzel, Rosie’yle parmak ölçünüz aynıymış.”

“Teşekkür ederim, Dixie.” Ben de ona gülümsedim. “Sen de ıslıl ıslılsın. Ben...” Doğru şeyi söylemeye çalışarak durak-sadım. “Evinde gibisin.”

Dixie’nin gözleri duygusal bir parıltıyla doldu. “Affeder-siniz.” Peçete almak için kalkmaya yeltendi ama Dean takım elbisesinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. Dixie gülerek göz-lerini sildi. “Kusura bakmayın, bu aralar pek bir duygusalım. Lev’le Bailey’yi bu kadar mutlu görmek...” Sesi giderek kısıldı.

“Evet,” dedi Vicious amca kadehinin dibine bakarak, kolu Emilia teyzenin omzundaydı. “Kesin ondandır, şeytan dölüne yedi aylık hamile olmandan değil.”

Dean ona öldürücü bir bakış attı. “Konuşmana dikkat et.”

“Fiziksel olarak imkânsız,” diye karşılık verdi Vicious.

“Ee, siz ikiniz hamilelik olayını anlatacak mısınız? Tüp bebek mi yoksa...” Knight çatalıyla Dean ve Dixie’yi işaret etti.

Dixie kıpkırmızı kesilip ayağa kalktı. Koca karnı siyah gece elbisesinin altından belli oluyordu. Korumacı bir tavırla karnını okşadı. “Midemin yandığından yakınıp tablet aramaya gitme zamanım gelmiş benim. Yemek için teşekkürler, Millie.”

Dean omzunun üstünden ona baktı. “Ben de birazdan geliyorum, Leydi D.”

Leydi D, Dix’ten çok daha iyi bir lakaptı. Dixie’nin daha memnun olduğuna emindim. Lev’in memnun olduğu kesindi.

Dean dönüp Knight’a baktı. Burun delikleri öfkeyle genişledi. “Senin derdin ne?”

Knight iç çekip arkasına yaslandı. “Ah, Tanrım. Çok uzun bir liste. Rahat bir yer bulup yerleş, baba.”

Annem, “Kim böyle bir soru sorar ki?” diye lafa karıştı, sohbetin gidişatından hiç memnun değildi. “Bu Dean ve Dixie’nin özel hayatı. Nerede senin görgü kuralların?”

“Nerede olduğuyla ilgili benim bir fikrim var da hoşunuza gitmez,” diye homurdandı Vaughn.

“Ama birlikte bile değiller ki,” diye sızlandı Knight.

“Ama babam ona ev *aldı*,” diye ekledi Lev düşünceli bir edayla. “Borç olarak değil üstelik. Direkt nakit ödedi, böylece sokağın aşağısında, onu ve bebeği her an görebileceği kadar yakında yaşayabilecek.” Sonra sustu.

Knight ve Lev’in bir türlü kabul edemediği gerçek, Dean ve Dixie’nin o bebeği klasik yöntemle yapmadıklarıydı. Dean buna hazır değildi. *Rosie’yi geride bırakma* kısmına. Belki bir gün hazır olurdu ama o gün önümüzdeki birkaç yıl içinde gelmeyecekti. Yine de yeniden sevmeye hazırdı. Başka bir çocuğu. Ailenin yeni bir üyesini.

Dean ve Dixie’nin kendine özgü bir ilişkisi vardı. Arkadaşlıkla aşk arasındaki o ince çizgide yürüyorlardı ve hep öyle kalacaklardı. Çocuklarına harika birer ebeveyn olacaklarına emindim ama Dean’in kalbinde Rosie’den kalan boşluk asla

dolmayacaktı. Ama bu sorun değildi. Hâlinden memnun görünüyordu. Tatmin olmuş. Yeni bebek için heyecanlı.

“Cinsiyetini öğrendiniz mi?” diye sordum neşeyle, konuyu değiştirmeye çalışarak. Nişanlım yan gözle bana ne-yaptığının-farkındayım bakışı attı.

Dean sıırttı ve beş yıldır ilk kez sadece memnun değil, gerçekten *mutlu* göründü. “Kız,” dedi, yanakları pembeleşerek. “Ve,” diye ekledi, “Adını Rosie koyacağız.”

Teşekkürler

Lev ve Bailey'nin hikâyesini ancak aklıma muhteşem bir fikir gelirse anlatacağımı söylemiştim hep. All Saints'in finaline bakılınca, Lev ve Bailey pek çatışma yaşamayan bir çiftte benziyordu. İkisi de mide bulandırıcı derecede kusursuzdu. Onları seviyordum ama hikâyeleri ilgimi çekmiyordu. Mükemmellik sıkıcıdır. İnsanları uğruna savaşmaya değer kılan kusurlarıdır.

Bailey'nin uyuşturucu bağımlılığı fikri, bir arkadaşımın gerçek hayatta yaşadığı korkunç deneyimden geldi. Kocas – evlenirken mükemmel, hırslı, romantik olan o adam – bağımlı olmuştu. Arkadaşım onu seviyordu. Ama çocuklarını ve onların geleceğini daha çok seviyordu.

Bu olay bana hepimizin ne kadar kırılgan olduğunu düşündürdü. Bağımlılık bizi en zayıf ânımızda yakalar. Ona karşı her daim tetikte olmalıyız. Teşekkür etmek istediğim ilk kişi bu arkadaşım; hikâyesini, travmasını, gözyaşlarını ve umutlarını benimle paylaştığı için. Bu hikâyeye paha biçilemez bir katkıda bulundun. Teşekkürler.

Her zaman harika işler çıkaran muhteşem tasarımcım Letitia Hasser'a ve iç mimarım Stacey Ryan Blake'e özel teşekkürlerimi sunarım.

Beta okuyucularım Tijuana Turner ve Vanessa Villegas'a, beta/alfa editörlerim ve düzeltmenlerim Sarah Plocher, Leslee Vessels ve Cate Hogan'a kocaman teşekkürler.

L. J. SHEN

Menajerim Kimberly Brower'a ve bu seriye şans veren Bloom Publishing'e sonsuz minnettarım. Dom, Christa, Letty, Pamela, Madison, Gretchen ve Kylie, hepinize teşekkürler.

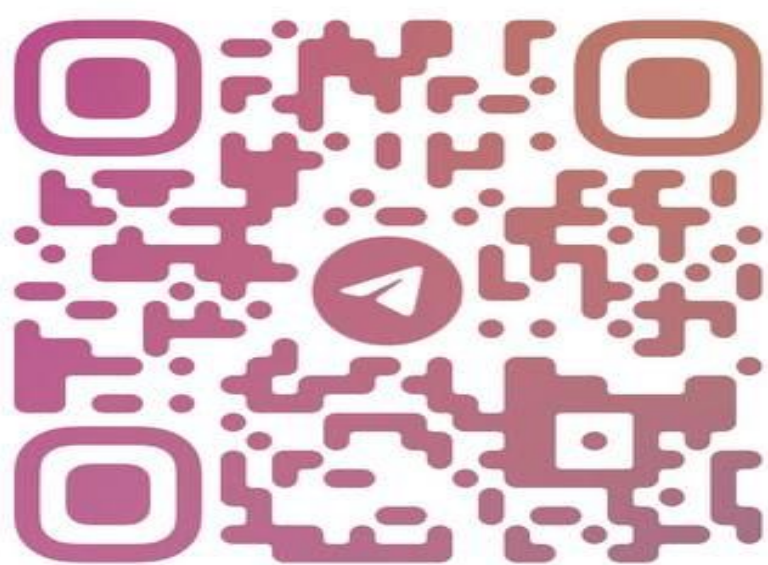
Ayrıca LJ's Influencers ekibine, Sassy Sparrows Facebook grubuna ve bu seriye geçmişten bugüne destek veren tüm Instagram fenomenlerine, blog yazarlarına ve BookTok içerik üreticilerine teşekkürü bir borç bilirim.

Okuduğunuz için çok teşekkürler,
L.J. xo

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

@AYISIGIKITAP